Nilave Malarnthidu

பாகம் – 1

“மாங்கல்யம் தன்தூனானே மமஜீவன ஹேதுனா
தந்தே பத்னாமி ஷுபகே வம்ஜீவ ஷரதாம்ஷகம்”

“கெட்டிமேளம் கெட்டிமேளம்” என்று யாரோ குரல் கொடுக்க, “மாங்கல்ய தாரணம் பண்ணுங்கோ” என்று அய்யர் எடுத்துக் கொடுத்த திருமாங்கல்யத்தைக் கையில் வாங்கிய ஆதவன், தன் அருகில் தலைக் குனிந்து அமர்ந்திருந்த வெண்ணிலாவின் புறம் திரும்பினான்.

அவனது தாயார் கல்யாணி, வெண்ணிலாவின் முகவாயைத் தூக்கிவிட, முகத்தை நிமிர்த்தியவள் மறந்தும் அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கவில்லை.

தாலியை அவளதுக் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்டுவந்தவன், ஒரு வினாடித் தயங்கினான். அந்தத் தயக்கத்தை உணர்ந்து அவனது தாயார் “ம்ம்ம், ஆதவா” என்று உந்த, சுயநினைவுப் பெற்று அவளைத் தன் துணைவியாய், கூடியிருந்த அனைவர் முன்னிலையிலும் ஏற்றுக்கொண்டான்

முதல் முடுச்சை அவன் போட, அடுத்த இரு முடுச்சுகளையும் போடுவதற்கு தன் மகள் ஆர்த்தியைத் தேடிய கல்யாணி அவள் வேண்டுமென்றே யாரோடோ பேசுவதுபோல் திரும்பிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுத் தானே அந்த இரு முடிச்சுகளையும் போட்டார்.

அந்த முடுச்சுகள் விழுந்த நொடியில் வெண்ணிலாவின் கண்ணிலிருந்தும் இரு பெரிய நீர்மணிகள் விழுந்தன.

அவள் கண்களில் கண்ணீரைப் பார்த்தும் முகம் கடுக்க ஆதவனும் பார்வையை அவளிடமிருந்து பிரித்தெடுத்தான். “எதற்கு அழுக வேண்டும், சொல்லப்போனால் இப்போது நடப்பதற்கு எனக்குத் தான் அழுகை வரவேண்டும்... ஹ்ம்ம்” என்று மனதில் எண்ணியவன் அதற்குப் பிறகு அவள் புறம் திரும்பவில்லை.

அதன் பிறகு, அய்யர் இருவரையும் அக்னியை வலம் வரசொல்ல, அவளது கையைத் தன் கைக்குள் அடக்கியவனுக்கு ஒரு சிலிர்ப்பு ஓடி மறைந்தது. மூன்று முறை சுற்றிவந்து, அவளுக்கு மேட்டியிடும் போதும் அந்த சிலிர்ப்பு ஓட அதை அவன் சரியாகப் புரிந்துக் கொண்டிருந்தால் இவ்வளவோ நன்றாக இருந்திருக்கும்.... ஆனால்.....

“பெரியவா கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிகோங்க” என்ற அய்யரின் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து முதலில் ஆதவனின் பெற்றோரான கல்யாணி-சுந்தரேசன் தம்பதியினரை நமஸ்கரித்தனர். சுந்தரேசன் “ஒருத்தர்க்கு ஒருத்தர் விட்டுக் கொடுத்து சந்தோஷமா இருங்க” என்று வாய் நிறைய வாழ்த்த, கல்யாணி ஒரு வார்த்தைக்கூட சொல்லவில்லை.

இதுவே பரவாயில்லை என்பது போல், வெண்ணிலாவின் பெற்றோர் ஆறுமுகம்-சகுந்தலா காலில் விழுந்து எழுந்த போது, வாழ்த்தா இல்லை வசவா என்று இனம் காண முடியாததுபோல் “நல்ல புத்தியோடு அவனோடு அனுசரித்துப்போ” என்ற வார்த்தை வந்தது சகுந்தலாவிடமிருந்து

அதன் பின்னர், இருவரின் பாட்டியான கற்பகம் இருந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர் மணமக்கள் இருவரையும்.

கட்டிலில் படுத்திருந்த கற்பகம், அவர்கள் வந்ததும் எழுந்து அமர முயற்சி செய்ய, சகுந்தலாவும், கல்யாணியும் வேகமாக வந்து அவரைத் தாங்கிப் பிடித்து ஒழுங்காக அமரசெய்தனர்

ஆதவன் இறுகிய முகத்துடனும், வெண்ணிலா பயத்தில் வெளிறிய முகத்துடனும் வணங்கி எழ, ஆதவனின் தலையைத் தொட்டு “பாட்டி மேல் கோபமா கண்ணப்பா, எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லையப்பா, எங்கே நீ கல்யாணமே செய்துக் கொள்ளாமல் இருந்துவிடுவாயோ என்ற பயத்தில் தான்” என்று மூச்சு திணறலுக்கு இடையேயும் நீளமாகப் பேசிமுடித்தார்.

“அம்மா, நீங்க ரொம்ப கஷ்டப்படுத்திக்காதீங்க” என்று கல்யாணி நெஞ்சை நீவிவிட்டார்.

“அதெல்லாம் இல்லை பாட்டி, நீங்க குணமாகி வாங்கி அப்புறம் பேசிக்கலாம்” என்றான் ஆதவன் அவர் முகத்தைப் பாராமலே.

பேரன் சொன்னதைக் கேட்டு அதற்கு மேல் பேசாமல், வெண்ணிலாவை சுடு சொற்களால் சுடாமல் இருந்தால் அவர் கற்பகம் அல்லவே.
“இவளை வெளியே கல்யாணம் செய்துக்கொடுத்து எப்போது என்ன நடக்குமோ என்று வயிற்றில் நெருப்பைக்கட்டிக்கிட்டு இருக்கணுமே என்று நான் கவலைப் பட்டுட்டு இருந்தேன்... என்னனவோ நடந்து கடைசியில் என்னோட ரெண்டு கவலையும் தீர்ந்துவிட்டது” என்று அவளை வார்த்தைகளால் குத்திவிட்டே திரும்ப படுத்துக்கொண்டார்.

“ச்சே, எப்போ பார்த்தாலும், இதேவா, இனி வாழ்க்கை முழுமைக்கும் இதே வசனங்கள், நிராகரிப்புகள், குத்தல்கள், ஏளனங்கள் என்று தொடரப் போகிறதா…. ஐயோ கடவுளே” என்று காலை ஆறு மணியிலிருந்து நூறாவது முறையாக நொந்துக்கொண்டாள் வெண்ணிலா

அடுத்து உறவினர்கள் அனைவரும் பரிசுக்கொடுத்து, வாழ்த்தி, போட்டோ எடுத்து என்று நேரம் வேகமாகச் சென்றது.

காலில் விழாவிட்டால் அதற்கும் ஏதாவது திட்டு விழுமோ என்றப் பயத்தில் ஒருவர் விடாமல் பணிந்தெழுந்தாள் வெண்ணிலா. ஆதவனோ வயதில் ரொம்பவே பெரியவர்கள் தவிர மற்ற அனைவரிடமும் ஒரு கைகுவிப்போடும், வணக்கம் என்ற வார்த்தையோடும் நிறுத்திக்கொண்டான். அவனளவில் நிறுத்திக்கொண்டவன், அவள் விழுந்தெழுவதை சட்டையே செய்யவில்லை.

உறவினர்கள் அனைவரும் இருவருக்கும் தெரிந்தவர்கள் என்பதால் அறிமுகம் செய்து வைக்கும் வேலையும் இல்லாததால் இருவரும் பேசிக்கொள்ள வாய்ப்பே இல்லாமல் போனது.

அவனது நண்பர்கள் அனைவரும் சென்னையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் வரவேற்புக்கு வருவதாக இருந்ததால் நண்பர்கள் கூட்டமும் இல்லாமல் போனது. அவளது நண்பர்கள்…. அவளுக்கே தனது திருமணத்தைப் பற்றி இன்று காலை தான் தெரியும் என்றபோது நண்பர்கள் எங்கிருந்து வருவார்கள்.

உறவினர்கள் முறை முடிந்தவுடன் வீட்டினர் வந்து குடும்ப சகிதமாக போட்டோ எடுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கினர்.

முதலில் கல்யாணி, சுந்தரேசன் இருவரும் வர, அவர்கள் இருவரையும் திரும்பவும் மணமக்கள் நமஸ்கரித்தவுடன், “ஆர்த்தி எங்கேமா, ஆளையே காணோம்” என ஆர்த்தியை தேடினான் ஆதவன்.

“அவளுக்கு ஒரே கோபம்டா… இங்கே தான் இருப்பாள்… ஹே சந்தோஷ், ஆர்த்தி எங்கேடா, பார்த்துக்கூட்டிட்டு வா” என்று வெண்ணிலாவின் தம்பியும், தனது தம்பி மகனுமான சந்தோஷை ஏவினார் கல்யாணி. “அந்த லூசு எங்கே இருக்கோ” என்று முனகியவாறே சென்று பத்து நிமிடம் களித்து அவளுடன் வந்துசேர்ந்தான் சந்தோஷ்.

“எங்கே போனே… போட்டோ எடுக்கத் தேடுவோம் என்றுத் தெரியவேண்டாம்” என்று சுந்தரேசன் கண்டிக்க, “ஆமா இப்போ போட்டோ எடுத்துக்கல என்று யார் அழுதா… சும்மா போட்டு எரிச்சல் படுத்திக்கிட்டு” என்று முகத்தில் வெறுப்பை அப்பட்டமாய் காட்டினாள் ஆர்த்தி.

“ஆர்த்தி” என்று தந்தை பெயரில் கொடுத்த அழுத்தத்தில் பணிந்து அண்ணனை ஒட்டி நின்றுக்கொண்டாள் புகைப்படத்திற்கு.

போடோகிராபர் “நீங்க இங்கே இந்த பக்கம் வந்துடுங்க மேடம், லேடீஸ் ஒரு சைடு, ஜென்ட்ஸ் ஒரு சைடு நின்னா நல்லா இருக்கும்” என்று கூறிய நிமிடத்தில், “நான் இங்கே தான் நிற்பேன், எடுப்பதனால் எடுங்க இல்லைனா நான் போறேன்” என்று அவள் தலை சிலுப்ப, சுந்தரேசன் ஏதோ சொல்ல வருமுன் “இல்ல, நீ இங்கேயே நில்லு, நீங்க இப்படியே எடுங்க சார்” என்றான் ஆதவன்

அதன் பின்னர் ஆறுமுகமும், சகுந்தலாவும் வர, சந்தோஷ் பின் தொடர்ந்தான். சந்தோஷ் வெண்ணிலாவின் அருகில் வந்து “வனிக்கா, இந்த நகையும் புடவையும் உனக்கு ரொம்ப நல்லா இருக்கு… ஆனா நீ ஏன் இப்படி மூஞ்சிய இஞ்சித் தின்னக் குரங்கு மாதிரி வச்சிருக்க?? ஹ்ம்ம்??” என்றான் கொஞ்சம் அதட்டி.

தன் மேல் அக்கறைக்கொண்ட ஒரே ஜீவன் என்ற எண்ணமும், அவனது பேச்சும் கண்ணீரை வரவைத்தது வெண்ணிலாவிற்கு. “ஷ் ஷ் அக்கா” என்று அமைதிபடுத்தியவன், ஏற்கனவே மனம் நொந்துக் கொண்டிருப்பவள், ஆர்த்தி செய்ததால் இன்னும் நோகிறாள் போல என்றெண்ணி அவள் அருகில் நின்றுக்கொண்டான். இப்போதும் போடோகிராபர் இடம் மாற சொல்ல, அதை மறுத்து, தன் தாயின் முறைப்பை பெற்றுக்கொண்டபோதும் அவன் நகரவில்லை. அவனது அந்த செயல் கொஞ்சம் இதம் தர, நமக்கும் இந்த உலகில் சப்போர்ட்க்கு ஆள் இருக்கு என்று ஒரு சின்ன தைரியம் உண்டாயிற்று.

அதன் பின், உணவு முடிந்து, போடோகிராபரிடம் என்ன சொல்லப்பட்டதோ, வழமையான கணவன் – மனைவி சேர்ந்து நிற்கும், இரண்டு மூன்று போஸ்களில் மட்டுமே இருவரையும் படம் பிடித்தார். அப்போதும் பட்டும் படாமல்தான் நின்றான் ஆதவன். வெண்ணிலாவிற்கோ, எப்போதடா முடியும், இவன் வேறு சிடுசிடுவென்று இருக்கிறானே என்று பயமாக இருந்தது.

அவ்வபோது சந்தோஷ் வந்து பேசிய வார்த்தைகள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளுக்குத் தம்பி இருக்கிறான் என்ற தைரியத்தை ஏற்றியது.
அந்த தைரியம், முதலிரவு அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் சுக்குநூறாக உடைந்து போனது தான் பரிதாபம்.

பாகம் 2

மாலையில் உறவினர்கள் பட்டாளம் கொஞ்சம் கலைந்து சென்றபின் தோட்டத்தில் இருந்த மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் சரண் புகுந்திருந்த போது சந்தோஷ் வந்து சொன்ன வார்த்தைகளே ''அத்தான் நம்ம பாட்டி, அம்மா மாதிரி இல்லக்கா. இப்ப கோபமா இருந்தாலும் உன்னைப் புரிஞ்சுப்பார். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு'' செவியில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க, வாயிலிருந்து வார்த்தை வராமல் கீழே கிடந்த தலையணையையும், போர்வையையும் ஒரு நிராசையுடன் பார்த்தவளின் விழிகள் ஆதவனை இன்னமும் ஒரு நம்பிக்கையில் தேடின.

அவனோ பால்கனியில் நின்று இருளை வெறித்துக்கொண்டு சிகரெட்டை கரைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனை அங்கே கண்டவள் இழந்த தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு பின்னிய கால்களை கஷ்டப்பட்டுப் பிரித்தெடுத்து பால்கனிக் கதவருகில் சென்று நின்றாள்.

திரும்புவான், திரும்புவான் என்று சற்று நேரம் பொறுத்தவள் அவனது வெறித்த பார்வையில் மாற்றமில்லாதது கண்டு தொண்டையை செருமி ''அத்தான்'' என்றாள் குரல் பிசிறடிக்க

அந்த அழைப்பில் திரும்பியவன் அவளைக்கண்டதும் முகம் இன்னமும் கடுக்க ''என்ன'' என்றான் கடுமையாக.

முதலிரவு அறைக்குள் அவளைத் தவிர வேறு யார் வருவார்கள் என்று எண்ணினான். என்று ஒரு விநாடி நம் வெண்ணிலாவிற்கே கோபம் வந்தது. அந்த கோபம் அடுத்து அவன் போட்ட அதட்டலில் டபக்கென்று தண்ணீர் தெளித்த பாலாய் அடங்கிவிட. எதற்கு வந்தோம். அவனிடம் என்ன சொல்வது. என்ற பயத்தில் ''ம்ம்ம்... ஒ... ஒன்... ஒண்ணுமில்ல'' என்று ஆரம்பித்து அவன் முகம் போன போக்கைப் பார்த்து ''இல்லை, இல்லை சும்மா தான் பேசலாம் என்று'' என வேகமாக சொல்லிமுடித்தாள்.

''என்ன பேசவேண்டும்'' என்று அவன் கேட்க முதலிரவில் ஒரு கணவன் மனைவியிடம் என்னவெல்லாம் பேசுவான் என்று தெரியாத பத்தொன்பது வயதேயான அந்த பாவைக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திருதிருவென்று முழித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

''அது தான் போர்வை, தலையணை எல்லாம் எடுத்துக்கீழே போட்டிருந்தேனே. அப்புறம் என்ன. போய்த் தூங்கு போ'' என்று அதட்டிவிட்டு அவளிடமிருந்து பார்வையைத் திருப்பிகொண்டான் ஆதவன்.

''ஆமா இவர் எடுத்துப் போடவில்லையென்றால் எனக்கா எடுத்துக்கத் தெரியாது பாரு''
அதென்ன நான் மட்டும் கீழே படுக்கவேண்டுமா? துரை மட்டும் கட்டிலில் சுகமாகப் படுத்துக்கொள்வார் போல'' என்று வெண்ணிலா வாய்விட்டு புலம்பியிருந்தால்தான் நன்றாக இருந்திருக்குமே... அவள் இவற்றை மனதில் நினைத்ததோடு சரி

அவள் இரண்டடி எடுத்துவைத்திருக்க, ஏதோ நினைவு வந்தவனாக ஆதவன் அறையின் புறம் திரும்பி ''ஒரு முக்கியமான விஷயம்'' என்றான் மொட்டையாக.

தன்னைத் தான் அழைக்கிறான் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் அவள் தன் நிலைமையை நொந்துக்கொண்டு இருக்க, ''உன்னைத் தான்'' என்று அவன் பலமாகப் போட்ட அதட்டலில் விதிர்த்து திரும்பி ''என்... என்ன... என்னத்தான்'' என்றாள் வெண்ணிலா.

''என்னுடைய மனைவியான இந்த நிலையில் உன்னிடமிருந்து எந்த ஒரு விதமான ஒழுக்கக்கேட்டையும் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது. அப்படி நடந்தால் மாமா போல் சும்மா இருப்பேன் என்று மட்டும் நினைக்காதே... இதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு ஒழுங்காக நடந்துக்கொள்'' என்று ஆணையிடும் குரலில் சொன்னவன் சொன்னதோடு அவன் வேலை முடிந்தது என்பதுபோல் அந்தப்புறம் திரும்பிக்கொண்டான்.

இவன் தான் செய்யாத ஒரு தப்பிற்கு தன்னை வெறுக்கமாட்டான் என்றெல்லாம் எண்ணினோமே... இவனும் பாட்டி, சித்தி போல் தான். யாருக்குத் தான் புரியுமோ? ஆனால் ஏன் புரியவில்லை என்ற கேள்வி, என்றுமில்லாத அளவில் இன்று ரொம்ப அதிகமாகவே தாக்கியது.

தான் செய்த ஒரே தப்பென்று பார்த்தால் இந்த குடும்பத்தில் பிறந்தது. அதுவும் தன் தாய்க்குப் பிறந்தது தான். வேறென்ன செய்தேன்? இன்று காலை நடந்ததற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? யார் யாரோ செய்யும் தப்பெல்லாம் என்மேல் தான் கோபமாய் விடிகிறது.

கொஞ்சம் கூட அதிர்ஷ்டத்தோடு பிறக்கவில்லை போல. சுற்றிச் சுற்றி அழகிலும், ஒழுக்கத்திலுமே வந்து நிற்கிறார்கள்.

நமக்கு விதித்தது இவ்வளவு தான் என்று ஒத்துக்கொள்ளவும் முடியாமல், அவனோடு தன் மேல் என்ன தப்பென்று வாதாடவும் முடியாமல் கட்டிலின் அருகே வந்து அங்கிருந்த ஸ்வீட்சையும் பாலையும் பார்த்தாள்.

“யார் மேல் உள்ள நம்பிக்கையில் இதையெல்லாம் ஏற்பாடு செய்தார்களோ… கடவுளுக்கே வெளிச்சம்… ஆனால் இந்த பால் கெட்டுவிடாதா? என்று பால் வீணாவதை நினைத்து, இந்த பால் கூட இல்லாமல் எத்தனை பேர் இருப்பதாக மதர் கூறியிருக்கிறார்கள், இதை வீணாக்கக் கூடாது” என்று முடிவு செய்து அதை எடுத்துக்கொண்டு, கஜினி முகமதுவின் அடுத்த வாரிசாய் திரும்பவும் அவனிடம் சென்றாள்.

அப்போதே கூப்பிட்டதற்கு நறுக்கென்று கடித்தான், இப்போ என்ன செய்வானோ? பேசாமல் நானே குடித்துவிடலாம் என்றாலும் தனக்கு பால் வாடையே பிடிக்காதே. வாந்தி வந்துவிடுமே என்று ஆயிரம் ஆயிரம் யோசனைகள் ஓட கூப்பிட்டால் திட்டு விழுமே என்ற பயத்தில் அங்கேயே நின்றாள்.

இரண்டாவது சிகரட்டை முடித்துவிட்டு அவன் தூங்கலாம் என்று திரும்பிய போது கதவு நிலையில் சாய்ந்து கண் மூடி நின்றிருந்த வெண்ணிலாவைக் கண்டதும் ஒருமுறை அவன் இதயம் நின்று பின் துடித்தது.

என்ன ஒரு அழகு, பிறை நெற்றி, நெற்றியில் புரண்டு சில்மிஷம் செய்யும் அழகிய கூந்தல், வில்லாய் வளைந்த புருவங்கள், சிரித்தால் அழகாய் மின்னும் கண்கள், சின்ன ரோஜாப்பூவைப் போன்ற இதழ்கள், ஒட்டிப் போயிருந்தாலும் இயல்பாய் சிவப்பேறியிருந்த கன்னங்கள், மெலிந்த தேகம்… இப்படி போய்க்கொண்டிருந்த எண்ணங்கள் இந்த அழகு தான் பெண்களை செய்யக்கூடாத காரியங்களை எல்லாம் செய்யவும் வழிவகுக்கிறது என்ற எண்ணத்தில் வந்து முடிந்து, கனிந்திருந்த முகத்தை கல்லாக்கியது.

“ஹே என்ன நின்று கொண்டே தூங்குகிறாய்??” என்று அருகில் கேட்ட குரலில் தூக்கி வாரிப் போட விதிர்த்து நிமிர்ந்தவளின் கையிலிருந்த பால் செம்பு கீழே உருண்டு ஓடியது.

“ஹய்யோ” என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டு, “இல்லை பால் வீணாய் போய்டுமே என்று எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்… சாரி கொட்டிடுச்சு” என்று உளறிக்கொட்டிவிட்டு உருண்டு போன பால் செம்பை எடுக்க ஓடினாள்.

“இன்னும் எதையும் உருட்டிக்கொண்டிருக்காமல் போய் தூங்கு. இதை முதலில் துடைத்துவிடு” என்று அந்த நாளுக்கான கடைசி ஆணையை பிறப்பித்துவிட்டு கட்டிலில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான் ஆதவன்.

“வீணாகவே விட்டிருக்கலாம், எனக்கே வேலை வைத்துவிட்டது, அவனும் தான் கொஞ்சம் அதட்டாமல் மெதுவாய் கூப்பிட்டால் என்னவாம். பயத்தில் விழுந்துவிட்டது. ஆனாலும் வனி நீ அவன் அப்படி அதட்டினால் அப்படி பயந்து இதை கீழே விடவேண்டுமோ, பாரு உனக்கே வேலை வைத்துவிட்டது” என்று இரண்டாவது முறையாகத் தனக்குள் முனகியவாறே அதை சுத்தம் செய்துவிட்டு அவள் வந்து கீழே படுக்குமுன் அவனை ஒருமுறை எட்டிப்பார்க்க, அவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

சத்தமில்லாமல் கட்டிலின் அந்தப்புறம் தரையில் போர்வையை விரித்துப் படுத்தவளுக்கு அடுத்து என்னாகுமோ என்ற பயம் இன்னும் அதிகமாகத் தாக்கியது.

ஆதவன் உறக்கத்திலும், வெண்ணிலா கலக்கத்திலும் ஆழ்ந்திருக்க, இருவரைப் பற்றியும் ஒரு சின்ன அறிமுகப்படலம் நடத்திவிடலாம்.

ஆதவன் – 27 வயது இளைஞன். கல்யாணி – சுந்தரேசன் தம்பதியரின் ஒரே செல்ல மகன். கம்ப்யூட்டர் இன்ஜினியரிங் முடித்தவன், அதன்பிறகு M.B.A செய்துவிட்டு இப்போது ஒரு புகழ் பெற்ற பன்னாட்டு மென்பொருள் நிறுவனத்தில் நல்ல வேலையில், கை நிறைய சம்பளம் வாங்குகிறான்.

வெண்ணிலா – 19 வயது முடிந்து தனது இருபது வயதில் இப்போது தான் அடியெடுத்து வைத்திருக்கும் பாவை. பள்ளிக் காலம் முழுவதும் ஒரு கிறிஸ்டியன் மிஷன் ஸ்கூலில் படித்தவள். இப்போது சென்னை அண்ணா யுனிவெர்சிட்டியில் இரண்டாம் வருடம் எலக்ட்ரானிக்ஸ் இன்ஜினியரிங் படிக்கிறாள். பள்ளி நாட்கள் போலவே இப்போதும் விடுதியில் தங்கிப் படிக்கிறாள்

ஆதவனும், வெண்ணிலாவும் முறையே அத்தை பையன் – மாமா பொண்ணு உறவுபோல் தெரிந்தாலும், கற்பகம் பாட்டியுடைய மூத்த சகோதரியின் மகள் தான் கல்யாணி என்பதால் ஒன்றுவிட்ட சொந்தம் தான்.

கல்யாணியின் பெற்றோர் கல்யாணியின் ஐந்து வயதிலேயே ஒரு தீ விபத்தில் மறைந்துவிட, சித்தியின் வீட்டில் வளர்ந்தார் கல்யாணி. ஆறுமுகம் பிறந்த பின், கர்ப்பப்பையில் ஏதோ கோளாறு என்றும், இனிமேல் குழந்தை உண்டானால் பெரும் ஆபத்து என்றும் மருத்துவச்சி பயமுறுத்தி இருந்ததால், பெண் குழந்தை ஆசையில் கல்யாணியைத் தன் மகள் போல் வளர்த்தனர் கற்பகம்-சொக்கநாதன் தம்பதியர்.

இப்போதைக்கு இந்த முகவுரை போதும் என்பதால் வெண்ணிலாவை தூங்கிவிட்டாளா என்று பார்க்கச் செல்லலாம்.

இன்னமும் தூங்காமல் எண்ணப் போராட்டத்தில் மூழ்கி இருந்தவள், எப்படியாவது படிப்பை மட்டும் நிறுத்தாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். என்ற முடிவை எடுத்தபின் பள்ளிவிடுதியில் பயிற்றுவித்திருந்த முறைப்படி இறைவனை வணங்கிவிட்டு தூங்க முயன்றாள்.

அந்த முயற்சி பலித்து முன் காலைவேளையில் கண்ணயர்ந்தவள் சற்று நேரத்திலேயே ஆள் புழங்கும் அரவம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டாள்.

ஆதவன் தான் (வேறு யாராய் இருக்கமுடியும்) எழுந்து பல் துலக்கிவிட்டு ஜாகிங் செல்லத் தயாராகி அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளும் எழுந்து குளித்துக் கிளம்பி வெளியே வந்தபோது கல்யாணி தான் எதிர்கொண்டார்.

''தம்பி, இன்றே சென்னை செல்லவேண்டும் என்கிறான், உன்னுடையது பார்த்து எடுத்துவைத்துக் கொள்'' என்று முகம் பார்க்காமல் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தவரை நிறுத்தி தன் படிப்பைப் பற்றி கேட்க தயக்கமாக இருந்தது.

கல்யாணி அத்தை பாட்டி, சித்தி போல் திட்டியது இல்லை என்றாலும் கொஞ்சி உருகியதும் இல்லை என்பதால் பேசாமல் தான் கொண்டுவந்த பெட்டியில் தன் துணிகளை அடுக்கினாள். நேற்று முன் தினம் தான் வந்ததாலும் நேற்று திருமணத்திற்கு வேறு உடைகள் உடுத்தியதாலும் அந்த வேலையும் சீக்கிரம் முடிந்துவிட யாரிடம் என்ன பேசினால் என்ன மாதிரி திருப்பிக்கொடுப்பார்களோ என்ற பயத்தில் மெதுவாக சமையலறை நோக்கிச் சென்றாள் வெண்ணிலா.

''என்ன மகாராணிக்கு இப்போது தான் விடிந்ததோ?'' என அவள் பயத்திற்கு ஏற்றமாதிரியே கற்பகம் கேட்கவும் ''இல்லைப் பாட்டி. அத்தை தான் துணியெல்லாம் எடுத்துவைக்க சொன்னாங்க அதுதான்'' என்றாள் மென்குரலில்.

''வார்த்தையை ஏன் முழுங்குற... சத்தமா தான் பேசேன்'' என்று கற்பகம் மீண்டும் எரிச்சல்படவும் ''ஒ அவருக்குச் சரியாக காது கேட்காதில்லையா'' என்பது அப்போதுதான் உறைக்க சத்தமாக ஒரு முறை திருப்பி சொன்னாள் வெண்ணிலா

கேட்டுவிட்டு ''நாலு துணி எடுத்துவைக்க இவ்வளவு நேரமா? இப்படி அசமந்தமா இருந்தியானா என் பேரன் வேலைக்குக் கிளம்புமுன் எப்படி அவனுக்கு எல்லாம் செய்து கொடுப்பாய்'' என்று அவர் அடுத்த கேள்வியைத் தொடுக்க

''அய்யயோ என்னெல்லாம் செய்யணும்?, அது வேறு தெரியவில்லையே? சமைத்துக்கொடுப்பதை சொல்கிறார்களோ?, ஆனால் எனக்கு சமைக்கத் தெரியாது என்பது இவர்களுக்குத் தெரியும் தானே? ஒருவேளை தெரியாதோ?, ஏதோ சமைத்தாலும் எல்லாவற்றையும் எப்படி காலேஜ் கிளம்புவதற்குள் செய்யமுடியும்? ஹோ கடவுளே என் படிப்பையே நிறுத்திவிடுவார்களோ?'' என்று தேன் கூட்டில் இருந்து கல்லடிபட்டால் வெளிவரும் தேனீக்கள் போல கேள்விகள் படையெடுத்து வந்தன.

''ஆமா ஆதி தம்பிக்கு ஒழுங்கா எல்லாம் செஞ்சுகொடு, சும்மா கனவு கண்டிட்டே இருக்காதே'' என்ற சகுந்தலாவின் குரலில் நிகழ்காலத்திற்குத் திரும்பினாள் வெண்ணிலா.

''நான் ஒன்றும் கனவு காண மாட்டேன்'' என்று அவள் மெல்லியகுரலில் தான் பதில் கூறினாள். ஆனால் வெண்ணிலா பதில் சொன்னாலே தப்பல்லவா அவர்கள் அகராதியில்.

''இந்த அகராதி தான் பேசாதே என்று சொல்றது. உன் அம்மாவுக்குத் தப்பாமல் பிறந்திருக்க'' என்று இருவரும் இதையே மாறிமாறி படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சந்தோஷ் வந்து சேர்ந்தான்.

''இங்கே என்னக்கா செய்கிறாய்? காபி குடித்தாயா? இல்லையா? சரி சரி எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வா. மாமா கூப்பிடுறாங்க'' என்று தன் தாயையும், பாட்டியையும் மதிக்காமல் அக்காவிடமே கேள்வி கேட்டு அவள் பதிலிற்கு காத்திராமல் அவனே பதில் சொல்லி அவள் வேலைக்கார செவந்தி கொடுத்த காபியை கையில் வாங்கியவுடன் தன்னோடு அழைத்தும் சென்றுவிட்டான்.

''மாமா எங்கேடா இருக்காங்க, சீக்கிரம் வாயேன். ஏன் இப்படி பராக்கு பார்த்துட்டே நடக்குற, ஆமா எதுக்கு கூப்பிடாங்க'' என வெண்ணிலா அவனைக் குடைய

''ஐயோ அக்கா. நிறுத்து. மாமா ஒன்னும் கூப்பிடல'' என்றான் சந்தோஷ்.

''அப்புறம்'' என்று அவள் விழிவிரிக்க, ''உன்னை காப்பாத்தத் தான் அப்படி ஒரு பொய் சொன்னேன்'' என்றான் இளையவன் சர்வசாதரணமாக.

''பொய் சொன்னாயா? எனக்கு பொய் சொல்வது பிடிக்காது என்று உனக்குத் தெரியும் அல்லவா? பொய் சொல்வது பாவம்டா சந்தோஷ்'' என்று அவள் கண்டிக்கவும்.

''வள்ளுவர் தாத்தாவே நன்மை நடக்கிறதுக்காக பொய் சொல்லலாம் என்று சொல்லி இருக்கார் தெரியுமா? நீ எல்லாம் எப்படி தான் +2 வில் ஸ்கூல் டாப்பராக வந்து அண்ணா யுனிவெர்சிட்டியில் சேர்ந்தாயோ ஹ்ம்ம்'' என்று ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றினான் சந்தோஷ்.

''ச்சு சும்மா இருடா, இப்போ தான் வள்ளுவர், ஔவையார் என்று நீதி பேசுகிறான்'' என்று அவள் புலம்பவும்.

“நான் ஒன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை மை டியர் சிஸ்டர், நீ தான் பொய் சொல்லக்கூடாது. தப்பு அது இதென்று நீதி பேசி என்னை உசுப்பேத்திவிட்டாய். இப்போ நீ பொய் சொல்றேன்னு நான் சொல்லட்டா” என்று அவன் திருப்பவும் சட்டென்று சிரித்தவள் “உன்னிடம் பேச முடியாதுடா. ” என்று சரணடைந்தாள்.

“அது, அந்தப்பயம். இனிமேல் என்னிடம் பார்த்து பேசணும் புரியுதா?” என்று போலியாய் ஒரு விரல் நீட்டி அவன் மிரட்ட, “சரிங்க புரொபசர்” என்று கைகட்டி வாய் மூடி அவள் சொன்னவுடன் இருவரும் மனம்விட்டு சிரித்தனர்.

அந்த சிரிப்பு சத்தம் அந்தப் பக்கமாய்ச் சென்ற ஆர்த்தியின் காதுகளில் விழுந்து கடுப்பேற்றியது என்றால் ஜாகிங் முடிந்து பேப்பர் படித்துவிட்டு குளிக்க உள்ளே வந்துகொண்டிருந்த ஆதவன் கண்ணில்பட்டு மீண்டும் ஒரு முறை அவனை ஆழ்ந்து நோக்கவைத்தது

மல்லிகைப் பந்தலின் கீழே அமர்ந்து தன் பயத்தை வெண்ணிலா கூற “இல்லக்கா மாமா இப்போ அப்பாக்கிட்டே பேசினத நான் கேட்டேன். ஹாஸ்டல் ரூமை காலி பண்ணிட்டு உன்னை அத்தானோட பிளாட்டுக்கே கூட்டிட்டுவந்திடலாம். அங்கிருந்து நீ காலேஜ் போகலாம் என்று தான் சொன்னாங்க.” எனத் தனக்குத் தெரிந்த தகவலை கூறினான் சந்தோஷ்.

“ம்ம்ம்” என்று அவன் சொன்னதை உள்வாங்கியபோதும் பயமும் பதட்டமும் இன்னும் சரியாக அடங்கவில்லை வெண்ணிலாவிற்கு.

அவள் கலக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவே சுந்தரேசன் ஆறுமுகத்துடன் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

“அக்காவும் தம்பியும் என்ன பேசிட்டு இருக்கீங்க... உங்க பாட்டியை எப்படி திருப்பித் திட்டலாம் என்றா” என சுந்தரேசன் சிரிப்புடன் வினவ

“ஹய்யோ இல்ல மாமா. அப்படியெல்லாம் இல்ல மாமா” என்று வெண்ணிலா பதற

“அது தானே பாத்தேன். என்னடா என் மருமகளுக்கு அந்த மாதிரி தைரியம் எல்லாம் வந்துவிட்டதோ என்று ஒரு நிமிடம் சந்தோஷப்பட்டுவிட்டேனே” என்று அவர் வருந்த, சந்தோஷ் சிரித்தும், வெண்ணிலா முழித்தும், ஆறுமுகம் திகைத்தும் தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினர்.

“சரி சரி, நீ இப்படி முழிக்காதே, ஆனால் நான் சொன்னதை சீக்கிரம் செய்யும் வழியைப் பாருங்கள் இருவரும்” என்று முடித்தவர், ஆறுமுகத்தின் திகைப்பிற்குப் பதில் சொல்லாமல் அப்புறம் சொல்கிறேன் என்பது போல் பார்த்துவிட்டு மருமகளிடம் திரும்பினார்.

“உன் விடுதி அறையை காலி செய்ய எதாவது பார்மாலிடிஸ் இருக்கிறதா?” என்று அவர் வினவ

“இல்ல மாமா. ஒரு லெட்டர் எழுதிக்கொடுக்கணும். ஆனால் ரூம் வாடகை திருப்பித் தருவாங்களா என்று தெரியவில்லை. ஆனா மாமா ” என்று இழுத்துவிட்டு “நான் தொடர்ந்து படிக்கிறேன் மாமா, அத்தான் கிட்டே சொல்லுங்க மாமா” என்று தயங்கியவாறே சொல்லிமுடித்தாள்.

அவள் சொன்னதும் நேற்றிரவு இருவரும் சரியாகப் பேசிக்கொள்ளக்கூட இல்லை என்பது புரிந்துவிட்டது பெரியவர்கள் இருவருக்கும். புரிந்ததை இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஒரு அர்த்தப்பார்வை பார்த்து தெரியப்படுத்திக்கொண்டனர்.

“இல்ல வெண்ணிலா, எதற்கு விடுதியில் இருக்கவேண்டும். வீட்டிலிருந்தே போகட்டும் என்று சொன்னதே ஆதி தான், உன் பாட்டியிடமும், மற்ற எல்லாரிடமும் சொல்லிவிட்டான். அதனால் கவலைப்படாதே” என்று அத்தனை வருஷத்தில் இப்போது தான் நீளமாக மகளிடம் பேசிமுடித்தார் ஆறுமுகம்.

அதன்பின்னர் உறவினர்கள் கல்யாணம் விசாரிக்க வர ஆரம்பிக்க அத்தை எடுத்துக்கொடுத்த பட்டுப்புடவையைக் கட்டிக்கொண்டு பொம்மை போல் முகத்தில் ஒரு இழுத்து வைத்த புன்னகையை பூசிக்கொண்டு பாட்டியின் அருகே அமர்ந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

அவர்கள் கொஞ்சம் கலைந்தவுடன் அறிவுரை என்ற பெயரில் மூன்று பெண்களும் அவளை உண்டில்லை என்று செய்துவிட்டனர்.

“கணவன் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்கவேண்டும்”
“காலேஜ் போனோமா, வீட்டுக்கு வந்தோமா என்றிருக்க வேண்டும்”
“அவனுக்கு வேளாவேளைக்கு ஒழுங்காக எல்லாம் பார்த்து செய்யவேண்டும்”
“அம்மாவைப் போல் எதிர்த்து பேசக்கூடாது”
” தாயைப்போல பிள்ளை. நூலைப் போல சேலை” என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ற மாதிரி நடந்து கொள்ளக்கூடாது” என்று மாறி மாறி திணறடித்த பின்னரே விட்டனர்.

கல்யாணி பொதுவாக ஒன்று இரண்டு சொல்லிவிட்டு சும்மாயிருந்தாலும் தாயும் தம்பி மனைவியும் பேசுவதை தடுக்க சிறு முயற்சி கூட செய்யவில்லை.

மதிய உணவு முடிந்து ஆதவன் கிளம்பவேண்டும் என்று பிடிவாதமாய் இருந்ததால் சுந்தரேசன் மனைவி, மகன், மருமகள் சகிதம் சிதம்பரத்திலிருந்து சென்னை கிளம்பினார்.

ஆர்த்தி +2 தேர்வு முடிந்து விடுமுறையில் இருப்பதால் மற்றவர்களுடன் கற்பகத்தின் சொந்த ஊரான தஞ்சாவூர் செல்வதாக சென்னை செல்லாமல் தங்கிவிட்டாள். அவர்கள் சென்னை கிளம்ப ஆர்த்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு கற்பகம் மகன் குடும்பத்தோடு தஞ்சாவூர் பயணமானார்.

சென்னை நோக்கிப் பயணமான வெண்ணிலாவிற்கு ஒரு புறம் தன் தாயைப் பற்றி இவர்கள் பேசியதே திரும்ப திரும்ப ஒலித்துக்கொண்டிருக்க, மறுபுறம் ஆதவன் அருகமர்ந்து தோளோடு உரசியபடி பயணம் செய்வது கலக்கமா? சுகமா? என்று இனம் காண முடியாதபடி இருந்தது.

இதனூடே ஆதவன் தன் அருகே உட்காருவேன் என்றா சொன்னான்? சுந்தரேசன் தான் "சான்ட்ரோ கார் சின்னது என்பதால் பின் சீட்டில் உன் அம்மாவோடு நெருக்கி அடித்து என்னால் உட்கார முடியாது." என்று கல்யாணியின் பெருத்த உடலை சுட்டிக் காட்டி முன்னே அமர்ந்துக்கொண்டார். இவனுக்கு என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தால் கூட எரிச்சலாக வருகிறதோ என்று கோபமும்!! வந்தது.

****

பாகம் 3
சென்னை சென்றடையும் போது மணி எட்டாகியிருந்தது. வீட்டிற்குச் சென்று சமைத்து சாப்பிடுவது முடியாது என்பதால் டிரைவரை ஒரு ஹோட்டல் பெயரைச் சொல்லி அங்கே போகச் சொன்னான் ஆதவன்.

கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் தூக்கத்திலிருக்க, வெண்ணிலா நாளை கல்லூரியில் என்ன சொல்வார்களோ, அதுவும் அவளது உயிர் சிநேகிதி பவித்ரா என்ன சொல்வாளோ என்ற சிந்தனையில் இருந்தாள்.

அவன் ஹோட்டலுக்கு போக சொன்னதோ, கார் வந்து நின்றதோ தெரியாமல் சிந்தனையில் இருந்தவளை, கார் கதவு திறக்கும் ஒலி நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது.

"வீடு வந்துவிட்டதா?" என்று வினவியவளுக்குப் பதிலாக

"சாப்பிட வேண்டாமா?? இறங்கு" என்றான் முன்பக்கம் நடந்துகொண்டே.

நால்வரும் உள்ளே சென்று, கை கழுவிய பின், கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் முன்னே சென்று நால்வர் அமரும் ஒரு மேஜையில் ஒரு புறம் அமர்ந்தனர்.

ஆதவன் ஒரு புறம் அமர்ந்திருக்க, பின்னால் வந்த வெண்ணிலாவிற்கு எங்கே அமர்வது, காரிலேயே பக்கத்தில் உட்கார்ந்ததால் முகத்தை முழ நீளத்திற்கு நீட்டி வைத்திருந்தான். இதற்கு ஊர் நீளத்திற்கு நீட்டுவானோ. ஹய்யோடா இவர் பக்கத்தில் அமர நான் துடித்துக் கொண்டிருப்பது போல் ரொம்ப தான்... ம்ம்ம்... என்று எப்போதும் போல் மேடம் மனதிற்குள்ளே முனங்கிக்கொண்டு, தயங்கியவாறே நின்றுகொண்டிருந்தாள்

"உட்காரு வெண்ணிலா" என்று கல்யாணி சொல்லவும், அப்போது தான் மெனு கார்டிலிருந்து நிமிர்ந்து, இன்னுமா நிற்கிறாள் என்பதுபோல் அவளைப் பார்த்தான் ஆதவன்.

"நகர்ந்து உட்காரு ஆதி, எவ்வளவு நேரம் நிப்பா என் மருமக" என்று சுந்தரேசன் மகனை ஏவ,

"உள்ளே உட்காரு" என்று எழுந்து வழிவிட்டான் ஆதவன்.

காலேஜ் சேர்ந்தபின் பவித்ராவோடு இருவாரத்திற்கு ஒரு முறை சென்றிருக்கிறாள் என்றாலும், குடும்பத்தோடு ஹோட்டலுக்கு வருவது இதுவே முதல் முறை. பள்ளி நாட்களில் விடுமுறையை கூட முடிந்த அளவு விடுதியில் கழித்து விடுவாள். அப்படியே வந்தாலும், ஆறுமுகம் அப்படியெல்லாம் சகுந்தலாவை மீறி இப்படியெல்லாம் கூட்டிச் செல்லமாட்டார்.

மூவரும் இன்னதென்று தீர்மானித்த பின் பேரரிடம் ஆர்டர் கொடுத்து முடித்துவிட்டு, "உனக்கென்னம்மா வேணும் சொல்லு" என்று சுந்தரேசன் கேட்க,

அப்போதுதான் மெனுகார்ட்டை எடுத்து வேகமாகப் புரட்டினாள்

"சீக்கிரம் சொல்லு, இப்போது சொன்னால் தான் அரை மணி நேரத்திலாவது எடுத்து வருவார்" என்று ஆதவன் அதட்ட,

"ச்சே இதுக்கும் அதட்டலா" என்று மனதிற்குள் அலுத்துவிட்டு, நேரமாக்கினால் கோபித்துக் கொள்வானோ என்று, எல்லா உணவு வகைகளையும் பார்க்கமுடியாமல் "எனக்கு இட்லி" என்றாள் அடுத்த அதட்டலுக்குமுன்.

“இரண்டு பிளேட்டா மேடம்” என்று ஆர்டர் எடுப்பவர் கேட்க

“இல்ல ரெண்டு மட்டும்” என்று சொல்லியவளை,

“என்னம்மா, இரண்டு இட்லி சாப்பிடற வயசா உனக்கு ம்ம்ம் ” என்று சுந்தரேசன் கேட்க,

“ஒல்லியாய் இருக்கணும் என்று இப்படி சாப்பிடுறியா?, இதுக்கு நீ பேசாம பட்டினியே இருக்கலாம்” என்று நக்கலாக சொல்லிவிட்டு வேறுபுறம் திரும்பிக்கொண்டான்

“இல்ல மாமா, ஹாஸ்டல் சாப்பாடு அவ்வளவு பிடிக்காது, அங்கே கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாப்பிட்டு, இப்போ நெறைய சாப்பிட முடியல மாமா” என்று மென்குரலில் மாமனாருக்கும் கணவனுக்கும் சேர்த்தே விளக்கினாள்.

கணவனை அந்த வார்த்தைகள் இளக்கியதோ இல்லையோ, கேட்டுக்கொண்டிருந்த கல்யாணி அம்மாவை “பாவம், இத்தனை வருடம் ஹாஸ்டலில் இருந்து சாப்பாடு மட்டுமில்லை பாசத்திற்கும் ஏங்கி இருப்பாளோ, அம்மா சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு பார்க்கும் சில நாட்களில் கூட இவளிடம் ஒழுங்காக பேசியதில்லையே…” என்று எண்ணி இளக வைத்தது

பேரர் சீக்கிரமே கொண்டுவந்து வைத்த இட்லியை யாருடைய முகத்தையோ, தட்டையோ பாராமல் கருமமே கண்ணாக இருந்தவள்,

“ரிசெப்ஷனுக்கு உன்னோடு கூடப் படிக்கிறவங்களையும் கூப்புடுமா” என்று சுந்தரேசன் பேசியதில் நிமிர்ந்து

“என்ன சொல்லி அழைப்பது?, அத்தை மகன் கல்யாணத்திற்குப் போனவள் அவரையே மணந்து கொண்டுவிட்டேன் என்றா” என்று அவள் வழக்கம் போல மனதிற்குள் நினைக்க, அதற்கு அவசியமே இல்லை என்பது போல் ஒரு பதிலை கணவன் கூறினான்.

“ரிசெப்ஷன் கான்செல் செய்துவிடலாம் என்று பார்க்கிறேன்பா, எல்லாருக்கும் விளக்கம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்கிறதே, எல்லாருக்கும் தபால் மூலம் தகவல் சொல்லிவிடலாம்” என்றான் ஆதவன்.

“என்னடா? தபாலைப் பார்த்துவிட்டு போன் பண்ணி என்ன என்னவென்று கேட்டு அப்போது மட்டும் குடைய மாட்டார்களா? மூட்டைப்பூச்சிக்கு பயந்து வீட்டைக் கொளுத்தும் கதையாய் இருக்கு” என்று சுந்தரேசன் எரிந்துவிழ

“எல்லாரும் ஒரே சமயத்திலா பேசுவார்கள், ரிசெப்ஷன் என்று வைத்தால் எல்லாரும் வந்து ஒரே இடத்தில் நடந்ததை அலசோ அலசென்று அலசி, ஆராய்ந்து, துப்பு துலக்கி, குற்றம் கண்டு பிடித்து, பரிதாபப்பட்டு, ஹோ கடவுளே கல்யாணத்தில் பட்டதே போதும் சாமி, இதெல்லாம் வேண்டாம்.” என்று தீர்மானமாய் அவன் முடித்துவிட

“இல்ல ஆதி, வாழ்நாளில் ஒருமுறை வருவதுடா, அந்த பொண்ணுக்கும் ஆசை இருக்காதா?” என்று சுந்தரேசன் ஏதோ தொடங்க

“அவனுக்குப் பிடிக்கலன்னா விடுங்க. அதுவும் ஹோட்டலில் என்ன வீட்டில் போய்ப் பேசிக்கலாம்” என்று கல்யாணி அந்த வாக்குவாதத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

வெண்ணிலாவிற்கோ காலேஜில் என்ன சொல்லி அழைப்பது என்ற கவலை அகன்றதில் நிம்மதியாக இருந்தாலும், ரிசெப்ஷன் நடக்கவில்லை என்று ஒருபுறம் வருத்தமாகவே இருந்தது. நம் வாழ்வில் மட்டும் எல்லாரையும் போல் எதுவுமே ஒழுங்காக, முறைப்படி நடக்கவே கூடாதுபோல…. என்ற எண்ணம் வந்த மாத்திரத்தில் இரண்டு நாட்களாக சுயபச்சாதாபமும் , தனக்கு மட்டும் இப்படி நடக்கிறதே என்ற தவிப்பும் ரொம்ப ஜாஸ்தியாகிவிட்டது

சுயபச்சாதாபம் தன்னம்பிக்கையை உடைத்துவிடும், எந்த நிலையிலும் உன்னை நீயே தாழ்த்தி எடை போடக்கூடாது. என்று மதர் சொல்லியிருந்த அறிவுரைப்படி அந்த நிமிடத்தோடு அதை முற்றாக விட்டு விடுவது என்று முடிவெடுத்தாள்.

உணவு முடிந்து வீடு வந்து சேரும்வரை யாரும் ஒன்றும் பேசவேயில்லை.

திருவான்மியூரில் இருக்கும் அவனது அபார்ட்மென்ட் வளாகத்தில் கார் நுழைந்து பொருட்களை இறக்கி, லிப்ட் மூலம் மூன்றாவது தளம் செல்லும் வரையில் கூட பேச்சில்லை.

கல்யாணி “வீட்டு சாவி குடு ஆதவா, நாங்க முதலில் போய் ஆரத்தி கரைச்சு எடுத்துட்டு வரோம், அப்புறம் நீங்க ரெண்டு பேரும் வாங்க” என்றதையோ ஆதவன் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்து பின்னர் தந்தையின் அழுத்தமான பார்வையில் அடங்கி சாவியை எடுத்துக் கொடுத்ததையோ சுற்றிமுற்றி வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டே பின்னால் வந்த வெண்ணிலா காதிலேயே வாங்கவில்லை.

பெரியவர்கள் இருவரும் உள்ளே சென்றிருக்க, தன் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே செல்ல முயன்றவளை ஆதவனின் கரம் தடுத்தது. அந்த தொடுகை இருவரையும் ஒருமுறை சிலிர்க்கவைத்து கண்ணோடு கண் நோக்கவைத்தது

முதலில் சுதாகரித்துக் கொண்ட ஆதவன் கையை விட்டுவிட்டு ''அம்மா ஆரத்தி கரைக்க உள்ளே போயிருக்காங்க'' என்று தகவலாக கூறியதும் பேசாமல் தலையை தாழ்த்தி கையை பார்த்துக்கொண்டே கதவருகில் நின்றாள்.

சற்று நேரத்தில் வந்த கல்யாணி ''தம்பி பக்கத்தில் நில்லுமா'' என்று கூறி, அதன் பின் ஆரத்தி எடுத்தே உள்ளே விட்டார் இருவரையும்.

உள்ளே நுழைந்து அவன் ஒரு ரூமிற்குள் சென்றுவிட, தன் வேடிக்கையை அங்கேயும் செவ்வனே தொடர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

கொஞ்ச பொருட்களே இருந்தாலும், இருக்க வேண்டிய இடத்தில் அழகாய் இருந்தன. பூட்டியிருந்த வீட்டில் சாதாரணமாய் இருக்கும் தூசி தவிர, அதிகப்படி அழுக்கோ, பொருட்கள் அடுக்கியிருந்ததில் ஒழுங்கின்மையோ இல்லை. பெண்ணின் பராமரிப்பில்லாத வீடு போலவே இல்லாமல் இருந்த அந்த வீட்டை உடனேயே அவளுக்குப் பிடித்துவிட்டது. வீடு உடனே பிடித்துப்போக அது அதன் உரிமையாளனை கொஞ்சம் ரசிக்க வைத்தது

அந்த ரசனையிலிருந்து திரும்பவும் கல்யாணியின் குரலே நினைவுக்கு அழைத்து வந்தது.

''உன்னோட துணியெல்லாம் தம்பி ரூமில் வைத்துக்கொள்... அதோ அது தான்'' என்று ஹாலின் வலப்புறம் இருந்த அறையை, சற்றுமுன் அவன் சென்ற அறையை காண்பித்துவிட்டு நகர்ந்தார்.

அறை வாயிலை நெருங்கியவள், உள்ளே செல்லலாமா? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறானோ? என்று கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டு லேசாக கதவைத் தட்டினாள்.

பாத்ரூமிலிருந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தவன் ''எஸ்... என்னம்மா புதுசா கதவெல்லாம் தட்டிட்டு வாறீங்க?'' என்று அன்னை என நினைத்து வினவ,

அவன் தன்னை அங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை என்ற எண்ணம் எழுந்து ''இல்ல அத்தை இல்ல, நான் தான்'' என்றாள் வெண்ணிலா தயக்கத்துடன்.

''என்ன'' என்றவனின் குரல் டக்கென்று கடுத்திருந்தது

அந்த கடுமை ஒரு நிராகரிப்பை சொல்லாமல் சொல்ல மனம் வலித்தது. சற்றுமுன் எடுத்த தீர்மானம் நினைவு வர வலியை முயன்று ஒதுக்கியவள் ''அத்தை தான் இங்கே என்னோட திங்க்ஸ் வச்சுக்க சொன்னாங்க, அது தான்...'' என்றாள் மெல்லியகுரலில்.

''ம்ம்ம், இன்னைக்கே எல்லாம் ஒதுக்கி தரமுடியாது, இரண்டு நாளில் செய்யப் பார்க்கிறேன்'' என்றான் கப்போர்டை திறந்துகொண்டே.

''நானே வேணுமாலும் ஒதுக்கி வச்சுட்டு அடுக்கிக்கிறேன்'' என்று அவன் தேவையின்றி தனக்காக வேலை செய்யவேண்டுமே என்ற நல்லெண்ணத்தில் அவள் சொல்ல,

பட்டென்று கப்போர்டு கதவை சாத்தியவன் ''என்னோட திங்க்ஸை நீ தொடத் தேவையில்லை நானே அடுக்கிக்கிறேன் உன் வேலையை மட்டும் பார்.'' என்று தொடங்கிய கடுமை குரலிலேயே முடித்துவிட்டு ஹாலுக்குச் சென்றான்.

அவன் முதுகையே கொஞ்ச நேரம் வெறித்தவள் எட்டிப் பார்த்த கண்ணீரை கஷ்டப்பட்டு அடக்கினாள்.

சும்மா சும்மா அவன் சொல்வதற்கெல்லாம் அழுதால் நாள் முழுதும் கண்ணீரில் கரைந்து முகம் வீங்கிப்போய் இருக்கவேண்டியது தான். அவன் சொன்னால் சொல்லிவிட்டு போகிறான், நம் மேலேயா ஒட்டிக்கொள்கிறது, எத்தனை பேர் என்னென்ன கேள்வி கேட்டு மனதை ரணமாக்கி இருக்கிறார்கள்... கணவன் தானே என்று அந்த சிறு வயதிலும் பக்குவமாக சிந்தித்து வேறு வேலைகளில் கவனம் செலுத்தினாள்.

குளித்து வேறு உடை அணிந்து வெளியே வந்தவள், ஹாலில் அமர்ந்திருந்தவனை நிமிர்ந்தும் பார்க்கவில்லை.

சமையலறைக்குள் சென்றவள் ''அத்தை நான் ஏதாவது செய்யவா?'' என்று அங்கு பால் காய்ச்சிக்கொண்டிருந்த கல்யாணியை வினவினாள்.

''பால் மட்டும் தான். நானே காய்ச்சிவிட்டேன், ஆமா உனக்கு சமைக்கத் தெரியுமா?'' என்று நல்லவேளையாக அந்த கேள்வியை கேட்டார்.

''தெரியாது அத்தை.'' என்றவள், அவசரமாக ''ஆனால் நீங்க கொஞ்சம் சொல்லிக் கொடுத்தீங்கன்னா , நான் எழுதிவச்சுகிட்டு அது மாதிரியே செய்றேன்'' என்று முடித்தாள்.

‘‘இரவுக்கு மட்டும் செய்தியானா கூட போதும், தம்பி காலை டிபன், மதிய சாப்பாடு எல்லாம் ஆபீசில் சாப்பிட்டுடுவான்... நீயும் காலேஜ் கான்டீனில் சாப்பிட்டுடு’’ என்றவரை இடைமறித்து

‘‘வெளியே வேண்டாம் அத்தை. நானே முதல் ஒருவாரம் செய்றேன். பிடிக்கலைன்னா அப்புறம் பாத்துக்கலாம்’’ என்றவளை

‘‘உன் இஷ்டம், காலேஜ் போயிட்டு வந்து வீட்டையும் பார்த்து அப்புறம் சமைக்கிறது கஷ்டமா இருக்கும் என்று தான் சொல்றேன்’’ என்றார் கல்யாணி அப்போதும்

‘‘அது வந்து, எனக்கு வீட்ல இருந்து லஞ்ச் எடுத்துட்டுப் போய் சாப்பிடனும் என்று ரொம்ப நாளா ஆசை.. இத்தனை நாள் நான் வெளியே தான் சாப்பிட்டிருக்கேன். இப்போதாவது வீட்டிலிருந்து கொண்டு போகலாம் என்று தான்...’’ என்று அவள் தயங்கி தயங்கி அடுப்பு மேடையை ஒரு விரலில் நீவிக்கொண்டே சொல்ல

ஏற்கனவே இளகியிருந்த கல்யாணி இன்னும் கொஞ்சம் அவள் புறம் சாய்ந்தார்.

‘‘சரி உனக்கு அதுதான் விருப்பம் என்றால் எனக்கு ஒன்றுமில்லை... இந்தா இந்த பாலை குடி’’ என்றார் ஒரு டம்ளரை அவளிடம் நீட்டி.

‘‘இல்ல அத்தை எனக்கு பால் வாடையே பிடிக்காது. குமட்டும். எனக்கும் சேர்த்து காய்ச்சிடீங்களா, ஐயோ வேஸ்ட் ஆகிடுமே’’ என்று அவள் வருந்த,

‘‘அதெல்லாமில்லை, தம்பிக்குப் பிடிக்கும். அவனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன்’’ என்று அனைவருக்கும் பாலை எடுத்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு அவர் செல்ல, வெண்ணிலா பால் காய்ச்சிய பாத்திரத்தை கழுவி வைத்துவிட்டு சமையலறையை நோட்டம் விட்டாள்.

பாக்கிங் பிரிக்காமல் இருந்த கிரைண்டர், மிக்ஸி, மைக்ரோவேவ் எல்லாவற்றையும் கண்கள் சுற்றிவர, அவன் சமையல் என்று ஏதும் செய்யவில்லை என்பது புரிந்த நேரத்தில், இவை எல்லாம் தன் உபயோகத்திற்காக வாங்கப்படவில்லை என்பது கொஞ்சம் நெருடிய போது அதை ஒதுக்கி, அங்கிருந்த ஒவ்வொரு கப்போர்டாக திறந்து என்ன இருக்கிறது என்று ஆராய்ந்தாள்.

‘‘போய் தூங்குமா, காலையில பார்த்துக்கலாம்’’ என்ற மாமியாரின் குரல் கேட்க வேடிக்கையை நாளைக்கு மிச்சம் வைத்துவிட்டு ரூமுக்கு சென்றாள்.

‘‘டிரஸ் வைத்துக்கொள்வதற்கே புலி மாதிரி கடித்து வைத்தான், அங்கே படுப்பதற்கு பிராண்டிவிடப்போகிறான்’’ என்று கணவனை ஐந்தறிவுப் பிராணியாக்கித் திட்டிக்கொண்டே கதவைத் தட்டிவிட்டு அவன் அனுமதி கொடுத்ததும் உள்ளே சென்று கதவைத் தாளிட்டாள்.

அவளுக்கு முதுகு காட்டி மேஜையில் லேப்டாப் வைத்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தான் ஆதவன்.

தலையணையும், போர்வையையும் எடுத்து கீழே போடும் பெரிய வேலையை அவனுக்கு வைக்காமல் அவளே எடுத்து விரித்து படுத்தவள், சில நிமிடங்களில் தூங்கியும் விட்டாள்.

ரிசெப்ஷன் இல்லை என்பதை தன் நண்பர்களுக்கு ஈமெயில் மூலம் தெரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தவன், சற்று நேரத்தில் முதுகும் கழுத்தும் வலிக்க, லேப்டாப்பை எடுத்துக்கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்தவன், கீழே வலக்கையை நெற்றியின் மீது வைத்து கண்களை மறைத்துக்கொண்டு தூங்குபவளை சற்று நேரம் இமைக்காமல் பார்த்தான். பின்னர் தலையை உலுக்கிக்கொண்டு வேலையில் முனைய அவன் எவ்வளவோ முயன்றும் அதில் தோல்வியைத் தழுவியவன் விளக்கை அணைத்துவிட்டு படுத்தான்

அடுத்த நாள் முதல் வேலையாய், சுந்தரேசனின் போனை வாங்கி, பவித்ராவுக்கு மட்டும் போன் செய்து நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு, தான் அடுத்த வாரத்திலிருந்து காலேஜ் வருவதாக சொல்லி வைத்தாள்.

அவள் ஒரு வாரம் காலேஜ் போகவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே நுழைந்த அதே நேரத்தில் ஆதவன் அன்றே வேலைக்குப் போவதாக சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

‘‘என்னடா ஒரு நாள் முன்னாடி தான் உனக்கு கல்யாணம் ஆகியிருக்கு.... ஞாபகம் இருக்கா? நான் நிலாவை ஒரு வாரம் லீவ் போட சொல்லியிருக்கிறேன்... நீ என்னடாவென்றால் இன்றே போகிறேன் என்கிறாய்’’ என்று கல்யாணி பொரிய

‘‘எதற்கு அவளை லீவ் போட சொன்னீங்க, காலேஜ் எல்லாம் கட் பண்ணவேண்டாம் , ஹாஸ்டல்ல இருக்கிற அவ திங்க்ஸ் எல்லாம் இன்னைக்குப் போய் எடுத்துட்டு வந்துடட்டும், நாளையிலிருந்து காலேஜ் போகட்டும்’’ என்று அவன் கூற

திரு திருவென முழித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள் வெண்ணிலா. ‘‘ஐயோ நாளைக்கே காலேஜ் போறதா, அப்புறம் நான் எப்போ சமைக்கப் பழகுறது’’ என்று அவள் ஒரு விஷயத்திற்கு கவலைப்பட

சுந்தரேசன் “என்ன ஆதி, அவள் காலேஜ் போவது, வருவது எல்லாம் பார்க்கவேண்டாமா? அவள் காலேஜ் குரோம்பேட்டையில் இருக்கிறது. இங்கேயிருந்து அவள் செல்வது எல்லாம் நம்ம ஒரு ஆள் ஒரு நாள் கூடவே போய் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டாமா? இத்தனை நாள் ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்தவள் ஆதி, போக்குவரத்து எல்லாம் நாம் தான் பார்க்கவேண்டும்” என்று அவன் மறுத்துப் பேச இடம் கொடாமல் சொல்லி முடித்தார்.

“ம்ம்ம், என்னவோ பண்ணுங்க, என்னை இருக்க சொல்லாதீங்க, நான் ஆபீஸ் போறேன்” என்று விட்டேற்றியாக சொல்லிவிட்டு, தன் பிடிவாதத்தில் நின்று, அலுவலகம் கிளம்பி போய்விட்டான்.

மற்ற மூவரும் வெண்ணிலாவின் விடுதிக்குச் சென்று, ஆறுமுகம் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொடுத்த லெட்டர், அதற்கு மேலும் வேண்டியதை செய்துவிட்டு அவள் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

அடுத்த வந்த ஒரு வாரமும், கையை வெட்டிக்கொண்டும், சூடுபட்டுக்கொண்டும் சமையல் கற்றுக்கொண்டாள் வெண்ணிலா. கல்யாணியிடம் ஆதவனுக்குப் பிடித்த உணவுகளை தெரிந்துகொண்டதோடு, அவற்றின் செயல்முறை விளக்கங்களை கர்மசிரத்தையாக எழுதி வைத்துக் கொண்டாள்.

அந்த ஒரு வாரத்தில் அவளது பொறுமையும், பெரியவர்களை மதித்து நடக்கும் பண்பும், தவறிருந்தால் அதை தயங்காமல் ஒத்துக்கொண்டு திருத்திக்கொள்ளும் அழகும், ஒரே வாரத்தில் அவள் சமையலில் காட்டிய ஆர்வமும், மற்ற சுற்று வேலைகளையும் ஒரு நேர்த்தியோடு செய்யும் பாங்கும் கல்யாணியை முற்றாக இளக்கியதோடு மட்டுமில்லாமல் போகும் போது தன் மகனிடமே அவளை நன்றாக வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வைக்கச் செய்தது.

தாயை ஆச்சரியமாகப் பார்த்த ஆதவன் “சும்மா ஒரு வாரம் அவள் செய்ததை வைத்து உருகிவிட்டார்கள்... பார்க்கலாம் இது எத்தனை நாள் நீடிக்கிறது என்று ” என்று உள்ளுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

புலியிடம் மாட்டிக்கொண்ட புள்ளிமானாய் தன்னை பாவித்து பயத்துடன் அடுத்துவரும் நாட்களை எதிர் நோக்கியிருந்தாள் வெண்ணிலா.

****

பாகம் 4

ஞாயிறு மதியம் கல்யாணியும், சுந்தரேசனும் கிளம்பிச் சென்றபின் அவன் லேப்டாப் புடனும், வெண்ணிலா தன் கல்லூரி பாடத்துடனும் ஒன்றிவிட்டதால் மாலை வரை பேச்சின்றி அமைதியாக கழிந்தது.

கல்லூரி பாடங்களை முடித்தவள், இப்போதைக்கு தன் பொழுதுபோக்கான சமையலறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

துவரம் பருப்புக்கும், கடலைப் பருப்புக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அந்த வாரத்தில் பத்தாவது முறையாக அவள் அலசி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க, சமையலறை வாயிலில் ஆதவன் வந்து நின்றதையோ, அவள் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்வதை அவன் கேட்டு வாய்க்குள் சிரித்ததையோ அறியவில்லை.

மனம் உறுத்த திரும்பி பார்த்தவள் அவனைக் கண்டதும், தான் தனியாக பேசியதை கேட்டிருப்பான் போலவே, ஹய்யோ, “அது வந்து...” என்று அசடு வழிந்தவாறே, வழக்கம் போல இழுக்க.

எனக்கு காபி வேணும், கொஞ்சம் நகரு நானே போட்டுக்கிறேன்” என்றவனை இடைமறித்து

“நானே போடவா? அத்தை கலக்கிறதை பார்த்திருக்கேன்” என்றாள் தலை சரித்து கெஞ்சுதலாக

அந்த பாவனை என்னவோ செய்ய, “ஹ்ம்ம் சரி” என்ற ஒற்றை சொல்லோடு ரூமிற்கு விரைந்து விட்டான் ஆதவன்.

முதன் முதலாக அவனுக்குத் தானாக ஒன்று செய்து கொடுக்கிறோம். அவனுக்குப் பிடிக்க வேண்டுமே என்று ஒரு புறம் இருந்தாலும், இதை குடித்துவிட்டு நீ சமையலே செய்ய வேண்டாம் தாயே என்று பயந்து அலறிவிட்டால் என்ன செய்வது... ம்ம்ம் அலறட்டும் அப்புறம் காபியை தலையிலே கொட்டிவிட்டு வந்துவிடுகிறேன். என்று மறுபுறம் தான் மறந்தும் கூட செய்யாத ஒரு செயலை எண்ணிக் கொண்டு சிறு சிரிப்போடு காபி கலந்து முடித்தாள் வெண்ணிலா.

கல்யாணி செய்து வைத்தவிட்டுப் போயிருந்த முறுக்கு மற்றும் ஹல்வாவை ஒரு தட்டில் வைத்து காபியுடன் அவனிடம் கொண்டு நீட்டினாள்.

“அங்கே வைத்து விடு” என்று டேபிள் ஓரத்தை சுட்டிக்காட்டி விட்டு ஒரு புத்தகத்தில் அவன் மூழ்கிவிட

“ச்சே அவன் முகத்தில் என்ன மாதிரி ரீயாக்ஷன் தோன்றுகிறது என்று பார்க்கலாம் என்று பார்த்தால்...என்னோட காபியை விட இந்த புக் இப்போ ரொம்ப முக்கியமாக்கும் , அப்புறம் எதுக்கு காபி கேட்க வேண்டுமாம்” என்று வாய்க்குள் பொருமிக் கொண்டே வெளியே வந்தாள் வெண்ணிலா.

“என்ன முணுமுணுக்கிறாய்?” என்ற ஆதவனின் குரலில் “அச்சச்சோ, எப்போதும் போல் மனதிற்குள் பேசாமல் வெளியே உளறிவிட்டேன் போலவே” என்று பயந்து “அது வந்து…. அது… சும்மா” என்று உளறி கொட்டிவிட்டு ஹால் சோபாவில் வேகமாக ஓடி வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவன் அவள் கொடுத்த காபியை அருந்திவிட்டு “நன்றாக தான் இருக்கிறது” என்று எண்ணியதை வாய் திறந்து சொல்லவில்லை என்றால், வெண்ணிலாவும் நன்றாக இருந்ததா என்று வாய் திறந்து கேட்கவில்லை.

இரவு உணவு நேரமும் இருவருக்கும் இடையே பேச்சின்றியே கழிய சாப்பிட்ட பாத்திரங்களை கழுவி வைத்துவிட்டு உணவு மேடை துடைத்து ஆதவனுக்கு பாலை சூடு செய்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தவள் தனது படுக்கையை எடுக்க கை நீட்டினாள்.

“நீ இனிமேலும் கீழே படுக்க வேண்டாம், அந்த ரூம்ல படுத்துக்கோ” என்றான் ஆதவன்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனை ஒரு முறை கண்ணால் ஏன் என்று கேட்டுவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து அடுத்த அறையில் தஞ்சமானாள் வெண்ணிலா.

என்னதான் தனித்தனியே படுத்த போதும் ஒரே அறையில் இருந்த போது மனதில் ஒருவித நிம்மதியாக இருந்தது போல் உணர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

அந்த உணர்வு என்னவென்று இனம் காண முடியாமல் அவனிடம் ஏன் என்று நேருக்கு நேராக கேட்காமல் இப்போது என்ன யோசனை என்று ஒரு மனம் கேள்வி கேட்க அதற்கு பதில் சொல்லும் விதமாக,

இன்னொரு மனமோ, மறுத்து ஏதும் கூறினால் என்னவோ அவன் அருகில் தான் படுக்க விரும்புவது போல் ஆகுமோ? அருகில் என்ன அருகில்? அவன் கட்டிலில் படுப்பதும் தான் தரையில் படுப்பதும் அருகிலா? ஆனால் ஒரே அறையில் இப்படி தனித்தனியாக படுப்பது கூட பிடிக்கவில்லை போல...ம்ம்ம், ப்ரீத்தியை மறக்கவே இல்லை போலவே... எப்போது அவளை மறந்து என்னை மனைவியாக ஏற்று?? ம்ம்ம் என்று கண்டதையும் நினைத்து கலங்கியது

அடுத்த நாள் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து சமையலில் தன் திறமையை! நிலை நாட்டிக் கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா.

ஆறு மணிக்கு எழுந்து ஜாக்கிங் செல்ல வெளியே வந்தவன் அந்த நேரத்தில் சமையலறையில் சத்தம் கேட்கவும் என்னவென்று எட்டிப்பார்த்தான்.

அவன் வந்த நேரம், அவள் இட்லி பாத்திரத்திலிருந்து அவிந்த இட்லிகளை தண்ணீர் தெளிக்காமல் சூட்டோடு எடுத்துவிட்டு, அதனால் கைசுட்டுவிட அதை ஊதிக்கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“காலேஜ் கிளம்பாமல் இங்கே என்ன உருட்டுகிறாய்?” என்று ஆதவனின் குரலை எதிர்பாராமல் வேகமாக திரும்பி மேடையிலிருந்து சில பாத்திரங்களை கீழே தள்ளிவிட்டாள்.

அவற்றை அவனும் சேர்ந்து எடுக்க, “காலைக்கும் மதியத்துக்கும் சமையல் செய்றேன் அத்தான் ” என்ற அவளின் பதிலில்

சிறு கோபத்துடன் “படிக்கிற எண்ணமே இல்லையா... இத்தனை நாள் லீவ்ல இருந்தபோது செஞ்சது ஓகே, காலேஜ் போகும் போதெல்லாம் இந்த சமையல் வேலை ஒன்றும் வேண்டாம்” என்று அவன் கண்டிக்க

“இல்ல ஒரே ஒரு வாரம் அத்தான் ப்ளீஸ். என்னால முடியலன்னா நானே ஸ்டாப் பண்ணிடுறேன்... ப்ளீஸ்” என்று அவள் கெஞ்ச

“காலையில எழுந்து பிரெஷ்ஷா இருக்கும் போது நல்லா படிக்கிறத விட்டுவிட்டு, கையைச் சுட்டு காலைச் சுட்டு ஏன் தான் இந்த வேலையோ ... என்னவோ பண்ணிக்கொள் நான் ஜாக்கிங் போறேன்” என அலுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

“உங்களுக்கு டீ??” என்றவள் அவன் பதில் சொல்லுமுன் “நீங்க ஜாக்கிங் போய்ட்டு வந்து தானே குடிப்பீங்க... மறந்துட்டேன் அப்புறமா கலக்கட்டா?” என்றாள்

“பதிலை தெரிந்து கொண்டே கேள்வி கேட்கும் பழக்கத்தை விடு ” என்று அவன் கண்டித்தவாறே வெளியேறிவிட

தலையில் ஒருமுறை கொட்டிக்கொண்டு தன் வேலைகளில் முனைந்தாள் வெண்ணிலா.

அவன் வந்ததும் அவனுக்கு அருந்த டீயை கொடுத்துவிட்டு, அவனுக்கும் தனக்கும் மதிய உணவை புதிதாக வாங்கி வந்த டிபன் பாக்ஸ்களில் பாக் செய்து வைத்துவிட்டு தனது உடையை அவர்களது அறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு மற்றொரு குளியலறைக்குள் புகுந்தாள் வெண்ணிலா

குளித்து இளம் வயலெட் நிற சிக்கன் வொர்க் செய்த சல்வாரை அணிந்து தலை வாரி அவள் வெளியே வரும்போது ஆதவனும் தயாராகி அப்போது தான் வெளியே வந்தான்.

இருவரும் சற்றுநேரம் சுற்றியுள்ளவை மறந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வயலெட் நிற ரோஜாவைப் போலிருந்தவளை தன் கைக்குள் கொண்டு வந்து, அந்த சிவப்பு ரோஜா போன்ற இதழ்களை வருடி, வெட்கத்தில் சிவந்திருக்கும் அந்த பிங்க் நிற ரோஜா போன்ற கன்னக்கதுப்பில் ஒரு முத்தமிட்டு, ஓடிவிளையாடும் அந்த இரு கருநிற ரோஜாக்களை ஊடுருவி அதன் விளையாட்டை நிறுத்தி ஒரே நிலையாய் தன்னை நோக்க வைத்து.... இளஞ்சிவப்பும் வெண்மையும் கலந்த சற்று பெரிய ரோஜாவைப் போன்ற அந்த கழுத்தில் முகம் புதைத்து " இப்படியாக தறிகெட்டு ஓடிய தன் எண்ணங்களை கண்டு தானே மிரண்டு, தலையை பலமாக ஒரு உலுக்கு உலுக்கி தடை செய்துவிட்டு அவன் நிமிரும்போது வெண்ணிலாவும் அவன் பார்வையின் மாறுதல்களை இனம்காண முடியாமல் சற்றே தடுமாறிவிட்டு தன்னைச் சுதாகரித்திருந்தாள்..

இருவரும் காலை உணவை எதிரெதிரில் அமர்ந்து உண்ணும்போது இருவருக்கும் மற்றவரின் பார்வை தங்கள் மேல் விழுவது புரிந்தாலும் அந்த பார்வையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் உணவிலேயே கவனமாக இருந்தனர்

அப்போது தான் ஞாபகம் வந்தவளாக "அத்தான், நான் காலேஜ் போற ரூட் ஒரு தரம் சொல்றீங்களா? கொஞ்சம் குழம்பிவிட்டது" என்றாள் பாவமாக

"அப்பாவோடு போகும் போது வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே ரூட்டை கவனிக்கவில்லையா?" என்று கேள்வி கேட்டவன்,

அவள் "இவனுக்கு எப்படி நான் வேடிக்கையில் தான் கோட்டைவிட்டேன் என்று தெரியும்" என்று மனதில் எண்ணியவாறே பதில் சொல்லாமல் இருக்கவும்

"ஹ்ம்ம் தட்டில் தெரியுதா ரூட்?? ஒழுங்கா கேளு.. இங்கிருந்து மெயின் ரோடு வரை நடந்து போ, மோஸ்ட்லி அடையார் வரைக்கும் போகும் ஷேர் ஆட்டோ ஏதாவது வரும், அந்த ஆட்டோகாரனையே கேளு கிண்டி வரைக்கும் போவானான்னு...இல்லைனா அடையார்ல இறங்கி இன்னொரு ஷேர் ஆட்டோ பிடித்து கிண்டி ரயில்வே ஸ்டேஷன் போ, அங்கிருந்து தாம்பரம் போற ட்ரைன்ல ஏறி குரோம்பேட்டையில் இறங்கு" என்று நீளமாக பேசிமுடித்தான்.

"ஆஹா.. சொல்லும் போதே இவ்வளவு நீளமாக இருக்கே..எப்படி போகப்போறேனோ" என்று முதலில் எண்ணியவள் பின்னர்

"மாமா பஸ்ல இல்லை அத்தான் கூட்டிட்டு போனாங்க... நீங்க ஷேர் ஆட்டோன்னு சொல்றீங்க" என்று தன் அடுத்த சந்தேகத்தை கேட்டாள்

"பஸ் ஸ்டாண்ட வரைக்கும் நடந்து போனியோ, இப்ப சாப்பிட்ட இத்துனூண்டும் செரித்துவிடும்... பேசாம ஷேர் ஆட்டோல போ" என்று முடித்துவிட்டு கை கழுவ எழுந்தான்.

காலேஜுக்கு நேரமாக தன் பையை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிய போது, திரும்பி வீட்டுக்கு வரும் போது வீட்டில் ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள் சாவி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் சுத்தமாக வரவில்லை வெண்ணிலாவிற்கு.

விவரமாக ரூட் சொல்லிய தலைவருக்கும் வீட்டுக்கு வரும்போது அவள் என்ன செய்வாள் என்பது தெரியவில்லை.

ஷேர் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்து அடையாறை அடையும் முன்னரே "கடவுளே, இதற்கு பஸ் ஸ்டாண்ட் வரை நடந்து வந்தே உணவை செரிக்கவிட்டிருக்கலாம்... என்ன குலுக்கு... செரிக்காமல் போனாலும் வாந்தி வரச் செய்துவிடும் போல" என்ற எண்ணம் பிறந்தது.

ஒரு வழியாக சென்னை டிராபிக்கில் மிதந்து காலேஜுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

எப்போதும் பவித்ராவைத் தவிர வேறு யாருடனும் அதிகம் பேசாமல் ஒரு சின்ன சிரிப்புடன் வளைய வருபவள் என்றாலும், புதிதாய் அதுவும் திடீர் திருமணம் நடந்து வந்தவள் என்பதால் தோழிகள் அனைவரும் கேலி, கிண்டல் என வறுத்தெடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

எல்லாவற்றுக்கும் உண்மையை சொல்ல முடியாமல் ஒரு செயற்கை சிரிப்பையே உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தவள் கேலி அளவு மீறி போகவும் அனிச்சை செயலாய் பவித்ராவை பார்த்தாள்.

அவள் பார்வையின் அர்த்தம் ஏதோ நல்லதில்லை என்பது போல் பவித்ராவிற்குப் பட்டது. தோழியை மற்ற அனைவரிடமிருந்தும் மீட்டு தங்கள் மேஜையில் போய் அமர்ந்த போது மணியடித்து அவர்கள் பேச்சை நிறுத்தியது.

உணவு இடை வேளையில் ஒரு மரநிழலில் அமர்ந்து, பவித்ரா கேள்விகளால் குடைய கண்கள் கலங்க பேந்த பேந்த விழித்துக் கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா

"உனக்கு அவரைப் பிடித்ததா? சும்மா பாட்டி சொல்றாங்க அப்பா சொல்றாங்கன்னு சரின்னு மண்டையை, மண்டையை ஆட்டினியா?

அவர் அந்த பெண்ணை காதலிச்சு இருந்தா என்னடி செய்வே? மனம் மாற காத்திருப்பியோ? ரொம்ப தியாகியா நீ

வாய் திறந்து யார் கிட்டயாவது பேசணும் நிலா... உன்னை என்ன தான் செய்றதோ?

சரி கல்யாணம் ஆனதும் அவர் கீழே படுக்க சொன்னால் அதற்கும் மண்டையை ஆட்டினியா?

நானா விருப்பப்பட்டா இந்த கல்யாணம் நடந்தது? என்கிட்டே ஏன் எரிஞ்சு விழறீங்க என்று கேட்பது தானே?

இப்படியே எல்லாத்துக்கும் சரி சரின்னு போய்ட்டே இரு... உன் தலையில நல்லா மிளகாய் அரைப்பாங்க''

என்று அவள் தன் உயிர் தோழிக்கு நடந்ததை நினைத்து புலம்பி, திட்டி பதில் பெற்று கொண்டிருந்தாள்

''திட்டாதே பவி...எனக்கு அப்போ என்ன செய்றதுன்னே தெரியல... அப்பா வேற பாட்டியோட உயிர் அது இது என்று சொன்னதால பயந்துட்டேன் பவி'' என்றாள் அழு குரலில்.

''உனக்காகன்னு யாரும் ஏதும் செய்றதே இல்லே... நீ மட்டும் எல்லார்க்காகவும் பாரு... என்னவோ போ'' என்று கடைசியில் சலிப்பில் முடித்தாள் பவித்ரா.

பவித்ரா நிலாவிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவள். தாய், தந்தை, ஒரு தங்கை என்ற ஒரு அழகான கூட்டிற்குள் வளர்ந்தவள் என்றாலும் தந்தையின் வளர்ப்பில் தைரியமும், தப்பை தப்பென்று நிமிர்வுடன் சுட்டிக்காட்டும் திறனும் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது..

வெண்ணிலாவின் கள்ளங் கபடம் இல்லாத முகமும், குணமும் வெகு சீக்கிரத்திலேயே இருவரையும் தோழிகளாக்கி விட்டது. அவளது கடந்த காலம் தெரிந்த போது அவளின் மேல் இன்னமும் பிடிப்பு ஏற்பட்டது என்றால், அதை மறைத்து முகத்தில் எப்போதும் இளம் புன்னகையை படரவிட்டிருப்பது அவள் மேல் ஒரு மதிப்பையும் உண்டாக்கியது.

நிலாவின் அழுகுரலும், மன்னித்துவிடேன் பவி என்ற கெஞ்சலும் ''என்னிடம் ஏன் மன்னிப்பு... உன் நல்லதற்குத் தான் சொன்னேன்'' என்று கூறி அந்த வாக்குவாதத்திற்கு முற்று புள்ளி வைத்தாள் பவித்ரா

''அப்புறம் அம்மாவும் அப்பாவும் உன்னையும் உன் கணவரையும் ஒரு நாள் டின்னருக்கு கூப்பிடணுமுன்னு சொன்னாங்க... உங்க வீட்டு போன் நம்பர் குடு அப்பா உன் கணவர் கிட்டே பேசுவாங்க'' என்று அவர்கள் வீட்டு போன் நம்பரை கேட்டாள்.

''வீட்டுல போனே இல்லையே, அத்தான் மட்டும் இருந்ததால் செல்போன் மட்டும் தான் வச்சிருக்காங்க அந்த நம்பர் தரட்டா'' என்று கேட்டு குறித்து வைத்திருந்த எண்ணை அவளுக்கு கொடுத்தாள் வெண்ணிலா

அதன்பின் லேப்பிலும் அசைன்மென்டுக்கான குறிப்பு சேர்ப்பதிலும் நேரம் சென்றுவிட, நான்கு மணிக்கு கல்லூரி முடிந்து, ஜன சந்தடியில் சிக்கி வீடு வந்து சேர்ந்த போது தான் வீட்டில் யாருமில்லை, உள்ளே செல்வதற்கு சாவியும் தன்னிடமில்லை என்பது உறைத்தது வெண்ணிலாவிற்கு.

சிறிது நேரம் ''ஹய்யோ'' என்று வர, ஓய்ந்து போய் படிக்கட்டில் அமர்ந்துவிட்டாள் வெண்ணிலா.

காலேஜ் முடிந்து, ட்ரைன் ஏறி பஸ் மாறி ஷேர் ஆட்டோ பிடித்து சக்கையாய் பிழிந்த உடம்போடு வந்து சற்று நேரம் ஓய்வெடுக்கலாம் என்று பார்த்தால் ச்சை... என்று பெரும் எரிச்சல் வந்தது வெண்ணிலாவிற்கு.

'' என்ன செய்வது நடந்ததையே நினைத்து இப்படி உட்கார்ந்திருந்தால் சாவி துள்ளி குதித்து ஓடியா வரும்... அடுத்து என்ன செய்வதென்று பார்க்கலாம் '' என்று சற்று நேரத்தில் சமாதானமாகி ஆதவனுக்கு போன் செய்யலாம் என்று முடிவு பண்ணி மெயின் ரோடு வரை நடந்து சென்று ஒரு பப்ளிக் டெலிபோன் பூத்திற்குள் நுழைந்து ஆதவனின் எண்ணை டயல் செய்தாள்.

ஒரு ரிங்லேயே போன் எடுக்கப்பட, மறுமுனையிலிருந்து வந்த ஹல்லோ ரொம்பவும் மெது குரலில் இருந்தது.

ஒரு நிமிடம் அவன் தானா என்ற சந்தேகம் வந்துவிட ''கேன் ஐ டாக் டு மிஸ்டர்.ஆதவன்'' என்ற அவளது கேள்விக்கு

''நீயா, நான் ஒரு மீட்டிங்ல இருக்கேன். அப்புறம் பேசுறேன்'' என்று அவள் பதில் பேசுவதற்குள் வைத்துவிட்டான் ஆதவன்.

தன்னை இனம் கண்டு கொண்டானா... இல்லை வேறு யாரோ வேறு யாருக்கோ சொன்ன பதிலா... தப்பான நம்பரோ... கிடைத்த பதிலால் திரும்பவும் கூப்பிடவும் தயக்கமாக இருக்கவே பேசாமல் வந்துவிட்டாள்.

சற்று நேரம் கழித்து முயலலாம் என்ற எண்ணத்தில், வீடு வரை சென்று திரும்பவும் நடக்க வேண்டுமே என்று அருகிலிருந்த மாங்கனி விநாயகர் கோவிலில் சென்று சாமி கும்பிட்டுவிட்டு ஒரு அரை மணி நேரம் கழித்து அதே நம்பருக்கே முயன்றாள்

அப்போதும் எடுத்து, அவளது ஹல்லோவிற்கு பின் ''மீட்டிங்கில் இருக்கிறேன் என்று நான் சொல்லவில்லை'' என்று

கடித்த பற்களுக்கு இடையே அவன் வார்த்தையைத் துப்பவும் ''இல்ல அத்தான்... சாவி'' என்று தொடங்குமுன் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜிவு ஜிவு என்று கோபம் ஏற!!! வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தவள், அந்த அபார்ட்மென்ட் வளாகத்தில் இருந்த சிறுவர் விளையாடும் இடத்திற்குச் சென்று ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்து கண் மூடி தன்னை சமன் செய்ய முயன்றாள்.

''மீட்டிங்கில் இருக்கும் போது தொந்தரவு செய்ததால் தான் கோபம் கொண்டிருக்கிறான் என்ற எண்ணம் மனதின் ஓரம் இருந்தபோதும், பவி சொல்வது போல் இன்னும் அந்த ப்ரீத்தியையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால் தான் நான் போன் செய்தால் கூட கடித்து குதற தோன்றுகிறது போல'' என ஆயிரம் ஆயிரம் விதமாக அவள் கற்பனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது போலவே நிமிடங்களும் வேகமாக ஓடின.

ஒன்பது மணிக்கு உள்ளே நுழைந்த ஆதவன் பைக் ஸ்டாண்டில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு மேலே வீட்டுக்குச் சென்றான். வெண்ணிலா அமர்ந்திருந்த இடமோ பைக் ஸ்டாண்டுக்கு எதிர் திசையில் என்பதால் அவன் அவளை கவனிக்க வாய்ப்பில்லாமல் போனது.

மேலே சென்று பூட்டியிருந்த வீட்டைப் பார்த்தவன் ''ஹோ காட் எங்கே போனாள்... காலேஜ் முடிந்து வீட்டுக்கு வரும் வழியில் ஏதும் பிரச்சனையோ... அதற்குத் தான் அழைத்தாளோ ... கடவுளே போனை எடுக்கவில்லையே... இப்போ எங்கே இருக்கிறாளோ .. ச்ச... அவளுக்கு ஒன்றும் ஆகி இருக்க கூடாதே... ப்ளீஸ் கடவுளே நோ'' என்று பதட்டத்தில் நூறு காத தூரம் எண்ணத்தை ஓடவிட்டான் ஆதவன்.

சற்று நிதானித்து அவள் மாலையில் அழைத்த அந்த எண்ணிற்கு முயன்றான். பப்ளிக் டெலிபோன் நம்பர் உடனே கிடைக்குமா என்ன? அவன் பொறுமையை ஒரு கால் மணி நேரம் சோதித்துவிட்டு பின்னர் யாரோ எடுத்தார்கள்.

எடுத்தவரிடம் அது எந்த ஏரியா என்று விசாரித்துவிட்டு, வீட்டு அருகில் இருக்கும் பூத்.. என்பதை அறிந்தபின் போனை வைத்தான்.

பிறகு தான் தோன்றியது ''ஹோ சாவி இல்லை போல, அதற்குத் தான் அழைத்திருக்கிறாள்''

''இப்போது எங்கே இருக்கிறாளோ... ச்சே பாவம் காலேஜ் முடிந்து பசியோடு அசதியாய் வந்திருப்பாள்... அவளும் மறந்துவிட்டாள் என்றால் நானாவது எடுத்து கொடுத்திருக்கலாம்'' என்று நொந்தவாறே அவளைத் தேடி கீழே சென்றான்.

அபார்ட்மென்ட் வளாகத்தை ஒருமுறை சுற்றிவந்தபின் குழந்தைகள் விளையாட்டு இடத்தில் அவள் இருப்பதை கண்டுவிட்டு மனதில் நிம்மதியுடன் அங்கே சென்றான்.

''நீ போன் பண்ணும்போது மீட்டிங்ல இருந்தேன்... அது தான்... சாரி'' என்று முதன்முதலாக அவளிடம் மன்னிப்பை அவன் வேண்டியதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனோடு கூட சேர்ந்து நடந்தாள் வெண்ணிலா.

''நாளைக்கு மறந்திடாம இன்னொரு செட் கீ எடுத்திட்டு போய்டு என்ன'' என்று அவன் கேட்டதற்கும் ஒரு தலை ஆட்டல் மட்டுமே பதிலாக வந்தது.

அந்த மௌனம் ஏதோ செய்ய ''நிலா... ஐ அம் சாரி'' என்று திரும்பவும் அவன் கூறியபோது நிலாவிற்கு கோபம் முற்றிலுமாக வடிந்துவிட்டிருந்தது.

ஆனால் திரும்பவும் அது விஷ்வரூபம் எடுத்து இருவரையும் ஆட்டி வைக்கப் போகிறது என்பதை இருவருமே அறியவில்லை

****

பாகம் 5

கோபம் வடிந்துவிட்ட போதும் பசியில் பேச்சே எழவில்லை வெண்ணிலாவிற்கு.

பேசாமல் உள்ளே சென்று தன் பொருட்களை வைத்துவிட்டு, குளித்து உடை மாற்றி, தோசை சுட்டு இருவரும் சாப்பிடும் போது ''அத்தான் என்னோட பிரெண்ட் பவித்ரா உங்க நம்பர் கேட்டா இன்னைக்கு கொடுத்தேன்... '' அவன் முகத்தில் கேள்வியை கண்டவுடன்

''அவுங்க அப்பா உங்ககிட்டே பேசி டின்னர் இன்வைட் பண்றேன்னு சொன்னாங்களாம் .. அது தான் கேட்டா... உங்களை கேட்காம கொடுத்துட்டேன் சாரி, இனிமேல் செய்யவில்லை'' என்று அவன் திட்டுமுன்னே மன்னிப்பும் கேட்டுவிட்டாள்.

''நான் ஒண்ணுமே சொல்லலையே... நீயே ஏன் கண்டதையும் நினைத்து பயந்து அதற்கு மன்னிப்பு வேற... அவுங்க அப்பா கூப்பிடும் போது எனக்கு வேற ஒன்னும் வேலையில்லை என்றால் கண்டிப்பா போகலாம்'' என்று அவன் அன்றைக்கு

செய்த தப்பிற்கு தீர்வாய் எண்ணி சுமூகமாக முடித்தான்.

கடைசியில் அவன் உதிர்த்த புன்னைகையைப் பார்த்ததும் நிலாவிற்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது.

அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்கள் ஆதவனின் அதட்டலோ, வெண்ணிலாவின் பயந்த பார்வைகளோ இல்லாமல் இயல்பாக சென்றது.

இதற்கிடையே வெண்ணிலா ஆதவன் "நன்றாக இருக்கிறது" என்று சொல்லும் வார்த்தைக்காக ஏங்காமல் பவித்ரா "சூப்பர் நிலா" என்று சொல்லும் வாக்கியத்துக்காக சமைக்கலாம் என்று தன் கை வண்ணத்தை சமையலில் காட்டிக்கொண்டிருப்பதும் தொடர்ந்தது.

சின்ன சின்ன பேச்சுகள் மட்டுமே நடைபெற்றதால் பெரும் மன உளைச்சல் என்று இருவருக்கும் இருக்கவில்லை.

வியாழக்கிழமை காலையில் அன்று சப்மிட் செய்யவேண்டிய ஒரு அசைன்மென்ட்டிற்காக முதல் நாள் இரவு சற்று நேரம் விழித்திருந்து தாமதமாக உறங்கியதால் வெண்ணிலா காலையில் விழித்தெழும் போது நேரமாகி விட்டிருந்தது.

அவன் ஜாக்கிங் சென்ற பிறகே விழித்தவள் வேகமாக காலை சிற்றுண்டியை முதலில் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். தன்னால் முடிந்த அளவு வேகமாக அனைத்தையும் செய்து முடித்து, உணவு மேஜையில் எடுத்து வைத்துவிட்டு குளிக்க ஓடினாள்.

அவள் குளிக்க போகுமுன் டிரஸ் எடுக்க சென்ற போது, ஒரு போன் கால் வர அதை எடுத்து பேசிய ஆதவனின் முகம் சட்டென கடுத்தது போலிருந்தது நிலாவிற்கு. என்னவென்று நிதானித்து யோசிக்க முடியாமல் கிளம்ப வேண்டிய அவசரம் துரத்த மற்றதை மறந்து குளியலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அப்போதும் கிளம்பும் நேரத்தை விட கால் மணி நேரம் தாமதமாகிவிட்டது.

அவசரமாக இரண்டு இட்லிகளை தட்டில் வைத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது தான் ஆதவன் உணவு மேஜைக்கு வந்தான்.

இரண்டு நாட்களாக இருந்த அமைதியான சூழ்நிலை கொடுத்த தைரியத்தில் "அத்தான் ரொம்ப லேட் ஆகிடுச்சு, இன்னைக்கு மட்டும் என்னை பஸ் ஸ்டாண்ட் வரைக்கும் ட்ராப் பண்றீங்களா?" என்ற அவளின் வாக்கியம் முடியுமுன்

"ஆமா உனக்கு டிரைவர் வேலை பார்க்கத் தான் எனக்கு ஆபீஸ்ல சம்பளம் கொடுக்குறாங்க பாரு" என்று அவன் பட்டென்று முகத்திலடித்த மாதிரி எரிச்சலுடன் கூறினான்.

அவள் அதில் திகைத்து அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது, அத்தோடு விடாமல் யார் மீதோ இருந்த கோபத்திற்கு வடிகால் தேடி "ஏன் மகாராணி இன்னைக்கு லேட்டா எழுந்தீங்களோ? உன்னோட சோம்பேறித்தனத்திற்கெல்லாம் நான் ஆபீஸ் லேட்டா போக முடியாது" என்று மேலும் குத்தினான்.

இதற்கெல்லாம் பின்னொரு நாளில் நல்ல வசமாக வாங்கிக் கட்டப் போகிறான் என்று அவனுக்கு அன்று தெரியாதது அந்தோ பரிதாபம் தான்.

ஒன்றுமே சொல்லாமல் தட்டை சிங்கில் போட்டுவிட்டு மௌனமாகவே தன்னுடைய பையை எடுத்தவள் "இன்னைக்கு மதியத்துக்கு சமைக்கல... நாளைக்கு இது மாதிரி லேட்டாகாம பாத்துக்கிறேன்" என்று டேபிளை பார்த்தவாறே வேகமாக சொல்லிவிட்டு விரைந்து வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்

காலேஜ் போகும் வழியாவும் "என்ன கேட்டேன் நான்? காலேஜ்லயா ட்ராப் செய்ய சொன்னேன்.... பஸ் ஸ்டாண்ட்ல தானே... ஒரு பத்து நிமிடம் கூட ஆகாது.. ச்சே ஒரு இரண்டு நாள் ஒன்னும் பிரச்னை இல்லாமல் போனதேன்னு சந்தோஷப்பட்டது தப்பு போல.. யார் மேலயோ கோபம் போல... போன்ல யார் பேசி இருப்பா? ப்ரீத்தியோ? ஆனால் அவள் ஏன் பேசுகிறாள்? அவள் பேசினாலும் இவர் எப்படி பேசலாம் ம்ம்ம்? "

என்று பல பல கேள்விகள் மனதில் தோன்றி முடிவில் இன்று இரவு அவன் வந்தவுடன் யார் பேசியது என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ப்ரீத்தியா இருந்தா அவ கூட பேசக் கூடாது என்று ஸ்ட்ரிக்ட்டா!! சொல்லிடணும் என்று தீர்மானத்திற்கு வந்தாள் வெண்ணிலா.

மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தபின்னர், வாஷிங் மிஷனில் துணிகளை துவைத்தவாறே அவனோடு என்ன பேசவேண்டும் என்று பலமுறை ஒத்திகை பார்த்தாள்.

இரவு சாப்பாட்டு வேலை முடிந்து தன் கல்லூரி வேலைகளில் அவள் ஈடுபட்டிருக்கும் போது கூட அவன் வந்து சேரவில்லை.

கடந்த நான்கு நாட்களும் இரவில் இருவரும் சேர்ந்தே உணவருந்துவதால் அவன் வரும்வரை காத்திருக்கலாம் என்று

முடிவு செய்து மற்ற வேலைகளைப் பார்த்தாள் வெண்ணிலா.

அதிகப் பேச்சின்றி கழிந்தாலும் அவனோடு உடன் அமர்ந்து உட்கொள்ளும் உணவு சுவை அதிகம் உள்ளதாகவே இருந்ததும் ஒரு காரணம்.

ஒன்பது, பத்து என்று நேரம் பறக்க பத்தரை மணி ஆனதும் ஒரு புறம் என்னவாயிற்றோ என்ற பயமும் மறுபுறம் பசியும் வெண்ணிலாவை வாட்டின.

போன் செய்யலாம் என்றாலும் வீட்டிலிருந்து மெயின் ரோடு வரை நடந்து செல்லவேண்டும். இந்த இரவு நேரத்தில் தனியாக செல்லவும் சற்று பயமாக இருந்ததால் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு பசியில் கண்டதையும் நினைக்கும் மனதை அடக்க எண்ணி தன் இரவு உணவை முடித்தாள் வெண்ணிலா.

அவள் சாப்பிட்டு கை கழுவும் நேரத்தில் காலிங் பெல் அடிக்க வந்தது ஆதவன் தான்.

முகத்தில் களைப்பு அப்பட்டமாகத் தெரிய உள்ளே நுழைந்தவன் ஷூவை கழற்றி விட்டு ரூமிற்குள் சென்று மறைந்தான்.

வைத்த சாம்பாரை மீண்டும் ஒரு முறை சூடு பண்ணி எடுத்து வைத்துவிட்டு அவன் வருவான் என்று காத்திருந்தாள்.

சில நிமிடங்களில் வந்தவன் அமர்ந்ததும் தட்டில் பரிமாறியவளை ''ஏன் இவ்வளவு நேரம் முழுச்சிருக்கே? இன்னைக்கு மாதிரி லேட்டா எழவா? நீ போய்த் தூங்கு'' என்றான்.

ஒரு நாள் லேட் ஆனதற்கு எல்லா நாளும் அப்படியா இருப்பாங்க என்று மனதில் எண்ணியதை இந்த முறை முணுமுணுக்க கூட இல்லை வெண்ணிலா.

ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனுக்குப் பரிமாறிவிட்டு அவன் எதிரிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தவள் நேர் பார்வையாக அவனைப் பார்த்து ''உங்ககிட்டே ஒண்ணு கேட்கணும்... அதுக்குத் தான் வெயிட் பண்ணினேன்'' என்றாள்.

அவன் களைத்துப் போய் வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தபோதும், அவளைப் பொறுத்தவரை தன் கேள்விக்கான பதிலை அன்றே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

''என்ன'' என்பது போல் அவன் பார்க்க

''இன்னைக்கு காலையில யார் போன் பண்ணினா?'' என்றாள் மென்குரலில் கண்ணை நோக்கி, மொட்டையாக.

''எதுக்கு'' என்று ஒற்றை சொல்லாய் அடுத்த கேள்வி பிறந்தது அவனிடமிருந்து

அந்த கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் ''அந்த ப்ரீத்தியா பேசினா... அவ கூட நீங்க பேசக் கூடாது?'' என்றாள் அடுத்தும் சம்பந்தமில்லாமல்.

''ஹே... என்ன திமிரா?'' என்று அவன் கத்திய தினுசில் இருந்த தைரியம் காற்றில் பறக்க அனிச்சை செயலாய் நாற்காலியை விட்டெழுந்து ஒரு அடி பின்னே நகர்ந்தாள்.

''சை'' என்று உணவை உதறியவன், அவள் அருகில் வந்து ''என்னை வேண்டாம் என்று உதறிவிட்டுப் போனவளுடன் பேசும் அளவுக்கு நான் கேவலமானவன் இல்லை புரியுதா'' என்று உறுமிவிட்டு திரும்பியவன்,

ஏதோ நினைத்து மீண்டும் அவளை நெருங்கி ''அப்புறம் நான் யார் யாருடன் பேசுறேன் என்று உனக்கு லிஸ்ட் போட்டு சொல்லிட்டும் என்னால இருக்க முடியாது... புரிஞ்சுக்கோ'' என அடிக்குரலில் எச்சரித்துவிட்டு கை கழுவி வேகமாக படுக்கை அறைக்குச் சென்று கதவை அடைத்துக் கொண்டான்.

அவன் சென்று பல நிமிடங்கள் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தவளின் காதில் அவன் கூறிய வார்த்தைகளே மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன.

அவன் கத்தியதற்கு மாறாக மனதில் ஒரு இதத்தையே உணர்ந்தாள் வெண்ணிலா. தன் மேல் அவன் இப்போது கோபப்பட்டதன் விளைவாக அவன் ப்ரீத்தியுடன் பேசுவதில்லை என்பது தெரிந்தது தான் இதற்கு காரணம் என்பது புரிந்தது.

அவன் கத்தியதால் கோபம் வராமல் மனதில் நிம்மதியே பரவ அன்று என்றுமில்லாத புன்னைகையுடனே உறங்கியவள் அடுத்த நாளும் மனதில் ஒரு உற்சாகத்துடனே வளைய வந்தாள்

சனிக்கிழமை காலேஜ் லீவ் என்பதால் வீட்டை பெருக்கித் துடைத்து தனக்குப் பிடித்த மாதிரி ஹால், தான் உபயோகிக்கும் அறை, சமையலறை என எல்லாவற்றையும் புரட்டிப் போட்டு மாற்றி அமைத்தாள்.

அன்றும் வேலைக்குச் சென்றிருந்த ஆதவன் மாலையில் வந்த போது வீட்டுக் கதவு திறந்திருக்க உள்ளே நுழைந்தவன் வீடு மாறி வந்து விட்டோமோ என்றெண்ணி ஒரு நிமிடம் திகைத்தான்.

சந்தேகமாய் ஒருமுறை ''நிலா'' என்று அழைத்தவன் சமையலறையில் இருந்து வியர்வை வழிய வெளியே வந்தவளைப் பார்த்ததும் தான் கொஞ்சம் திகைப்பை அடக்கி ''என்ன இது'' என்றான் ஹாலை ஒரு முறை கையால் சுட்டிக் காட்டி.

முகமெல்லாம் மலர ''நல்லா இருக்கா அத்தான்? காலையில இருந்து நானே எல்லாம் செஞ்சேன்'' என்றாள் பெருமையுடன்.

''ஹ்ம்ம் நல்லா இருக்கு... ஆனா எனக்கு ஒரு டவுட்'' என்றவன் ஷூ-வை கழற்றி அதன் ராக்கில் வைத்துவிட்டு

''நீ இன்ஜினியரிங் தானே படிக்கிறாய்... இல்லை தினமும் காலேஜ் போகிறேன் என்று பொய் சொல்லி விட்டு காலேஜ் வாசலில் போய் சும்மா உட்கார்ந்து விட்டு வருகிறாயா?'' என்று கேட்டான்.

''எனக்குப் பொய் சொன்னால் பிடிக்காது. நானும் பொய் சொல்லமாட்டேன்'' என்று பட்டென்று பதில் கூறியவள் நாக்கைக் கடித்து பேச்சை நிறுத்தினாள்.

''ஹோ அப்படியா?'' என்று கதை கேட்டவாறே சோபாவில் அமர்ந்தவன்

''இல்ல நாங்கெல்லாம் காலேஜ்ல படிக்கிறப்ப நிறைய அசைன்மென்ட், ப்ராஜெக்ட், இன்டெர்னல் என்று இருக்கும்... நீ என்னடாவென்றால் சமைக்கிறேன் போர்வழி என்று வார நாட்களை ஓட்டுகிறாய் என்று பார்த்தால் வீக் எண்டிலும் உட்கார்ந்து இந்த வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... ம்ம்ம்'' என்று நீளமாக விளக்கம் சொன்னான்.

''அது அது... அது வந்து... நான் நாளைக்குப் படிப்பேன்'' என்று மென்று முழுங்கிவிட்டு உள்ளே ஓடியவளை சற்று நேரம் இவள் என்ன வகை என்று இனம் பிரிக்க முடியாமல் தடுமாறினான் ஆதவன்.

ப்ரீத்தியுடன் தான் பேசுகிறோமோ என்ற கேள்வி அவள் மனதில் பிறந்ததும் வீம்பாக அன்று அவனை கேள்வியால் அவள் தாக்கியதும், நீங்க அவளோடு பேசக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டதும் ஒரு புறம் வியப்பை ஏற்படுத்தியது என்றால்,

மறுபுறம் இரண்டு நாட்களாகத் தான் பேசிய அந்த வார்த்தைகளுக்கு ஏதும் பிரதிபலிப்பு இருக்கும் என்று பார்த்தால் ஒன்றும் நடவாதது போலவே உலா வரும் அவளைப் பார்த்து வியப்பாக இருந்தது ஆதவனுக்கு.

அதன் பின்னர் குளித்து முடித்து எளிமையாக ஒரு பிங்க் நிற காட்டன் சல்வார் அணிந்து கையில் சின்னக் கூடையுடன் வெளியே கிளம்பும் ஒரு கெட்டப்பில் அவள் வந்ததும்,

ஹாலில் டிவியில் ஆழ்ந்திருந்த ஆதவன் ''எங்கே போகிறாய் '' என்பது போல் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

''பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அத்தான்... நீங்க வரீங்களா?'' என்ற அவள் கேள்விக்கு

''எனக்கும் சேர்த்து நீயே வேண்டிட்டு வந்துடு... ரொம்ப லேட் ஆக்காதே... ஸ்ட்ரீட் லைட் ஒண்ணு எரியல.. ரொம்ப வெளிச்சம் குறையுறதுக்குள்ள வந்துடு'' என்று அக்கறையுடன் பல அறிவுரைகள் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தான்.

வெண்ணிலாவிற்கு இந்த அக்கறை இனித்தது அடுத்த நாள் முற்பகல் வரை தான்

அடுத்த நாள் காலை எட்டு மணியளவில் கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் போனில் அழைத்தனர்.

மகனிடம் சில நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு ''நிலாவிடம் கொடு... ரொம்ப நாள் ஆச்சு பேசி... முதல்ல வீட்டுல ஒரு போன் வாங்கி வை... இல்லைனா அவளுக்கு ஒரு செல் போன் வாங்கிக்கொடு... பாதி நேரம் நீயே போன் எடுக்குற... எங்களால அவளோட பேசவே முடியல'' என்று ஒரு வாரம் மட்டுமே பார்க்காத மருமகளுக்காகத் தாயார் ஏங்கியது போல் பேசியதும் ஆதவனுக்கு சட்டென்று தோன்றிய உணர்வு பொறாமை தான்.

''ம்ம் சரிமா'' என்றதுடன் போனை வெண்ணிலாவிடம் கொடுத்தான் ஆதவன்.

''அத்தே'' என்று ஆசையாக அழைத்துப் பேச்சைத் தொடங்கி, அனைவரையும் விசாரித்து முடித்து, அந்த வாரம் முழுதும் தான் செய்த சமையல், வீட்டு அலங்காரம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட்டு, அடுத்த வாரம் தான் செய்யப் போவது பற்றி அலசி ஆராய்ந்து தன் சந்தேகங்களை தீர்த்துக்கொண்டு, கடைசியாக அன்று மார்க்கெட் சென்று காய் வாங்கி வரப்போவதாகச் சொல்லி முடித்த போது

''நீ தனியா ஒன்னும் போகவேண்டாம்... தம்பிய கூட்டிட்டுப் போகச் சொல்றேன், அவன் கிட்டே கொடு'' என்று கூறி மகனிடம் போனைக் கொடுக்கச் சொன்னார் கல்யாணி.

ஆதவனிடம் ''தம்பி, அவளை மார்க்கெட் வரை கூட்டிட்டு போடா... காய் வாங்கிட்டுத் தூக்கிட்டு வர கஷ்டமா இருக்கும்'' என்று தயவாகப் பேசி ''சரிமா'' என்று அவன் சொன்னதும் போனை வைத்தார் கல்யாணி.

மார்க்கெட் போய் காய் வாங்கும் வரை ஒன்றும் பெரிதாக பிரச்னை இல்லை... ஏனென்றால் இருவரிடையேயும் பேச்சே

இல்லையே.

காய் வாங்கி வெளியே வந்து பைக்கில் ஏறி அவன் ஸ்டார்ட் செய்துவிட்டு ஒரு பையை ஹான்ட்பாரில் மாட்டியவன் மற்றொன்றை பின்னால் இருக்கும் ஹங்கேரில் மாட்டினான்.

அதுவரை எல்லாம் ஒழுங்காகத் தான் போனது. எல்லாவற்றையும் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தவன் நிலா ஏறினாளா என்று மட்டும் பார்க்கவில்லை... வண்டியைக் கிளப்பிக் கொண்டு போயே விட்டான்.

ஜன சந்தடியிலும், வாகனங்களின் இரைச்சலிலும் "அத்தான் அத்தான்" என்று அவள் தன் குரலைச் சற்று உயர்த்திக் கத்தியது அவன் காதில் விழவே இல்லை.

போகும்போது அவள் பட்டும் படாமல் உட்கார்ந்திருந்ததால் திரும்பி வரும்போது அவள் ஏறவில்லை என்ற நினைவே இல்லாமல் வீடு வந்து சேர்ந்தான் ஆதவன்.

அவன் விட்டுவிட்டுச் சென்றது ஒருபுறம் அழுகையை வர வைத்தது என்றால், அந்த பக்கமாகச் சென்ற சிலர் சிரித்த நமட்டுச் சிரிப்பு பார்த்து அவமானமாய் உணர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

அழுகையை கண்களை அகல விரித்து அடக்கியவள் வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

****

பாகம் 6

அபார்ட்மென்ட் வளாகத்திற்குள் நுழைந்து, ஸ்டாண்ட்டில் கொண்டுபோய் பைக்கை நிறுத்திவிட்டு "இறங்கு நிலா" என்றான் ஆதவன்.

ஒரு சத்தமுமில்லாததால் இறங்கிவிட்டாள் போல என்று நினைத்து அவனும் இறங்கி சுற்றி முற்றி பார்த்துவிட்டு அவளை காணாமால் "அதற்குள்ளா மாடிக்குப் போய்விட்டாள்?" என்று ஒரு நிமிடம் வியந்தான்.

கண்டிப்பாக இவ்வளவு சீக்கிரம் சென்றிருக்க முடியாது என்பது உடனே புரியவும் தான், "சரியாகப் பிடிக்காததால் நடுவில் எங்கேனும் விழுந்துவிட்டாளா? இல்லை அவள் ஏறவேயில்லையோ? தான் அதற்குள் வண்டியை எடுத்து கொண்டு வந்துவிட்டோமோ? அய்யயோ" என்று உறைத்தது.

பைக்கை திரும்ப வெளியே எடுத்து மார்க்கெட் நோக்கி விரைந்தான்

"ச்சே ஏறியிருப்பாள் என்று நினைத்து ஏறினாயா? எடுக்கட்டா? என்று கூட கேட்காமல்..."

"அதன் பின்னும் ஏதோ எதிரியை வண்டியில் ஏற்றிவருவது போல ஒன்றுமே பேசாமல் வந்து ஹ்ம்ம்..."

"எந்த வழியில் வருகிறாளோ?"

"ஆட்டோ பிடித்து வருவாளோ? ஆட்டோவிற்கு காசு இருக்காதே நான் அல்லவா மார்க்கெட்டில் காய்க்கு பணம் கொடுத்தேன்?"

" அவளும் தான் அங்கே இங்கே பார்த்துக்கொண்டு வண்டியில் ஏறாமல்... ஆனாலும் ரொம்பவே வேடிக்கைப் பார்க்கிறாள்... சொன்னாலும் கேட்பதில்லை... இப்போது ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது... வீட்டிற்கு வந்ததும் கண்டிப்பாக சொல்லவேண்டும்"

என்று பல பல யோசனைகளுடன் வந்த வழியே வண்டியை செலுத்தினான் ஆதவன்

மார்க்கெட் நோக்கிச் செல்லும் போதே மறுபுறம் நிலா நடந்து வருவது தெரிந்தது.

அடுத்து வந்த யு – வளைவில் திரும்பி, ரோட்டின் ஓரமாக சென்றான்.

அவளைக் கடந்து சற்று தூரம் சென்று வண்டியை நிறுத்திவிட்டு அவள் வருவதற்காகக் காத்திருந்தான்.

அவனை நெருங்கிய வெண்ணிலா அவனைக் கவனித்த மாதிரியே தெரியவில்லை. பார்வையை சாலையில் பதித்திருந்தவளின் கவனம் வேறெங்கோ இருந்தது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

சட்டென்று வண்டியை விட்டிறங்கி அவளை நோக்கி ஓடியவன் அவளது கைப் பற்றி நிறுத்தினான்.

யாரோ தன் கையைப் பிடிக்கிறார்கள் என்று ஒரு திடுக்கிடலுடன் திரும்பினாள் வெண்ணிலா. முகத்திலிருந்த பயம் கோபமாக மாறியது ஆதவனுக்குப் புரிந்தது.

''வா போகலாம்'' என்று கையை இழுத்தவாறே வண்டியின் புறம் திரும்பினான்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு கையை உருவ முயன்றாள் வெண்ணிலா. ''ப்ளீஸ்மா... ஐ அம் சாரி... ரொம்ப தூரம் இருக்கு நடக்க முடியாதுமா'' என்று அவன் இயல்பிற்கு மாறாக கெஞ்சவும்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனது இழுப்பிற்கு வந்தவள், அவன் வண்டியில் ஏற கையை விட்டதும் விடுவிடுவென்று முன்னே நடந்துவிட்டாள்.

''ஷ் நிலா'' என்று அவன் பதற,

நிலா திரும்பியும் பாராமல் நடந்ததும் ஆதவனுக்கு கோபம் துளிர்த்தது.

துளிர்த்த கோபத்தை உடனே அடக்கி பைக்கை வேகமாக முன்னேற்றி அவளிடம் நெருங்கி ''நடு ரோட்ல என்ன நிலா இது... ப்ளீஸ் வண்டில ஏறு'' என்று வழி மறித்து அவன் கெஞ்சலும் அதட்டலுமாக அவன் கூறிய போதும் கூட நிலாவிற்கு வண்டியில் ஏற வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரவில்லை.

தான் ரோட்டில் நடக்கும்போது எப்போதும் பார்க்கும் வேடிக்கையை இப்போது சுற்றிலும் இருக்கும் அனைவரும் தன்னை நோக்கி செய்வது போன்ற உணர்வும், இன்னும் அதற்கு தீனி போட வேண்டாம் என்ற எண்ணமும் வெண்ணிலாவை ஒரு நிமிட தயக்கத்திற்குப் பின் வண்டியில் ஏற வைத்தது.

''ஏறிட்டியா நிலா? போகட்டா? புடுச்சுக்கோ'' என்று அவள் ஏறியதை உறுதி செய்வதற்கு பல கேள்விகளைத் தொடுத்தவனுக்குப் பதிலாக ஒரு வார்த்தை ஏன் ஒரு ம்ம் கூட சொல்லவில்லை வெண்ணிலா.

ஏதேனும் விளக்கம் சொன்னால் அது இன்னும் அவள் கோபத்தை அதிகரிக்கும் என்ற எண்ணத்தில் ஆதவன் பேசாமல் வண்டியை ஓட்ட, நிலாவோ ஏன் எதற்கு என்று ஒரு விளக்கம் ஒரு சாரி ஒன்றுமே கிடையாதா? என்று மனதிற்குள் பொருமினாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பின்னும் வாய் திறந்து நீங்கள் என்னை எப்படி விட்டுவிட்டு வரலாம் என்று நிலா கேட்கவில்லை.

ஒரு இறுக்கத்துடனே காய்கறிகளை பிரித்து, சுத்தம் செய்து, டைனிங் ரூமில் இருந்த பிரிட்ஜில் அடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

சற்று பொறுத்த ஆதவன், டைனிங் டேபிள் சேரில் சென்று அமர்ந்து சில நிமிடங்கள் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே எப்படி ஆரம்பிக்கலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சமாதானக் கோடியை பறக்கவிட அவன் யோசிக்கும் போது ஏற்கனவே தான் செய்திருக்கும் சமாதானமும் ப்ரீத்தியின் முகமும் மின்னி மறைந்தன.

ப்ரீத்தியை போல் படபடவென்று கோபத்தை பொரியாமல் அமைதியாக இவள் தன்னை ஜெயிப்பது போல் தோன்றியது ஆதவன். ஆனால் இந்த அமைதியின் திரு உரு வெடித்து சிதறி தன்னை உருக்குலைக்கும் நாள் வெகு அருகில் உள்ளது என்பதை அவன் அறியவில்லை.

''நிலா, நான் நீ ஏறியதை கவனிக்காமல் வண்டியை எடுத்துட்டு வந்ததற்கு நீ தான் காரணம், என்னை குற்றம் சொல்வதில் நியாயமே இல்லை'' என்ற அவனின் குரலிலும், சொல்லிய வார்த்தைகளிலும் திகைத்து

''என்ன உளறல் இது?'' என்பது போல் பார்த்தாள் வெண்ணிலா

''ஆமா பின்னே... நீ காத்துல கரையிற மாதிரி ஒல்லியா இருந்தா நீ ஏறினியா? இல்லையான்னு? எனக்கு எப்படி தெரியும்? நீயே சொல்லுமா... நான் என்ன செய்றது'' என்று அப்பாவியாக என்றுமில்லா குறும்புடன் அவன் ராகம் பாடவும்

சட்டென்று சிரித்தவள் உடனே சுதாரித்தாள். முகத்தை திரும்ப பழைய நிலைக்கே கொண்டு வந்து காய்கறிகளில் கவனம் செலுத்தினாள்.

ஒரு பெருமூச்சை அவள் அறியாமல் வெளியேற்றிவிட்டு ''சாரி நிலா. நீ ஏறினியா என்று கூட கவனிக்காமல் வந்ததற்கு என்ன விளக்கம் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை... இனிமேல் இது போல் கண்டிப்பாக நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன்.'' என்று உறுதியான குரலில் சொல்லிவிட்டு அவளது பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

இதற்கு பதில் சொல்லாமல் இவ்வளவு நேரம் அவள் மனதை குடைந்த இரு முக்கிய கேள்விகளில் ஒன்றான ''ப்ரீத்தி உங்ககூட பைக்ல தனியா வந்திருக்காளா?'' என்றாள் வெண்ணிலா.

இத்தனை நேரம் தான் நிலாவையும் ப்ரீத்தியையும் ஒப்பிட்டது மறக்க, ''ஹே... உனக்கு ஒரு தடவை சொன்னா புரியாது? ப்ரீத்தி ப்ரீத்தி ப்ரீத்தி... நானே அவளை எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்கவேண்டும் என்று பாடாய் படுகிறேன்... நீ என்னடாவென்றால் ப்ரீத்தி ப்ரீத்தி என்று அவள் புராணத்தையே பாடுகிறாய்... ச்சே'' என்று கோபத்தில்

கத்திவிட்டு ஹாலுக்குள் சென்றான்.

அவன் கத்திவிட்டு தன் மனதில் உள்ளதை கோபமாய் வெளியிட்டுவிட்டு சென்றதும் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் போல் மனதில் மகிழ்ச்சி பரவாமல் வருத்தமும், அவன் மனதில் ப்ரீத்தி தான் இன்னும் இருக்கிறாள் என்ற பொறமை உணர்வும் பரவி மனதை வாட்டியது.

எப்போதும் போல் நடந்த அனைத்திற்கும் இப்போது மனது முயன்று வேறு வேறு காரணங்களை தேடிய போதும் அவளால் வேறுவிதமான காரணங்களை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

தான் அவனது மனதில் ஒரு சதவீதம் கூட இடம் பிடிக்கவில்லை, பின்னே ஆவலுடன் அவன் எதிர்பார்த்த கல்யாணம் நடக்காமல் போய் ஒரு கட்டாயத்தில் தன்னை மணந்தவனுக்கு எப்படி தன்னை பிடிக்கும்? தன்னை சுற்றி தன்னை விரும்பாதவர்களே அதிகம் இருப்பதாகப் பட்டது.

மூன்று வயதில் தன்னை விட்டுப்போன அம்மா,

புரியாத வயதில் தாயின் பாசமும் அரவணைப்பும் இல்லாமல் ஏங்கி தந்தையை தஞ்சம் புகுந்தபோது தனது மனைவியின் மறுஉருவாய் இருந்த பெண்ணின் மேல் ஒதுக்கத்தைக் காட்டிய அப்பா,

எப்போதும் தாயின் குணம் வந்துவிடும் வந்துவிடும் என்று தன்னை கொத்தும் பாட்டி,

அவருக்கு ஒத்து ஊதி தன்னை புண்படுத்தும் சிற்றனை,

தாய் தந்தையே கண்டுகொள்ளாத ஒரு குழந்தையை அலட்சியப் படுத்திய உறவினர்கள்

என்று இத்தனை ஆண்டு காலமாய் வெறுப்பையே சம்பாதித்தது பத்தாது என்று இப்போதும் சுடுகாடு செல்லும்வரை உடனிருக்க போகும் இந்த கணவனுக்கும் தன்னைவிட இன்னொருத்தி தான் மனதில் இருக்கிறாள் என்ற எண்ணமே அவளை துவளவைத்தது

அவனிடம் போய் ப்ரீத்தியிடம் பேசக்கூடாது என்று சொல்லிய நிலாவால் ''நீங்க ஏன் இன்னும் அவளை நினைக்கிறீங்க... அவளை நீங்க மறந்திடணும்'' என்று சொல்லமுடியவில்லை.

''ஒருவரின் நினைப்பையோ, மனதையோ மற்றவரின் வார்த்தைகளாலோ உந்துதலாலோ மாற்றமுடியாது...'' என்று ஏதோ புத்தகத்தில் படித்தது அப்போது நினைவு வந்து, அவனாக அவளை மறந்து தன்னை நினைத்தால் தான் உண்டு என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

அந்த எண்ணம் வந்தபின்னர் இப்போதைக்கு அவன் மனம் மாற காத்திருப்பதை தவிர வேறு ஒன்றுமே செய்யமுடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தவள் அன்றைய சமையலை கவனிக்கச் சென்றாள்.

சோபாவில் போய் அமர்ந்த ஆதவனோ கண்களை இறுக மூடி சற்று நேரம் தன்னை சமன் செய்ய முயன்றான்.

கடந்த ஐந்து மாத நிகழ்வுகளை முற்றிலுமாக மறக்க வேண்டும், அந்த நினைப்பே இனி கூடாது என்ற எண்ணத்தில் தான் இருக்க, சம்பந்தம் சம்பந்தமில்லாமல் நிலா ஏன் ப்ரீத்தியின் பெயரை இழுக்கிறாள் என்று எரிச்சலாக வந்தது ஆதவனுக்கு.

பழசையும் மறக்கமுடியாமல் நிலாவுடனும் ஒன்றமுடியாமல் தான் படும் கஷ்டம் கொஞ்சமும் இவளுக்குப் புரியமாட்டேன் என்கிறதே என்று அவள் மீது கோபம் கொண்டான்.

அப்போது பார்த்து செல் போனில் ஒரு அழைப்பு வந்து அவனது எண்ண அலைகளை தடை செய்தது.

அவனது தோழன் நவீனின் அழைப்பு என்றதும் ஒரு சிறு உற்சாகம் பிறக்க அதை எடுத்தான்.

''டேய் மச்சான்'' என்று நவீன் அந்த புறம் பேச ஆரம்பித்தான்.

''சொல்லுடா, என்ன செய்றே ஷாலினி நல்லா இருக்காளா'' என்ற ஆதவனின் கேள்விக்கு

''நேத்தி தானே எங்க ரெண்டு பேரையும் ஆபீஸ்ல பார்த்தே? நாங்க ரெண்டு பேரும் நல்லா இருக்கோம்...ஒரு நாள்ல இங்க ஒன்னும் மேஜிக் நடந்துவிடல... '' என்று நவீன் பதில் சொல்லும்போதே ஆதவன் குறுக்கிட்டு

''ஒரே நாள்ல வாழ்க்கையே மாறிப்போச்சு... இவன் மேஜிக் அற்புதம் என்கிறான்... போடா'' என்றான் சலிப்புடன்.

''அது ஒன்னும் ஒரு நாள்ல மாறல, ரொம்ப நாளாவே அதர் சைடு போய்ட்டுதான் இருந்திருக்கு நீ தான் கவனிக்கல புரியுதா?'' என்று நவீன் குரல் உயர்த்தி கண்டித்தான்

''ஆமாடா நான் கண்டேன் பாரு ....'' என்று ஆதவன் கோபமாய் தொடங்க

''ஹே ஹே ரிலாக்ஸ் இப்போ எல்லாத்தையும் விடு... இன்னைக்கு சிஸ்டரை கூட்டிட்டு வீட்டுக்கு வாடா என்று சொன்னேன் இல்ல... எப்போ வர?'' என்றான் நவீன்.

சமையலறையின் புறம் ஒருமுறை பார்வையை செலுத்திவிட்டு சற்று தயங்கி, ''நவீன் இன்னைக்கு வரலடா... அவ கொஞ்சம் ரொம்ப மூட் அவுட்ல இருக்காடா'' என்றான் ஆதவன்.

''ஏன் மூட் அவுட். இன்னைக்கு எரிஞ்சு விழுந்தீங்களோ சார்?'' என்று அவன் நக்கலாக கேட்க

''அது மார்கெட்ல இருந்து வரும்போது அவ ஏறினாளா இல்லையான்னு கவனிக்காம பைக் எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்டா'' என்று ஆதவன் தயக்கத்துடன் கூறினான்.

''அடப்பாவி'' என்று முதலில் அதிர்ந்துவிட்டு,

''அட இது நல்லா ஐடியாவா இருக்கே ஆதி! நானும் ஒரு நாள் இந்த ஷாலுவை நடு ரோட்ல விட்டுவிட்டு வர ட்ரை பண்றேன்'' என்று குதூகலமாய் திட்டமிட்டான் நவீன்.

அடைந்த குதூகலம் உடனே வடிய ''ஹய்யயோ... விட்டுவிட்டு வரும்போது ஜாலியா தான் இருக்கும், அப்புறம் வீட்டுல வந்து யார் அவகிட்டே மொத்து வாங்குறது நம்மால முடியாது சாமி'' என்று பயத்தில் முடித்தான்.

அவன் பேசிய அனைத்தையும் சிரிப்புடன் ஆதவன் கேட்டிருக்க, நவீனே ''வீட்டுல வந்து செம டோஸா ஆதி? சத்தமே வரமாட்டேன்து? என்ன விஷயம்? ஹாஸ்பிடல் போக ஏதும் ஹெல்ப் வேணுமா'' என்றான் கேலியாக.

''அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம், நிலா வாய் திறந்து அதை பத்தி சண்டை போடவே இல்ல நவீன்'' என்றான் ஆதவன் குரலில் குற்ற உணர்ச்சியுடன்.

''அடடா ரொம்பபபபபப நல்லவுங்களா இருக்காங்களே ஆதி, இன்னைக்கு கண்டிப்பா கூட்டிட்டு வாடா ஷாலுவை கொஞ்சம் ட்ரைனிங் கொடுக்க சொல்றேன்'' என்று நவீன் அதற்கும் கேலி பேச

''ஐயோ வேண்டாம் சாமி. நீ அப்படி ஒரு பிளான்ல இருந்தா நாங்க வரவே இல்லை'' என்றான் ஆதவன் பயந்த குரலில்.

''என்ன ஆதி, சும்மா கூட்டிட்டு வாடா. கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ்டா இருக்கும் ரெண்டு பேருக்கும்'' என்று அவன் அழைக்க

''சரி. அவளுக்கு காலேஜ் வொர்க் ஏதும் இல்லையென்றால் கண்டிப்பா கூட்டிட்டு வரேன்'' என்று ஆதவன் கூற நவீன் போனை வைத்தான்.

சமையலறைக்குள் சென்றவன், அவள் முகத்தில் எப்போதும் இருக்கும் ஒரு சின்ன வசிகரப் புன்னகை, அதுவும் சமையல் செய்யும் போது உலகத்தையே வென்றது போன்ற பிரகாசம் இவை எதுவும் இல்லாததை கண்டு வருந்திவிட்டு, நவீன் வீட்டுக்குச் சென்றால் அவளுக்கும் ஒரு மாறுதலாய் இருக்கும் என்ற நினைத்து அவளிடம் பேசினான்.

''நிலா'' என்ற அவனது அழைப்பில் நிமிர்ந்து ஒரு பார்வையை செலுத்திவிட்டு, ''ம்ம்'' என்ற ஒற்றை சொல்லோடு வெட்டிக்கொண்டிருந்த காய்கறிகள் மேல் கவனம் செலுத்தினாள் வெண்ணிலா.

''என்னோட பிரண்டு நவீன் அவன் வீட்டுக்கு நம்ம ரெண்டு பேரையும் இன்னைக்கு டின்னர்க்கு கூப்பிடறான். உனக்குப் படிக்கிறது ஏதும் இருக்கா? அப்படி ஏதும் இல்லைன்னா நாம போகலாமா?'' என்றான் தயவாக.

இப்போது அவன் தயவாக தணிந்து பேசியதும், வெண்ணிலாவிற்கு சில நாட்கள் முன்னர் அவன் மன்னிப்பு கேட்டதும் அதன் பின் தான் சந்தோஷமாக இருந்ததும், அந்த சந்தோஷத்தில் தான் ஒரு சின்ன உதவி கேட்டதும், அதை அவன் மறுத்து தன்னை அலட்சியப்படுத்தியதுமே நினைவு வந்தது.

அந்த நினைவு வந்ததும் ''சும்மா சும்மா தப்பு செய்துவிட்டு இவர் மன்னிப்பு கேட்பாராம் அந்த மன்னிப்புல நாங்களும் பேக்கு மாதிரி மனசு குளுர்ந்து ஒண்ணு கேட்டுட்டா அதுக்கு கடுச்சு குதறுவாராம். நல்லா இருக்கே நியாயம். இந்த முறை அசராத நிலா நீ'' என்று தனக்குள்ளே முடுவெடுத்துக் கொண்டு அதை அவனிடம் சொல்வதற்காக நிமிர்ந்தாள்.

தான் சொல்லி முடித்ததும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறி வந்த உணர்ச்சிகளை உன்னிப்பாய் கவனித்த ஆதவனுக்கு அவள் மனதில் நினைப்பது வெகு துல்லியமாய் புரிந்து, கண்டிப்பாக இன்று வரமாட்டேன் என்று தான் சொல்லப் போகிறாள் என்று மனது அடித்து சொன்னது.
இந்த கோபத்தை தீர்க்க எப்படியும் இன்று நவீன் வீட்டுக்கு அழைத்து சென்றுவிடவேண்டும் என்று முடிவு செய்து அவள் பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

அவன் கணிப்பு சரியே என்பதுபோல ''எனக்கு ஒரு அசைன்மென்ட் எழுதணும்'' என்றாள் அறிவுப்புபோல மெல்லிய குரலில்.

“சரி. அதை இப்போ எழுது. நைட் தானே போகணும் நிறைய நேரம் இருக்கே” என்று அவன் சொல்ல

“சமைக்கணும்” என்றாள் அடுத்தும் ஒற்றை சொல்லாக

“இன்னைக்கு வேணும்னா ஹோட்டல்ல இருந்து வாங்கிட்டு வரேன். நீ படி” என்று அவன் அதற்கும் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தான்.

“காய் எல்லாம் கட் பண்ணிட்டேன். வேஸ்ட் ஆகிடும்” என்ற அவளின் கண்ணைப் பாராத பதிலில்

“சும்மா ஏதோ சாக்கு சொல்லணும் என்று சொல்றே இல்லை. இதுக்கு நீ என்னை ரெண்டு அடி கூட அடுச்சிருக்கலாம். என்னோட வரப் பிடிக்கல என்பதை இல்லாத அசைன்மென்ட் பேரை சொல்லி தட்டிக்கழித்திருக்க வேண்டாம்” என்றான் சற்று கோபத்துடன்.

“உங்களுக்குத் தான் என்னோடு வெளியே போகப் பிடிக்காது. எனக்கு ஒண்ணுமில்லை” என்று வேகமாக பதில் சொல்லத் தொடங்கியவள் சட்டென்று உதட்டைக் கடித்து பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“அதுக்கு தான் சாரி கேட்டேன் இல்லையா? ப்ளீஸ் நிலா. ரெண்டு பேருக்குமே ஒரு சேன்ஜா இருக்கும். போகலாம்மா” என்று அவன் சமாதானப்படுத்தவும்

அரைமனதாக தலை ஆட்டினாள் வெண்ணிலா.

நவீன் வீட்டிற்கு வந்து ஷாலினி மற்றும் நவீனுடன் பேசினால் இந்த அரை குறை சம்மதம் முழுதாக உயிர் பெற்று அவள் முகத்தில் பழைய சிரிப்பை வர வைத்துவிடும் என்று நம்பினான் ஆதவன்.
ஆனால்... ஆதவன் நினைத்ததற்கு மாறாக அமைந்தது அந்த சந்திப்பு.

****

பாகம் 7

வெண்ணிலா அரைமனதாக சம்மதித்ததும் “சரி நான் போய் ஹோட்டல்ல மதிய சாப்பாட்டுக்கு வாங்கிட்டு வரேன். நீ அசைன்மென்ட் எழுதுற வேலையை பாரு” என்று சமையலறையை விட்டு வெளியே நடந்தான்.

“இல்ல இல்ல. நானே செய்றேன். சீக்கிரம் முடிந்துடும்” என்று அவனைத் தடுத்துவிட்டு சமையலில் இறங்கினாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் வேலை முடிந்தபின்னர் இருவரும் உணவருந்த அமர்ந்தனர்.

உணவின் போது நவீன் – ஷாலினி பற்றி சொன்னான் ஆதவன்.

இருவரும் ஆதவனுடன் வேலை செய்பவர்கள்.

நவீன் ஆதவனுடன் கூட படித்தவன். இருவருக்கும் M.B.A முடித்ததும் பிசினஸ் அனாலிஸ்ட்டாக ஒரே கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது.
ஷாலினி அதே கம்பெனியில் ஒரு வருடம் கழித்து அவர்கள் டீமில் ப்ரோக்ரம்மோர்ராக சேர்ந்தாள்.

சிலநாட்களிலேயே இருவருக்கும் ஒருவரை ஒருவர் பிடித்துவிட, காதலை உடனே பரிமாறி கொண்டனர்.
இரண்டு வருடங்கள் காதலித்து, இரு வீட்டாரின் சம்மதத்தின் பெயரில் போன வருடம் திருமணம் முடிந்து இப்போது சாலிகிராமத்தில் சொந்த வீடு வாங்கி அங்கே இருக்கின்றனர்

“இரண்டு பேரும் உன்னைப் பார்க்கணும் பார்க்கணும் என்று ஒரே அனத்தல். உனக்கும் வீடு, சமையல், காலேஜ் என்று இருப்பதிலிருந்து ஒரு மாற்றமா இருக்குமே என்று தான் போகலாம் என்று சொன்னேன் ” என்று முடித்தான் ஆதவன்.

அவன் அவர்களைப் பற்றி சொல்லிமுடித்த போது, “அவுங்கெல்லாம் நல்லா கலகலப்பா பழகுவாங்களோ?” என்று அவனை கேள்வி கேட்டு இன்னும் அறிந்து கொள்ளும் கொஞ்சம் சகஜ நிலைக்கு வந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

“ஹ்ம்ம் ரெண்டு பேரும் நல்ல டைப். அதிலும் நவீன் செம நக்கல் பார்ட்டி. ஷாலினி அவனை முறைச்சும் அடிச்சுமே சமாளிக்கிற டைப்” என்று அவன் விளக்க

“அதிசயம் தான்” என்று அவள் மெல்ல வாய்க்குள் முணுமுணுத்தது அவனுக்கு கேட்டுவிட்டது.

“என்ன அதிசயம்?” என்று அவன் வினவ,

“ஹயய்யோ கேட்டுவிட்டதா. உன்னை என்ன தான் செய்வது நிலா? மனசுக்குள்ளே பேசவேண்டியது தானே? உன்னை

யார் உளர சொன்னது?'' என்று தன்னைத் தானே வார்த்தையின்றி திட்டிக்கொண்டு, அவளது ஸ்டாண்டர்ட் டயலாக் ''அது… அது வந்து… வந்து'' வை உதிர்த்தாள்.

''பதில் சொல்லாமல் என்ன வந்து போய் கொண்டிருக்கிறாய்? என்னை ஏதும் திட்டினாயோ?'' என்று அவன் சிறு சிரிப்புடன் கேட்க

பேய் முழி முழித்து அப்படி தான் என்பதை அவனுக்கு உறுதி செய்துவிட்டு,

அந்த முழிக்கு முற்றிலும் மாறாக, சில வினாடிகளுக்குப் பின்னர் ''இல்லை இல்லை'' என்றாள் அவசரமாக.

அவளது முகபாவங்களை முகத்தில் விரிந்த சிரிப்போடு பார்த்திருந்த ஆதவன் ''ம்ம்ம்.அப்படியா சரி'' என்று அத்தோடு முடித்துவிட்டு அப்பாவியாக உணவை கவனித்து உண்ண ஆரம்பித்தான்

''நாம் மனதில் நினைத்ததை கண்டு கொண்டானோ? ''
''கண்டு கொண்டான் என்றால் பின்னே ஏன் கேட்கவில்லை? அதிசயமாய் திட்டவுமில்லை? ''
''ம்ம்ம் எதற்கு திட்டுகிறான் எதற்கு சிரிக்கிறான் என்றே புரியமாட்டேன் என்கிறது? '' என்று இத்தனை எண்ண ஓட்டங்களையும் அவனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அவள் ஓடவிட

அவன் நிமிர்ந்து அவளை என்ன என்பது போல் பார்த்ததும் முகம் சிவக்க தலை குனிந்தாள் வெண்ணிலா.

அவன் தன்னையே கூர்ந்து பார்ப்பது புரிய முகம் மேலும் மேலும் சூடானது வெண்ணிலாவிற்கு.

அந்த நிலையை ஓரளவுக்கு மேல் சாமாளிக்க முடியாமல் அவள் திணற ஆதவனே வேறு விஷயங்களுக்குத் தாவினான்

''ஒரு ஆறு ஆறரை மணிக்கா கிளம்பலாம். போகும் போது அடையார் ஆனந்தபவன்ல கொஞ்சம் ஸ்வீட் ஸ்நாக்ஸ் எல்லாம் வாங்கிட்டு அவுங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்'' என்றான் ஆதவன்.

''அத்தை செஞ்ச முறுக்கு, ஹல்வா எல்லாம் இருக்கு. அதை வேண்ணா எடுத்துட்டு வரட்டுமா?'' என்று அவள் கேட்க

''அம்மா நாம சாப்பிட தானே செஞ்சுவச்சாங்க? உனக்கு காலேஜ் முடிந்து வரும் போது வீட்டுல ஏதாவது சாப்பிட இருந்தா தான் நல்லா இருக்கும். பசில செஞ்சு சாப்பிட முடியாது. அதுனால வேணாம். வெளியேலேயே வாங்கிக்கலாம்'' என்று அவன் முடித்துவிட

வெண்ணிலாவிற்கு ஜிவ்வென்று வானத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. பின்னே அவளை நினைத்து, அவளது பசியை நினைத்து வேறு வாங்கிக் கொள்ளலாம் அல்லவா சொல்கிறான்

மாலையில் இருவரும் கிளம்பி பைக்கில் ஏறும்போது ''நிலா ஏறிட்டியா? நல்லா பிடிச்சுக்கோ?'' என்று ஆதவன் ஒருமுறைக்கு இருமுறை கேட்டு உறுதி செய்து கொண்டான்.

வானத்தில் பறக்கும் உணர்வு சற்று அதிகமாக ஒரு சிரிப்புடன் ''ம்ம்ம். போங்க அத்தான்'' என்றாள் வெண்ணிலா.

அடையார் ஆனந்தபவனில் நவீன் வீட்டிற்கு வாங்கவேண்டியதை தேர்வு செய்துவிட்டு அவளுக்கு என்ன ஸ்வீட் பிடிக்கும் என்று கேட்டு அப்போது சாப்பிட கொஞ்சமும், வீட்டிற்குக் கொஞ்சமும் என்று ஆதவன் ஆர்டர் கொடுத்த போது ,

வெண்ணிலா எண்ணியது ''இனிமேல் வாரம் ஒரு முறை அவனோடு பைக்கில் சென்று வேண்டுமென்றே வண்டியில் ஏறாமல் இருந்துவிட வேண்டும்'' என்பது தான்.

அந்த நினைப்பு அவளது முகத்தில் ஒரு பெரிய முறுவலை உண்டு பண்ணியபோது ஆர்டர் கொடுத்தவைகளை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினான் ஆதவன்.

''நடு கடையில நின்னுகிட்டு என்ன சிரிப்பு? வா அந்த டேபிள்ல போய் உட்கார்ந்து இதை சாப்பிட்டுவிட்டு கிளம்பலாம்'' என்றான் ஆதவன்.

அவள் சாப்பிட்டதும் சாலிகிராமம் போவதற்கான முக்கால் மணி நேரத்தில் இருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை என்றாலும் இருவரது மனமும் ஒருங்கே ''சீக்கிரம் எல்லாமே சரியாகி விடும்'' என்ற சந்தோஷத்தில் இருந்தது.

ஆனால்…. நேரம், காலம், விதி, சதி அதற்கும் மேலாக ப்ரீத்தி என்று இத்தனை இருப்பது அப்போது அவர்கள் மனதிற்குப் புரியவில்லை

நவீன் வீட்டிற்குள் சென்றதும் ஆரவாரமாக இருவரையும் வரவேற்றனர் நவீனும் ஷாலினியும்.

''வாடா புது மாப்பிள்ளை. வாங்க சிஸ்டர்'' என்று நவீனும்

“வெல்கம் ஆதி. நைஸ் மீட்டிங் யு வெண்ணிலா” என்று ஷாலினியும் வரவேற்றனர்.

“ரொம்ப க்யூட்டா இருக்காங்க ஆதி, நிலா” என்று ஆதவனிடம் சொன்ன ஷாலினி பச்சென்று வெண்ணிலாவின் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் வைத்தாள்.

வெண்ணிலாவின் முகம் செக்கச் சிவந்துவிட ஆதவனால் அவளிடமிருந்து கண்ணையே எடுக்கமுடியவில்லை.

இருவரின் முகபாவங்களையும் பார்த்திருந்த நவீன் “ஹே ஷாலு, அவுங்களை உடனே வீட்டுக்குத் துரத்திவிட்டுறுவ போலிருக்கே? அவுங்க ரெண்டு பேரும் கிளம்பி போய்ட்டா நீ செஞ்சு வச்சிருக்க விருந்தை நான் மட்டும் தனியா முழுங்கணும். அதனால இந்த மாதிரி இச் பச் எல்லாம் கொஞ்சம் அடக்கிவை” என்றான் சிரிப்புடன்

“என்னக் கொழுப்பா? உனக்கு இன்னைக்கு சாப்பாடே இல்லை. வெறும் பழம் மட்டும் தான்” என்று அவள் முறைக்க

“ஹப்பா தப்பிச்சேன்” என்று நவீன் ஆசுவாசப் பெருமூச்சுவிட்டான்.

அந்த கேலியில் ஆதவன் தன்னை மீட்டுக் கொண்டுவிட, நிலாவால் தான் முகச் சிவப்பை என்ன முயன்றும் மறைக்க முடியவில்லை.

“என்ன அழகா முகம் சிவக்கிறீங்க” என்று ஷாலினி அவள் கன்னத்தைத் தட்டிவிட்டு அவர்களுக்குக் குடிப்பதற்கு ஜூஸ் எடுத்து வரச் சென்றாள்.

ஜூஸ் எடுத்துவந்து மூவருக்கும் கொடுத்தவள் தானும் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வெண்ணிலாவை நவீனுடன் சேர்ந்து கேள்வி கேட்கப் போவதாக அறிவித்தாள்.

வெண்ணிலா ஓரக் கண்ணால் ஆதவனை நிமிர்ந்து பார்க்க,

“பயப்படாமல் பதில் சொல்லு” என்று அவன் கண்ணாலேயே தைரியம் கூறினான்.

அதையும் கண் கொத்தி பம்பாய் கவனித்துவிட்டு “உங்க அத்தான் ஒன்னும் சொல்லமாட்டார். நீங்க சொல்லுங்க” என்று ஷாலினி சிரித்தாள்.

சற்று திகைத்து “உங்களுக்கு எப்படி நான் அத்தான்னு கூப்பிடறது தெரியும்?” என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள் வெண்ணிலா.

“ஹப்பா பேசிட்டாங்க ஷாலு. வந்து பதினைந்து நிமிஷத்தில ஆறே ஆறு வார்த்தை தான் பேசி இருக்காங்க. நீயானா இருநூறு வார்த்தை பேசுற பத்து நிமிஷத்தில” என்று நவீன் வியக்க,

அவனை ஒரு முறை முறைத்துவிட்டு, “உங்க அத்தான் தான் சொன்னார்” என்றாள் ஷாலினி சிரிப்புடன்.

“ஹோ” என்று வெண்ணிலா ஒரு சந்தோஷத்துடன் உள்வாங்கிக் கொண்டபோது

“ஹ்ம்ம் சரி. நாங்க தான் கேள்வி கேட்போம். பதில் மட்டும் தான் நீங்க சொல்லணும். நோ எதிர் கேள்வி ஓகே?” என்று விட்டு

“என்ன படிக்கிறீங்க? என்ன மேஜர்?” என்று ஷாலினி கேட்க, வெண்ணிலா பதில் சொல்லுமுன்

“நான் தான் சொன்னேனே. அண்ணா யுனிவேர்சிட்டியில் எலக்ட்ரானிக்ஸ் இன்ஜினியரிங் படிக்கிறாள் என்று” என்றான் ஆதவன்.

“அடடா, முதல கொஞ்சம் ஈசியா பதில் சொல்ற மாதிரி கேள்வி கேட்டுட்டு முக்கியமான விஷயத்திற்குப் போகலாம் என்று பார்த்தால். ஏன்டா நீ முந்திரிக்கோட்டை மாதிரி மூக்கை நுழைக்கிற?” என்றான் நவீன்.

“ஓகே நீங்க சொல்லுங்க சிஸ்டர். ஸ்கூல்லிங் எல்லாம் எங்கே பண்ணினீங்க?” என்று அடுத்த கேள்வியை கேட்டான் நவீன்.

அதற்கும் “ஏற்காடுல இருக்க கிறிஸ்டியன் மிஷனரி ஸ்கூல்ல” என்ற ஆதவனின் முதுகில் ஒன்று வைத்த நவீன்,

“டேய் உனக்கு உதை வேணுமா? இனிமேல் எந்த கேள்விக்காவது நீ வாயைத் திற. அப்புறம் பேசிக்கிறேன்” என்றான் மிரட்டலாக.

“பயங்கரமா ப்ரோடேக்ட் பண்றியே ஆதி. கொஞ்சம் அவரைப் பார்த்து கத்துக்கோ நவி நீ” என்று சொல்லி சிரித்த ஷாலினியிடம்

‘‘நான் கத்துகிறதை அப்புறம் பார்க்கலாம். நீ அவுங்களை முதல கவனி. இனிமேல் டைரக்ட் அட்டாக் பண்ணு ஷாலு. சுத்தி வளைக்க வேண்டாம்’’ என்றான் நவீன்.

‘‘ஹ்ம்ம் அப்படி தான் செய்யணும். சார் ரொம்ப தான் ப்ரோடேக்ட் பண்றார்’’ என்றுவிட்டு

‘‘உங்க அத்தானை சின்ன வயசில இருந்தே சைட் அடிச்சு இருக்கீங்களா வெண்ணிலா?’’ என அடுத்த கேள்வியை தொடுத்தாள் ஷாலினி.

திரு திரு வென்று முழித்துவிட்டு ‘‘ஹய்யயோ. இல்லை. அப்படியெல்லாம் இல்லை’’ என்றாள் வெண்ணிலா பரிதாபமாக.

‘‘ஏன் எப்படி பயப்படுறீங்க? சும்மா சொல்லுங்க. சைட் அடிச்சீங்க தானே?’’ என்று நவீன் கேலியாக உந்த

வெண்ணிலா ‘‘நிஜமாவே இல்லை.’’ என்றாள் அழுதுவிடுபவள் போல்.

‘‘சரி சரி நெக்ஸ்ட் கேள்வி. உங்க அத்தான் கிட்ட உங்களுக்குப் பிடிச்சது எது?’’ என்றாள் ஷாலினி.

சோதனை மேல் சோதனை என்று உட்கார்ந்திருந்த வெண்ணிலாவை ஆதவன் ஓரக் கண்ணால் பார்க்க அவளும் அதே நேரம் அவனைப் பார்த்து ‘‘ப்ளீஸ் காப்பாத்துங்க’’ என்று கண்ணால் வேண்டினாள்.

நவீனின் மிரடல்லையும் மீறி ‘‘டேய் பாவம்டா. சின்னப் பொண்ணுடா அவ. ரொம்ப ஓட்டாதீங்க’’ என்றான் கெஞ்சுதலாக.

‘‘தோடா. என்னமா பரியுறார் சார்’’ என்று சிரித்தவர்களும் வெண்ணிலாவின் முகத்தைப் பார்த்ததால் அதற்குமேல் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

அதன் பின்னர் அவர்களது காதல் கதையைப் பற்றியும், ஆபீஸில் நடந்த சில சுவையான சம்பவங்கள் பற்றியும் பேச்சு திசை மாறியது.

முக்கால்வாசி நேரம் அவர்கள் மூவருமே பேசிக்கொண்டிருக்க வெண்ணிலா முகத்தில் ஒரு சிரிப்புடன் அதை கேட்டிருந்தாள்.

சாப்பாடைப் பற்றி ஏதோ பேச்சு வர ‘‘நிலா நீங்க சூப்பரா சமைக்கிறீங்க. ஆதி கொண்டு வர லஞ்ச் டேஸ்ட் பண்ணினோம் நாங்க ரெண்டு பேரும். சூப்பர்’’ என்றாள் ஷாலினி.

‘‘என்னை நீ வா போன்னே சொல்லுங்க ஷாலினிக்கா’’ என்றவள் சட்டென்று ‘‘அக்கான்னு சொல்லலாமா? உங்களைக் கேட்காமா அப்படி கூப்டுடேன்’’ என்றாள் ஒரு சங்கடமான முறுவலுடன்

‘‘ஹோ வித் ப்ளஷர்’’ என்று உடனே ஒத்துக்கொண்டவுடன்

‘‘தேங்க்ஸ். நான் இப்போ கொஞ்ச நாளா தான் அத்தைகிட்டே சமையல் கத்துகிட்டேன். அவுங்க சொல்லிக் கொடுத்ததை தான் செய்றேன். நல்லா இருந்ததா?’’ என்று ஆவலாக விசாரித்தாள்.

‘‘ஹ்ம்ம் ரொம்ப நல்லா இருந்தது. ஆனா இந்த ஆதி என்னவோ அவனோட சொத்தை நாங்க பிடுங்கிக்கிற மாதிரி நாங்க கொஞ்சம் எடுத்தாலே முகத்தை முழ நீளத்திற்கு நீட்டி வச்சுகிறான்’’ என்றான் நவீன்.

‘‘அடப்பாவி. பாதி டிபன் பாக்ஸ் எடுத்துக்கிட்டு புழுகாதடா. ஷாலினி செய்ற சாப்பாட்டை எனக்குத் தள்ளிவிட்டுவிட்டு என்னோட சாப்பாட்டை நீ என்ஜாய் பண்ணிட்டு பேச்சைப் பாரு’’ என்று ஆதவன் சிரிக்க,

‘‘நீங்க சமைக்கிறது எனக்கு ரொம்ப ஹெல்ப்பா இருக்கு சிஸ்டர். எப்படின்னு கேட்கிறீங்களா? முன்னாடி ஷாலினி செய்றதும் கொடுமையா இருக்கும் ஆதி கான்டீன்ல வாங்குற மீல்ஸும் கொடுமையா இருக்கும். இப்போ ஒரேயொரு கொடுமை தான். அதுவும் பாதி தான்’’ என்றான் நவீன் சிரிப்புடன்.

‘‘இன்னைக்கு முழுசும் என்னோட சமையலையே கேலி செஞ்சுட்டு இருக்கே நவி நீ. நல்லதே இல்லை சொல்லிட்டேன்’’ என்று ஷாலினி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

அவள் ‘‘நான் டின்னர் எடுத்துவைக்கிறேன்’’ சமையலறைக்குள் செல்லவும்,

நவீன் ‘‘டு மினிட்ஸ்’’ என்று சொல்லிவிட்டு மனைவியைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

இருவரும் தனிமையில் இருந்த போது ஒரு மயக்க மௌனமே தொடர்ந்தது.
உள்ளே நவீன் ஷாலினியை சமாதானம் செய்வதும் அவர்களது கொஞ்சலும் கெஞ்சலும் ஹாலில் இருந்த இருவரின் காதிலும் விழுந்து அந்த மயக்கத்தை அதிகரித்தது.

பத்து நிமிடங்களில் அவர்கள் வந்து சாப்பிட அழைத்தனர்.

பசியில்லை, கொஞ்ச நேரம் போகட்டும் என்று ஆதவன் சொல்லிவிட ஷாலினி லேப்டாப்பை எடுத்துவந்து தங்களது கல்யாண புகைப்படங்களை வெண்ணிலாவிற்கு காட்டினாள்

அந்த புகைப்படங்களில் யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று ஷாலினி சொல்லிக் கொண்டிருக்க வெண்ணிலா பார்த்துக்கொண்டே வந்தாள்.

அந்த புகைப்படங்களைப் பார்க்கும் போது வெண்ணிலாவிற்குத் தங்கள் கல்யாணம் நினைவு வந்து ஒரு புகைப்படத்திற்குக் கூட ஆதவனோ தானோ சிரித்தவாறே போஸ் கொடுக்கவில்லை என்று நினைவுவந்தது.

நவீனும் ஷாலினியும் பல்வேறு போஸ்களில் மனம் நிறைந்த சந்தோசம் முகத்தில் தெரிய நின்றிருபதைப் பார்த்தவளுக்கு பெரும் ஏக்கம் நெஞ்சில் நிறைந்தது.

சற்று நேரத்தில் வெண்ணிலா மட்டும் படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மற்ற மூவரும் ஆபீஸ் விஷயம் எதற்கோ திசை திரும்பியிருந்தனர்.

கல்யாண புகைப்படங்கள் எல்லாம் பார்த்து முடித்துவிட்ட நிலையில் வேற படங்களைப் பார்க்க ஆசை வந்தது

ஷாலினியிடம் ‘‘அக்கா. மித்த போடோஸ் பார்க்கட்டா?’’ என்று அனுமதி கேட்டாள்.

‘‘ஹோ பாரேன்’’ என்று சொல்லிவிட்டு அவள் தங்கள் பேச்சில் மூழ்கிவிட,

வெண்ணிலா ஒரு ஒரு போல்டெராக ஓபன் செய்து அதிலிருந்த படங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள்.

‘‘ஆபீஸ் ட்ரிப் டு ஊட்டி’’ என்றிருந்த போல்டெரை பார்த்ததும் ஹை ஆதவன் இருப்பான் என்று ஆசையுடன் திறந்தவளுக்கு முதல் இரண்டு படங்களைப் பார்த்ததுமே வானத்தில் பறந்த உணர்வு சட்டென்று மறைந்தது என்றால் தொடர்ந்து ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தபோது தரைக்குள் புதைந்துவிடும் உணர்வு வந்தது.

அவளது அந்த உணர்வுக்குக் காரணம் அந்த புகைப்படங்களில் உரிமையுடன் ஆதவனின் தோளில் சாய்ந்தும், அவனோடு ஒட்டி உரசி நின்றும், உதட்டைக் குவித்து அழகு காண்பித்தும், அவன் கையோடு கை கோர்த்தும் கண்களில் ஒரு மயக்கத்துடன் நின்றது ப்ரீத்தி.

****

பாகம் 8

முகம் வாடி வதங்கிவிட செயலற்று போய் அமர்ந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

சிக்கென்று உடை அணிந்து, சற்று மிதமான மேக்கப்புடன் என்ன அழகாய் இருக்கிறாள். இவ்வளவு அழகாய் இருப்பவளை மறந்து, சாதரணமாய் இருக்கும் தன்னை அதுவும் எல்லாரும் கரித்துக் கொட்டும் தன்னை எப்படி எப்போது மனைவியை ஏற்றுக் கொள்வான்?’’

‘‘கணவனின் அன்பாவது தனக்கு முற்று முதலாய் வேண்டுமென்று நினைத்தேனே? அதற்கும் பங்கம் வந்துவிட்டதே…’’

‘‘இன்று அவனது சமாதானப் படுத்தும் படலம் கூட தன்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு வந்ததில் எழுந்த குற்ற உணர்வின் வெளிபாடு தானோ?
ஐயோ பாவம் என்ற நினைப்புடன் அவன் செய்த செயல்களைத் தன் மேல் அக்கறை உள்ளதாய் எண்ணி மகிழ்ந்தோமே?’’

இப்படியாக அவள் நொந்துக்கொண்டிருக்கும் போது தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஆதவனின் மொபைலில் அழைப்பு வந்ததையோ அதில் பேசியது சந்தோஷ் என்பதையோ அவள் உணரவேயில்லை

‘‘ஹலோ அத்தான், நான் சந்தோஷ் பேசுறேன்’’ என்றான் சந்தோஷ் எடுத்தவுடன்.

‘‘சொல்லு சந்தோஷ், எப்படி இருக்கே? மாமா, அத்தை, பாட்டி எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்களா?’’ என்ற ஆதவனின் கேள்விக்குரிய பதிலை சொல்லிவிட்டு

‘‘அத்தான், அப்பா இப்போ பாண்டில இருக்காங்க. அடுத்த ரெண்டு மூணு நாளுக்குச் சென்னைல ஏதோ வேலை இருக்காம். உங்களுக்கு ஒரு மணி நேரம் முன்னாடி போன் ட்ரை பண்ணினாங்க போலிருக்கு. நீங்க எடுக்கலையாம்’’ என்று அவன் தயங்கியவாறே இழுக்க.

‘‘ஹோ நாங்க ரெண்டு பெரும் வண்டில வந்துட்டு இருந்தோம். டிராபிக்ல கேட்கல போலிருக்கு. மாமா இங்கே நம்ம

வீட்டுக்குத் தானே வராங்க? கார்லயா வராங்க?'' என்று ஆதவன் விசாரிக்கவும்

''அதுக்குத் தான் அத்தான் போன் பண்ணினேன். நீங்க வீட்டுக்குப் போயிடுவீங்களா?'' என்று சந்தோஷ் ஆறுமுகம் வருவதை அறிவித்தான்.

''நாங்க இன்னும் ஒரு ஒன்றரை மணி நேரத்தில் வீட்டுக்குப் போய்டுவோம். மாமாவுக்கு நான் போன் பண்ணிச் சொல்லிடுறேன்'' என்று ஆதவன் முடித்தவுடன்

சந்தோஷ் ''அக்காவிடம் கொடுங்க அத்தான். மேடம் தான் அவுங்களா கூப்பிட்டு பேசமாட்டேன்றாங்க நானாவது ரெண்டு வார்த்தை பேசிட்டு வைக்கிறேன்'' என்றான் சிறு வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

வெண்ணிலா காலேஜ் சேர்ந்த பின்னர் சகுந்தலாவும், கற்பகமும் கோவிலுக்குச் செல்லும் நாளையும் நேரத்தையும் கணக்கிட்டு வெண்ணிலாவோ சந்தொஷோ போன் செய்து அந்த வாரக் கதைகளைப் பேசுவது இருவாரம் முன்புவரை வழக்கம்.

கல்யாணம் முடிந்து சென்னை வந்தபின், முதல் ஒரு வாரம் சமையல் பழகும் ஜோரில் இந்த பழக்கத்தை சற்று பின்னுக்குத் தள்ளி வைத்திருந்தாள் வெண்ணிலா. அடுத்த வாரம் முழுதும் அவள் காலேஜ் வரும் போகும் நேரங்களில் சந்தோஷும் ஸ்கூல் சென்றிருப்பான் என்பதால் பேச முடியாமலே போய்விட்டது.

வெண்ணிலாவிடம் போனை நீட்டி, ''சந்தோஷ் பேசுறான் நிலா. இந்தா'' என்றான்.

அவள் கண்களும் கவனமும் வேறெங்கோ நிலைத்திருப்பதைப் பார்த்தவன், ''நிலா'' என்று அவளைத் தோளைத் தொட்டு நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தான்.

''ஹான் என்ன அத்தான்'' என்று நெடுங்கனவிலிருந்து விழித்தெழுந்தவள் போல் ஒரு அதிர்ச்சியுடன் கேட்டவளை விநோதமாய் பார்த்துவிட்டு ''சந்தோஷ் பேசுறான் பேசு'' என்றான் மீண்டும்.

உற்சாகத்தை வரவழைக்க வெகுவாக முயன்று அதில் தோற்று ''சந்தோஷ். எப்படிடா இருக்கே?'' என்றாள் மெல்லிய உள்ளடங்கிய குரலில்.

போடவேண்டிய சண்டை மறக்க ''என்ன அக்கா? என்ன ஆச்சு? ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கே? அத்தான் நல்லா வச்சிருக்கார் தானே? ஏதாவது பிரச்சனையா?'' என்று சந்தோஷே அவன் வயதிற்கு மீறிய பதட்டத்துடன் வினவிய போது, ஆதவனுக்கு அவள் குரலின் மாற்றம் புரியாமல் இருந்தால் தான் ஆச்சிரியம்.

அவனது விசாரிப்பில் மனம் கொஞ்சம் நிலைக்கு வர சுற்றுபுறம் உணர்ந்து சுதாரித்த வெண்ணிலா, ''ஹே ஒண்ணுமில்லை டா. நான் நல்லா இருக்கேன். நீ எப்படி இருக்கே? படிப்பெல்லாம் எப்படி போய்கிட்டு இருக்கு? ஒழுங்கா படிக்கிறியா?'' என்று அக்காவாய் விசாரித்தாள்.

''நான் நல்லா இருக்கேன். உனக்கு ஒன்னும் பிரச்சனை இல்லையே?'' என்று அவன் மீண்டும் விசாரிக்கவும்

லேசாகச் சிரித்து ''அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அப்பா, சித்தி, பாட்டி எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்களா? பாட்டி உடம்பு தேவலையா?'' என்றாள் சாதாரணமாக்கப்பட்டக் குரலில்.

இதற்கிடையில் நவீனும் ஷாலினியும் டின்னர் டேபிள் செட் செய்வதாகவும் நிலா போன் பேசிமுடித்ததும் சாப்பிட வருமாறும் கூறி உள்ளே சென்றனர்.

அவர்கள் எழுந்து சென்றவுடன் நிலா – சந்தோஷ் போன் பேச்சுவார்த்தையை முழுதும் கேட்கும்படி ஆயிற்று. நிலாவின் அருகில் அமர்ந்திருந்தவனுக்கு சந்தோஷ் பேசுவதும் தெளிவாகவே கேட்டது.

''உன்னைப் பத்திக் கேட்டா அதுக்குப் பதில் சொல்லி முதல பழகு. அப்புறம் எல்லாரையும் விசாரிக்கலாம்'' என்றான் சந்தோஷ் கொஞ்சம் எரிச்சலுடன்.

''என்ன சந்தோஷ்? ஏன்டா நீயும் இப்படி செய்கிறாய்? உனக்கு என்ன கோவம்?'' என்று பாவம் போல் கேட்கவும்

''வேறு யார் இப்படி செய்றாங்க? அத்தானா? இல்லை அத்தை மாமாவா? சொல்லேன் வனிக்கா. வர வர என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்வதில்லை. சொல்வதற்கு போன் செய்யவேண்டும். அதையே செய்யமாட்டேன் என்கிறாய். அதுக்குப் பிறகு தானே சொல்வதையும் முழுங்குவதையும் பார்க்கவேண்டும்'' என்று சந்தோஷ் நீளமாய் சலித்துக் கொண்டான்.

''இல்லடா சந்தோஷ். உனக்கு போன் செய்யாம யாருக்கு செய்யப் போறேன். நீ மட்டும் தானே இருக்கிறாய். டைம் ஒத்துவரவில்லைடா. எனக்கும் பேசவேண்டும் என்று இருக்காதா?'' என்று அவன் கேட்ட முதல் இருகேள்விகளையும் தவிர்த்து அப்போதைக்குத் தப்பித்தாள்.

அதிலிருந்த தவிர்த்தலை அறியாமல் ''சும்மா சொல்லாதே. இன்னைக்கு அத்தானோட போனை வாங்கி பேசி இருக்கலாம் இல்லையா? என்னை மறந்துவிட்டாய் தானே'' என்றான் கோபமாக.

''ஐயோ இல்லடா, இன்னைக்கு.... இன்னைக்கு... '' என்று காலையில் நடந்ததை சொல்லாமல் இழுத்துவிட்டு ''கொஞ்சம் வேலைடா. அத்தானோட வேலைப் பார்க்கிறவுங்க வீட்டுக்கு வந்தோம்'' என்று ஏதேதோ சொல்லி சமாளித்தாள்.

இன்று காலையில் தன் அம்மாவுடன் பேசியதற்கும், இப்போது அவள் தம்பியுடன் பேசுவதற்கும் ஆதவனுக்கு நன்றாக வித்தியாசம் தெரிந்தது.

மெதுவாகப் பேசினாலும் குரலில் ஒரு சந்தோசம், பரவசம் இருந்தது காலையில். இப்போதோ அவளது செல்லத் தம்பியுடன் பேசும்போது கூட அளவான துள்ளல் கூட இல்லை. ஏன் என்று அவன் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டே கண்ணைத் திருப்ப வெண்ணிலாவின் மடியிலிருந்த லேப்டாப்பில் ஒளிர்ந்த படத்தில் அவனும் ப்ரீத்தியும் மற்ற அனைவருடன் நின்றிருந்தனர்.

''ஹோ காட்'' என்று வந்தது ஆதவனுக்கு.

''இது என்ன? நன்றாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, கூடிய சீக்கிரம் சரியாகிவிடும் என்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தால்...''

''ச்சே இந்த ப்ரீத்தி. என்னிடம் இல்லாதது அந்த அவன் பெயர் என்ன ஹான் வினோத் அவனிடம் என்ன இருக்கிறதோ? பணத்தைத் தவிர?''

''எந்த அளவுக்குத் துணிந்துவிட்டாள்? ஹப்பா தான் மட்டும் அன்று ஒரு கட்டுப்பாடுடன் இருக்கவில்லை என்றால் இப்போது நிலாவை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்கமுடியாதே?''

''துரோகியே என்றாலும் அவளுடன் சேர்ந்து சுற்றிய நாட்களையும், அவளையும் அடியோடு மறக்கமுடியவில்லையே.''

''ஒரு சின்ன உறுத்தல் கூட இல்லாமல், அவளது நினைப்பு சிறு துளிக் கூட இல்லாமல் நிலாவுடன் நான் இணைய வேண்டும் என்று எண்ணுவது என்றேனும் நடக்குமா?''

''சை... இந்த ஷாலினியை அடிக்கவேண்டும்... இப்போ போட்டோவை யார் காண்பிக்கச் சொன்னார்கள்?''

''இவள் வேறு அதை நடந்து முடிந்தது என்று ஒதுக்காமல் அதையே மனதில் வைத்தவாறு அவளையே வதைத்துக் கொள்வாள். அன்று மாதிரி வாய்விட்டு சண்டை போடுவாளோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஆனால் கண்டிப்பாக மனதில் வைத்துப் புழுங்குவாள். இன்று வீட்டிற்குச் சென்றவுடன் கொஞ்சம் பேசவேண்டும். மாமா வருவதற்குள் பேசிவிடவேண்டும்'' என்று மனதில் குறித்துக் கொண்டான்

அதற்குள் சந்தோஷ் தந்தை தமக்கை வீடு வரும் விவரம் கூறி, இனிமேல் வாரம் இருமுறை ஒரு குறிப்பிட்ட டைம்க்கு போன் செய்யவேண்டும் என்று அக்காவிடம் உத்தரவிட்டு அதன்பின் போனை வைத்திருந்தான்.

போனை அணைத்து ஆதவனிடம் ''பேசிட்டேன் அத்தான், அப்பா வராங்களாம்'' என்று சொல்லியவாறே கொடுத்தாள்.

''ஆமா. சீக்கிரம் சாப்பிட்டுக் கிளம்பலாம். நவீனும் ஷாலினியும் உள்ளேப் போய் ரொம்ப நேரமாகிவிட்டது. வா'' என்று அவன் எழுந்து முன்னே நடக்க

''இந்த புகைப் படங்களைப் பார்த்திருப்பானோ? ஐயோ முகத்தை ஊன்றிக் கவனிக்கவில்லையே. அப்படி ஒரு அழகியை மிஸ் பண்ணிவிட்டோமே? இவளைப் போய் மணக்கும் படி ஆயிற்றே என்று வருந்துகிறானோ?'' என்று மனதிற்குள் கேள்வி கேள்வி மேல் கேட்டுக் கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

ஒரு புறம் இந்த வருத்தம் சூழ்ந்திருந்தாலும் மற்றொரு புறம் தந்தை தன்னைக் காண அவர்களது வீட்டுக்கு வருகிறார் என்று சந்தோஷமாய் இருந்தது.

நமக்கு வாய்த்த வாழ்க்கை இது தான் என்கிறபோது என்ன செய்யமுடியும்? இப்போதைக்கு நடந்து முடிந்த ஒன்றைப் பற்றி கவலைப் பட்டு, இல்லாத ஒன்றிற்காக ஏங்குவதில் ஒரு புண்ணியமும் இல்லை என்ற எண்ணம் வந்தபின் தந்தை வரும் சந்தோசத்தை அனுபவிப்பது என்று முடிவு செய்தாள் வெண்ணிலா

சிறு வயதிலிருந்து கிடைத்திடாத சந்தோசம் அல்லவா? பள்ளி நாட்களிலும் சரி கல்லூரி நாட்களிலும் சரி ஒரு முறை கூட ஆறுமுகம் அவளை விடுதியில் வந்து பார்த்ததில்லை.

சிறு வயதில் விடுமுறை விட்டதும் வீட்டிலிருக்கும் கணக்குப்பிள்ளை விடுதிக்கு வந்து ஊருக்கு அழைத்துச்செல்வார். கல்லூரி சேர்ந்த பின்னரும் கூட முதல் ஒருமுறை அவர் வந்து அழைத்துச் சென்றார். பின்னர் அவரது வயதும் முதுமையும் வெண்ணிலாவை வருத்த அவளே தனியாக ஊருக்குச் செல்லும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

முகம் சற்றுத் தெளிய சாப்பாட்டு மேஜையில் ஆதவன் அருகிலிருந்த சேரில் அமர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

“என்னமா தம்பியோட பேசி முடிச்சாச்சா? எல்லாரும் ஊர்ல நல்லா இருக்காங்களா?” என்று ஷாலினி விசாரிக்க

“தேங்க்ஸ் அக்கா. எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்களாம். சந்தோஷ்க்கு என் மேல ஒரே கோபம் போன் பண்ணலைன்னு. அப்புறம் ஒரு மாதிரி சரி ஆகிட்டான். எங்க வீட்டுக்கு அப்பா வராங்க அக்கா. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில வந்துடுவாங்களாம்” என்று தொடர்ச்சியாக அவள் பேசியதைக் கேட்ட ஷாலினியே ஆச்சிரியப்படும்போது ஆதவனுக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது.

“அடடா, தம்பியோட பேசினதுக்கு அப்புறம் சும்மா ஜெட் வேகத்தில வருதே பேச்சு” என்று நவீன் ஷாலினியின் ஆச்சிரியத்திற்கான காரணத்தைக் கூற

ஆதவனோ, “போட்டோ பார்த்ததை மறந்த மாதிரி பேசுகிறாளே? கண்டிப்பாக மறந்திருக்க மாட்டாள். கேட்டு என்ன ஆகப் போகிறது என்று ஒதுக்கிவிட்டாளோ? சை இவளை என்ன செய்வது? இப்படி அமைதியாகவே இருந்து என்னை குன்ற வைக்கிறாளே? இல்லை அவளாக கேட்கிறாளா என்று பார்க்கலாம்” என்று வியந்தான்.

நவீனுக்குப் பதிலாக ஒரு கூச்சப் புன்னகையை செலுத்திவிட்டு “அது... அது வந்து...அப்பா என்னைப் பார்க்க வராங்க என்றதும்....” என்றாள் மெதுவாக.

“இப்படித் தான் பேசணும். இப்படி இருந்தாத்தான் ஆதி கொஞ்சம் வீட்டுக்கு அடங்கியிருப்பான். நீ அமைதியா இருந்தின்னா ஏறி மேஞ்சுடுவான் ” என்றான் நவீன்.

“அத்தான் அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டாங்க” என்று அவளையும் அறியாமல் வாயிலிருந்து மிகுந்த வேகத்துடன் வார்த்தை வந்துவிட

நவீனும் ஷாலினியும் “இதோ பாருடா” என்று ஒரே குரலில் சொல்லிச் சிரித்தனர்.

அதன்பின் நால்வரும் ஒன்றாக அமர்ந்து கேலி கிண்டலுக்கிடையே உணவை முடித்தனர்.

உணவு முடிந்து எழுந்தபின்னர், ஷாலினி உள்ளே சென்று இரு கவர்களை எடுத்துவந்தாள்.

ஒன்றிலிருந்த இரு சி.டி களை எடுத்து ஆதவனிடம் கொடுத்து “திஸ் இஸ் போர் யு மை டியர் பிரிண்ட்” என்றான் நவீன் சிரிப்புடன்.

“இது என்னோட ஸ்வீட் தங்கச்சிக்கு” என்று ஷாலினி நிலாவை ஒருமுறை அணைத்து ஒரு பெரிய பார்சலைப் பரிசளித்தாள்.

“இதெல்லாம் அநியாயம். எனக்கு மட்டும் ரெண்டு சி.டி. அவளுக்கு மட்டும் பெருசா ஏதோவா?” என்று ஆதவன் போலியாக வருத்தம் கொள்ள,

“ச்சி என்னடா சின்னப்புள்ளத்தனமா இருக்கு... ம்ம்ம்... மூர்த்தி சிறுசுனாலும் கீர்த்தி பெருசு என்கிறமாதிரி... பார்க்கத் தான் அது ரெண்டு சி.டி. உள்ளே முழுசும் நிலா நிலா நிலா தான். யு வில் லவ் இட்” என்றான் நவீன்.

“தேங்க்ஸ் அக்கா. தேங்க்ஸ் நவீன் அண்ணா” என்று சொன்னவள் சொன்னதின் பொருள் புரியவும் நாக்கைக் கடித்தாள்

“அய்யயோ என்னமா எங்க ரெண்டு பேரையும் அண்ணன் தங்கச்சி ஆக்கிட்டே” என்று நவீன் ஏகமாய் வருத்தப் பட.

“பாவம் நிலா, நவீன். இன்னைக்குச் சும்மாவே நெறைய அடி இருக்கும்ன்னு நினைக்கிறேன். இதுல நீ வேற அவனை வருத்தப் பட வைக்காதே. ஷாலினியை அண்ணின்னு கூப்பிடு” என்றான் ஆதவன்.

“ஹ்ம்ம் சரி அத்தான். சாரி அண்ணா” என்றாள் வெண்ணிலா சிறு சிரிப்புடன்.

“சரி நாங்க கிளம்புறேன், தேங்க்ஸ் போர் தி நைஸ் டின்னர்” என்று ஆதவன் விடைப் பெற்று முன்னே செல்லவும்.

“வரோம் அண்ணா. அண்ணியும் நீங்களும் எங்க வீட்டுக்குக் கண்டிப்பா ஒரு நாள் லஞ்ச் இல்லை டின்னர்க்கு வாங்க” என்ற அழைப்பை முன்வைத்துவிட்டு அவனைத் தொடரப் போனாள் வெண்ணிலா.

“ஒரு நிமிஷம்மா. ஆதி நீ போய் வண்டி எடுடா. நாங்க இதோ வரோம்” என்று ஆதவனை அனுப்பிவிட்டு நிலாவைத் தக்கவைத்தனர் இருவரும்.

“என்ன” என்பதுபோல் நிலா பார்க்க

“உங்கிட்டே ஒரு விஷயம் சொல்லணும் நிலா. ஆதி ரொம்ப நல்லவன். நிச்சயம் பண்ணின கல்யாணம் திடீர்னு நின்னுப் போய் உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சிகிட்ட கொஞ்ச நாளா தான் எரிஞ்சு எரிஞ்சு விழுந்துட்டு இருக்கான். சீக்கிரம் சரியாகிடுவான். நீ மட்டும் கொஞ்சம் பொறுத்துப் போமா. இதுக்கு மேல என்னடா பொறுத்துப் போறது என்று நினைக்காத?” என்று நவீன் சீரியசாக அறிவுரைக்கவும்

“ம்ம்ம் சரி அண்ணா” என்று தலை ஆட்டினாள்.

“என்ன பிரச்சனை என்றாலும் நாங்க ரெண்டு பெரும் உனக்கு சப்போர்ட்டா இருப்போம். ஆனா பிரச்சனை வர அளவுக்கு ஆதி விடமாட்டான் என்று நினைக்கிறேன்.” என்று நவீன் தைரியம் சொல்ல

ஷாலினி “ஆதி டு லைக்ஸ் யு நிலா. சீக்கிரமே லைக் லவ்வா மாறிடும். ஓகே.” என்று நிலாவை வாழ்த்தினாள்.

இருவரிடமும் விடைப் பெற்று வண்டியில் ஏறி வீடு நோக்கிச் செல்லும் நேரத்தில் ஒருவிதமானத் தயக்கமே சூழ்ந்திருந்தது.

அவளாகக் கேட்கட்டும் என்று அவனும், அவனாகச் சொல்லட்டும் என்று அவளும் ப்ரீத்தியின் பேச்சைத் தவிர்த்தனர்.

அந்த நீண்ட அமைதியைக் கிழித்துப் பேச்சை முதலில் தொடங்கியது ஆதி தான்.

“நாளைக்கு BSNL ல லான்ட்லைன் போன்க்கு அப்ளை பண்ணிடுறேன். சீக்கிரம் வந்திரும் சரியா. அதுவரைக்கும் உனக்கு சந்தோஷ் கூட பேசணும் போல தோணினால் தயங்காம என்கிட்டே போன் கேளு நிலா என்ன?” என்றான்.

“ம்ம் தேங்க்ஸ் அத்தான்” என்றதற்கு மேல் அங்கே பதிலில்லை.

“மாமா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில வந்துடுவாங்க. அவுங்கப் போற வரைக்கும் நீ என்னோட ரூம்ல படுத்துக்கோ என்ன?” என்ற ஆதவனின் கேள்வி போன்ற அறிவிப்புக்குப் பதிலே இல்லாமல் போகவும்

“ச்சே பதில் கூட சொல்லமுடியாத அளவுக்குக் கஷ்டமா இருக்குப் போல.... ம்ம்ம்” என்று எரிச்சல் கலந்த பெருமூச்சு வந்தது

அதன்பின்னரும் ஒரு பதிலும் இல்லாமல் போகவும் “என்ன நிலா? பதிலே காணோம்?” என்றான் ஆதவன் பொறுமை இழந்து.

“ஹோ எதுக்கு? அது... அது வந்து... நான் தலையாட்டினேன்” என்றாள் வெண்ணிலா தயக்கத்துடன்.

“ஹோ... சரி. இனிமேல் உன்னோட தலை உருட்டலைப் பார்க்கிற மாதிரி உன்னை பைக்லையும் முன்னாடி வச்சு தான் ஓட்டணும் போலிருக்கு” என்று அவன் சீரியசானக் குரலில் சொல்ல

வெண்ணிலா அதைக் கற்பனை செய்து, அப்படி நடக்குமா என்று ஒரு நிமிடம் ஏங்கி லேசாகச் சிரித்தாள்

வீடு வந்து சேர்ந்து, நிலா, தந்தைக்காகத் தனது அறையை ஒதுக்கிவைத்து லேசாக சுத்தம் செய்து முடிப்பதற்கும் ஆறுமுகம் வந்து சேர்வதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“வாங்க அப்பா” என்று முகம் மலர்ந்து முழுமையான சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றாள் வெண்ணிலா.

“வாங்க மாமா” என்று பின்னாடியே வந்த ஆதவன் வரவேற்க சிரித்த முகத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார் ஆறுமுகம்.

நல விசாரிப்பிற்குப் பின் ஆதவன் கொஞ்சம் வேலை இருப்பதாகவும் அது முடித்து தூங்கப் போவதாகவும் கூறி உள்ளே சென்றுவிட நிலா தந்தையுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

சகுந்தலா, கற்பகம் இருவரைப் பற்றியும் முழுமனதுடன் விசாரித்த மகளைப் பார்த்து ஆறுமுகத்திற்கு ஆச்சிரியமாக இருந்தது.

அவருக்குத் தெரிந்து இருவரும் நிலாவிடம் ஒரு தரம் கூட இனிமையாகப் பழகியதில்லை. அவர்கள் மட்டுமா அப்படி இருந்தனர்? திட்டி மகளின் மனதைப் புண்படுத்தா விட்டாலும் தானும் மகளிடம் உருகியதில்லையே... உருகுவது இருக்கட்டும் நின்று இரு வார்த்தைகள் நன்றாக இருக்காயா என்று கூடக் கேட்டதில்லையே என்று வருத்தமாக இருந்தது ஆறுமுகத்திற்கு

“போய்ப் படுமா. நாளைக்குக் காலேஜ் போகணுமில்லை” என்று ஆறுமுகம் கூறியதற்கு

“கொஞ்ச நேரம் உங்ககூட பேசிட்டு இருக்கேன்பா. இப்போ தானே நாம ரெண்டு பேரும் இப்படி பேசிக்கிறோம், அது தான்” என்று தலை சரித்துக் கூறியவள்

“ஹோ. உங்களுக்குத் தூக்கம் வருதா? அப்போ நீங்க போய் படுங்கபா” என்று வேகமாக எழுந்தாள்.

“இல்லமா. எனக்குத் தூக்கம் வரல.நீ பேசு. உனக்காகத் தான் சொன்னேன்” என்றார் ஆறுமுகம் குரல் கரகரக்க.

கற்பகத்தின் உடல்நிலைக் கருதி தான் கூறிய வார்த்தைகளுக்காக ஆதவனை மறுப்பேச்சின்றி அவள் மணந்த போதே ஆறுமுகத்திற்கு நிலா மேல் பற்றுதல் அதிகமானது.

இப்போதோ குற்ற உணர்வும், பற்றுதலும் ஜாஸ்தியானதே தவிர கொஞ்சமும் குறையவில்லை.

சற்று நேரம் சந்தோஷ் பற்றி அவரிடம் முகம் மின்னப் பேசியவள் அவரது உறக்கத்தை உணர்ந்து படுக்கச் சொன்னாள்

படுக்கும் அறைக்கு அவளைத் தொடர்ந்து சென்ற ஆறுமுகம் “நிலா” என்று மெது குரலில் அழைத்து “நீ நல்லா இருக்கியா அம்மா? மாப்பிள்ளை எப்படி வச்சிருக்கார்? உன்னை இந்த இக்கட்டுல என்னோட சுய நலத்திற்காகத் தள்ளிட்டோனோன்னு ரொம்ப வருத்தமா இருக்குமா” என்றார் அவளது தலையைத் தடவி.

அவரது அந்த சின்னப் பாச வெளிப்பாடு நிலாவை பிரமிக்கச் செய்தது. அவளது வியந்தப் பார்வையைக் கண்டு “என்னமா” என்று அவர் செய்கையில் கேட்க

“இல்லபா. ஒண்ணுமில்ல” என்று அவள் அழுகையினுடே திக்கவும்

“இந்த அப்பன் இத்தனை நாளா நம்மளை கண்டுகொள்ளக் கூட இல்ல. இப்போ என்ன பாசம் பொங்குது என்று நினைக்கிறியா?” என்று அவர் வருத்தம் தோய்ந்தக் குரலில் சொல்லவும்

“ஐயோ, அப்படி எல்லாம் இல்லபா . நீங்க அப்படி இருந்ததற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றாள் வெண்ணிலா சமாதனப்படுத்தும் எண்ணத்தில்.

“என்னப் பெரிய காரணம். நீ உன் அம்மாவை நினைவுப் படுத்தினாய் என்று முதலில் ஒதுங்கிப் போனேன், அப்புறம் உன்னோடு நான் நல்லா இருந்தா உன் சித்தி இன்னும் உன்னை ஏதும் படுத்துவாளோ என்ற பயம். மனைவிக்குப் பயந்து மகளை ஒதுக்கி... எவ்வளவு பெரிய பாவம் செய்துவிட்டேன். நீ அதைப் பெரிதாக எடுக்காமல்... பெரிதாய் என்ன சின்னதாய் கோபம் கூட படாமல் என்ன ஒரு பெருந்தன்மையாய் பேசுகிறாய்.... சின்னப் பெண்ணாய் இருந்தாலும் பக்குவமாய் இருக்கிறாய்” என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டே போக

“என்னப்பா இது? கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க” என்றாள் வெண்ணிலா.

“இல்லமா. உன் கல்யாணத்தப்போ என்னோட வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை எதிர்த்துப் பேசாமல் மனையில் போய் உட்கார்ந்தியோ அந்த நிமிஷத்தில இருந்து உங்கிட்டே இதைப் பத்திப் பேசணும் மன்னிப்புக் கேட்கணும்னு நினைச்சேன். அப்போ முடியல. அதுதான் இப்போ இந்த வேலைய சாக்கா வச்சுக்கிட்டு உன்னைப் பார்க்கவந்தேன்.” என்றார் ஆறுமுகம்.

“ஐயோ அப்பா. ப்ளீஸ் பா. நான் என்னப் பெரிய மனுஷி என்கிட்டே மன்னிப்பெல்லாம் கேட்டுகிட்டு” என்று அவரை அமைதிப் படுத்தியவள்

“நீங்க நைட் ஒரு மாத்திரைக் கண்டிப்பா சாப்பிடணும்ன்னு சந்தோஷ் சொன்னான். அதை எடுங்க. நான் போய் அத்தானுக்கும் உங்களுக்கும் பால் கலந்து எடுத்துட்டு வரேன்” என்று கூறி சமையலறைக்குள் சென்றாள்.

பால் கலந்து எடுத்துவந்து தந்தைக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவர் படுத்ததும் கதவைச் சாத்திவிட்டு ஆதவனின் அறைக்குச் சென்றாள்

பாலை அவன் அருகில் மேஜையில் வைத்துவிட்டுத் தனது படுக்கையை எடுத்தவளிடம்.

“என்ன நிலா முகம் ஒரே பிரகாசமா இருக்கு? அப்பாவைப் பார்த்த சந்தோஷமா?” என்றான் ஆதவன் புன்னகையுடன்.

“ஆமா அத்தான். அப்பா என்னைப் பார்க்கன்னு வந்ததே இல்லை. வரது என்ன, நான் ஊருக்குப் போகும்போது நிறைய நேரம் பேசினது கூட இல்லை. ரொம்ப ஏக்கமா இருக்கும். இப்போ அப்பா இப்படி பேசினதும் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு” என்று விரிந்த புன்னைகையுடன் கூறிவிட்டு கீழே படுத்தாள்.

ஆதவனுக்கு ஒரு நிமிடம் என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. ஆனால் அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காதவள் போல் அவள் படுத்ததும் மனதின் சந்தோசத்தில் தூங்கிவிட்டாள்.

அப்பாவைப் பார்த்ததும் ப்ரீத்தியின் நினைவுப் பின்னிற்குப் போய்விட்டது போல என்று நினைத்தான் ஆதவன்.

ஆனால் அந்த நினைப்பை அவள் மறக்கவுமில்லை, அதே சமயம் இப்போதைக்குக் கேட்கவும் போவதில்லை என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை என்கிறபோது அவள் அதை உள்ளே வைத்துக் குமைந்து குமைந்து ஒரு நாள் எரிமலையாய் வெடிக்கப் போகிறாள் என்றும் அவனுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

காலையில் எழுந்து எல்லா வேலைகளையும் நிலா ஒரு நேர்த்தியுடனும், அழகுடனும் செய்வதை ஆறுமுகம் ரசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஆதவன் வந்து ஜாக்கிங் செல்வதாகவும் அவர் நடைப் பயிற்சிக்கு வருகிறாரா என்றும் வினவினான்.

“இல்லை ஆதி நீ போயிட்டு வா. ரெண்டு நாள் நடக்கல என்றால் ஒன்றும் ஆகாது. நான் வீட்டிலயே இருக்கேன்” என்று மகளுடன் இருக்கும் எண்ணத்தில் மருமகனை அனுப்பிவைத்தார்.

இரண்டு நாட்கள் முன்னர் சந்தோஷ் வீட்டில் செய்துவைத்த குறும்பையும் அதன் பின் கற்பகத்திடம் அவன் திட்டு வாங்காமல் தப்பிய விதத்தையும் மகளுக்கு ஒரு சிரிப்புடன் சொல்லிக்கொண்டே அவள் கொடுத்த காபியை அருந்தினார்.

“பாட்டிகிட்டே ரொம்ப வம்பு பண்றான் இல்லையா அப்பா? நான் டென்த் லீவ்ல ஊருக்கு வந்திருக்கும் போது மழையில விளையாடிட்டு வீட்டுக்கு லேட்டா வந்தேன்னுட்டு செமயாத் திட்டிட்டு, அன்னைக்கு சாப்பாடு கிடையாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க பாட்டி. அப்போ அவன் ரொம்ப சின்னப் பையன் இல்லையா. இருந்தாலும் செம கோபம் சார்க்கு. பாட்டியோட வெத்தலைப் பெட்டில நிறைய கரைப்பான் பூச்சியைப் பிடிச்சு விட்டுட்டான். பாட்டி ஒரே கத்து. இவனோ ஒண்ணுமே தெரியாத மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கான். நான் தான் லூசு மாதிரி சிரிச்சு அதுக்கும் திட்டு வாங்கினேன்.” என்றாள் கலகலவென்ற சிரிப்புடன்

“அவனுக்கு நீ என்றால் உயிர் அம்மா. உன் சித்திகிட்டயும், பாட்டிகிட்டயும் என்ன மாதிரி சிலிர்த்துக்கிட்டு நிற்பான் தெரியுமா. எனக்குத் தான் அவனோட தைரியத்தில பாதி கூட நமக்கு இல்லாம போச்சேன்னு ரொம்ப வருத்தப்பட்டிருக்கேன். இப்பவும் படுகிறேன்.” என்றார் வருத்தமாக.

“அதைவிடுங்க அப்பா. நீங்க மத்தியானம் சாப்பிட வீட்டுக்கு வந்திருவீங்க தானே? சாதம், குழம்பு, காய் எல்லாம் தனித்தனி ஹாட்பாக்ல இருக்கு. எடுத்துகோங்க என்ன?” என்று பேச்சை மாற்றிய மகளைப் பார்க்க வியப்பாய் இருந்தது ஆறுமுகத்திற்கு.

“என் அம்மா செய்த தப்பிற்கு நான் என்ன செய்வேன்? என்கிட்டே நீங்க எப்படி அந்நிய ஆள் மாதிரி நடந்துக்கலாம்?” என்று வாய் திறந்து கேட்காதது மட்டுமில்லாமல் முகத்திலோ குரலிலோ ஒரு சின்ன வேறுபாட்டைக்கூட காண்பிக்காமல் நடமாடும் அவளைப் பார்த்து வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை ஆறுமுகத்தால்.

“என்னப்பா ஒண்ணுமே சொல்லாம இருக்கீங்க? நான் சமைச்சிருக்கேன் என்றதும் பயந்துடீங்களா? ஓரளவு பரவாயில்லாமா செய்வேன்பா” என்று அவள் சிறு வருத்தத்துடன் சொல்லவும்.

“ச்சே. அப்படி எல்லாம் இல்லைமா. நீ சீக்கிரமே வீட்டுவேலை ,சமையல் எல்லாம் பழகிட்டேன்னு கல்யாணி அக்கா எவ்வளவு பெருமையா சொன்னாத் தெரியுமா? நேத்திக்கு போன் செய்யும்போது வீட்டையும் பார்த்துக்கிட்டு காலேஜ் வேலையும் செஞ்சுகிட்டு எல்லாம் நல்ல செய்றேன்னு சொன்னா. அதை நினைச்சுட்டு இருந்தேன்” என்றார் அவளைத் தட்டிக்கொடுக்கும் விதத்தில்.

தொடர்ந்து “எனக்குப் பாரீஸ்ல வேலைம்மா. அது முடிந்து இவ்வளவு தூரம் வந்து சாப்பிட முடியுமான்னு தெரியல. நான் அங்கேயே சாப்பிட்டுகிறேன் சரியா?” என்று அவர் அவளது கேள்விக்குப் பதில் சொன்னதும்

“ம்ம்ம் ரொம்ப தூரமா... அப்போ சரிப்பா” என்று முடித்துவிட்டு தனது வேலையைப் பார்க்கச் சென்றவளைக் காணும் போது “வீணான வாக்குவாதங்கள் இல்லாமல் சொல்லுவது சரியென்று பட்டால் உடனே ஒத்துக்கொண்டு... ம்ம்ம்... இந்த நல்ல குணத்திற்கும், அவளது பொறுமைக்கும் புருஷனோடு ஒன்றி நன்றாக வாழ வேண்டும்” என்று இறைவனை வேண்டினார் தந்தை.

இறைவன் அன்றே அவரது வேண்டுதலை தவிடு பொடியாக்கப் போவதையோ அதற்குத் தானே வழிவகுக்கப் போவதையோ அந்த தந்தை அறியவில்லை.

ஜாக்கிங் முடித்து வந்த ஆதவன் குளித்து கிளம்பி வந்தபோது தான் நிலா வேலைகளை முடித்திருந்தாள்.

அவள் குளிக்கச் சென்றதும் உள்ளே சென்று தன் பெட்டியில் இருந்து சில பத்திரங்களையும், பாஸ்புக், செக்புக் போன்றவற்றையும் எடுத்துவந்தார் ஆறுமுகம்.

ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த ஆதவன் முன்னிருந்த டீபாயில் அதை வைத்தவர் “மாப்பிள்ளை” என்று லேசான தயக்கத்துடன் அழைத்தார்.

“எப்பவும் போல ஆதின்னே கூப்பிடுங்க மாமா. மாப்பிள்ளை எல்லாம் வேண்டாம். என்ன விஷயம் சொல்லுங்க?” என்றான் ஆதவன் பேப்பரை மடித்தவாறே.

“அது... இத்தனை நாளா நிலாவோட படிப்பு செலவெல்லாம் அவ அம்மா வழி பாட்டி பார்த்தாங்க. எல்லா வருஷமும் அந்த டிரஸ்ட்ல இருந்து கட்டிடுவாங்க. என்னடா இவன் சொந்த மகளோட படிப்பைக் கூட கவனிக்காம இருந்திருக்கானே என்று நீங்க நினைக்கலாம். ஆனா அவங்க பணம் கொடுத்ததுனால தான் உன் அத்தை அவளை இவ்வளவு தூரம் படிக்கவிட்டா. இல்லேன்னா என்ன ஆகி இருக்குமோ?” என்ற ஆறுமுகம்

ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு ''இப்போவும் அவங்களே டிரஸ்ட்ல இருந்து அவளோட காலேஜ் பீஸ் கட்டிடாங்களாம். இதோ அதுக்கான ரசீது'' என்று ஒரு பைலை அவனிடம் அவர் நீட்ட முகம் இறுக அதை வாங்கினான் ஆதவன்.

அவனது முகபாவங்களை கவனிக்காமல் ஆறுமுகம் தொடர்ந்தார் ''அந்த பைல்ல இது நாள் வரை கட்டியிருக்க பீஸ் விவரம், அதோட ரசீது எல்லாம் இருக்கு. எனக்கு மாசமா மாசம் அவங்க அனுப்பியதை ஒன்றாக சேர்த்து வைத்தேன்''

''அடுத்து வர வருஷங்களுக்கும் அவங்களே பணம் கட்டிடுவாங்க. நிலா காலேஜ் சேர்ந்த பின்னர் அவளோட கை செலவுக்கான பணமும் மாதாமாதம் அவளோட அக்கௌன்ட்ல போட்டுருவாங்க. முன்னாடி நான் அதுலிருந்து எடுத்துக் கொடுப்பேன். அதை கொடுக்கிறதுக்கே என்னவோ நான் சம்பாரிச்ச பணத்தைக் கொடுக்கிற மாதிரி சகுந்தலா படுத்தி வைத்துடுவா. இப்போ என்னை எதிர்பார்த்து இருக்கவேண்டாம்னு அவளே எடுத்துக்கிற மாதிரி டெபிட் கார்டு, செக் புக், பாஸ் புக் எல்லாம் கொண்டுவந்திருக்கேன். உங்கிட்டே சொல்லிட்டு அவகிட்டே கொடுக்கலாம் என்று தான்'' என்று இழுத்தவர் அப்போது தான் ஆதவனின் கோபத்தில் செக்கச் சிவத்த விழிகளையும் முகத்தையும் கண்டு திடுக்கிட்டார்

தான் ஏதும் தப்பாக சொல்லிவிட்டோமோ என்று யோசித்தவர் ''என்ன ஆதி?'' என்றார் தயக்கத்துடன்.

'' என்னை என்ன உங்க பொண்ணை படிக்க வைக்கக் கூட வக்கில்லாதவன்னு நினைசீங்களோ?'' என்றான் உச்சகட்ட கோபத்தில்.

''ஐயோ. அப்படியில்லை ஆதி'' என்று அவர் தொடங்குமுன்

''இந்த வருஷ பீஸ் எப்போ கட்டினாங்க?'' என்றான் அதே குரலில்.

''போன வாரம். ஆனா உன்னைக் குறைச்சு நினைக்கல ஆதி... எப்போதும் இருப்பதை உன்னிடம் சொல்லலாம் என்று.... '' என அவர் பதற

அப்போது தான் குளித்து வெளியே வந்த வெண்ணிலாவை எரித்துவிடுபவன் போல பார்த்தவன் ''ஒரு நிமிஷம்'' என்று ஆறுமுகத்திடம் சொல்லிவிட்டு ''நிலா ரூம்க்கு வா'' என்று ஆணையிட்டுவிட்டு தன் அறைக்குள் சென்றான்.

அவன் குரலில் பயந்து தந்தையிடம் கண்ணால் என்ன என்று அவள் கேட்டுக்கொண்டே இரண்டு அடி எடுத்து வைப்பதற்குள் ''அங்க என்ன கேள்வி? இங்கே வா'' என்ற அடுத்த ஆணை வந்தது

தந்தை சொன்ன ''காலேஜ் பீஸ்'' என்ற இரண்டு வார்த்தையில் ஒன்றும் புரியாமல் அடுத்த அதட்டலுக்கு முன்னர் உள்ளே சென்றவிடவேண்டுமே என்ற பயத்துடன் வேகமாக உள்ளே சென்றாள் வெண்ணிலா.

''கதவை சாத்து'' என்று அவ உறும, கதவை மூடியவள் திரும்புமுன்

''என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கே நீ உன் மனசுல?'' என்றான் சம்பந்தமில்லாமல்.

''என்ன அத்தான்'' என்று அவள் இழுக்கும்போதே

''பிச்சைக்காரனை கல்யாணம் செஞ்சுகிட்டோம்ன்னு நினைச்சு மேடம் காலேஜ் பீஸ் கட்டணும்ன்னு சொல்லவே இல்லை அப்படி தானே?''

''காலேஜ் பீஸா?'' என்று அவள் திகைக்க

''ஆமா. உன் வக்கில்லாத புருஷன் கட்ட முடியாத காலேஜ் பீஸ் பற்றி தான் சொல்றேன்'' என்றான் அவன் நக்கல் கலந்த கோபத்துடன்.

''பீஸ் கட்டினதே எனக்குத் தெரியாது அத்தான்'' என்று அவள் திக்க

''என்ன தெரியாது? உனக்கே தெரியாம உனக்கு எப்படி பீஸ் கட்ட முடியும். அதுவுமில்லாம மாமாகிட்டே கை செலவுக்குக் கூட நான் பணம் கொடுக்கிறதில்லைன்னு சொன்னியா?''

''ஐயோ. நான் ஒண்ணுமே சொல்லல அத்தான்'' என்று அவள் பதற

''நீ கேட்காம மாமா எப்படி பணத்தை எடுத்துட்டு வந்து உன்னோட செலவுக்குன்னு என்கிட்டயே கொடுப்பாங்க?'' என்ற அவனின் முகத்தில் சுய கௌரவம் கோபமாய் மாறி ஜொலித்தது

அவள் முகம் வெளிறி முழித்துக்கொண்டு நிற்க

''என்ன முழிக்கிற? காலேஜ் பீஸ் கட்டணும் என்று ஏன் என்கிட்டே சொல்லல? அதுக்கு முதல பதில் சொல்லு'' என்றான்

ஆதவன் கோபமாக.

‘‘எனக்குத் தெரியாது அத்தான்’’ என்றாள் வெண்ணிலா குரல் நடுங்க

‘ஹோ... ஒருத்தி என்கிட்டே பணமில்லைனு விட்டுட்டு போனதால நீயும் இவன் ஒன்னுமில்லாதவன்னு முடிவு பண்ணி என்கிட்டே சொல்லலையோ’’ என்று அவனே ஏதேதோ காரணங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு கத்த

‘‘அய்யயோ... அப்படி எல்லாம் இல்லை’’ என்றாள் நிலா அவசரமாக

‘‘மேல மேல பொய் சொல்லாத. அப்படி நினைக்கல நீ’’ என அவன் முடிப்பதற்குள்

பொய் சொன்னாள் என்று அவன் பழி சொன்னதும் சிலிர்த்து ‘‘நான் பொய் சொல்லமாட்டேன். எனக்கு எப்போ பீஸ் கட்டுவாங்கன்னே தெரியாது. அப்புறம் நான் அப்பாகிட்டே பணம் வேணும்னு கேட்கல. இது உண்மை’’ என்று மென்குரலில் என்றாலும் அவன் கண்ணைப் பார்த்து.

அந்த நேர்பார்வை ஏதோ செய்ய முகத்தை வேறு புறம் திருப்பியவன் சிறுது நேரத்திற்குப் பின்னும் அவள் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து ‘‘காலேஜக்கு நேரம் ஆகுதில்லை. கிளம்பு போ’’ என்றுவிட்டு கதவைத் திறந்து வெளியே ஹாலுக்குச் சென்றான்.

நிலாவிற்கு எரிச்சலாக வந்தது ‘‘சும்மா கண்ட மேனிக்குக் கத்தவேண்டியது, அப்புறம் என்னவோ அவளால் தான் காலேஜக்கு நேரமானது போல என்ன ஒரு சீன்’’ என்ற தனது எரிச்சலை மறைத்துக் கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

முகத்தில் கலவரத்தோடு அமர்ந்திருந்த ஆறுமுகத்தை நேராகப் பார்த்தவன் ‘‘இனிமேல் அவளது படிப்பு செலவு என்னுடையது. வேறு யாரும் செலவு செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில சொல்லிவிடுங்கள். இல்லை என்றால் என்னிடம் போன் நம்பர் கொடுங்க. நான் பேசிக்கிறேன்’’ என்றான்.

‘‘சரிப்பா. நானே சொல்லிடுறேன். நிலாவுக்கு யாரு எப்போ பீஸ் கட்டுவாங்கன்னு தெரியாது ஆதி’’ என்று அவன் கேட்காத கேள்விக்கும் சேர்த்து பதிலளித்தார்.

‘‘ம்ம்ம். அப்புறம் அவளோட செலவையும் என்னால பார்த்துக்க முடியும்.’’ என்று அவன் முடித்தபோது

ஆறுமுகம், ‘‘அது அவளது பாட்டி அவளுக்காக ஒதுக்கி வைத்த பணம். அவளோட இருபத்தோராம் வயசு வரைக்கும் மாதாமாதம் வரமாதிரி ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காங்க’’ என்றார் என்ன செய்வது என்று புரியாமல்.

‘‘அப்போ. அந்த பணம் பாடு அவள் பெயரில் பேங்கில் சேர்ந்து கொண்டு இருக்கட்டும். அவளுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுக்க என்னால முடியும்னு நான் நினைக்கிறேன்’’ என்று ஒரு அழுத்தத்துடன் முடித்தான் ஆதவன்.

‘‘அப்படியே செய்றேன். அதுக்காக அவளை ஒன்னும் சொல்லவேண்டாம் ஆதி. அவளுக்கு இந்த விவகாரம் எல்லாம் தெரியாது. பாவம் சின்னப் பெண்’’ என அவர் கெஞ்சலாக அவனை ஏறிட

‘‘என்னிடம் சொல்லவில்லை என்ற கோபம் தான். வேற ஒண்ணுமில்லை’’ என்றுவிட்டு எழுந்தவன்

‘‘சாப்பிடலாம் வாங்க மாமா’’ என்று அவரை அழைத்தான்

அவர்கள் பேச்சை முடித்து எழும்போது கையில் பையுடன் காலேஜ் செல்ல ஆயத்தமாக வந்தாள் வெண்ணிலா.

‘‘சாரிப்பா, காலேஜக்கு லேட் ஆச்சுபா. டேபிள் மேல இருக்கு டிபன்’’ என்று அவள் அந்த அவசரத்திலும் தயங்கி நிற்க

‘‘நீ போமா. செஞ்சதை எடுத்துப் போட்டு சாப்பிட முடியாதா என்ன? நீ கிளம்பு. சாப்பிட்டியாமா?’’ என்று ஆறுமுகம் உருகினார்.

‘‘இல்லபா இப்பவே ரொம்ப லேட் ஆகிடுச்சு. அது தான். நான் வரேன்பா’’ என்று தந்தையிடம் கூறியவள் ஒரு வினாடித் தயங்கிப் பின்னர் ‘‘வரேன் அத்தான்’’ என்றுவிட்டு வெளியே ஓடினாள்.

அமைதியான காலை உணவு நேரம் முடிந்து ஆதவன் அலுவலகம் கிளம்ப, ‘‘ஒரே ஒரு விஷயம் ஆதி’’ என்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினார் ஆறுமுகம்.

‘‘இத்தனை வருஷமும் அவள் அம்மாமேல் இருந்த கோபத்தை தான் உன் பாட்டி அவள் மேல் காட்டி வதைத்தார்கள். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுகிறேன் ஆதி யார் மேலயோ இருக்கிற கோபத்தை அவகிட்ட காட்டவேண்டாம்’’ என்றார் குளமாகிய கண்களுடன்.

ஒரு நிமிடம் தலை குனிந்தவன் ‘‘கண்டிப்பா இனிமேல் பார்த்து நடந்துக்கிறேன் மாமா’’ என்று விட்டு வெளியேறினான் ஆதவன்

அலுவலகம் சென்ற ஆதவனால் அவனது வேலைகளில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபடமுடியவில்லை.

பகலுணுவு நேரம் வரைத் தாக்குப்பிடித்தவன், உணவு இடைவேளையின் போது அன்று காலை நடந்தவைகளை நவீனிடம் ஒரே மூச்சில் கூறி முடித்தான்.

சற்று நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனையே ஊடுருவிக் கொண்டிருந்த நவீனை நேராகப் பாராமல் ''என்னடா ஒண்ணுமே சொல்லமாட்டேன் என்கிறாய்?'' என்றான் சின்னக் குரலில்.

''இல்ல, நீ உன் மனசுல என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கே? நீ என்ன செஞ்சாலும் அந்த பொண்ணுப் பொறுத்துப் போகுதில்லை அது தான். நீ நினைச்சா உருகுவ, நினைச்சா எரிஞ்சு விழுவ, நினைச்சா கோபத்தில கண்ணுமண்ணு தெரியாம கத்துவ. என்ன ஆதி இது? எனக்குத் தெரிந்த ஆதி இப்படி இருக்க மாட்டானே?'' என்றான் தீவிரமானக் குரலில்.

''எனக்கே புரியுதுடா. ப்ரீத்தி கல்யாணத்தன்னைக்கு வேற ஒருத்தனை, அதுவும் ஐந்து மாதம் என்னோடு சுற்றின அப்புறம், கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டேன்னு வந்து நின்னதை என்னால மறக்க முடியல. அது அப்பப்போ கோபமா மாறி நிலாவை…. '' என்று அவன் முடிக்காமல் நவீனைப் பார்த்தான்.

''அந்த ப்ரீத்தியை மறக்கிற ஐடியா இருக்கா? இல்லையா? மறந்தாலும் மறக்காவிட்டாலும் அவள் செஞ்ச ஒரு தப்புக்கு நிலா எப்படி பொறுப்பாவாள்??'' என்று அவன் கேட்ட கேள்வியைத் தானே பலமுறைக் கேட்டுவிட்டதையோ அதன் பதில் தெரிந்தபின்னர் கொஞ்சம் அடங்கும் மனது எதிலாவது பொங்கிவிடுகிறதே என்றிருந்தது ஆதவனுக்கு.

''நீ என்ன செய்றதுக்கு முன்னாடியும் ஒரே ஒரு நிமிஷம் உன்னை எதிர்ல இருக்கிறவுங்க நிலையில வச்சு யோசிச்சுப் பாரு ஆதி. நீ எப்போ நல்லா பேசுவ, எப்போ எரிஞ்சு விழுவ என்றே தெரியாம அந்த பொண்ணு பாவமில்லையா?'' என்று நவீன் அறிவுறுத்த இனி பார்த்து நடந்துக் கொள்வதாக ஆறுமுகத்திடம் அளித்த அதே வாக்குறுதியை நண்பனுக்கும் அளித்தான் ஆதவன்.

இதே நேரத்தில் MIT காம்பசில் உணவு நேரத்தின் போது பவித்ராவிடம் அப்பா வந்ததையும் அவர் பேசியதையும் ஒரு சந்தோசத்துடன் சொன்ன வெண்ணிலா, தயங்கித் தயங்கி நேற்று தான் பார்த்த போட்டோவைப் பற்றி கூறிவிட்டு பவித்ராவை கோபப்படுத்தும் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

****

பாகம் 10

''ஏன் பவி, அந்த ப்ரீத்தி அவ்ளோ அழகா இருக்காளே? அவளை எப்படி பவி அத்தான் மறப்பாங்க? அப்படியே மறந்தாலும் அவங்களுக்கு என்னை எப்படி பவி பிடிக்கும்?'' என்று மிகுந்த வருத்தத்துடனும் தயக்கத்துடனும் அவள் தனது கேள்வியை முடிப்பதற்குள் பவித்ரா அவள் மேல் பாய்ந்திருந்தாள்.

''ஏன்டீ உன் புத்தி இப்படி போகுது? உன்னையும் கொஞ்சம் உயர்வா, கம்பீரமா தான் நினையேன்? அவ அழகுன்னா நீ அசிங்கம்ன்னு அர்த்தமா? உன்னைப் பிடிக்காம போனா உன்னோட அழகு அத்தானுக்கு சுத்தமா அறிவுமில்லை முக்கியமா கண்ணுமில்லை என்று தான் அர்த்தம். அவர் என்ன நினைச்சாலும் நீ ஏன் உன்னையே தாழ்த்தி எடை போடற??'' என்று அவள் படபடவென்று பொரிய

''வேற எப்படி என்னை நினைக்கச் சொல்றே? சும்மா சும்மா திட்டிட்டே இருக்காங்க தெரியுமா? நேத்திக்கு என்னை மார்க்கெட்ல விட்டுட்டு வந்துட்டாங்க. இன்னைக்குக் காலையில எனக்கு என்னன்னே தெரியாத ஒரு விஷயத்திற்கு என்னைப் பேசவே விடாம திட்டுறாங்க. இப்படி எல்லாம் இருக்கும் போது என்னை எப்படி நல்லவிதமா நினைக்கச் சொல்றே?'' என்று தன் ஆதங்கத்தை குமுறலாக வெளியிட்டாள் வெண்ணிலா

''என்னது மார்க்கெட்ல விட்டுட்டு வந்துட்டாரா?'' என்று அதிர்ந்தவள் முன்தினம் என்ன நடந்தது என்று நிலாவைக் குடைந்து விஷயத்தை வாங்கினாள்.

''என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கார் உன் அத்தான்? இல்ல என்னனு கேட்குறேன்? உனக்காக யாருமே பேசவர மாட்டாங்கன்னு நினைச்சாரா? உங்க வீட்டுல வேணும்னா அவர் நினைக்கிற மாதிரி இருக்கலாம். என்னால என்னோட பெஸ்ட் பிரிண்டை யார் இப்படி நடத்தினாலும் பொறுத்திட்டு இருக்கமுடியாது. இப்போ போன் பண்ணி நல்லா நறுக்குன்னு நாலு கேள்வி கேட்கிறேன்னா இல்லையா பாரு'' என்று உச்சக் கட்ட கோபத்தில் இரைந்தவள் மொபைலை எடுத்து தன் செல்லில் பதிவு செய்து வைத்திருந்த ஆதவனின் எண்ணிற்கு டயல் செய்ததை நம்ம தியாகச் செம்மல், அமைதியின் திரு உரு பார்த்துக்கொண்டு ''நன்றாகத் திட்டட்டும்'' என உட்கார்ந்து இருப்பாள் என்று நீங்கள் நினைக்க மாட்டீங்க தானே?

உங்களது நினைப்பை பொய்யாக்காமல் வெண்ணிலாவும், ''ஹய்யோ வேண்டாம் பவி. ப்ளீஸ் ப்ளீஸ்'' என்று காலைப் பிடித்து கெஞ்சாத குறையாக மன்றாடினாள்.

“ஏன் வேண்டாம்? நீ வேணும்னா உன்னோட அத்தானுக்குப் பயப்படு. எனக்கு என்ன பயம்? அதெப்படி நீ ஏறினது கூடத் தெரியாம வண்டியை எடுத்துட்டு வருவார்? வேற யார்கிட்டயாவது இப்படி நடந்துகிட்டு இருந்தா ரோட்ல வச்சே ருத்ரத்தாண்டவம் ஆடி இருப்பாங்க. என்னவா இருந்தாலும் எனக்கு அவர் எப்படி உன்னை மார்க்கெட்ல விட்டுவிட்டு வந்தார்ன்னு தெரிஞ்சே ஆகணும்.” என்றவள் டயல் செய்துவிட்டதையோ அந்த புறம் ஆதவன் எடுத்து அவர்களது விவாதத்தைக் கேட்டதையோ அறியவில்லை.

“சொன்னாக் கேளு பவி. என்னைத் திட்டுவாங்க பவி” என்று அவள் கெஞ்ச

“எதுக்குத் திட்டுவாங்க? அவர் எல்லாத் தப்பும் பண்ணிட்டு உன்னைத் திட்டுவாரா?” என்று பவித்ரா தன் வாதத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

“அது என்னவோ உண்மை தான். யார் யார் பண்ற தப்புக்கோ நான் தான் காரணம் என்ற மாதிரி என்னைத் தான் திட்டுறாங்க. அவர் பண்றதுக்கு என்னைத் திட்டுறதுல எனக்கு ஒன்னும் வித்தியாசம் தெரியல” என்று அலுத்துக் கொண்டவள், உடனே

“ப்ளீஸ் ஃபோன் பண்ணாதே பவி. எனக்கு இதெல்லாம் பழகிவிட்டது. பாட்டிகிட்ட வாங்காத வசவா? சொல்லப் போனா இது கம்மி தான். எனக்கு ஒன்னும் அவர் திட்டுறது கஷ்டமா இல்லை” என்றாள் பவித்ராவின் கைகளைப் பற்றி இழுத்தப்படி.

“உன் பாட்டி பழங்காலத்து ஆளு. இவருக்கென்ன? நீ பெரியயயயயயயயயயயயயயயயயயயயய தியாகியாவே இரு. நான் கேட்பேன். வேற ஒரு பெண்ணா இருந்தா இந்த கட்டாய கல்யாணத்தில மாட்டிக்கிட்டதுக்கு இந்நேரம் அவரை ஒரு வழி பண்ணி இருப்பா... நீயும் இருக்கியே? சரி நீ தான் உன் வாயைத் திறந்து பேசினா தொண்டைக்குள்ள நீ ஒளிச்சு வச்சிருக்க முத்தெல்லாம் கொட்டிடும்னு பேசமாட்ட. நான் பேசினா என்ன?” இன்னும் ஆத்திரம் அடங்காமல் அவள் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்க

“பாவம் பவி அத்தான். அந்த ப்ரீத்தியோட நடக்க இருந்த கல்யாணம் நின்னுபோச்சுன்னு வருத்தமா இருப்பாங்க இல்ல. அப்போ நான் எப்படி போய் சண்டை போடறது? நானும் அவரைக் கஷ்டப்படுத்தினா அத்தான் என்ன செய்வாங்க?” என்று அவனை நினைத்து பேசிய தோழியை பார்க்க ஆயாசமாய் வந்தது பவித்ராவிற்கு.

அதையே குரலில் வெளியிட்டு “ச்சி போடி. எனக்கு எரிச்சலா வருது. நான் உன்னை நினைச்சு வருத்தப் பட்டா நீ அவருக்கு உருகு. உனக்குப் போய் பேச வந்தேன் பாரு. என்னை என்ன செஞ்சால் தகும்?” என்று சொல்லிவிட்டு மொபைலைக் கைப்பையில் போடும் முன் பார்த்தவள் அது ஆனில் இருப்பதைக் கண்டதும் ஒரு கணம் திகைத்தாள்.

“என்ன பவி?” என்று நிலா வெண்ணிலா மொபைலையும் தோழியையும் மாறி மாறி பார்த்தாள்.

அதற்குள் ஃபோனைக் காதுக்குக் கொடுத்து “ஹலோ” என்றாள் பவித்ரா ஒரு தயக்கத்துடன். அவளுக்குத் தான் எப்போது போனை ஆன் செய்தோம்? அவர்கள் பேசியதில் எவ்வளவு தூரம் அவனுக்குக் கேட்டது? என்பதோ தெரியாததால் ஒரு சங்கடமான சூழலில் இருந்தாள்.

“ஹலோ, நான் ஆதவன் பேசுறேன். நீங்க தான் நிலாவோட பெஸ்ட் பிரிண்ட் பவித்ராவா?” என்று அவன் சாதரணமாகக் கேட்டபோது பவித்ராவிற்கு அவன் தாங்கள் பேசியதைக் கேட்கவே இல்லையோ என்று ஒரு நிமிடம் தோன்றியது.

“ஆமா. சாரி உங்க நம்பரை டயல் பண்ணியதை கவனிக்கவே இல்லை. ரொம்ப நேரமா லைன்ல இருக்கீங்களா?” என்று பவித்ரா ஒருவாறு சுதாரித்து சொன்னதும்

“அய்யயோ... அத்தானா? முன்னாடி இருந்தே கேட்டுட்டாங்களா?” என்று அழுகுரலில் முகாரி பாடியது நம் வெண்ணிலாவே தான்.

“ச்சு சும்மா இருடி... இவ வேற” என்று மொபைலை சற்று நகற்றிவிட்டு, பவித்ரா வெண்ணிலாவை அடக்கியதையும் தெளிவற்ற உரையாடலாக ஆதவன் கேட்டான்.

“என்ன சொல்றா? பயந்துட்டாளா?” என்று சிறு சிரிப்புடன் கேட்ட ஆதவன் சட்டென சீரியஸ் குரலுக்கு மாறி

“நீங்க கேட்கிறதுக்கு முன்னாடி நானே சொல்லிடுறேன். உங்க பிரிண்ட்டை மார்கெட்ல விட்டுட்டு வந்தது தப்பு தான். நான் வேணும்னு செய்யல. ஏதோ ஒரு நியாபகத்தில வந்துட்டேன். இனிமேல் கண்டிப்பா அப்படி நடக்காம பார்த்துக்கிறேன். சரியா?” என்றான் ஆதவன்.

அவன் அப்படி பேசியதும் என்ன சொல்வதென்றே புரியாமல் “ஹ்ம்ம் சரி. அவ ரொம்ப நல்லவ சார். கோபம் வராது என்பதை விட சில நேரங்களில அவளுக்கு இந்த இடத்தில கோபப்படணும் என்றே தெரியாது. அவ பெரண்ட்ஸும் பாட்டியும் ரொம்பவே அவளைக் கஷ்டப்பட வைச்சுட்டாங்க. நீங்களாவது அவளைக் கொஞ்சம் நல்லா வச்சுக்கோங்க. இது என்னோட கைண்ட் ரெக்கொஸ்ட்” என்றாள் அவளும் சற்று தன் கோபத்திலிருந்து இறங்கி.

“கண்டிப்பா” என்று குரலில் உறுதியுடன் சொன்னதைக் கேட்ட பவித்ராவிற்கும், சொன்ன ஆதவனுக்கும் எட்டிப் பார்த்த

நம்பிக்கை இன்னும் ஒரு வாரம் கூட நிலைக்கப் போவதில்லை என்று தெரிய வாய்ப்பில்லை.

அதன் பின் தனது தந்தை தற்போது ஊரில் இல்லை என்றும், அவர் வந்ததும் நிலாவை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருமாறும் கூறி அவனிடம் விடைப் பெற்ற பவித்ரா ''நிலாவோட பேசுறீங்களா?'' என்று கேட்டாள்.

''தேங்க்ஸ். கொடுங்க'' என்று ஆதவன் சொன்னதும் நிலாவிடம் மொபைலைக் கொடுத்துவிட்டு எழுந்து விலகி சென்றாள்.

''கடவுளே என்ன திட்டு விழப் போகிறதோ? இவள் சும்மா இருக்காமல் ஃபோனைப் போட்டு, அதை ஆன் பண்ணி, அவன் எல்லாத்தையும் கேட்டு ம்ம்ம்... அதற்குப் பிறகு தான் இவள் பேசிட்டாளே... வைக்க வேண்டியது தானே? என்கிட்டே வேற கொடுத்து... சாயங்காலம் போய் வாங்க வேண்டியத் திட்டை எப்பவே வாங்கிக் கொடுக்குறா... ஐயோ ஐயோ... என் நிலைமையை யாருமே புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்றீங்களே''

பவித்ரா நிலாவோட பேசுறீங்களா என்று கேட்ட வினாடியில் இருந்து மொபைலை வாங்கிக் காதில் வைத்த வினாடிக்குள் இத்தனையையும் எண்ணி முடித்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

''ஹலோ நிலா. ஹலோ இருக்கியா?'' என்ற அவன் குரலில் நிகழ்க்காலத்திற்கு வந்து

''ஹலோ அத்தான். சாரி அத்தான். பவி என் மேல இருக்க பாசத்தில பேசிட்டா. நீங்க கோபப்படாதீங்க. அவ ஏதாவது உங்க மனசு வருத்தப் படுற மாதிரி சொல்லி இருந்தா நான் சாரி கேட்டுக்கிறேன்'' என்றாள் மென்குரலில்.

''சாரி எல்லாம் வேண்டாம். உன் ஃப்ரிண்ட் கேட்டதில தப்பு ஒண்ணுமில்லை'' என்றான் ஆதவன்

அடுத்து என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் ''வச்சுடவா?'' என்று வெண்ணிலா கேட்கவும்

''ம்ம். ஏன்?'' என்று அவன் எதிர்க்கேள்வி கேட்டான்.

''அது... அது வந்து... உங்களுக்கு வேலை இருக்குமில்லை. அது தான்'' என்று அவள் ஏன் ''ஏன்'' என்று கேட்கிறான் என்று புரியாமல் காரணம் சொன்னாள்.

''ஹ்ம்ம். இப்போ லஞ்ச் டைம் தான். நான் சாப்பிட்டு முடித்து சீட்டுக்கு வந்துட்டேன். நீ சாப்பிட்டியா?'' என்று கேட்கும்போது ஆதவனுக்கே அவள் காலையில் சாப்பிடாமல் செல்கிறேன் என்று சொன்னபோது ஒன்றுமே சொல்லாமல் இருந்தது உறுத்தியது என்றால்

வெண்ணிலாவிற்கு ''ஆமா இவர் நல்ல மூட்ல இருந்தா இப்படி உருகுவார். இல்லேன்னா ஒரு வார்த்தை கூட கண்டுக்க மாட்டார். நான் சாப்பிட்டா என்ன? சாப்பிடலைன்னா இவருக்கு என்னவாம்?'' என்று மனதில் எரிச்சல் மண்டியது

வந்த எரிச்சலை அடக்கியவளிடம் இருந்து ''ம்ம்ம், சாப்பிட்டேன்.'' என்று ஒரு வார்த்தையில் வந்தது பதில்.

காலையில் கேட்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் தேடியவனுக்கு ஒன்றுமே அகப்படாமல் போகவே சிறிது நேரம் மௌனம் காத்தான்.

''இப்போது சாப்பிட்டது கூட துரைக்குப் பொறுக்கவில்லை போல? சத்தமே காணோம்? இல்லை இதை வைத்து எப்படி திட்டுறது என்று யோசிக்கிறாரோ? ஆனால் இதை விடப் பெரிய காரியமாகத் தான் இந்த பாவி ஒன்றை செய்து வைத்திருக்கிறாளே... அதை வைத்து ஒரு ஆட்டம் ஆடத் தான் யோசனை போல? முதலில் தணிந்து பேசிவிட்டோமே இப்போது எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று அதற்குத் தான் யோசிக்கிறான்'' என்று தனது கற்பனைக் குதிரையை ஜெட் வேகத்தில் ஓட விட்டுக்கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா.

மௌனம் தொடரவே ''வச்சுடவா?'' என்று இரண்டாவது முறையாக வினவினாள் வெண்ணிலா.

''ஏன்?'' என்று தொடங்கியவன் ''ம்ம். சரி'' என்று சொல்லி ஃபோனை வைத்தான்.

பவித்ராவிடம் அவளது மொபைலைக் கொடுத்தவள் ''என்ன சொன்னார்? சாரி கேட்டாரா? நீ என்ன சொன்னே?'' என்று அவள் தொடுத்த கேள்விகளுக்குத் தகுந்த பதிலை சொன்னதும் ''நீ திருந்தவே போறதில்லை? இப்படியே ஊமையாவே இரு'' என்று பவித்ரா சலித்துக் கொண்டபோது உணவு நேரம் முடிந்திருந்தது

அங்கே ஆதவனுக்கோ பவித்ராவின் ஆத்திரமும், அதற்கும் மேலாக நிலாவின் பயமும் தடுப்புமே நினைவில் நிறைந்திருந்தது. அவர்களது விவாதத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அப்பட்டமான உண்மை என்பது உறைத்தது.

''கடைசியில் தன்னைப் பற்றி யோசித்து, தனக்குக் கஷ்டம் கொடுக்கக் கூடாது என்று நினைத்தல்லவா சண்டை போடமால் இருந்திருக்கிறாள்.''

''நான் என்னடாவென்றால் அவளது துன்பத்தை ஒரு பெர்சென்ட் கூட யோசிக்காமல் எனது கோபத்திற்கு வடிகாலாக அல்லவா அவளை நடத்தியிருக்கிறேன்? ச்சே என்ன ஒரு பிழை?''

“அவளோடு மனம் ஒன்றி குடம்பம் நடத்துவது இருக்கட்டும். அவளை சகமனுஷியாக, ஒரு தோழியாகக் கூட எண்ணாமல் ஹ்ம்ம்... ”

“உன் பாட்டி பழங்காலத்து ஆள் ... இவர்கென்ன? என்று அந்த பவித்ரா கேட்டாளே? அவள் கேட்டதில் தான் என்ன தப்பிருக்கிறது? இவ்வளவு படித்து என்னப் புண்ணியம்?”

“ஆனால் நான் ஒன்றும் பாட்டி போல அவள் அம்மா செய்த தவறுக்கு இவளை வதைக்கவில்லையே” என்று ஒரு மனம் சொல்ல

இன்னொரு மனமோ, “ஆமா அவள் தாய் செய்ததற்கு அவளை நீ வதைக்கவில்லை. அவளுக்குச் சற்றும் சம்பந்தமில்லாத ப்ரீத்தி செய்ததற்கு இவளைப் படுத்தி வைக்கிறாய்... உனக்கு உன் பாட்டியேத் தேவலாம்” என்று பரிகாசம் செய்தது

ப்ரீத்தியை நினைத்ததும் ஐந்து மாதங்களாய் தன் வாழ்வில் நடந்த அணைத்து விஷயங்களையும் எண்ணிப் பார்க்கத் தொடங்கினான் ஆதவன்.

ஆதவனின் இருபத்தாறாம் வயது தொடங்கியதுமே கற்பகமும் கல்யாணியும் திருமணம் செய்து கொள் என்று நச்சரிக்கத் தொடங்கினர்.

அவனுக்குமே நல்ல வேலையில் இருக்கிறோம், ஆர்த்தியின் படிப்பிற்குத் தன்னால் செய்ய முடிந்ததை சேர்த்து வைத்தாயிற்று. அவளது கல்யாணம் நெருங்கும் போது இன்னும் நல்ல நிலைமையில் இருப்போம். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் இருந்ததால் சரி என்றான்.

அவர்களது பெண் பார்க்கும் வேலை படு மும்மரமாக நடந்து, முடிவில் பத்து ஜாதகம் வந்ததில் முதலில் வந்த ப்ரீத்தியின் ஜாதகமே நன்றாக பொருந்தியிருப்பதாக அவனிடம் கூறினர்.

ஆதவனிடம் போடோவைக் காட்டி அவனது விருப்பதைக் கற்பகம் கேட்டப்போது அவனால் மறுக்க முடியவில்லை.

அதற்குக் காரணம் ப்ரீத்தியின் அழகு.
அழகாய்த் திருத்தப் பட்ட புருவங்கள், மீன் விழிகள், சந்தன நிறம், குவிந்த உதடுகள் என்று ஆதவன் மயங்கித் தான் போனான் அவளைக் கண்டதும். ஆனால் அவளது அழகில் அவளே மயங்கித் தான் இருக்கிறாள் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவனுக்கு மட்டுமில்லை ப்ரீத்தியின் பெற்றோருக்குமே தங்கள் பெண்ணின் மயக்கத்தின் இல்லை கர்வத்தின் அளவு அப்போது புரியவில்லை

ப்ரீத்தி அப்போது தான் M.C.A படித்து முடித்திருந்தாள். ஆதவனின் அலுவலகம் இருக்கும் பழைய மகாபலிபுரம் சாலையில் இருந்த இன்னொரு புகழ் பெற்ற மென்பொருள் நிறுவனத்தில் அடுத்த பத்து நாட்களில் வேலையில் சேர்வதற்கான தகுதியுடன் இருந்தவளை மறுக்க ஆதவனுக்கோ அவனது குடும்பத்திற்கோ காரணம் இருக்கவில்லை.

பெண் பார்க்கும் படலம் போட்டோ பார்த்த அன்றே முடிந்து, ப்ரீத்தி பத்து நாட்களில் வேலையில் சேரவேண்டும் என்பதற்காக அடுத்த ஐந்து நாட்களில் நிச்சயமும் படுவேகமாக முடிந்து ஆதவன் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அவள் இரண்டே நாட்களில் வந்து சேர்ந்தபின் அவளது உறைவிடம், போக்குவரத்து, உடன் வசிக்கப் போகும் தோழிகள் என்று அனைத்தையும் ஆதவன் முன்னின்று ஒழுங்குப்படுத்தினான்.

கார்ப்பர்ரெட் ஸ்கீம்மில் மொபைல் கனெக்ஷன் எடுத்து அவளது மொபைலை உயிர்ப்பித்து இருவரும் வேலை நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் அறிவதில் மும்மரமாக முனைத்திருந்தனர்.

அந்த நேரத்தில் ஆதவன் அறிந்த ஒரு விஷயம் அவளது அழகைப் பற்றி ஒரு தரமேனும் அவன் புகழவில்லை என்றால் அடுத்தப் பேச்சுவார்த்தையை மிகவும் தணிந்து போனப் பின்னே நடத்தமுடியும் என்பது.

அப்போது அது அவனுக்குத் தப்பாகவும் படவில்லை. அழகாய் இருக்கிறாள் அதை மணக்கப் போகிறவன் அவன் வாயால் சொல்லவேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள் என்றே நினைத்தான்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இந்தப் பேச்சு ஊர் சுற்றுவதில் இருவரையும் ஆழ்த்தியது.
பீச், பார்க், சினிமா என்று சென்னையில் சுற்றிய இடங்கள் ஏராளம். இவை நடுவே ஆதவன் அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தப் பொருட்களின் மதிப்பும் அதிகமே.

ஒரு முறை அவன் விலை அதிகமாக இருக்கிறது என்று லேசாகத் தயங்கினான் என்று ருத்ரத் தாண்டவம் ஆடிவிட்டாள். அவன் செய்த எந்த சமாதானத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அந்த உடையை வாங்கிய பிறகே கொஞ்சம் அமைதியானாள். ஆனால் அதன் பின்னரும் அதை சொல்லிக்காட்டி இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவள் புலம்பவும் ஆதவன் முதன்முதலில் எரிச்சலாகப் பேசித் தன் கோபத்தைக் காட்டினான். அவன் கோபத்தைக் காட்டியதும் சற்றுத் தணிந்தாள் ப்ரீத்தி.

அவள் வேலையில் சேர்ந்த இரண்டாவது மாதத்தில் ஆதவனின் அலுவலகத்தில் அவனது ப்ராஜெக்ட்டில் அனைவரும் ஒரு ரிலீஸ் முடிந்த நிம்மதியில் ஊட்டிக்கு ஒரு ட்ரிப் பிளான் செய்தனர். அதை அறிந்ததும் ப்ரீத்தியும் வருவேன் என்று பிடிவாதமாக இருந்து அவனோடு ஊட்டிக்குப் பயணப்பட்டாள்.

குடும்பத்தினரையும் அழைத்துவர அனுமதி இருந்ததால் அலுவலகத்தில் ஒன்றும் பிரச்னை இருக்கவில்லை. ஆனால் ஆதவன் ப்ரீத்தியின் பெற்றோரிடம் அனுமதி கேட்டு, தன் பெற்றோரிடம் அவளையும் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறியபின்னரே அவளை உடன் அழைத்துச் சென்றான்.

ப்ரீத்தியின் பெற்றோருக்குத் தங்கள் மகளின் பிடிவாதத்தை அறிந்தபோதும் தங்களிடம் அனுமதிக் கேட்டு; அவர்கள் சரி சொன்னப்பிறகும் தன்னை நம்பி அவளை அனுப்புவதற்குப் பாதகம் வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று ஆதவன் கொடுத்த உறுதி மிகவும் பிடித்திருந்தது.

ஊட்டியில் சற்று அதிகப் படியாக அவள் நடந்து கொண்டது ஆதவனை ஆத்திரம் கொள்ளவைக்காமல் மனம் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டது என்ற நினைப்பில் தானே இப்படி அதிக உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறாள் என்று மகிழவே வைத்தது

ஆனால் திருமணம் தான் நிச்சியம் ஆகிவிட்டதே என்று அவனது அறைக்குக் கண்ணில் ஒரு மோகத்துடன் இரவில் அவள் நுழைந்தபோது அவளது இரவு உடையும், கண்ணின் மோக இழுப்பும் ஒரு நிமிடம் ஆதவன் தடுமாறித் தான் போனான்.

அவனுக்குச் சொந்தமானது தானே? இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் என்று பெரியவர்களே கூடி நிச்சியம் செய்தபின்னர் என்னத் தயக்கம்? என்று ப்ரீத்தி அவனை இழுத்து அணைத்தபோது அவளது பேச்சில் பெரியவர்கள் என்ற வார்த்தை அவனைச் சிலிர்த்து விலக வைத்தது.

முயன்று தன் மனதையும், முக்கியமாக உடலையும் அடக்கி அவளை விலக்கி, அவளுக்குப் புரியவைக்கத் தன்னால் ஆனா முயற்சிகளை எடுத்து, அதில் தோற்று, அதன் பின்னர் குரலை உயர்த்தி அவளது அறைக்கு அனுப்பிவைத்தான்

ஊட்டியிலிருந்து திரும்பியதும் இன்னும் பத்து நாட்களில் சிங்கப்பூருக்குச் சென்று அடுத்த ரிலீஸ்க்கான வேலைகளைத் தொடங்கவேண்டும் என்று ஆதவனுக்கு உத்தரவு வந்தது மேலிடத்திலிருந்து.

இன்னும் இரு மாதங்களில் திருமணம் இருக்கிறது என்று அவன் காரணம் காட்டி அவன் மறுத்ததை அலுவலகத்தில் மட்டுமில்லை ப்ரீத்தியும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. சிங்கப்பூர் சென்றால் அதற்குத் தனி சம்பளம், அல்லொவ்வன்ஸ் என்று நிறைய பணம் கிடைப்பதை ப்ரீத்தி முன்னிறுத்த, அலுவலகத்தில் அவனது திருமண நாளுக்கு ஒரு வரம் முன்னதாக அவனை சிங்கப்பூரிலிருந்து அனுப்பி விடுவதாக உறுதி கூறினர்.

அரை மனதாக ஆதவன் கிளம்பிச் சென்றான்.
முதலிரு வாரங்கள் நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ப்ரீத்தியை அழைத்துப் பேசினான். அவளும் அவனை மிகவும் மிஸ் செய்வதாகக் கூற, இருவரும் உருகோ உருகேன்று உருகிக் கரைந்தனர்.

அதன் பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவளதுப் பேச்சில் தன்னோடு பேசும்போது இருக்கும் துள்ளலும் உருகலும் குறைந்ததை உணர்ந்தான் ஆதவன்.

அதைக் கண்டு அவன் கேட்டபோது வேலை அதிகம் என்று சிரத்தை இல்லாமல் பதில் சொன்னாள் ப்ரீத்தி. அதை உண்மை என்று நம்பி அவனது போன் கால்களைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

அவள் கண்டிப்பாக வீட்டில் இருப்பாள் என்று நினைத்த நேரங்களில் அவன் அழைத்தபோதும் அவள் டயர்ட்டாக இருப்பதாக அவள் கூற, அவனுக்குத் தான் அதுபோல சொல்லும் தினங்களில் அவள் வேண்டுமென்றே சீண்டி அவளை விட தூக்கமும் ரெஸ்ட்டும் முக்கியமா என்று வாதாடி அவனைப் பேசவைத்தது நினைவுவந்தபோதும் அவளது நலத்தைக் கருதி அவளை அழைப்பதை முயன்று குறைத்துக் கொண்டான்.

கல்யாண நாள் நெருங்க நெருங்க, மணம் புரியப் போகும் ஒரு இளைஞனுக்கே உரித்தான குதூகலமும் மனதில் ஒரு ஆனந்த மயக்கமும் ஆதவனின் மனதிலும் குடி கொண்டிருந்தது.

ஆனால் அவன் இந்தியா வந்தடைய எண்ணியதை விட மூன்று நாட்கள் அதிகமானதால் திருமணத்திற்கு இரு தினங்கள் முன்னேரே தாய்நாட்டில் இறங்கினான் ஆதவன்.

ஆனால் அவன் இந்தியா வந்தடைய எண்ணியதை விட மூன்று நாட்கள் அதிகமானதால் திருமணத்திற்கு இரு தினங்கள் முன்னேரே தாய்நாட்டில் இறங்கினான் ஆதவன்.

வந்ததும் ப்ரீத்தியை அவளது செல்லில் பிடிக்க முயன்றபோதும் அது சுவிட்ச் ஆப் என்று பதிலளித்தது.

அவர்கள் பக்கத்தில் பெண் வீட்டில் நடக்கும் கல்யாணத்திற்குத் திருமணத்தன்று தான் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து செல்லுவது வழக்கம் என்றதாலும், திருமணத்திற்கு முன்தினம் வரவேற்பென்று ஒன்றும் வைக்காததால் ஆதவனால் ப்ரீத்தியை திருமண நாள் வரை சந்திக்கமுடியாமல் போனது.

அவளது வீட்டு நம்பருக்கு அழைத்துப் பேச ஒரு மாதிரி இருந்ததாலும், இன்னும் ஒரு நாள் தானே அவள் நம்மிடம் வந்துவிடுவாள் என்ற நினைப்பும் ஆதவனை அமைதிக் காக்கவைத்து, அவளது வரவை எதிர்பார்த்து கனவுலகில் மிதந்தான் ஆதவன்.

திருமண நாள் காலையில் ஹாலில் கேட்ட அழுகுரல்கள், கனவில் மிதந்தவனை அப்படியே ஆழ்கடலில் மூச்சுத் திணறி முழுகவைத்தது.

வெளியே வந்து பார்த்தவனின் கண்களில் முதலில் பட்டது ப்ரீத்தியும் அவளது கையைப் பற்றியவாறு அலட்சியத்துடன் நின்றிருந்த ஒருவனும் தான்.

அருகில் நிற்பவன் பெயர் வினோத் என்றும், அவனைத் தான் திருமணம் செய்துக் கொண்டுவிட்டதாகவும், முன்னாடியே சொன்னால் தன் பெற்றோர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் மிரட்டி ஆதவனுக்கு மணம் முடித்து வைத்துவிடுவார்கள் என்பதால் சொல்லவில்லை என்றும், இப்போதும் அவர்கள் வீட்டில் சொன்னால் வேறு மாதிரி ஏதும் நாடகம் நடத்தி விடுவார்களோ என்ற பயத்தில் சொந்தங்கள் அனைவர் முன்னரும் இதைச் சொன்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்றும் அவளது செயல்களை ப்ரீத்தி சொல்லச் சொல்ல அனைவரும் அதிர்ந்து நின்றனர்.

கற்பகம் வெகுண்டெழுந்து "என் பேரன் கிட்ட இல்லாதது என்னடி இந்த பொறுக்கிக் கிட்ட இருக்கு" என்று குரல் உயர்த்திக் கத்தினார்.

"என்னவா? பணம்!! பணம் இருக்கிறது. நல்ல வசதியா கார், பங்களா, மாசம் ஒரு நகை என்று சந்தோஷமா இருக்கிறத விட்டுட்டு ஒரு டூ பெட்ரூம் வீட்டிலையும், பைக்லையும் என்னை அலைய சொல்றீங்களா?" என்று அவள் கேட்க,

கற்பகம் அவளை வசைப்பாடத் தொடங்கினார். அவரது வசவைக் கேட்க ப்ரீத்தி அங்கே நிற்கவில்லை. வினோத்தை அழைத்துக் கொண்டு அவள் வெளியேறி இருந்தாள்

குற்றக் குறுகுறுப்பில் நின்றிருந்த ப்ரீத்தியின் பெற்றோரை கற்பகம் சொல் அம்புகளால் வறுத்தெடுத்தார். அவர்களது நிலையைக் கண்டு பரிந்து கற்பகத்தை அடக்கியது சுந்தரேசன் தான்.

பின்னர் கற்பகம் வேறு ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து அடுத்த முகூர்த்தத்தில் அவனுக்கு மணம் முடித்து வைப்பதாக ஆறுதல் கூற ஆதவன் அந்த நிகளிசிக்குப் பின் முதன்முதலாகப் பேசினான்.

தான் கல்யாணமே செய்துக் கொள்ளப்போவதில்லை என்றும், இனி யாரும் கல்யாணம் பற்றியே பேசக்கூடாது என்று அவன் இரைய, கற்பகம் தடுமாறிப்போனார்.

இன்று விட்டால் அவனைப் பிடிப்பது கடினமாகக் கூடும் என்று உணர்ந்தவர் போல் அவரது உயிரை முன்னிறுத்தி அவனையும் ஆறுமுகத்தையும் மிரட்டி அவனுக்கும் வெண்ணிலாவிற்கும் மணம் முடித்துவைத்தார்.

இந்த எண்ணங்கள் யாவும் ஒரு தரம் பவனி வந்துமுடித்த போது வேலை அழைக்க, அதில் மூழ்கினான் ஆதவன்.

என்ன தான் வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தாலும் இன்று வெண்ணிலா பேசிய அனைத்தும் மனதில் ஓடிக்கொண்டே இருந்தன.

****

பாகம் 11

வெண்ணிலாவின் பேச்சைப் பற்றிய சிந்தனை ஆதவனை வேலையில் முழுமனதுடன் ஈடுபடவிடவில்லை.

மூன்று மணிக்கெல்லாம் உடம்பு சரியில்லை என்று அலுவலகத்தில் கூறிவிட்டு, நவீனின் கேள்விப் பார்வையைத் தவிர்த்துவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

கதவைத் திறந்து வீட்டின் உள்ளே நுழைந்து ஷூவைக் கழட்டி அதன் ஸ்டாண்டில் வைக்கும் போதே நிலா வருவதற்குமுன் இருந்த வீட்டின் தோற்றத்திற்கும் இப்போது இருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்றுமில்லாமல் இப்போது மனதில் பதிந்தது.

வீட்டின் உள்ளே நுழையும் போது நேர் எதிரில் ஒரு சின்ன முக்காலி போன்ற ஒன்றின் மேல் தண்ணீர் சின்னத் தட்டில் அழகாய் அவள் அடிக்கியிருந்த பூக்கள், ஏற்கனவே இருந்த சோபா தான் என்றாலும் அதை நேர்த்தியாய் அழகு கூடும்படி நகர்த்தி வைத்திருந்த விதம், ஒரு சின்னச் சுருக்கம் கூட இல்லாமல் அதன்மேல் இருந்த உரை, ஒரு ஒழுங்குடன் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்த வாரப் பத்திரிக்கைகள் என எல்லாமுமாய் அவனை நோக்கிச் சிரிப்பது போலிருந்தது ஆதவனுக்கு.

சோபாவில் அமர்ந்தவன் தலையைப் பின்னால் சாய்த்து, காலை எதிரிலிருந்த டீப்பாயின் மேல் நீட்டி, கண்களை மூடி நிலாவைப் பற்றியும் அவளிடம் அவன் நடந்து கொண்ட விதத்தைப் பற்றியும் தனது ஆய்வைத் தொடர்ந்தான்.

திருமணத்தன்று இரவு தொடங்கி அவளிடம் ஒரு சில சமயங்கள் தவிர தான் சிரித்துப் பேசியது கூட இல்லை என்பது புரிந்தது.

அது புரிந்தவுடன் மனித இயல்பாய் மனது தனது செயல்களுக்குத் தகுந்த விளக்கம் தேடி அதற்கானக் காரணங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தது

"ஆனால் திருமணத்தன்று காலையில் கல்யாணப் பெண்ணால் அதுவும் நன்றாகப் புரிந்துக் கொண்டுவிட்டோம், காதலில் திளைக்கிறோம் என்ற எண்ணிய ஒருத்தியால் நிராகரிக்கப்பட்டவனால் தாலி கட்டிவிட்டோம் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக இன்னொரு பெண்ணோடு எப்படி ஒட்டி உறவாட முடியும்?"

"அந்த ப்ரீத்தி இல்லாவிட்டால் இந்த நிலா என்று அழித்து அழித்து எழுதவதற்கு மனம் ஒன்றும் சின்னப் பிள்ளைகளின் ச்லட்டே அல்லவே?" என்று மனம் முரண்டியது.

ஒரு மனம் முரண்ட, அடுத்த பாதியோ நிலாவிற்காக யோசித்து இன்னொரு வகையில் வாதங்களை முன்னிறுத்தியது.

"ஒட்டி உறவாடி இருக்க வேண்டாம் எரிந்து விழாமல் இருந்திருக்கலாம். சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கு எல்லாம் அவளிடம் எரிந்து விழுந்து... ம்ம்ம்"

"ப்ரீத்தி மேலிருந்த கோபம் ஒட்டு மொத்தப் பெண்கள் மேலும் திரும்பி, அதுவும் மனைவி என்ற நிலையில் வந்தவள் மேல் பாய்ந்து விட்டது போல..."

"நானும் என்ன செய்வேன்? கோபத்தை அடக்கிப் பழக்கமில்லாமல் கிடைப்பவர் மேல் எல்லாம் அதைக் காட்டி... ஆபீசில் கீழே வேலை செய்பவர்கள் மேல், பெற்றோர் மேல், முக்கியமாக நிலா மேல்..."

"நானே உணர்ந்து சற்று என் கோபத்தை அடக்கும் போது, அதைக் கெடுக்கும் படி இதோ ஒன்று நடந்து விடுகிறது... "

"அன்று கூட பெங்களூரிலிருந்து பிரமோத் (அவனின் கல்லூரித் தோழன்) ஃபோன் செய்து "சாரிடா, ரிசெப்ஷனுக்கு வரமுடியல. இப்போ ஹனிமூன்ல இருப்பன்னு தெரியும். ஜஸ்ட் விஷ் பண்ணலாம் என்று தான். ப்ரீத்தி யோட என்ஜாய் பண்றியா மச்சான். முழுசுட்டியா இல்லை இன்னும் பெட்டை விட்டு, ச்சே ச்சே ப்ரீத்தியை விட்டு எழ மனசு வரலையா?" என்று கிண்டல் என நினைத்து அவன் கேட்க, அதில் முளைத்த கட்டுக்கடங்காத கோபத்தை நிலா மேல் அப்படியே காட்டிவிட்டேன்"

"நேற்றைக்கு மார்க்கெட் அழைத்துச் சென்றபோது கூட ப்ரீத்தியுடன் வெளியே சென்ற நினைவில் அவளது தொடுகையும் அதிக உரிமைப் பேச்சையும் அசைப்போட்டு, அது போலெல்லாம் இருந்துவிட்டு எப்படி அவளால் முடிந்தது என்று நடந்ததையே நினைத்து, நிலா ஏறினாளா என்று கூடப் பார்க்காமல... பாவம்"

அதற்குள் மனதின் இந்தப் பாதியை அடக்கும் எண்ணத்தில் அடுத்த பாதி எழுந்து,

"என்னால் அந்த எண்ணங்களை ஒரு பாயிண்ட்க்கு மேல் கட்டுக்குள் அடக்க முடியவில்லையே... எண்ணங்கள் தறிக் கேட்டு ஓடும்போது நான் என்ன செய்யமுடியும்?"

"கோபத்தை அடக்கியாள நான் என்ன சகலத்தையும் வென்ற முனிவனா?"

"மனதின் ஆசைகளையே அடக்க முடியாதபோது வரும் கோபத்தை எரிச்சலாக வெளியிட்டு விடுகிறேன்? நானும் எப்படி தான் அதிலிருந்து வெளிவருவது" என்று குடைந்தது.

"நீ வெளிவருவது முக்கியம் தான்... பழைய நினைவுகளின் ஆதிக்கத்தைக் குறைக்கவென்று புது நிகழ்வுகளைக் கசப்பாக ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டுமா?" என்று மற்றொரு மனம் கேள்வி கேட்டபோது ஏதோ அரவம் உணர்ந்து கண்களைத் திறந்து அவன் பார்த்தப்போது நிலா உள்ளே நுழைந்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஹய்யயோ, ஆபீஸ் முடிந்து வரும்போது மாமா இருப்பாங்க, காலையில திட்டினதால இப்பவும் அவங்க முன்னால திட்டமுடியாது என்றெண்ணி சிக்கீரமே வீட்டுக்கு வந்தது மட்டுமில்லாம எப்படி திட்டலாம் என்று கண் மூடி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான் போல" என்று தான் தோன்றியது நிலாவிற்கு அந்த நேரத்தில் அவனை வீட்டில் பார்த்ததும்.

"ரொம்பவே கற்பனைப் பண்றே வனி நீ" என்று மனதை அடக்கினாலும் அவனிடம் எதைப் பேசவும் பயமாக இருந்தது.

ஆனால் பெண் மனதில்லையா? அவன் அப்படி அமர்ந்திருந்தது உறுத்த "உடம்பு சரியில்லையா அத்தான்?" என்றாள் கவலையில் குரல் இளக

அவள் வீட்டில் நுழைந்த விநாடி முதல் அவளையேப் பார்த்திருந்த ஆதவனுக்கு அவளது முகபாவங்களைக் காணும் போது அவளது எண்ண ஓட்டங்கள் வெகுத் துல்லியமாய்ப் புரிந்தது.

முதலில் ஒரு திகைப்பு, அதன்பின் ஒரு பயம், தொடர்ந்து ஒரு ஆராய்ச்சி, கடைசியாக அக்கறை என்று மனதைப் படம்

பிடித்துக் கட்டியது அவளது பளிங்கு முகம்.

''சும்மாத் தான். உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லை'' என்று அவன் பதில் சொன்னதும்

''அப்போ கண்டிப்பா இன்னைக்கு மதியம் பண்ணினதுக்குத் திட்டத் தான் வந்திருக்காங்க... நாமாகவே ஏன் வாயை விட்டு மன்னிப்புக் கேட்டு, அதை நியாபகப்படுத்தி... ஹய்யோ வேண்டாம் சாமி'' என்று தானாகவே தப்பாக ஊகித்தவள் ''ஹோ சரி'' என்ற இரு வார்த்தைகளோடு தன் வேலையை கவனிக்கச் சென்றுவிட்டாள்

அவளது பதிலையும் அதற்குமுன் அவளது முகபாவங்களையும் கவனித்த ஆதவனுக்கு லேசாக சிரிப்பு வந்தாலும் தன்னிடம் மனதிலிருப்பதை சொல்லக் கூட முடியாமல் செய்து வைத்திருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் தோன்றி லேசான வருத்தமும் உண்டானது.

அதன்பின் அவனால் முன் போல யோசனையில் ஆள முடியவில்லை. தலைப் பாரமாக இருப்பது போல தோன்றவும் ''நிலா, ஒரு கப் டீ தர்றியா?'' என்று கேட்டதற்கு ஒரு சில நிமிடங்கள் சென்ற பின்னரும் பதிலில்லை.

''என்ன செய்கிறாள்?'' என்ற கேள்வியுடன் எழுந்து சமையலறை, தங்கள் அறை, அவள் உபயோகிக்கும் அறை என்று வரிசையாகத் தேடியவன் அவளது அறையில் மெல்லியப் பேச்சு சத்தம் கேட்கவே ''யாரோடு பேசுகிறாள்? ஃபோனும் என்னிடம் அல்லவா இருக்கிறது?'' என்று வியந்துவிட்டு அந்த குரலின் திசையில் பால்கனி நோக்கிச் சென்றான்

அங்கே,
''கொஞ்சம் சாப்பிடு... இது போதுமா உனக்கு? ம்ம்ம்?''
''இதோ இந்தப் பக்கத்தில இருக்கிறதை சாப்பிடு''
''ஏய் அவளோடதை எடுக்காதே நீ... உனக்கு இங்கே வச்சிருக்கேன் பாரு''

என்று வெண்ணிலா உரையாடிக்கொண்டிருந்த இரு குருவிகளைப் பார்த்ததும் ஆதவனால் சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை.

அவனது சிரிப்புச் சத்தத்தில் திரும்பியவள் முகத்தில் வியப்பும் அசடும் சேர்ந்தே வழிந்தது.

''அது... அது வந்து...'' என்று அவள் இழுக்க அவன் மேலும் சிரித்தான்.

''யாரிந்த இரு பிரஜைகள்? நம்ம அரண்மனைக்குப் புதுசா குடி வந்திருக்காங்களா?'' என்று அவன் சிரிப்புடன் வினவியதற்கு

''இங்கேயேயெல்லாம் இருக்க மாட்டாங்க. சாயங்காலம் சாயங்காலம் வருவாங்க. நான் டெய்லி சாப்பாடுப் போட்டு அவங்களோடப் பேசுவேன். அவுங்களுக்கு நாம பேசுறது எல்லாம் புரியும் தெரியுமா?'' என்று அவள் பெருமையாகச் சொன்னதும்

''ஹோ அப்படியா? எல்லாம் புரியுமா அவங்களுக்கு? உன்னை மாதிரி இல்லைன்னு சொல்லு'' என்று அவன் அப்பாவியாக அந்த குருவிகள் மேலே கண்களைப் பதித்துக் கேட்டான்

''ம்ம்... ஆமா...'' என்று பதில் சொல்லத் தொடங்கியவளுக்குச் சில வினாடிகள் கழித்துத் தான் அவன் கேட்டது முழுதாகப் புரிந்தது. புரிந்ததும் ''எனக்கும் எல்லாம் புரியும்'' என்றாள் ரோசத்துடன்.

''ஹ்ம்ம் சரி. இந்தக் குருவிகங்களுக்குப் புரியறது தான் உனக்கும் புரியும்ன்னு சொல்றியா?'' என்று அவன் மேலும் சீண்ட

''நான் எங்கே சொன்னேன்? நான் ஒன்னும் அப்படி சொல்லல. நான் கிட்சேன்னுக்குப் போறேன்'' என்று விட்டால் போதும் என்று பறந்துவிட்டாள்.

''ஹே நிலா, எனக்கு ஒரு கப் டீ தா'' என்று அவன் கத்த ''ஹ்ம்ம் போடறேன்'' என்ற உடனே பதில் வந்தது என்றால் பத்து நிமிடங்களில் டீ-யுடன் வெண்ணிலா வந்தாள்.

டீ-யை அவன் முகத்தை நேர்ப் பார்வையாய் பாராமல் அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே மறைந்தாள் வெண்ணிலா.

நிலா வருவதற்குமுன் எண்ணிக்கொண்டிருந்த விஷயங்களுக்குள் மனதைச் செலுத்தினான் ஆதவன்

எண்ணங்களின் போக்கு மறுபடியும் ப்ரீத்தியிடமே வந்து நின்றது.

''ப்ரீத்தியை மறக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வளவு எளிதில் அவளை மறந்துவிட முடியுமா?''

''என்ன கேள்வி இது? அவள் என்னதான் உன்னைக் காதலித்து ஏமாற்றிவிட்டுச் சென்றிருந்தாலும் இப்போது அவள் இன்னொருவன் மனைவி அல்லவா?''

''இன்னொருவன் மனைவியை மனதில் நினைப்பதே பாவம்... ச்சே ச்சே. அவளையும் அவளது துரோகத்தையும் எப்பாடு

பட்டாவது மறந்துவிட வேண்டும்.''

''ஆனாலும் ஒரு பெண்ணால் இப்படி பணமே பிரதானம் என்று நினைத்து உயிராய்ப் பழகிய ஒருவனைத் தூக்கி எரிய முடியுமா?''

''இப்போது தானே மறந்துவிடவேண்டும் என்று நினைத்தாய்? அப்புறம் என்ன? சும்மாச் சும்மா அதிலேயே போய் நின்றுக் கொண்டு? ம்ம்''

''நீ மட்டும் தான் உயிராய் நினைத்துப் பழகி இருக்கிறாய். அவள் அப்படி பழகவேயில்லையோ?''

''இதிலென்ன சந்தேகம்? அவள் அப்படி பழகி இருந்தால் உன்னைவிடப் பணம் தான் பெரிது என்று சென்றிருக்க மாட்டாளே?''

''ஆமா கரெக்ட்... போனவளையே நினைத்து இருக்கும் வாழ்க்கையையும் கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமா?

''முதலில் நிலாவிடம் எரிந்து விழுவதை நிறுத்தவேண்டும். பவித்ராவிடம் தனது கஷ்டங்களைப் பகிர்ந்துக் கொள்வது போல் மனம் விட்டு அவள் பேசக்கூடிய ஒரு தோழனாய் முதலில் மாறவேண்டும்.அப்புறம் எல்லாம் படிப்படியாக சரியாகிவிடும். ஆனால் என்ன தான் சரியானாலும் அவள் படிப்பு முடியும் வரை ஒன்றுமே கிடையாது ''

என பெரும் வாதப் பிரதிவாதங்களை நடத்தி ஒரு மிகப் பெரிய முடிவுக்கு வந்தான்.

அதைச் செயல்படுத்துவதில் நிறையத் தடங்கல் இருக்கும் என்று லேசாகப் புரிந்தாலும் அது அவ்வளவு கடினமாக இருக்கும் என்று அவன் அப்போது நினைக்கவில்லை.

ஆனால் நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிட்டால் தெய்வமேதும் இல்லை என்று கவிஞர் கண்ணதாசன் எழுதியதை உண்மையாக்க ஆதவனின் நிலையே எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்று அவனுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை.

ஒரு முடிவெடுத்ததும் பால்கனியை விட்டு வெளியே வந்தவன் வெண்ணிலா டைனிங் டேபிளில் தலை சாய்த்து அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ''என்ன செய்கிறது நிலா? உடம்பு சரியில்லையா?'' என்று வினவினான்.

அவனது குரலில் தலையை மேஜையிலிருந்து நிமிர்த்தியவள் ''இல்லையே, நல்லாத்தான் இருக்கேன்'' என்றாள் அவன் ஏன் அப்படி கேட்கிறான் என்று புரியாமல்.

அவளது முகபாவத்தில் அவளக்குப் புரியவில்லை என்று உணர்ந்து கொண்ட ஆதவன் ''அப்புறம் படுத்திருந்தே?'' என்றான் இன்னும் கேள்வியாக. அவனுக்கு அவள் தன்னிடம் சொல்வதற்குப் பயந்துக் கொண்டு சொல்லாமல் இருக்கிறாளோ என்று தோன்றியது

''இல்லையே படுக்கல, எழுதிட்டு இருந்தேன்'' என்று வெண்ணிலா தன் முன்னிருந்த நோட்டைக் கட்டிக் கூறவும்

இன்னொரு சேரில் அமர்ந்தவன், ''ஹோ. சரி. அங்கிருந்து பார்க்கும் போது உடம்பு முடியாம படித்திருந்த மாதிரி இருந்தது. அது தான் கேட்டேன். எப்போ எழுதி முடிப்பே? நான் உங்கிட்டே கொஞ்சம் பேசணும்'' என்றான்.

இன்னும் பவித்ரா பேசியதையே நினைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தான் கேட்கிறான் போல என்று அவளாகவே ஊகித்து ''இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கு. அதுக்கு அப்புறம் ஒரு ரெகார்ட் எழுதணும். எல்லாம் முடிச்சுட்டு நைட்டுக்கு சமைக்கணும்'' என்று அவளது வேலைகளை அவள் சொன்னதில் இன்று பேசமுடியாது என்ற பதிலே பொதிந்திருந்தது.

ஆதவனுக்கும் அது புரிய ''அப்போ சரி எழுதி, சமைச்சு, சாப்பிட்டு, பத்திரம் கழுவி, பால் கலந்து படுக்க வருவ இல்ல, அப்போ பேசிக்கிறேன்'' என்று ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னவன் அவளைப் பார்த்து கண் சிமிட்டிச் சிரித்துவிட்டு எழுந்து சென்றான்.
''ஐயோ, ஆமா இன்னைக்கு அப்பா இருப்பாங்க இல்ல. அதனால அங்கே இல்ல படுக்கணும்? போச்சு என்ன சொல்லப்போறானோ? காலையில பண்ணாத தப்பிற்கே லெ்ப்ட் அண்ட் ரைட் வாங்கினான். இப்போது பவியிடம் புலம்போ புலம்பென்று புலம்பி வைத்திருக்கிறேன். என்னவாகுமோ? இதிலிருந்து தப்பிக்கவே வேற வழியே இல்லையா? கடவுளே என்னைக் காப்பாத்து'' என்று தெய்வங்களை எல்லாம் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா.

வெண்ணிலாவின் வேண்டுகோளை ''என்றுமில்லாத் திருநாளாய் என் பக்தை என் உதவியை நாடி இருக்கிறாள். அவளுக்கு என்னாலான உதவியைச் செய்தே ஆவேன்'' என்று தெய்வங்கள் உறுதி எடுத்தது போல் இரண்டு மணிநேரத்தில் ஒரு விஷயம் நடந்தது.

இன்று நிலாவிடம் பேசியே ஆகவேண்டும் என்ற உறுதி எடுத்த ஆதவன் டிவியில் ஆழ்ந்துவிட வெண்ணிலா இரவை நினைத்துப் பயந்து கொண்டே அவளது வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் டிவி போர் அடித்துவிட லேப்டாப்பில் ஏதாவது செய்யலாம் என்று முதலில் எண்ணியவன் ''தினம் தினம் இந்த லேப்டாப்பில் தானே பொழுதைக் கழிக்கிறோம். இன்றாவது நிலாவுடன் போய் உட்கார்ந்து அவள் என்ன செய்கிறாள்

என்று தான் பார்ப்போமே? '' என்று தோன்ற டைனிங் டேபிள்க்கு வந்து அவள் எதிரில் அமர்ந்தான்.

ஆதவன் அமர்ந்த அரவம் கேட்டதும் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தவள் ஒரு நிமிடம் தயங்கி, அதன் பின்னர் ''பசிக்கிதா அத்தான்? இதை முடுச்சுட்டு சமைக்கவா?'' என்றாள் சற்று தயக்கத்துடன்.

''பசிக்கல. டிவி போர் அடுச்சுது. நீ ஒழுங்கா எழுதுறியான்னு மேற்பார்வைப் பார்க்க வந்தேன்'' என்று அவளது புக் ஒன்றை தன்புறம் இழுத்தவாறே அவன் சொல்ல

''ஹான்'' என்று வாய்ப் பிளந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வெண்ணிலா.

''எந்த சப்ஜெக்ட்ல அசைன்மென்ட் எழுதுற? "Electronic Circuits" இதுலயா?'' என்று நகற்றிய புக்கைத் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டவனை

இன்னும் வியப்பு அடங்காமல் பார்த்தவள் ஆமாம் என்று தலை அசைத்தாள்.

''ம்ம்.. நீ பாடு எழுது. இந்த புக் வேணுமா?'' என்று ஆதவன் கூறியதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் வியப்பை விழுங்கிவிட்டுத் தலை குனிந்து எழுதத் தொடங்கினாள்.

அவளிடம் எந்த பகுதியில் அசைன்மென்ட் என்று கேட்டுத் தெரிந்துக் கொண்டவன் அந்த பகுதிக்குச் சென்று அவளுக்குத் தேவையான இடங்களைத் தன் மூளைக்கு எட்டிய அளவுக்கு யூகித்துக் குறித்து வைத்தான்.

நிலா அதை ஒரு வியந்த தேங்க்சுடன் வாங்கிக் கொண்டு எழுதி முடிக்கும்வரை ஒரு வாரப்பத்திரிக்கையை புரட்டிக் கொண்டு அங்கேயே அமர்ந்திருந்தவனைப் பார்க்கப் பார்க்க ஒரு புறம் வியப்பு எழுந்தாலும் நிலாவின் மனதிலிருந்த பயம் முழுதாக அகலவில்லை.

தனது காலேஜ் வேலைகளை முடித்துவிட்டு சமையலுக்காக அவள் எழுந்தபோது தானும் ஏதாவது உதவி செய்யட்டுமா? என்று அவன் கேட்டதும் வியப்பு கூடியதே தவிர அவள் அதை வார்த்தையால் வெளியிடவில்லை.

தோசை மாவு இருக்கிறது. சட்னி மட்டும் தான் அரைக்கவேண்டும் என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு நிலா சமையல் முடிக்கும் வரையிலும் கூட ஆறுமுகம் சார் வரவில்லை.

சட்னி அரைத்து வைத்துவிட்டு ஆதியை உணவருந்த நிலா அழைத்தப்போது மாமா வரட்டும் என்று அவன் மறுத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஆறுமுகம் ஒரு பதட்டத்துடன் உள்ளே நுழைந்தார்.

''உன் பாட்டிக்கு உடம்பு சரியில்லையாம். இப்போது தான் சந்தோஷ் ஃபோன் பண்ணினான். நான் உடனே கிளம்ப வேண்டும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவரைக் கலவரத்துடன் இடையிட்டாள் வெண்ணிலா.

****

பாகம் 12

''என்னாச்சுப்பா பாட்டிக்கு? ரொம்ப சீரியசா இருக்காங்களா?'' என்று வெண்ணிலா கவலையுடன் வினவியபோது

''என்ன மாமா? மூச்சுத் திணறலா? ஹாஸ்பிடல் கூட்டிட்டுப் போய்ட்டாங்களா?'' என்று ஆதவனும் கூடவே தனது கேள்விகளையும் ஆறுமுகத்திடம் கேட்டான்.

''எப்பவும் இருக்கிறது தான் என்று நினைக்கிறன். உன் பாட்டி சின்னதாக இருந்தாலும் அதை ஊதிப் பெரிதாக்கிவிடுவாங்க. அது மாதிரி தான் என்று நினைக்கிறன். இல்லை ஒண்ணுமே இல்லாம என்னைத் திரும்ப அங்கே வரவழைக்கணும்னு செய்றாங்களோ என்னவோ அதுவும் தெரியல '' என்று இருவருக்கும் பதில் சொன்னார் ஆறுமுகம்.

''ச்சே ச்சே உடம்பு முடியல என்று சொல்லும்போது அப்படி சொல்லாதீங்கப்பா பாவம். பாட்டிப் பத்தித் தான் தெரியுமில்லை. அவங்களால சின்னக் காயத்தைக் கூடத் தாங்கிக்க முடியாது. பாவம் பா'' என்று நிலா உருகினாள் தனது அருமைப் பாட்டிக்காக

''ரொம்ப டையர்ட்டா தெரியுறீங்க. கொஞ்சம் உட்காருங்க மாமா'' என்று அவரை வறுபுறுத்தி அமர வைத்துவிட்டு

''நிலா ஏதாவது சூடா கலந்து எடுத்துட்டு வா'' என்று வெண்ணிலாவை சமையலறைக்குள் அனுப்பினான்.

''ரொம்ப டென்ஷன் ஆகாதீங்க மாமா. பாட்டிக்கு ஒன்னும் ஆகாது'' என்று அவருக்குத் தைரியம் சொன்னவன் அவரது கையைப் பிடித்து அழுத்திக்கொடுத்தான்.

''சந்தோஷ் கொஞ்சம் பயப்படுறான். உன் அத்தை வேற ஒரு பக்கம் நான் இங்கே வந்ததை மனசில வச்சுக்கிட்டுக் காட்டு கத்தலா கத்துறா. இந்த வயசில என்னால முடியல ஆதி. நிலாவோட இரண்டு மூணு நாள் நிம்மதியா இருக்கலாம் என்று

வந்த இடத்தில் வேலை வேலை என நாள் முழுதும் ஓடிவிட்டது. இப்பவும் உடனே கிளம்ப வேண்டும் என்றால் மலைப்பா இருக்கு. போகாமல் சந்தோஷைப் பார்த்துக்கோ என்று சொல்லவும் மனசு இடம் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறது'' என்று வயதில் சிறியவன் என்றும் பாராமல் அவர் புலம்பவும்

''ரொம்ப டென்ஷன் எடுத்துக்காதீங்க மாமா. கொஞ்சம் சாஞ்சு உட்காருங்க. நான் இதோ வரேன்'' என்று விட்டு சமையலறை நோக்கிச் சென்றான்.

அங்கே பால் கலந்து கொண்டிருந்த நிலாவிடம் ''நிலா, ஒரு நிமிஷம்'' என்று அழைத்து ''மாமா ரொம்ப ஓய்ந்து போய் இருக்கமாதிரி இருக்கு. இந்த நிலையில அதுவும் நைட் டைம்ல தனியா வண்டி ஓட்டிட்டுப் போகவேண்டாம் என்று நினைக்கிறேன். அதனால'' என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவன் சற்று தயங்குவது போலிருக்கவும்

''என்னத்தான்? அப்பா கூட நான் வேணும்னா போகட்டுமா? அவருக்கு ஒரு துணையா இருக்கும்'' என்றாள் வெண்ணிலா யோசனையாக.

''இல்லை இல்லை. நீ போக வேண்டாம். நான் காரை ஓட்டிட்டுப் போறேன். உன்னை நவீன் வீட்ல விட்டுட்டுப் போகட்டுமா?'' என்றான் சிறிது குழப்பத்துடன்.

''ஹ்ம்ம். அங்கேயா?'' என்று முதலில் தொடங்கியவள் ''நானும் உங்களோடவே வரட்டா?'' என்றாள் மெது குரலில்.

''ம்ம். வேண்டாம். அங்கே வந்தா பாட்டி ஏதாவது சொல்லிட்டு இருப்பாங்க. உனக்கும் காலேஜ் இருக்கு. அதனால நீ பேசாம இங்கேயே இரு. நாளைக்கு மட்டும் நவீன் வீட்ல இருந்து காலேஜ் போ. நான் நாளைக்கு நைட்டே முடிந்த அளவுக்கு வந்தறேன். சரியா?'' என்று அவன் கேட்கவும் ஒரு தலை உருட்டல் பதிலாக வந்தது.

''என்னமா? இப்படித் தலை ஆட்டினா நான் என்னனு எடுத்துக்கிறது? இருந்துப்பியா?'' என்று ஆதவன் ஒரு பிரயாசையுடன் கேட்டான்.

அதற்கு, ''இல்ல அத்தான். நான் இங்கேயே இருந்துக்கிறேன்'' என்று அவள் ஒரு விதமான தயக்கத்துடன் சொன்னதும்

''தனியா வேண்டாம்மா, ஒரு நாள் தானே நவீன் வீட்டுல இருந்துக்கோ'' மாமா அங்கே ரொம்ப நேரமா தனியா உட்கார்ந்து இருக்காங்க. பாலை எடுத்துட்டு வா'' என்றுவிட்டு அவன் ஹாலுக்குச் சென்றான்.

மனம் இங்கேயே தான் என்று முரள அவனிடம் எப்படி சொல்வது என்று எண்ணிக் கொண்டே வெண்ணிலாவும் அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

ஆறுமுகம் ஹாலில் இல்லாமல் ரூமில் அவரது பெட்டியை அடுக்கிக் கொண்டிருக்க, அங்கே அவன் செல்ல வெண்ணிலாவும் தொடர்ந்தாள்.

''மாமா, நீங்க தனியாப் போக வேண்டாம். நான் கார் டிரைவ் பண்ணிட்டு வரேன்'' என்று ஆதவன் கூறியதும்

''அதெல்லாம் வேண்டாம் ஆதி. நானே பார்த்துக்கிறேன். நிலா வேற தனியா இருக்கணும்.'' என்று அவர் மறுத்தார்

''இல்லை நிலாவை நவீன் வீட்ல விட்டுட்டு நாம போய்டலாம். நான் நாளைக்கு வந்ததும் கூப்பிட்டு வந்துக்கிறேன்.'' என்று அவன் சொல்ல அவர் திரும்ப மறுக்கவும் அவரை நிலாவும் சேர்ந்து வற்புறுத்தி சம்மதிக்க வைத்தாள்.

''ஒரே நிமிஷம், நான் டிரஸ் மாத்திட்டு வந்துறேன். நிலா நீயும் ரெடியாகு '' என்று ஆதவன் அவனது அறைக்கு விரைந்தான்.

''இதோ வரேன்பா'' என்று தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டு அவனோடு உள்ளே சென்றவள் அவன் கப்போர்டுக்குள் தலையை விட்டிருக்கவும் ''அத்தான், நான் எங்கேயே இருக்கட்டா. ஒழுங்கா இருப்பேன்'' என்று பயந்த உள்ளே சென்ற குரலில் சொல்லவும் அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகிவிட்டது.

''நீ ஒழுங்கா இருப்பமா. நான் இல்லைன்னு சொல்லல. தனியா வேண்டாம்'' என்று தொடங்கியவன் அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் ''நீ தனியா இருந்துப்பியா? நவீன் வீட்டுல இருக்கக் கஷ்டமா இருந்தா பவித்ரா வீட்ல விட்டுட்டு போகட்டா?'' என்று ஒரு கனிவுடன் வினவினான்.

''அங்கே எல்லாம் வேண்டாம். ஒரு நாள் தானே? ப்ளீஸ்'' என்று அவள் கெஞ்சியதில்

''சரிம்மா. ஏன் இப்படி திடீர்னு அடம் பிடிக்கிற? பட் பைன். உன் இஷ்டம்'' என்று அவன் ஒத்துக் கொண்டான்.

அவன் உடை மாற்றி அடுத்த நாளுக்கான உடையை ஒரு பையில் திணித்துக் கொண்டே வெளியேவந்தபோது ஆறுமுகம் கிளம்பி வாசலில் நின்றிருந்தார்.

அவர்கள் இருவரும் வருவதற்கான பத்து நிமிடங்களில் இரு அடுப்புகளில் வேக வேகமாக தோசைகளை ஊற்றி,

சட்னியுடன் இரு டப்பாகளில் போட்டு, ஆதவன் கையில் “நைட் டிபன் அத்தான். போற வழியில சாப்பிட்டுக்கோங்க என்று கொடுத்தாள் வெண்ணிலா.

நிலா ரெடியாகாமல் இருக்கவே அவரது குழப்பமானப் பார்வைக் கண்டதும் “அவள் நவீன் வீட்டுக்குப் போகவில்லை என்கிறாள். இங்கேயே தனியாக இருக்கிறாளாம்” என்று பதில் சொன்னான் ஆதவன்.

அதைக் கேட்டதும் “அப்போ நீ வர வேண்டாம் ஆதி. நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று பதறவும்

நிலாவிற்கு “ஹய்யோ அப்பா. இப்போ தான் இந்த முசுடு அத்தானை ஒரு மாதிரி சரி சொல்ல வச்சேன். நீங்க வேற ஏன் திரும்ப ஆரம்பிக்கிறீங்க? ப்ளீஸ்” என்று வந்தது. வாயில் அல்ல மனதில் தான்!

அதன்பின்னர் அவரைக் கெஞ்சிக் கொஞ்சி ஒத்துக் கொள்ள வைத்தாள் வெண்ணிலா. அவள் பேசிய அனைத்தையும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளது முகத்தையேப் பார்த்தப்படி கேட்டிருந்தான் ஆதவன்.

“நீ கீழே வரவேண்டாம். இங்கேயே இரு”
“வீட்டைப் பூட்டிக்கோ. அன்னைக்கு மாதிரி கதவைத் திறந்து வச்சிட்டு கிட்சேன்ல உருட்டாதே.”
“அப்புறம் யார் கதவு தட்டினாலும் லென்ஸ் வழியாப் பார்த்துட்டு வேணும்னா கதவைத் திற.”
“அப்படியே திறந்தாலும் கிரில் கேட்டை ஓபன் பண்ணாதே”
“நான் ஒரு செட் கீ வச்சிருக்கேன். அதனால நாளைக்கு எனக்காக விழித்திருக்காதே”

என்று நீளமான அறிவுரைப் பட்டியலுடன் வெளியே சென்றவன் சட்டென்று உள்ளே வந்து, கன்னத்தைத் தட்டி “பத்திரமா இருந்துக்கோ என்னடா” என்றான் சற்று இதமானப் பதட்டத்துடன்.

“ம்ம் சரி” என்று உள்ளே சென்ற குரலில் அவள் தலை தாழ்த்திக் கூறியதும் “கொஞ்சம் கஷ்டம் தான்” என்று தோன்றியது ஆதவனுக்கு.

ஆனால் அதை யோசிக்க இந்த நேரம் சரியானதல்ல என்று முடிவு செய்தவன் “நான் வரேன்” என்று சொல்லோடு விரைந்தான்

அவர்கள் சென்றதும் கணவனின் தொடுகையும் அவனது பதட்டமும் மனதில் ஒரு இனம் புரியா இதத்தைக் கிளப்ப உள்ளே வந்து கதவைப் பூட்டியவள் உணவு முடிந்து படுக்கச் சென்றாள்.

உறங்க முடியாமல் ஆதவனின் முகமே வந்து போக எழுந்து தண்ணீர் குடிக்கலாம் என சமையலறை நோக்கிச் சென்றவளுக்கு இருட்டும் தனிமையும் மிரட்டின.

அங்கங்கே பூதங்களும் உருவமில்லா மனிதர்களும் நடமாடுவது போல் தோன்றவும் மனதில் பயம் சூழ்ந்தது.

இதுநாள் வரை ஹாஸ்டலிலும் சரி வீட்டிலும் சரி யாரோ ஓரிருவர் துணை இருக்கின்றனர் என்ற திடம் இருக்கும். அந்த திடத்திலும் என்னவிதமானப் பிரச்னை என்றாலும் கூப்பிட்டால் வந்து உதவுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலும் தைரியமாக இரவில் தண்ணீர் குடிக்கவோ, பாத்ரூம் செல்லவோ அவள் எழுந்து கொள்வது தான்.

ஆனால் இன்று அந்த பெரிய வீட்டில் தான் ஒருத்தி மட்டும் தான் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் வந்து சின்னதாய் இருந்த பயத்தைப் பெரிதாக்கியது.

“ஹய்யோ பேசாமல் நவீன் அண்ணா வீட்டுக்கேப் போயிருக்கலாம். இந்த மூணு நாள் பிரச்சனைக்குப் பயந்து... இல்லை தனியா இருக்கேன் என்று அடம் பிடிக்காம அத்தானோட போறதுக்கு அடம் பிடிச்சிருக்கலாம். ஆனாலும் வனி நீ அடமா பண்ணின? கெஞ்சிக் கூத்தாடல??” என்று அந்த பயத்திலும் அவள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்போது மனதிற்குள் அல்ல வாய் விட்டு வெளியே தான்... அது தான் ஆதவன் வீட்டில் இல்லயே. அப்புறம் பேசுவதர்க்கென்ன?!

கடைசியில் பயத்தைப் போக்க அவள் கண்ட வழி.. ஆதவனின் டீ-ஷர்ட் ஒன்றை அணிந்துக் கொண்டு அவனது மெத்தையில் புதைந்து கொள்வது தான்!!!

அவன் அணிவதில் அவலகுப் பிடித்த ஒரு அடர் குங்குமக்கலரில் பெரிய வெள்ளைக் கோடுகள் போட்ட டீ-ஷர்ட்டை எடுத்து அணிந்தவளுக்கு உடம்பில் மட்டுமல்ல மனதிலும் ஒரு குறுகுறுப்பு தோன்றி மறைந்தது. அவன் பார்த்தால் என்ன நினைப்பான்? அவனது பொருட்களை எடுத்தேன் என்று கண்டிப்பாகத் திட்டுவான்...அதுவும் அதை நான் அணிந்திருந்தேன் என்று தெரிந்தால் நரசிம்ம மூர்த்தி தான்... நாளை அவன் வருவதற்குள் எடுத்த இடத்தில் வைத்துவிடுவாயே... பரவாயில்லை வனி போட்டுக்கோ... ” என்று பெரிய சமாதானத்திற்குப் பிறகே வெண்ணிலாவால் மேற்கூறிய வழியை பின்பற்றமுடிந்தது.

காரை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த ஆதவனின் நிலையோ.....

ஆறுமுகம் சந்தோஷிடம் பேசி அங்கே உள்ள நிலைமை (டாக்டர்கள் வந்து பார்த்திருப்பதாகவும், ட்ரிப்ஸ் இறங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும்) அறிந்துக் கொண்டு, மகள் கொடுத்து விட்ட உணவை மருமகனிடம் புகழ் பாடிய வாறே உண்டு

முடித்து, வயதின் தாக்கமோ அன்றைய தினத்தின் வேலைப் பளுவோ கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரத்தில் உறங்கிவிட்டார்.

அந்த கணத்தில் ஆதவனுக்குத் தான் அவரோடு வந்தது மிகவும் சரி என்று பட்டது.

அதன் பின் தூக்கம் தழுவாமல் இருக்க வேண்டி நிலாவைப் பற்றிய யோசனைகளில் மூழ்கினான்.

“தனியே இருக்கிறாளே... ஒன்றும் பிரச்னை இருக்கக் கூடாது..”

“இன்னைக்கு அவள் தனியே இருக்கிறேன் என்று கேட்டப்போது முகத்தில் எத்தனைப் பயம். நான் என்ன சொல்வேனோ என்ற எழுந்த பயமில்லையா?? ஹ்ம்ம்”

“அப்போதும் நான் ஒழுங்கா இருப்பேன் என்று சொன்னாளே, நான் அவள் ஒழுங்காக இருக்கமாட்டாள் என்று எண்ணுகிறேன் என்ற நினைப்பு அவள் மனதில் பதிந்து போய் இருக்கிறதோ?”

“அதை எப்படி மாற்றுவது? இதையெல்லாம் இப்படி கார் ஓட்டும்போது யோசிக்கக் கூடாதுடா மடையா... அவளைக் கத்துவதற்கு முன் யோசித்திருக்க வேண்டும்.”

“ஆனாலும் முன்னர் சில சமயங்களில் நான் எரிந்து விழுந்த போதும் அவள் நான் கொஞ்சம் இளகிவந்தால் நன்றாகத் தானே பேசினாள்?”

“ப்ரீத்தியுடன் நான் இருக்கும் போட்டோக்களைப் பார்த்தப்பின்னர் தான் இப்படி இருக்கிறாளா?”

“இல்லை இன்று காலை காலேஜ் பீஸ் விஷயத்தில் கத்தியதில் பயந்து போய் இருக்கிறாளா?”

“ஹ்ம்ம்... இன்று பேசலாம் என்று பார்த்தால் இந்த பாட்டி வேற...”

“ச்சே எவ்வளவு சுயநலமாய் யோசிக்கிறோம்? பாட்டிக்கு ஒன்றும் பெரிதாக இருக்கக் கூடாது”

“ஒரு போன் காலிற்கே ப்ரீத்தியுடனா பேசுகிறேன் என்று சண்டை போட்டவள் ஏன் அந்த போடோகளைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைக் கூட கேட்கவில்லை??”

“ஊர் திரும்பியவுடன் கண்டிப்பாக அவளிடம் பேசியே ஆகவேண்டும்”

இவ்வாறு பலப்பல யோசனைகளுடன் அவன் தஞ்சாவூரை வந்தடைந்த போது விடிகாலை ஆகிவிட்டிருந்தது

நேரே ஹாஸ்பிடல் சென்றவர்களை சந்தோஷ் தான் எதிர்கொண்டான்.

“என்ன சந்தோஷ்? பாட்டி எப்படி இருக்காங்க?” என்று ஆதவன் அவனிடம் விசாரிக்க, ஆறுமுகம் அறை எண்ணைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அங்கே விரைந்தார்.

“நேத்தி சாயங்காலம் ஒரே மூச்சுத் திணறல் அத்தான். என்னால முடியலடா... நான் என்னோட கொள்ளுப் பேரனைப் பார்க்காமலே போகப் போறேன்... அது இதுன்னு ஒரே புலம்பல்,அழுகை... எனக்கு ரொம்பப் பயம் ஆகிடுச்சு. அதனால தான் அப்பாவை போன் பண்ணி வரச் சொன்னேன்.”

“ஹோ... டாக்டர்ஸ் என்ன சொல்றாங்க?” என்று அறை நோக்கி நடந்தவாறே ஆதி வினவ

“டாக்டர்ஸ் செக் பண்ணாங்க. deriphyllin injection போட்டாங்க. அப்புறம் ட்ரிப்ஸ் ஏத்தினாங்க” என்று அவன் சொல்லும்போதே அறை வந்திருந்தது.

கண் மூடிப் படுத்திருந்தவரைப் பார்த்துவிட்டு சீப் டாக்டரைப் பார்க்க ஆறுமுகத்துடன் சென்றபோது அவர் “எப்பவும் இருப்பது தான். பாட்டிமா அவங்களோட inhaler -ஐ மூச்சுத் திணறல் ஆரம்பிக்கும்போதே யூஸ் பண்ணி இருந்தாங்கன்னா இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்காது. அவுங்களா இழுத்துக்கிட்டது தான்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டதும் நேற்று ஆறுமுகம் புலம்பியது நினைவு வந்தது. ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் ஒரு பெருமூச்சு தான் வந்தது.

பின்னர் வீடு சென்று குளித்து, காலை உணவு முடிந்து அவன் ஹாஸ்பிடல் வந்தபோது கற்பகம் விழித்திருந்தார்.

“கண்ணப்பா...” என்று ஈன சுவரத்தில் அழைத்தவரைக் கண்டதும் மனம் உருகியது.

அவர் கையைப் பிடித்து தைரியம் சொன்னவனிடம் அந்த நிலையிலும் நிலாவைப் பற்றி குறைக் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவளைப் பற்றி அவர் சொல்லத்தொடங்கியதுமே, உடம்பு சரியில்லாமல் இருப்பவரிடம் சண்டைப் போடவேண்டாம் என்றெண்ணி பேச்சை வேறு திசைகளில் திருப்பினான் ஆதவன்.

டாக்டர் அன்றே டிச்சார்ஜ் செய்துவிடலாம் என்று சொன்னதும், அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தை அவருடன் கழித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தபோது,

அங்கேயிருந்த ஆர்த்தி counseling தேதி அறிவித்துவிட்டதாகவும் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தொடங்கிவிடும் என்று சொல்லிவிட்டு, தான் சிதம்பரம் செல்லவேண்டும், அதுவும் இன்றே செல்லவேண்டும் அப்போது தான் நாளை இல்லை நாளை மறுநாள் அப்பா அம்மாவுடன் கிளம்பிச் சென்னை வரமுடியும் என்றாள்.

அவளைத் தனியாக அனுப்பவேண்டாம் என்று நினைத்தவன் தாய் தந்தையையும் பார்த்தமாதிரி இருக்கும் என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு சிதம்பரம் சென்றான்

இப்போதும் அவன் வந்தால் ‘‘என்னடா ஒரு நாள், ரெண்டு நாள் என்று இருந்துவிட்டு ஓடிவிடுகிறாய்? அப்படி என்னதான் வேலையோ?’’ என்று சலித்துக் கொண்டு அவனை இன்னும் ஓரிரு நாட்கள் இருக்கச் சொல்லும் கல்யாணி

‘‘எப்போ கிளம்புறே? இவளை பஸ் ஏத்தி விட்டுட்டு நீ அப்படியே சென்னை போக வேண்டியது தானே? இங்கே ஏன் வந்தே?’’ என்று கேட்டதும் ஆதவனுக்கு முகம் வாடிவிட்டது

‘‘என்னம்மா, நான் வந்தது பிடிக்காதே மாதிரிப் பேசுறீங்க’’ என்று அவன் அதைக் குரலில் வெளியிடவும்

‘‘ச்சே அப்படி இல்லைடா. எங்கே நிலா தனியா இருக்கா இல்லை. அவ கொஞ்சம் இல்லை ரொம்பவே பயந்தவ... அதனால தான் சொன்னேன்’’ என்று மகனின் தலையை வருடி சமாதனம் சொன்னார்.

‘‘ஆனாலும் மருமக வந்ததும் ரொம்பத் தான் என்னை ஓரம் கட்டுறீங்க’’ என்று அவன் சலித்துக் கொண்டபோதும் மனதிற்கு அது இதமாகத் தான் இருந்தது.

காலையில் பாட்டியின் உடல் நிலைப் பற்றி விசாரித்த நிலா, மாலை தந்தை வீட்டுக்கும் ஆதவனின் போனிற்கும் பேசி விவரம் அறிந்துக்கொண்டாள்.

மாமியார் மாமனாருடன் உரையாடி அவர்களது உடல்நிலை, ஆர்த்தியின் நலன், அவர்களது வருகை அனைத்தைப் பற்றியும் விசாரித்துவிட்டே போனை வைத்தாள்.

அன்று இரவும் நேற்றைய பயம் மனதில் சூழ்ந்ததும் நேற்றைய வழியையே பின்பற்றலாம் என்று தோன்றியது நிலாவிற்கு.

ஆனால் ஆதவன் வந்துப் பார்த்தால் என்ன சொல்வானோ என்று ஒரு புறம் இன்னொரு பயமும் சூழ்ந்தது.

இரவு உணவு முடிந்து தான் பஸ் ஏறுகிறேன், விடிகாலையில் வந்துவிடுவேன் என்றும் அவன் சொன்னது நினைவு வர, அவன் வருவதற்குள் உடையை மாற்றிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தில் முந்தைய நாளது வழியையே பின்பற்றினாள் வெண்ணிலா.

யாருடைய நல்ல நேரமோ, இல்லை கேட்ட நேரமோ விடிகாலை நாலு மணி அளவில் வீட்டை அடைந்தான் ஆதவன்.

‘‘அவளது அறையில் போய் படுத்திருப்பாள்! இப்போது எங்கே ஓடலாம் என்று தானே இருக்கிறார்கள் மேடம்... ’’ என்று எண்ணிக் கொண்டே தனது சாவியைக் கொண்டு வீட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தவன் நேரே அவளது அறைக்குச் சென்றான்.

அவளது அறையில் அவளைக் காணாமல் ஒரு நிமிடம் குழம்பி, அவனது அறைக்கு விரைந்தான்.

அங்கே அவனது கட்டிலில், நைட்டியின் மேல் அவனது ட்-ஷர்ட் அணிந்து, தலையணையைக் கட்டிப்பிடித்தவாறே படுத்திருந்தவளைக் கண்டதும் மயிலிறகாய் வானத்தில் சிறகடித்துப் பறந்து நிலவை அடைந்தது போலிருந்தது ஆதவனுக்கு!!

****

பாகம் 13

நிலாவை தனது உடையில் பார்த்த ஆதவனுக்கு மனதளவில் அவள் தன்னிடம் வந்து விட்டாள் என்று தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிந்தது.

புரிந்தது மனதின் உற்சாகத்தையும் மயக்கத்தையும் மேலும் கூட்ட கட்டிலில் அமரப் போனவன், உடம்பு பஸ் பயணத்தால் கச கசவென்று இருக்கவே அவளை முதலில் நெருங்கும் போது ஒரு கசகசப்போடு இருக்கவேண்டாம் என்றெண்ணி அவள் எழுந்து விடுவாளோ என்ற பயத்தில் மற்றொரு குளியலறையில் குளித்து, உடை மாற்றி மின்னல் வேகத்தில் தங்கள்

அறைக்கு வந்தான்.

அந்த ஐந்து – பத்து நிமிட நேரம் கூட இதோ யுகம் போல தோன்ற ஒரு இனிய பரபரப்புடன் உள்ளே நுழைந்தவனின் கண்ணில் அவள் லேசாக நெளிந்து, மேலும் தலையணையை இறுக்கிப் பிடிக்கும் காட்சி நிலைத்தது.

கட்டிலில் அமர்ந்து நிலாவை நெருங்கி அந்த தலையணையை அவளது பிடியிலிருந்து உருவ முயன்றான்.

அப்போது “ம்ம்ம்” என்ற முகச் சுளிப்புடன் அதை விடாமல் பற்றினாள் வெண்ணிலா.

“நிலாமா, அத்தான்டா விடுமா” என்று கொஞ்சம் பலத்தைக் கூட்டி அதை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அவளது முகச் சுளிப்பு அதிகமாகுமுன் அவளை இழுத்துத் தன் மார்பில் சாய்த்துக்கொண்டான்.

அவளும் தூக்கக் கலக்கத்திலோ அல்லது காதல் மயக்கத்திலோ அவனிடம் ஒண்டினாள்.

தாப உணர்ச்சி காட்டாற்று வெள்ளம் போல் மேல் எழுந்தாலும் ஆதவனுக்கு அவளை அந்த தூக்கக் கலக்கத்தில் தனதாக்கிக் கொள்ள மனம் வரவில்லை.

அவளுடன் மனம் விட்டுப் பேசி, தனது முந்தைய நிலை, பின்னர் எழுந்த மனமாற்றம், எடுத்த உறுதிமொழிகள், தற்போது இருக்கும் தாபம் என்று முற்றுமுதலாய் சொல்லிவிட வேண்டும். அவளது மனதிலிருக்கும் விஷயங்களையும் கேட்டறிந்து ஏதும் சந்தேகம் இருந்தால் அதையும் அடியோடு நீக்கிவிட்டு அவளது முழு சம்மதத்தோடு தான் இணைய வேண்டும் என்று தனக்குத் தானே கட்டுப்பாடு விதித்துக்கொண்டான் ஆதவன்.

அப்போது “என்ன தான் இருவரும் மனம்விட்டுப் பேசி இணைந்தாலும் அது மனதளவில் மட்டும்தான் அவளது படிப்பு முடியும் வரைக் காத்திருப்பேன் என்று ஒரு உறுதி மொழி எடுத்திருக்கிறாய் நினைவு இருக்கிறதா?” என்று மனம் கேள்வி கேட்க

“இப்போது உன் கேள்விக்கெல்லாம் என்னால் பதில் சொல்லமுடியாது. அதைவிட முக்கியமான வேலையாக என்னோட மனைவியை கவனிக்க வேண்டும். நீ போ” என்று சின்னப் பிள்ளையாய் அதை அடக்கிவிட்டு நிலாவின் முகத்தை அந்த இரவு விளக்கின் ஒளியில் ரசிக்க ஆரம்பித்தான்

இரு தினங்கள் முன்னர்தான் தன்னால் ப்ரீத்தியை மறக்கமுடியுமா என்று எண்ணினோமே? அவள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டுச் சென்றதுமே தனது மனதிலிருந்து தூக்கி எரியப்பட்டு விட்டால் போலவே. இப்போது நிலாவே, நிலா மட்டுமே மனதில் நிறைந்திருப்பது போலிருந்தது ஆதிக்கு.

வெளியே பௌர்ணமி நிலவு தன் ஒளியைப் பரப்பி அந்த இரவை கூடுதல் வெளிச்சமாக்கிக் கொண்டிருக்க, உள்ளேயோ இந்த அழகிய நிலா இரவு விளக்கின் ஒளியைத் தன் முகத்தில் வாங்கி அதை இரு மடங்காய்த் திருப்பி வீசிக் கொண்டிருப்பது போலிருந்தது ஆதவனுக்கு.

அந்த பௌர்ணமி நிலவை விட என் நிலவுக்கு அழகு ஜாஸ்தி தான் என்று மனம் பெருமையில் திளைத்தது.

“எப்படியோ?” என்று அப்போதும் இன்னொரு மனம் கேள்வி எழுப்ப,

“அந்த நிலவு கூட இன்னும் சில நாட்களில் தேய்ந்து அமாவாசையாகி, அதன் பின்னர் வளர்ந்து பௌர்ணமி ஆகிறது. என் நிலா எப்போதும் ஒரே மாதிரி பௌர்ணமியாய் ஜொலிக்கிறாள் இல்லையா” என்று தயக்கமின்றி பட்டென்று பதில் வந்தது நிலா குடியிருக்கும் பாதியிலிருந்து.

மனதை அடக்கி, நீ வேலை செய்தது போதும் என் கையும் வாயும் என் கவனத்தைக் கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லியவன் தாமதமின்றி அவனது கவனத்தை அங்கே திருப்பினான்.

தலையில் தொடங்கி, நெற்றி, இமைகள், கன்னம், காது என்று வருடிக்கொண்டே வந்தவன் உதட்டின் அருகே வந்ததும் அவனை மறந்து கையை விலக்கி ஒரு அழுத்தமான முத்தத்தை அதில் பதித்தான்.

பின்னர் அவனது அந்த செயல் அவனுக்கே சரியாகப் படாததோடு நிலாவின் தூக்கமும் கலையவும் முயன்று கண்களையும் கை விரல்களையும் இறுக மூடித் திறந்து தனது தடுமாற்றத்தையும் மயக்கத்தையும் ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவந்தான்.

அவளை அணைத்துப் படுத்திருப்பதே ஒரு இதத்தைத் தர அதை அனுபவித்துக் கண்ணை மூடியவன் மனம் லேசாக இருந்ததால் அந்த நிலையிலேயே கண்ணயர்ந்தான்.

வான் நிலவு உறங்கி சூர்யன் கண்விழித்து உலகை விழிக்கச் செய்து கொண்டிருந்த போது நிலா கண் விழிக்க ஆதவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

தூக்கம் களைந்து விழிப்பு வந்தபோது கணவனின் பிடியில் இருக்கிறோம் என்று அவள் கண்டதை சுத்தமாய் நிலாவால் நம்ப முடியவில்லை.

ஏதோ கனவு என்று கண்களை அழுந்த தேய்த்துக் கண்களில் மீதமிருந்த தூக்கத்தைப் போக்கியவள் கனவில்லை நினைவு தான் என்று உணர்ந்தாள்.

“ஹையோ, நேத்தைக்கு நான் அவனது டீ-ஷர்ட்டை எடுத்துப் போட்டனே, பார்த்திருப்பானோ?” என்ற கேள்வி எழுந்த நொடியில்

“அவனுக்குக் கண் தெரியாதா என்ன? அப்படியே தெரியாமல் போவதற்கு அது என்ன இன்விசிபல் டீ-ஷர்ட் பாரு… லூசு வனி நீ” என்ற பதிலும் எழுந்தது.

“நான் நேத்திக்குப் போடும்போதே எதுக்கு வீண் வம்பு வேண்டாம்ன்னு சொன்னேன். கேட்டியா? இப்போ என்ன ஆகுமோ?” என்று மௌனமாகப் புலம்பினாள் வெண்ணிலா.

“போடும்போது இந்த அறிவு இருந்திருக்க வேண்டும். அவன் காலையில் தானே வருவான் அதற்குள் கழட்டி வைத்துவிடலாம் என்று நல்லாத்தான் திட்டம் போட்டாய். இப்போது எல்லாம் புஸ்ஸுன்னு போச்சே? என்ன செய்வியாம்??” என்று தன்னைத் தானே அவள் திட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் இன்னும் அவனது பிடியில் இருக்கிறோம் என்பது உறைத்தது.

“இப்படி இறுக்கக் கட்டியிருக்கிறானே? அப்போ கோபமில்லையா? கோபமிருந்தால் இப்படி கட்டிப் பிடிக்க முடியுமா என்ன? நான் அவனது உடையில், அவனது கட்டிலில் படுத்திருக்கிறேன் என்று பார்த்தப்பின்னரும் இப்படி கட்டியிருக்கிறானே?” என்று வியந்தவளுக்கு, அந்த நிலையை உணர்ந்தபின்னர் பெரும் கூச்சமும் வெட்கமும் முகத்திலும் மனதிலும் குடிக்கொண்டது.

இப்போது அவன் கண் விழித்தால் அவனை நேராய்ப் பார்க்கமுடியும் என்று தோன்றாததால் மெதுவாக அவனது பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் வெண்ணிலா.

அந்த முயற்சியில் தோற்று “ச்சு அப்பா என்ன அழுத்தம்” என்ற வியப்பு எழுந்தது.

அவளது விடிவிக்கும் முயற்சி ஆதவனின் தூக்கத்தைக் கலைக்க “ஷ் பப்பு, தூங்குமா” என்று அவளை இழுத்துத் தன் மேல் படுக்கச் செய்தான்.

அதைக் கேட்டதும், “ஹான்… பப்புவா? யார் அது? அந்த ப்ரீத்தியை அப்படித் தான் கூப்பிடுவானோ?” என்று கோபம் வந்தது வெண்ணிலாவிற்கு.

“நான் வெண்ணிலா” என்று உள்ளே சென்றிருந்தாலும் இறுகிய குரலில் அவள் கூற

அவளது சந்தேகம் புரியாமல் “ஹோ தெரியுமே. கொஞ்சம் தூங்கவிடு பப்பு” என்று கண்களைத் திறவாமலே கூறினான் ஆதவன்.

அந்த பதிலில் சில விஷயங்கள் புரிந்த போதும் பழைய பலதும் சரியான விளக்கங்கள் இல்லாமல் போகவே மனதை வாட்டின.

ஆனால் அவனோடு ஒண்டியிருந்த அந்த இதம் வேறு விஷயங்களை எண்ணவிடாமல் செய்தது.

சில நொடிகள் அவனது மார்பில் தலை சாய்த்துப் படுத்திருந்தவள் வெளியே சூர்யன் தன் ஆதிக்கத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கூட்டுவதை உணர்ந்ததும் காலேஜ்க்கு நேரமாவது உறைத்தது.

“அத்தான். காலேஜ் நேரமாச்சு அத்தான், ப்ளீஸ் விடுறீங்களா?” என்று கெஞ்சல் குரலில் அவள் சொன்னது அவனுக்குக் கேட்கவே இல்லை.

திரும்பவும் அவன் கைகளைத் தளர்த்த முயன்று, இன்னொரு தரம் அவள் கெஞ்சியதும் தான் அவன் சற்று பிடியை தளர்த்தினான்.

அந்த சிறிய விடுதலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேகமாகவும் லாவகமாகவும் அவனது பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டவள் வேகமாக அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

ஹாலுக்கு வந்தவள் இன்னும் தான் அவனது டீ-ஷர்ட்டை அணிந்திருக்கிறோம், விழித்தப்பின்னர் அவன் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லமுடியாது என்பதை உணர்ந்து மனமின்றி அதைக் கழட்டி அழுக்குத் துணி போட்டுவைக்கும் கூடையில் போட்டாள்.

முகத்தில் குழப்பமும், வெட்கமும் சரி பாதியாய் நிலைத்திருக்கக் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு அவள் கிட்சேன்னில் சமையலில் இறங்கி அரை மணி நேரம் கழித்துக் கூட ஆதவன் விழிக்கவில்லை.

அவனது வழக்கமான ஜாக்கிங்கிற்கு வெகு நேரம் தாமதாகிவிட்டதே என்ற எண்ணியவளுக்கு அவனை எப்படி எழுப்புவது என்று தயக்கமாக இருந்தது.

அவளது தயக்கத்தைப் போக்கும் விதமாக ஆதவனே சில நிமிடங்களில் கிட்செனுக்கு வந்தான்.

அவன் வந்ததை உணர்ந்ததும் மிகவும் முக்கியமாக அடிப்பில் வைத்திருந்த பொரியல் மேல் கவனத்தைச் செலுத்தினாள் வெண்ணிலா.

அவளது முகச் சிவப்பையும் தன்னை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் செய்யும் அவளது வெட்கத்தையும் ரசனையுடன் வேடிக்கைப் பார்த்தான் ஆதவன்.

அவள் முகத்தைப் பார்க்கும் விதமாக அடுப்பு மேடையில் சாய்ந்து நின்று கொண்டவன் ''ஆமா என்ன இது அரைகுறை டிரஸ்சோட இருக்க? ம்ம்ம்'' என்று உள்ளுக்குள் உல்லாசமாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் வெளியே ஒரு விதமானக் குரலில் கேட்டதும்

டீ-ஷர்ட்டைக் கழட்டும் போது வேறெதையும் கழட்டி விட்டோமோ என்று ஒரு நிமிடம் பயந்தவள் வேகமாகக் குனிந்து தன்னை ஆராய்ந்தாள் மனைவி.

''ச்சே டிரஸ் ஒழுங்காத் தானே இருக்கு. சும்மா வம்பு செய்கிறான். ஆனால் அது வம்பு தானா? குரல் ஒரு மாதிரி இருந்ததே?'' என்று எண்ணியவள் ஒன்றுமே சொல்லாமல் திரும்பவும் கிண்டிய பொரியலையே திரும்பவும் கிண்டினாள்.

இவை அனைத்தையும் கண்கள் மின்னப் பார்த்திருந்த ஆதவனால் அதன்பின்னர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவளை நெருங்கி பின்னாலிருந்து அணைத்து ''பப்பு, டீ-ஷர்ட் எங்கே டா?'' என்றான் அவளது காதருகில் உதட்டைப் பொருத்தி.

அந்த திடீர் தாக்குதலில் நிலை குலைந்த நிலாவால் பதிலே சொல்ல முடியவில்லை.

''ஹ்ம்ம் சொல்லு'' என்று அவன் மேலும் கிறங்கி கவிபாட

''அது துவைக்கிற கூடையில போட்டுட்டேன்'' என்று திக்கினாள் நிலா.

''அடிப்பாவி. நான் கூட நினைவுப்பரிசாக அதைப் பத்திரப்படுத்தி வச்சிருப்பே என்று நினைச்சேனே? ஏமாத்திட்டியேமா'' என்று சோகமாகச் சொன்னான்.

''ஹான்... அது நான் இரண்டு நாள் போட்டிருந்தேனே. ஒரே அழுக்கு. அது தான்'' என்று பதில் சொன்னப் பின்னர் தான் நன்றாக உளறி இருக்கிறோம் என்று புரிந்தது வெண்ணிலாவிற்கு.

நாக்கைக் கடித்து அவள் பேச்சை நிறுத்திய அந்த வினாடியில் ஆதவனின் உதடு அவளது கன்னத்தில் அழுத்தமாகப் பதிந்தது.

முதல் முத்தம் விழுந்த (அவளுக்குத் தெரிந்து அது தானே முதல்!) நொடியில் விழிகளை விரித்து முதலில் வியந்தவள் பின்னர் கண்மூடி அதை ரசித்தாள்.

அப்போது மற்றொரு அடுப்பிலிருந்த குக்கர் ''சூப்பர் சீன் மாம்ஸ்'' என்று எண்ணியதோ என்னவோ அழகாய் ஒரு விசில் அடித்தது!
அதில் சுயநினைவு பெற்ற இருவரும் மயக்கத்துடன் விலகினர்.

''ஆபீஸ் லேட் ஆச்சுமா. நான் போய் கிளம்புறேன்'' என்று மனமின்றி அறைக்குச் சென்றவன், போகும் வழியில் வாஷிங் மிஷன் அருகிலிருந்த அழுக்குக் கூடையைத் திறந்து மேலாக இருந்த அந்த டீ-ஷர்ட்டை எடுத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் கிளம்பி உணவருந்த டைனிங் டேபிளில் வந்தமர்ந்த போதுதான் பாட்டியைப் பற்றி இன்னும் தான் விசாரிக்கவே இல்லை என்று உறைத்தது நிலாவிற்கு.

''பாட்டி எப்படி இருக்காங்க அத்தான்?'' என்று அவனது தட்டில் இட்லியை வைத்தவாறே கேட்டாள் வெண்ணிலா.

''ஹ்ம்ம். ஒன்னும் பெருசா இல்ல. கொடுத்த மாத்திரை மருந்தை ஒழுங்கா சாப்பிடாம இருந்ததால் வந்தது தான். மாமா சொன்ன மாதிரி வேணும் தான் இழுத்துக்கிட்டு இருக்காங்க'' என்றான் அவன் அசட்டையாக.

அவன் அப்படிச் சொன்னதும் ''ச்சே பாவம் அத்தான். அப்படிச் சொல்லாதீங்க'' என்று அவள் பரிய

''ஆமா நீ உருகு, உன்னைப் பார்க்கவந்த மாமாவைக் கிளப்பத் தான் இப்படி உடம்புக்கு இழுத்துக்கிட்டாங்கன்னு நான், மாமா, அப்புறம் விஷயத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்ட சந்தோஷ் எல்லாரும் கோபமா இருக்கோம். நீ மட்டும் அவங்களைத் தாங்கித்

தடுக்குப் போடு'' என்றான் அவன் எரிச்சலுடன்.

''பெரியவங்க அத்தான். அப்படிச் சொல்லாதீங்க. அப்புறம் அத்தை-மாமா எல்லாரும் எப்போ வராங்க?'' என்று அவள் வேறு விஷயங்களுக்குத் திசை மாறினாள்.

''இன்னைக்கு மதியம் கிளம்பி நைட் வருவாங்க இல்லை நாளைக்குக் காலையில வருவாங்க.. அப்பா கிளம்பிறதுக்கு முன்னாடி போன் பண்றேன்னாங்க. ஆனா ஆர்த்திக்கு counseling டேட் இன்னும் ரெண்டு நாள் கழிச்சு தான். அவ தான் அவளோட ஃபிரிண்ட்ஸ் எல்லாரும் முன்னாடியே வராங்களாம் அதனால சீக்கிரமே வரணும்னு ஒரே அடம்'' என்றான் விளக்கமாக.

''ஆமா, வீடு இருக்கும் போது சீக்கிரமே வரவேண்டியது தானே. அப்பத் தான் எந்த காலேஜ்ல சீட் இருக்குன்னு ஒழுங்கா ட்ராக் பண்ணி நல்ல காலேஜா செலக்ட் பண்ண முடியும்'' என்றாள் வெண்ணிலாவும் ஆர்த்திக்கு ஆதரவு அளித்து.

''அவங்க நாளைக்குக் காலையில வந்தா நல்லா இருக்கும்ன்னு நினைச்சேன்'' என்று அவன் இழுக்கவும்

''ச்சே ஏன் இப்படி சொல்கிறான்?'' என்று புரியாமல் பார்த்தாள் வெண்ணிலா.

''இல்ல, நாம ரெண்டு பேரும் இன்னைக்கு சாயங்காலம் பீச்க்குப் போயிட்டு அப்படியே ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டு வரலாம் என்று நினைச்சேன்'' என்றான் அவள் முகத்தைப் பார்த்தவாறே.

''ஏன் அத்தான்? அவங்க வந்தா எல்லாருமா போகலாம் இல்லை. நல்லா இருக்கும்'' என அவள் வெகுளியாய் சொன்னதும் ஆதவன் தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

''ஏன் அத்தான்?'' என்று பரிதாபமாக நிலா அவனை ஏறிடவும்

''ஒண்ணுமில்லைடா பப்பு. நீ உன்னோட இட்லியைப் பார்த்துச் சாப்பிடு. ஒண்ணுமே இல்லை'' என்றான் உதட்டை இழுத்து ஒரு புன்னகையைச் சிந்தி.

அவன் தன்னை ஏதோ கிண்டல் செய்கிறான் என்று புரிந்தபோதும், அது என்னவென்று புரியாமல் போகவே பேசாமல் உணவைத் தொடர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

உணவு முடிந்து வெண்ணிலா தனது காலேஜ் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து செருப்பை மாட்டியபோது ஆதவனும் ஷூ அணிந்துக் கொண்டிருந்தான்.

''நான் போயிட்டுவரேன் அத்தான்'' என சொல்லிக்கொண்டு அவள் வெளியே போக முற்பட்டப் போது ''ஹே நில்லு. நான் பஸ் ஸ்டாண்ட்ல ட்ராப் பண்றேன்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே தனது லேப்டாப் பாக்கை ஒரு கையில் எடுத்துக் கொண்டு, நிலாவை இன்னொரு கையால் பற்றிய வாறே வெளியே வந்து கதவைப் பூட்டினான்.

''நானே போய்க்கிறேன் அத்தான். டைம் இருக்கு. உங்களுக்கு ஆபீஸ் நேரமாகவில்லையா?'' என்று அவள் கூறியது எதற்கும் பதில் சொல்லாமல் பற்றிய கையை விடாமல் அவளை கீழே அழைத்துச் சென்றான்.

''அத்தான், என்னை மெயின் ரோடுல விட்டாக்கூட போதும் அத்தான். நானே போய்க்கிறேன்'' என்று அவள் சொன்னதும்

''பஸ் ஸ்டாண்ட் வழியா போற மாதிரி கூட ஒரு ரூட் இருக்கு. அதில போய்க்கிறேன். நீ ஏறு இப்போ'' என்றுவிட்டு வண்டியில் ஏறி ஸ்டார்ட் செய்தான்.

''ஏறிட்டியா? பிடிச்சுக்கோ நிலா'' என்று இப்போதும் உறுதி செய்துவிட்டே அவன் வண்டியை எடுக்க நிலாவிற்குச் சிரிப்பாக வந்தது.

பஸ் ஸ்டாண்ட்டில் இறக்கிவிட்டுவிட்டு ஒரு பார்த்துப்போமாவுடன் சென்றவனைச் சில நிமிடங்கள் பின்னாலிருந்து பார்த்தவாறு நின்றிருந்தாள் வெண்ணிலா.

பஸ் ஸ்டாண்ட் தாண்டி சற்று தொலைவில் ஒரு சிக்னல் இருக்கவே, காலை நேரம் என்பதால் நிலாவை இறக்கிவிட்ட இடத்திற்கு அருகிலேயே வாகனங்கள் ஊர்ந்து போக ஆரம்பித்துவிட்டன.

நிலா அப்படியே தனது பார்வையை அவன் முதுகில் வைத்திருக்க, ஆதவன் டிராபிக் ஆரம்பித்ததும் திரும்பிப் பார்த்தான். இறக்கிவிட்ட இடத்திலேயே நிலா நின்றிருப்பதைக் கண்டதும் ஒரு விரிந்த புன்னகையை உதிர்த்து விட்டுக் கண்ணால் போ என்று சைகை செய்தான்.

அவன் திரும்பியதும் உடலின் ரத்தம் முழுதும் முகத்தில் பாய்ந்துவிட, அவனது சைகையில் வெட்கித் தன்னை மீட்டுக் கொண்டாள் வெண்ணிலா.

அன்றைய நாள் முழுதும் இருவருக்குள்ளும் ஒரு இனிய படபடப்பும், மயக்கமுமே சூழ்ந்திருந்தது.

வெண்ணிலாவிற்கு மட்டும் கூடவே ப்ரீத்தியைப் பற்றிய ஒரு சின்னச் சந்தேகமும் இருந்தது அடுத்து வரப் போகும் பிரச்சனைக்கு வித்தாக அமைந்தது.

பத்து மணி அளவில் சுந்தரேசன் போன் பண்ணி, அவர்கள் மூவரும் பதினோரு மணிக்காய்க் கிளம்பி ஆறு அல்லது ஏழு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்துவிடுவதாய் சொன்னபோது ஆதவன் பெரும்பாடுபட்டு ஏமாற்றத்தை மறைத்தவன்

“ச்சே, காலேஜ் அட்மிஷன் விஷயமாக வருகிறார்கள். நீ இப்போது இவ்வளவு சுயநலவாதியாய் ஆனாய்? நிலா எங்கும் ஓடிவிடப் போவதில்லை. இன்று பேசப் போவதை இன்னும் ஒரு வாரம் கழித்துப் பேசப்போகிறாய்? அப்புறம் என்ன?” என்று தன்னைத் தானே சமாதனம் செய்துகொண்டான்.

மாலை ஆதவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது, ஆர்த்தி முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு டிவியில் கண்ணைப் பதித்திருக்க, மாமியாரும் மருமகளும் கிட்செனில் ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

சோபாவில் ஆர்த்தி அருகில் அமர்ந்தவன் “எப்போ வந்தீங்க ஆர்த்தி? அப்பா எங்கே?” என்று அவளிடம் ஒரு காட்பரிஸை நீட்டினான்.

“நாங்க வந்து அரை மணி நேரமாச்சு. அப்பா எங்கேயோ வெளியே போயிருக்காங்க. எங்கேன்னு அம்மாகிட்டேக் கேட்டுக்கோங்க” என்று பதிலளித்தவள் சாக்லேட்டைப் பிரித்து அதில் மூழ்கினாள்.

இன்னொன்றை நீட்டி “இதை அண்ணியிடம் கொடு” என்று ஆதவன் முடிக்குமுன்

“யாரு நிலாகிட்டயா? என்னால முடியாது,” என்று முகத்தில் அடித்தால் போல் பதில் வந்தது அவனது அருமைத் தங்கையிடமிருந்து.

“ஷ், என்ன நிலாவா? ஒழுங்கா அண்ணின்னுக் கூப்பிட்டுப் பழகு” என்று கண்டித்துவிட்டு சமையலறை நோக்கிச் சென்றான்.

அதற்குத் தான் இந்நேரம் வரைத் திட்டுவாங்கி முடித்திருந்ததால் ஆர்த்திக்கு இப்போது அண்ணனும் அதையே சொல்லவும் பயங்கர எரிச்சலாக வந்தது. அதை எல்லாம் வெண்ணிலா மேல் காட்ட முடிவெடுத்துத் தக்கத் தருணத்திற்காகக் காத்திருந்தாள்.

சமையலறையில் மகனைக் கண்டதும் “எப்போ தம்பி வந்தாய்?” என்று கல்யாணி விசாரிக்க

“நான் வந்து பத்து நிமிஷம் ஆச்சு. உங்க மருமகளைக் கொஞ்சிட்டே இருந்ததில நான் வந்தது உங்களுக்குத் தெரியாமல் போனா நான் என்ன செய்றது?” என்று அவன் போலி வருத்தத்துடன் தெரிவிக்க

“போடா, உனக்கேன் பொறாமை? என்னோட மருமகளை நான் கொஞ்சுவேன்? அதை நீ என்னக் கேட்கிறது? ஹ்ம்ம்” என்று அவர் அவனை லேசாக அடிக்க

“நல்லா கொஞ்சிக் குலாவிக்கோங்க. நான் ஒண்ணுமே சொல்லல” என்று தாய்க்குப் பதிலளித்தவன் நிலாவிடம் சாக்லேட்டை நீட்டினான்.

“ஆர்த்திக்கு அத்தான்?” என்று அவள் கேட்டதும், ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு “அவளுக்குக் கொடுத்தாச்சு. நீ சாப்பிடு” என்றான் ஆதவன்.

நான்கு பங்காக வைத்தவள் அவர்கள் இருவருக்கும் அவர்களது பங்கை நீட்டினாள்.

“நான் சாக்லேட் சாப்பிட மாட்டேன். நீயே என்னோடதையும் எடுத்துக்கோ.” என்று அவளிடமே ஆதவன் நீட்டிவிட, கல்யாணியும் அவளிடம் கொஞ்சத்தைக் கொடுத்துவிட்டார்.

இன்னொரு பாதியை அவள் பிரிட்ஜ்ல் வைப்பதைக் கண்டு “உனக்கு வேணும்னா வேற வாங்கிக்கலாம். இப்போ இதை சாப்பிட வேண்டியது தானே?” என்று ஆதவன் கூறியதற்கு “அது மாமாக்கு” என்று பதிலளித்தாள்.

“அவருக்கே சுகர். நீ சாக்லேட் வேற குடு. பேசாம அதை எடுத்துச் சாப்பிடு” என்று கல்யாணி அவளை அதட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஆதவனின் கண்ணில் ஆர்த்தி சாப்பிட்டு விட்டுக் கீழேப் போட்டிருந்த சாக்லேட் பேப்பர் பட்டது.

இருவரது பழக்கவழக்கங்களும் உரைக்க ஆர்த்தியிடம் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறவேண்டும் என்று மனதில் குறித்துக் கொண்டான் ஆதவன்.

இரவு அனைவரும் படுக்கச் சென்றதும் அவர்களது அறைக்கு வந்த வெண்ணிலாவிற்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

ஆதவன் அவனது மேஜையில் அவளுக்கு முதுகுக் காட்டி ஏதோ வேலையில் மூழ்கியிருக்க, அவனது கட்டிலில் படுக்க

ஒரு மாதிரி இருந்ததால் எப்போதும் போல் ஒரு போர்வையை எடுத்துக் கீழே போட்டுப் படுத்தாள் வெண்ணிலா. ஏதேதோ யோசனைகள் மனதில் வலம்வர அவள் கண்ணயர்வதற்கு அரை மணி நேரமானது.

வேலை முடிந்து ஆதவன் திரும்பிய போது கட்டிலில் அவளைக் காணாமல் இன்னும் என்ன செய்கிறாள் என்று யோசித்தவாறே வெளியே வர அரை வாசல் நோக்கி நடந்தான்.
அவள் கீழே படுத்திருப்பதைக் கண்டதும் முகம் வாடிவிட்டது ஆதவனுக்கு.

முயன்று அவள் முந்தைய நாள் படுத்திருந்த நிலையை மனதில் கொண்டுவந்து அவளை நெருங்கி கையில் ஏந்தினான். கட்டிலில் அவளைப் படுக்கவைத்துவிட்டு, விளக்கை அணைத்து அவளருகில் படுத்தவனால் முந்தைய நாள் போல நிம்மதியாக உறங்கமுடியவில்லை.

அவள் மனதில் தான் இருக்கிறோம் என்பதில் துளியும் அவனுக்குக் குழப்பமில்லை என்றாலும் அதை அவளே இன்னும் உணரவில்லை என்று தோன்றியது ஆதவனுக்கு.

ஆனால் தான் இன்று நடந்து கொண்ட முறையை வைத்துக் கூட அவளால் தன்னைப் புரிந்துக் கொள்ளமுடியவில்லையா என்று மனம் லேசாக வருந்தியது.

"ஒரே நாளில் எல்லாம் சரியாகவேண்டும் என்று ஓவரா எதிர்பார்க்கிற. தப்பு மகனே தப்பு" என்று மனம் இடித்துரைத்தது. இந்த எண்ணங்களால் அவன் தூங்குவதற்கு வெகுநேரமானது

இந்த வருத்தம் காலையில் சற்று மட்டுப் பட்டிருக்க, மாலையில் ஆறு மணி அளவில் சந்தோஷ் ஃபோன் செய்துக் கூறிய விஷயத்தில் மனம் மேலும் வாடியது.

ஆதவன் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது சந்தோஷிடமிருந்து ஃபோன் வர அதை அட்டென்ட் செய்தவனிடம் "ஹலோ அத்தான், நான் சந்தோஷ் பேசுறேன். வீட்டுக்கு வந்துடீங்களா? அக்கா இருக்காளா?" என்று அவன் கேட்க

"இல்ல சந்தோஷ். நான் இன்னும் ஆபீஸ்ல தான் இருக்கேன். என்ன விஷயம் சொல்லு." என்றான் ஆதவன்.

"இன்னைக்கும் இத்தனை நேரம் ஆபீஸ்ல இருக்கீங்களா?" என்று சந்தோஷின் அந்த பதிலில் வியப்பு வெளிப்படையாய் இருக்க

"இன்னைக்கு என்ன விசேஷம்?" என்றான் ஆதவன் புரியாமல்

"என்ன அத்தான் இப்படிக் கேட்குறீங்க, இன்னைக்கு வனி அக்காவுக்குப் பிறந்தநாள்" என்று பதில் கூறிய சந்தோஷ் வருந்தியதை விட, ஆதவனுக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது

****

பாகம் 14

"சாரி சந்தோஷ், இன்னைக்கு நிலாக்குப் பர்த்டேன்னு எனக்குத் தெரியாது. நீ அவகிட்டே பேசணும்ன்னா அப்பாவோட நம்பருக்குக் கூப்பிட்டுப் பேசு" என்று அவனுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுத் தொடர்பை துண்டித்தான்.

"என்னிடம் பிறந்தநாள் என்று கூட சொல்லவில்லையே. நான் என்ன அவ்வளவு அந்நியனா?"

"நேற்றிரவு கூட தரையில் படுத்திருந்தாளே? என்னுடைய நடவடிக்கைகளை வைத்துக் கூடவா அவளுக்கு என் மனது புரியவில்லை?"

"மனதளவில் என்னை நெருங்கிவிட்டாள் என்று நினைத்தேனே? அது என்னுடைய மனதின் கற்பனையோ?"

"கண்டிப்பாக கற்பனை இல்லை. எனது உடையை அணியும்போது அவளுக்குப் பயம் போகிறது என்றால் அதற்கென்ன அர்த்தம்? இரண்டு நாட்களும் அல்லவா எனது உடையை அதாவது என் அருகாமையை நாடி இருக்கிறாள்... அதனால் அவள் என்னை மனதால் விரும்புவது உறுதி தான்."

"ஆனால் நேற்று நினைத்தது போல அவளே இன்னும் அதை உணரவில்லை. அவளாக உணர வேண்டாம்... இந்த விஷயத்தில் அது ஒரு சரியான டியுப் லைட் அதனால் அவளாக உணர்வது ரொம்பவே கஷ்டம் , நான் நடந்து கொள்வதை வைத்தாவது யூகித்து இருக்கலாம் இல்லையா?"

"பப்பு உன்னைவைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறேனோ? உனக்குப் பாடம் எடுத்தே என்னோட எனெர்ஜி எல்லாம் போய்டும் போலிருக்கு... அப்புறம் மித்ததெல்லாம் எப்படி... ஹ்ம்ம்"

“நானே உன் படிப்பு முடியும்வரை என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கவேண்டுமே என்று பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால்... உனது படிப்பு முடிந்தபின்னும் உன்னை சரிகட்டுவது லேசு பட்டக் காரியமாக இருக்காது போலிருக்கே... ஹ்ம்ம்...”

“அதை அப்புறம் பார்க்கலாம்... இப்போது பர்த்டே பற்றி நினை ஆதி... ஹான் ஆமா...
பர்த்டே என்று தெரிந்திருந்தால் நேத்தி நைட்டே ஏதாவது சர்ப்ரைஸ் கிபிட் பிளான் பண்ணி இருக்கலாம்... இப்போ பிறந்த நாளே முடியப் போகுது... அதுவும் கல்யாணமாகி முதல் பிறந்தநாள்... ஹ்ம்ம்...”

“ஆமா “எனக்கு இன்னைக்குப் பிறந்தநாள். விஷ் பண்ணுங்க. கிபிட் கொடுங்க” அப்படின்னு அவளே வந்து உங்கிட்டே சொல்லுவா பாரு... போடா இவனே... நீயா கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு இருந்திருக்கணும்... சும்மா அவளையே குறை சொல்றதை முதல நிறுத்து...”

என விதவிதமாய் நிலாவைத் திட்டியபடி (கொஞ்சியபடி என்று சொல்லவேண்டுமோ!) வேலைகளை வேகமாக முடித்துவிட்டு அலுவலகத்திலிருந்து கிளம்பினான் ஆதவன்.

சந்தோஷ் ஃபோனை வைத்ததும் தந்தைக்கு அழைத்தான் ஆதவன். அவர் அழைப்பை எடுக்காமல் இருக்கவே, இப்போது பைக்கில் ஏறுமுன் ஒரு முறை முயன்றபோது அவர் அண்ணா யுனிவெர்சிட்டியில் கொன்செல்லிங் நடக்கும் இடத்தில் இருப்பதாகவும், ஆர்த்தியின் தோழிகள் சிலருக்கு இன்றைக்கு அழைப்பு என்பதால் அவர்களைப் பார்க்க ஆர்த்தியை அழைத்து வந்ததாகவும் கூறினார்.

அவரிடம் உரிய விதமாகப் பேசி வைத்துவிட்டு, வண்டியை செலுத்தியவாறே நிலாவிற்கு என்னப் பரிசு வாங்கலாம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

முதலும் முடிவுமாக செல்ஃபோன் வாங்குவது என்ற முடிவுக்கு வந்தவனுக்கு அதை அவளை அழைத்துச் சென்று அவளுக்குப் பிடித்ததாக வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

ஆனால் அவளை முதன்முதலாகப் பிறந்தநாளுக்கு விஷ் பண்ணும்போது வெறும் கையோடு விஷ் பண்ணவும் மனம் வரவில்லை.

என்ன செய்யலாம் என்று அவன் யோசிக்கும்போது வேட்டை நெருங்கி இருந்தான். ஆனால் வீட்டுக்குச் சும்மாப் போக மனமில்லாமல் பெசன்ட் நகரிலிருக்கும் பொட்டிக் ஒன்றுக்குச் சென்று அவளுக்குச் சுடிதார் வாங்கிக்கொண்டு போகலாம் என்று எண்ணியவன் வீட்டுக்குச் செல்லாமல் வண்டியைத் திருப்பினான்.

அங்கே ப்ரீத்தியுடன் பல முறை சென்றிருந்ததால் ஒரு தயக்கம் எழுந்தது. ஆனால் மனதிலிருந்து அதை முயன்று அகற்றிவிட்டு நிலாவை மட்டும் மனதில் நிறுத்தி அந்த கடையின் உள்ளே நுழைந்தான்.

டிசைனர் வொர்க் செய்த இளம்சிவப்பு டாப் மற்றும் கரும்பச்சை பாட்டம் அமைத்த ஒரு சுடிதாரை நிலாவிற்கு என்று எடுத்தவன், தங்கைக்கும் இளம் மஞ்சள் நிறத்தில் ஒன்றை எடுத்தான்.

அம்மா, அப்பா ஏதும் நினைக்க மாட்டார்கள் என்றாலும் ஆர்த்தி சிறு பிள்ளைத்தனமாக ஏதாவது நினைப்பாள். நிலா வேறு, நேற்று அந்த சாக்லேட்டுக்கே ஆர்த்திக்கு என்று கேட்டவள் இன்று ஆர்த்திக்கு வாங்கவில்லை என்றால் இதை அணிவாளோ என்னவோ. இந்த எண்ணங்களினால் இருவருக்குமே அவர்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி வாங்கினான் ஆதவன்.

பக்கத்திலிருந்த பேக்கரியில் கேக், சாக்லேட் என்று வாங்கிக் கொண்டு அவன் வீட்டை அடைந்த போது வீடு பூட்டியிருந்தது.

அவன் வீட்டை அடைந்து அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகும் ஒருவரும் வரவில்லை. வேலையெல்லாம் அப்படியே விட்டுவிட்டு வேகமாக வந்த ஆதவனுக்குப் பொறுமை பறந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது பொறுமையின் எல்லையை எட்டியபோது, சந்தோஷ் மீண்டும் அழைத்தான்.

“ஹலோ அத்தான். மாமாக்குக் கூப்பிட்டேன். வெளியில இருக்கிறதா சொன்னாங்க. நீங்க வீட்டுக்கு வந்துட்டா அக்காகிட்டே ஃபோன் கொடுக்க முடியுமா?” என்றான் தயவாக.

“நானே அவளைக் காணாமல் தான் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரமா உட்கார்ந்து இருக்கேன். உன் அக்கா எங்கே போனாள் என்றே தெரியவில்லை” என்றான் எரிச்சலை வெளிப்படையாக காட்டி.

அதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் “ஹோ... ” என்று மட்டும் கூறிய சந்தோஷ் ஃபோனை வைக்குமுன் காலிங் பெல் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“லைன்லேயே இரு சந்தோஷ். நிலாவான்னு பார்க்கிறேன்” என்றவாறே கதவை ஆதவன் திறக்க கல்யாணியும் வெண்ணிலாவும் நின்றிருந்தனர்.

“உன் அக்கா தான், இரு அவளிடம் கொடுக்கிறேன்” என்று ஃபோனில் சந்தொஷிற்குப் பதில் சொன்னவன் வெண்ணிலாவிடம் ஃபோனை நீட்டினான்.

அவனது குரலிலும் முகத்திலும் சில எரிச்சல் கோடுகளை முதல் பார்வையிலேயே கண்டவள் என்னவென்று புரியாமல் ஃபோனை வாங்கிக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவள் தம்பியோடு பேச ஆரம்பித்தபோது, ஆதவன் “எங்கேமா போனீங்க? எவ்வளவு நேரமா வெயிட் பண்றேன் தெரியுமா?” என்று தாயிடம் பொரிய தொடங்கிவிட்டான்.

“எதுக்கு இப்போ கத்துற? வீட்டுக்கு வந்தால் சும்மா உட்கார்ந்து டிவி பார்க்கிறது, இல்லை எப்போதும் போல லேப்டாப்பைத் திறந்து வச்சுக்கிட்டு இருக்கிறது தானே? அதை விட்டுட்டு என்கிட்டே பாய்கிற?” என்று அவரும் குரலை உயர்த்தினார்.

“ஆமா டிவி பார்க்கிறதுக்குத் தான் நான் இருக்கிற வேலையை எல்லாம் அப்படியே போட்டுட்டு வரேன் பாருங்க” என்று அவன் தனது கோபத்தைத் தொடர்ந்தான்.

“வேலை இருந்தா பார்த்துட்டு வரவேண்டியது தானே? எதுக்கு சீக்கிரம் வந்தே? சீக்கிரம் வந்தது கூட சரி, நாங்க அப்போ வீட்ல இல்லைனா அதுக்கு இப்படித் தான் கத்துவியா? என்கிட்டேயே இப்படி செஞ்சினா... அந்த பொண்ணு பாவம்” என்று அவர் கண்டித்ததும்

“ரொம்பத் தான் பாவம் உங்க மருமக. இன்னைக்கு அவளுக்குப் பர்த்டே. அதனால தான் சீக்கிரம் வந்தேன்” என ஆதவன் இன்னமும் மனம் ஆறாமல் சொல்லவும்

“அப்படியா? பிறந்தநாளா? இந்த நிலாப் பொண்ணு சொல்லவே இல்லையேடா தம்பி” என்று கல்யாணி அவர் பங்கிற்கு வருத்தப்பட்டார்.

அதே சமயம் நிலா தம்பியிடம் வாழ்த்துக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, ஃபோன் செய்யாதற்குத் திட்டும் வாங்கி முடித்திருந்தாள்.

அவர்கள் பேசியது முழுதும் இல்லாவிட்டாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் நிலாவின் காதில் விழுந்திருந்தது.

திருவிழாவில் தொலைந்துபோன குழந்தையின் முகபாவத்தோடு நிலா நின்றிருக்க அவளைப் பார்த்த ஆதவக்கு கோபம் மட்டுப் பட்டது. ஆதவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு வழமை போல் தலையை குனிந்து கொண்டாள் அவனது அருமை மனைவி.

ஆதவன் வாழ்த்துமுன் கல்யாணி முந்திக் கொண்டார் “என்ன நிலா ஒண்ணுமே சொல்லமா இருந்துட்டே? எங்களுக்குத் தான் உன்னோட பிறந்தநாள் தெரியவில்லை என்றால் நீயாவது சொல்லி இருக்கலாம் இல்லையாமா. இப்போது கோவில ஒரு அர்ச்சனையாவது பண்ணிட்டு வந்திருக்கலாம். ஒரு பாயசம், ஸ்வீட் ஒண்ணுமே செய்யலையே?” என்று புலம்பியவர்

“ச்சே இப்பவும் பேசிட்டே இருக்கேன் பாரு. ஹாப்பி பர்த்டே நிலா” என்று தோளை அணைத்து வாழ்த்தினார்.

அவர் முதலில் புலம்பியதற்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் நின்றிருந்தவள் “தேங்க்ஸ் அத்தை. என்னை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க” என்றுவிட்டு அவரது காலில் விழுந்து வணங்கினாள்.

“தீர்காயுசா இருமா” என்று அவள் தலையில் கைவைத்து மனதார வாழ்த்தினார் கல்யாணி.

“காலில் விழுந்திருக்கே, பிறந்தநாள் வேற, இந்தா” என்று தனது பர்ஸிலிருந்து ஐந்நூறு ரூபாய் தாள் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

“இவ்வளவு ரூபா எல்லாம் வேண்டாம் அத்தை” என்று அவள் மறுக்க,

“ஸ்ரீ தேவியை வேண்டாம்னு சொல்லக் கூடாது. சும்மா வச்சுக்கோ” என்று கையில் திணித்தார்.

ஒன்றும் சொல்லாமல், முக்கியமாக நிலாவின் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அவர்களது உரையாடலை கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் ஆதவன்.

“நான் போய் கொஞ்சமா கேசரி கிண்டுகிறேன்” என்று கல்யாணி உள்ளே நகர்ந்ததும் அவர் பின்னாடியே நழுவப் பார்த்த நிலாவைக் கைப்பற்றி நிறுத்தி அப்படியே அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான் ஆதவன்.

“விடுங்கத்தான்... அத்தை இருக்காங்க” என்று அவள் மெல்லிய குரலில் முனகியவாறே கையை உருவ முயல, அவன் திரும்பி அவளைப் பார்த்தப் பார்வையில் கப்பென்று வாயை மூடிக் கொண்டு அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்து கதவை அடைத்தவன் நிதானமாக அவளைத் தன் கைகளுக்குள் கொண்டுவந்தான்.

இடுப்பை வளைத்து, முகம் நோக்கிக் குனிந்து, நெற்றியில் இதழ் ஒற்றி "என்னோட செல்லப் பப்புக்கு இனிய பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள்" என்று அவன் சொல்லி முடித்தபோது கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்த நிலாவின் கரங்கள் அவளையும் மீறி அவனை அணைத்தன.

அந்த செயல் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது என்று காட்டுவது போல் அவளது மென்கன்னத்தில் அழுத்தமாய் இதழ் ஒற்றினான் ஆதவன்.

"தேங்க்ஸ் அத்தான்" என்று நன்றி நவில அவள் முயன்ற போது காற்று கூட வாயிலிருந்து வரவில்லை நிலாவிற்கு.

ஒருமுறை அவளது கண்களை நிமிர்ந்து பார்த்தவன், திரும்பவும் குனிந்து அவளது கன்னத்தைப் பலமாக கடித்தான்.

"ஸ்ஸ் ஆ..." என்று கன்னத்தைத் துடைக்க அவனை அணைத்திருந்த கையை நிலா எடுக்க முயன்று போது அந்த முயற்சியை அவளது கையை அழுத்தித் தடுத்தவன்.

"எனக்கு இதைவிட பலமா வலிச்சது" என்றான் கண்களை நோக்கி

"நான் கடிக்கவே இல்லையே" என்று அவள் கண்ணை விரித்துப் பரிதாபமாய் கேட்க

"மை ஸ்வீட் லிட்டில் பப்பு" என்று இன்னும் இறுக அணைத்தான்.
"எங்கே அத்தான் வலிக்குது" என்று சற்று தைரியத்தைக் கூடி அவள் மெதுவாகக் கேட்க

"ஹ்ம்ம்... இங்கே?" என்று அவனது இதயம் இயங்குமிடத்தை சுட்டிக் காட்டினான்.

"அங்கேயெல்லாம் நான் கடிக்கவே இல்லை. வேற யாராவது இருக்கும்?" என்று அவள் ஒரு மாதிரி குரலில் கேட்கவும்

"ரொம்பக் கஷ்டம். நீ ஏன் பப்பு என்கிட்டே பார்த்டேன்னு சொல்லல? அதுதான் வலிக்குது" என்று அவள் மேலும் கண்டதையும் யோசிக்க இடம் கொடாமல் அவளது முகத்தை வருடிக் கொண்டே கேட்டான் ஆதவன்.

"அது... அது வந்து..." என்று ஆரம்பித்தவள்

"நீ அங்கே வரவரைக்கும் நான் இங்கே இருந்து வரமாட்டேன்டா செல்லம்" என்று அவளது கழுத்தில் முகம் புதைத்து மற்றொரு கையால் பின்னங்கழுத்தை வருடினான்.

அவள் அந்த செய்கையில் குறுகுறுத்து வார்த்தை எழாமல் நின்றிருக்கவும்

"என்னடா பப்பு, உனக்கு இது ரொம்ப பிடிச்சிருக்கா? உனக்குப் பிடிச்சிருந்தா எனக்கு டபுள் ஓகே தான்" என்று கிறக்கமாகச் சிரித்தான்.

"ஹான்... ஆமா... ஐயோ இல்லை..." என்று அவள் தடுமாற, ஆதவனுக்குச் சிரிப்பாகத் தான் வந்தது.

"விடுங்கத்தான், நான் போகணும். அத்தை தனியா இருக்காங்க" என்று அவள் கெஞ்சியதற்கு

"நீ இன்னும் வரவே இல்லைடா. நீ வந்ததும் போய்டலாம். நோ ப்ரோப்லேம்" என்றான் முகத்தை அவளது கழுத்திலிருந்து எடுக்காமலே.

"இங்கே அத்தான் வரணும்?" என்று அவள் புரியாமல் கேட்க

"அடக்கடவுளே, நீ ஏன் என்கிட்டே பார்த்டேன்னு சொல்லலைன்னு கேட்டேனே அங்க தான்" என்று நினைவூட்டினான்.

"அது... அது வந்து... எனக்கே நியாபகமில்லை அத்தான்" என்று அவள் சொல்லி முடித்தப் போது,

"பாதி வழி தான் வந்திருக்கே... இன்னும் பாதியை நைட் வந்துடு என்ன?" என்று விட்டு அவளை இறுக்கி இருந்த கைகளை லேசாகத் தளர்த்தினான்.

அது தான் சாக்கென்று நிலா வேகமாக நகர முற்பட "ஹே இரு இரு, உனக்கு ஒரு சின்ன கிபிட் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன். அதை வாங்கிட்டுப் போ" என்று அவளை நிறுத்தினான்.

கவரிலிருந்து அவளுக்கென்று வாங்கி வந்திருந்த சுடிதாரை எடுத்து அவளிடம் நீட்டியவன் "சின்ன கிபிட் தான். இந்த வீக்எண்டு வெளியில கூட்டிட்டுப் போய் செல்ஃபோன் வாங்கித் தரேன்டா. இப்போதைக்கு அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோ" என்றான் கெஞ்சுதலாக

அந்த டிரஸ்சை வருடிக் கொண்டே ''ரொம்ப தேங்க்ஸ் அத்தான். இதுவே பெரிசு தான். செல் எல்லாம் வேண்டாம். ரொம்ப தேங்க்ஸ்'' என்றாள் மகிழ்ச்சிப் பொங்கிவழிய.

''என்னடா இவ்வளவு தேங்க்ஸ் சொல்றே?. நானே பர்த்டே கூடத் தெரியாம இருந்திருக்கோமேன்னு வருத்தப் பட்டுட்டு இருக்கேன்... நீ என்னன்னா இதுக்கே இப்படி தேங்க்ஸ் சொல்றே'' என்றான் ஒரு வருத்தமான முறுவலுடன்.

அதற்கு அவள் பதில் கூறுமுன் காலிங்பெல் மீண்டும் அடித்தது. ''அத்தான் போகட்டா?'' என்று அவனிடம் அனுமதி வாங்கியவள்

''போ..'' என்று அவன் கன்னத்தைத் தட்டி சரியென்றதும் கதவைத் திறந்துக் கொண்டு வேகமாக வெளியே ஓடினாள்.

ஆதவன் கொடுத்த டிரஸ் கையிலேயே இருக்க, நிலா கதவைத் திறந்ததும் உள்ளே நுழைந்த ஆர்த்தியின் கண்களில் அது தான் முதலில் பட்டது.

சுந்தரேசனும் ''என்னமா புது டிரஸ்சா... நல்லா இருக்கே'' என்று விசாரிக்க, தான் போக நினைத்த காலேஜ் சீட் எல்லாம் காலியாகிக் கொண்டிருக்கும் ஆத்திரத்தை சம்பந்தமில்லாமல் நிலா மேல் திசைத் திருப்பினாள் ஆர்த்தி.

அவர்கள் வந்ததை உணர்ந்து சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்த கல்யாணி ''இன்னைக்கு நிலாக்குப் பிறந்தநாள். தம்பி வாங்கிட்டு வந்திருப்பான்'' என்றார் பதிலாக.

''ஹோ... பர்த்டேவா... என்னமா சொல்லவே இல்லையே நீ... '' என்று வருத்தப்பட ஆரம்பித்தவர், நிலா காலில் விழவும் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தி

''நல்லா இருமா, இந்த பிறந்தநாள் உன்னோட வாழ்க்கையை இன்னும் நல்லபடியா வைக்கட்டும்'' என்று மனதார வாழ்த்தினார்.

மனைவியைப் போலவே அவரும் பணத்தை எடுத்துக் கொடுக்க நிலா கல்யாணி கொடுத்துவிட்டதாகக் கூறி மறுத்தாள். கணவன் – மனைவி இருவரும் வற்புறுத்தி அவளிடம் பணத்தைக் கொடுத்தனர்.

இவை அனைத்தையும் முகத்தில் ஒரு சந்தோஷப் புன்னகையுடன் ஆதவன் பார்த்திருக்க, நேர்மாறாக ஒரு வெறுப்புடன் பார்த்திருந்தாள் ஆர்த்தி.

கல்யாணியிடமும் கணவன் பரிசளித்த உடையைக் காட்டிய நிலா, ஆர்த்தியிடம் திரும்பியபோது சற்று உறுத்தலாக இருந்தது.

நிலாவின் முகபாவத்தைக் கண்ட ஆதவன் ஆர்த்தியிடம் அவளுக்கென்று வாங்கிவந்திருந்த உடையைக் கொடுத்தான்.

நிலாவின் முகத்தில் நிம்மதி பரவி ஆதவனைப் பார்த்து அழகாய் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டதும் இருவருக்கும் வாங்கியபோதிருந்த மனநிலையை விட இப்போது மனம் நிறைந்தது.

அவர்கள் இருவரும் மனதால் பேசிக் கொண்டிருக்க, ஆர்த்தியோ ''எனக்கு இந்த சுடிதார் பிடிக்கல. அவளுக்கு மட்டும் அழகா வாங்கிட்டு வந்துட்டு எனக்கு மட்டும் மாரியம்மன் கோவில கூழ் ஊத்துற மாதிரி ஒரு கலரா?'' என்று குரல் எடுத்துக் கத்தினாள்.
மற்ற நால்வரின் முகமும் சட்டென்று வாடிவிட, அன்றைய மகிழ்ச்சி நிறைந்த சூழலில் இருள் படர்ந்தது.

''உனக்குப் பிடிக்கலைன்னா நாளைக்குப் போய் வேற மாத்திக்கலாம் ஆர்த்தி'' என்று ஆதவன் சொல்ல

''எனக்கு இன்னைக்கே வேணும். அவ மட்டும் இன்னைக்கே போட்டுப்பா. நான் நாளைக்கு வரைக்கும் வெயிட் பண்ணனுமா?'' என்று அவள் லாஜிக் இல்லாமல் தன் வாதத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

''பிசாசு மாதிரி கத்தாத... இன்னைக்கு நைட்டே அந்த டிரஸ்சை போட்டுக்கப்போறியா? அது தான் நாளைக்கு மாத்திக்கலாம் என்று அண்ணன் சொல்றான் இல்லை.. சும்மா இரு'' என்று கல்யாணி கண்டித்தார்.

அன்னையின் கண்டிப்பு செல்லுபடியாகாமல் ''இல்லை. எனக்கு இப்பவே வேணும். அவளோடதைக் கொடுக்கச் சொல்லுங்க'' என்று தன் நோக்கத்தை வெளியிட்டாள் ஆர்த்தி

''அடிச்சேன்னா தெரியும். திமிர் ரொம்ப ஜாஸ்தி ஆகிடுச்சு'' என்று சுந்தரேசன் அவளை அடிக்கக் கை ஓங்க

நமது தியாகச்செம்மல், பாரி வள்ளல் பரம்பரையில் பிறந்த ஈடு இணையற்ற மாணிக்கம் நடுவே புகுந்து ''இந்தா ஆர்த்தி, இதை நீயே வச்சுக்கோ'' என்று அவள் கையிலிருந்த உடையை நாத்தனாரிடம் கொடுத்தாள்.

''ஷ் நிலா வேண்டாம்மா'' என்று அவளிடம் கல்யாணி மறுக்க,

சுந்தரேசனோ ''ஹே ஆர்த்தி, அதை நிலாகிட்டேத் திருப்பிக் கொடு'' என்று கர்ஜித்தார்.

''ம்ஹ்ஹூம் மாட்டேன்'' என்று அவள் உடையை இறுக்கிப் பிடிக்க, முதுகில் ஒன்று வைத்தார் சுந்தரேசன்.

''ஹய்யோ வேண்டாம் மாமா. அவளே வச்சுக்கட்டும். நீங்க அடிக்காதீங்க. ப்ளீஸ் மாமா'' என்று நிலா கெஞ்ச

''பாரு... பாரு... அவளைப் பார்த்துப் படி'' என்று மகளை அதட்டினார் சுந்தரேசன்.

''ஆமா இவ பெரிய இவ... சும்மா அவளையே எல்லாரும் தாங்குங்க...'' என்று அவள் முடிப்பதற்குள் இன்னொரு அடி விழுந்தது.

ஆர்த்தி அந்த உடையை கொடுக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து, ''சரி கழுதை. இன்னொரு சுடிதாரையாவது நிலாவிடம் கொடு'' என்றார் கல்யாணி.

''அது அண்ணன் எனக்கு வாங்கிட்டு வந்தது. நான் ஏன் கொடுக்கணும்?'' என்று விதண்டாவாதம் நடத்தினாள் மகள்.

''அவள் மட்டும் அவளோட புருஷன் பிறந்தநாளுக்கு வாங்கிட்டு வந்ததைத் தூக்கிக் கொடுத்தாள் இல்லை? உனக்கு என்ன? உனக்குத் தான் அந்த டிரஸ் பிடிக்கல இல்ல.. ஒழுங்கு மரியாதையா அவகிட்டே கொடு'' என்று ஒரு விரல் நீட்டி மிரட்டினார் சுந்தரேசன்.

''முடியாது'' என்று அழுத்திச் சொல்லிவிட்டு மற்றொரு அறைக்குள் புகுந்து கதவை அடைத்துக் கொண்டாள் ஆர்த்தி.

அதன்பின்னர் கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் மாறி மாறி ஆரத்தியைத் திட்டிவிட்டு அவளுக்காக மன்னிப்புக் கேட்க, நிலாவோ ஆர்த்தியை இனிமேலும் அடிக்க வேண்டாம் திட்ட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆதவனுக்கோ முதன்முதலாய் ஒரு பரிசு வாங்கினோம், அதுவும் பிறந்தநாள் அன்று... அது இப்படியா ஆகவேண்டும் என்ற குமுறலில் ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தான்.
நிலாவிற்கோ அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருப்பது மனதை வாட்டியது.

உணவையும் மௌனமாக உண்டுவிட்டு அவன் படுக்கச் சென்றுவிட, நிலாவிடம் பாலைக் கொடுத்து முன்னராகவே அறைக்கு அனுப்பி வைத்தார் கல்யாணி.

கட்டிலில் கால் நீட்டி அமர்ந்திருந்தவன் நிலா வந்ததும் அவளிடம் ஒரு பார்வையை செலுத்திவிட்டு வேறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டான்.

மனதிற்கு மேலும் சங்கடமாக இருக்க, கட்டிலை நெருங்கி, பாலை அவனிடம் நீட்டினாள் வெண்ணிலா.

''அங்கே வச்சிடு'' என்று கட்டிலின் வலப்புறம் இருந்த சிறிய மேஜையை கட்டியவன், கீழிறங்கி படுத்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

அவனது அந்த செய்கை மனதை வாட்ட ''கோபமா அத்தான்?'' என்றாள் வெண்ணிலா மென்குரலில்.

பதிலேதும் இல்லாமல் போகவே கண்களில் கண்ணீர் நிறைய, அவளது போர்வையை எடுக்க கை நீட்டினாள். நீட்டியவரை தான் நினைவில் நின்றது நிலாவிற்கு.

சில நொடிகளில் அவளை இழுத்துக் கட்டிலில் போட்டவன், மறு நொடியே அவளைத் தன் மேல் படுக்கச் செய்து ''ரொம்ப கொழுப்புடி பப்பு உனக்கு. இங்க ஒருத்தன் எப்படா வருவான்னு உட்கார்ந்து இருக்கேன். மேடம் வந்ததும் போர்வை எடுத்துட்டு படுக்கப் போறீங்க... ம்ம்ம்'' என்றான்.

கண்களைத் துடைக்க அவள் கையை தூக்கியபோது ''நோ செல்லம்'' என்று விட்டு உதட்டால் கண்களை ஒற்றி எடுத்தான்.

''என் மேல கோபமா அத்தான்?'' என்று நிலா ஒரு விசும்பலுடன் கேட்க

''கோபமெல்லாம் இல்லை. கொஞ்சம் வருத்தம். ஏன்டா? நான் அந்த சுடிதாரை எவ்வளவு ஆசையா வாங்கிட்டு வந்தேன் தெரியுமா? நீ ஏன் அதைத் தூக்கிக் கொடுத்தே? என் தங்கை தான் என்றாலும்... அங்கே ஏதாவது சொன்னா இன்னும் அவ பிடிவாதம் ஜாஸ்தி ஆகும்... பொறுமையா சொல்லிக்கலாம் என்று விட்டுவிட்டேன். ஆனா உன்னோட பர்த்டேக்குன்னு நான் வாங்கின முதல் கிபிட்... ஹ்ம்ம் '' என்றான் ஆதவன் அவளை அவனருகில் படுக்கச் செய்தவாறே.

''பாவம் அத்தான், ஆர்த்தி, மாமா வேற அடிச்சுட்டாங்க. அது தான் கொடுத்தேன்'' என்று கூறியவளுக்கு அவனுக்கு இன்னும் கோபம் இருக்கிறதோ என்று சந்தேகமாக இருந்தது.

''எல்லாத்தையும் இப்படி விட்டுக்கொடுக்க கூடாது நிலாமா.உனக்கே உனக்குன்னு ஏதாவது வச்சுக்கணும்'' என்று அவன்

தீவிரமாகக் கூற ‘‘ம்ம்ம் சரி’’ என்று ஆமோத்திதவள் அவனையே தனக்கே தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டு, யாரோ சொன்னதற்கெல்லாம் அவனை வதைக்கப் போவது இருவருக்குமே புரியவில்லை.

அந்த வதை படலமும் இரு நாட்களிலேயே ஆரம்பமாகப் போவதை உணராமல் ஆதவன் நிலாவிடம் தனது கேள்விப் பதில் படலத்தைத் தொடர்ந்தான்.

****

பாகம் 15

‘‘சரி பப்பு, அப்போ கொஞ்ச தூரம் தானே வந்தே... மீதி வழியை இப்போ வந்துடுடா... ஹ்ம்ம் சொல்லு ஏன் என்கிட்டே சொல்லல்ல? நீயே மறந்துட்டேன் என்று சொல்றதை எல்லாம் என்னால் ஒத்துக்க முடியாது’’ என்றான் அவளது மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டி.

‘‘நிஜமா தான் அத்தான். இன்னைக்கு காலேஜ் போய் பவி விஷ் பண்ணின அப்புறம் தான் எனக்கே நியாபகம் வந்தது’’ என்று கூறிவிட்டு, அவன் முகத்தை ஏதும் கோபமாக இருக்கிறதா என ஆராய்ந்தாள்.

‘‘ஹ்ம்ம்... நீ என்கிட்டே சொல்லலைன்னு எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருந்ததுடா.. சந்தோஷ் வேற எனக்குத் தெரியலன்ன உடனே கொஞ்சம் வருத்தமா பேசினானா... ’’ என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

‘‘நான் வேணும்னே சொல்லாம இருக்கல அத்தான்’’ என அழுதுவிடும் தோரணையில் அவள் சொல்லவும்

‘‘ஷ். என்கிட்டே ஏன் இந்த பயம்? சரி அதை விடு, பர்த்டே அன்னைக்கு ஒரு கிபிட்டும் இல்லைன்னு வருத்தமா இருக்காடா பப்பு?’’ என்றான் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

‘‘ம்ஹ்ம்ம்... அப்படி எல்லாம் இல்லவே இல்லை. எல்லா பர்த்டே விட இந்த பர்த்டே தான் சந்தோஷமா இருந்தேன் தெரியுமா?’’ என்றாள் கண்கள் பனிக்க

அவள் தனக்காகச் சொல்கிறாள் என்று மனதிற்கு இதமாக இருந்தாலும், வருத்தம் முழுதாக நீங்காமல் ‘‘சும்மா எனக்காகச் சொல்லாதே... நான் காலையில இருந்து விஷ் பண்ணல... அதுவுமில்லாம இந்த ஆர்த்தி வேற ஒரு பெரிய கூத்துப் பண்ணி வச்சிருக்கா... அப்புறம் எப்படி சந்தோஷமா இருந்தேன்னு சொல்றே’’ என்றான்

‘‘சத்தியம் அத்தான். ஹாஸ்டல்ல இருக்க வரைக்கும் மதர் மறக்காம விஷ் பண்ணுவாங்க... வேற யாரும் விஷ் பண்ணினதில்ல’’

‘‘சந்தோஷ்?’’

‘‘அவனும் சின்னப்பையன் தானே... விவரம் தெரிந்ததும் மறக்காம விஷ் பண்ணுறான், அப்புறம் காலேஜ் சேர்ந்ததும் பவி... கொஞ்சம் ஃபிரிண்ட்ஸ் எல்லாரும் செய்வாங்க தான்... ஆனா இன்னைக்கு ரொம்பவே சந்தோஷமா இருந்தது அத்தான்’’ என்று என்றுமில்லா திருநாளாய் அவள் நீளமாகப் பேசி முடித்ததும் ஆதவன் அவளை ஆறத் தழுவியிருந்தான்.

அவள் பாசத்திற்காக ஏங்கிய நாட்களை எண்ணி மனம் வெகுவாகத் தவித்தது. இனிமேல் எதற்காகவும் அவள் ஏங்கும்படி வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டது. இன்று நடந்தவைக்கு அவளிடம் தகுந்த விளக்கம் கூறி ஆர்த்தியின் செயலுக்கு மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று அந்த உத்தரவின் முதல்படியை நிறைவேற்ற எண்ணினான் ஆதவன்.

‘‘ரொம்ப சாரிடா. ஆர்த்தி செய்ததற்கு நான் உங்கிட்டே மன்னிப்பு கேட்குறேன்’’

‘‘ச்சே என்ன அத்தான் நீங்க போய் என்கிட்டே மன்னிப்பெல்லாம் கேட்குறீங்க... அவ எனக்குத் தங்கச்சி மாதிரி தானே... எனக்கு ஒன்னும் கஷ்டமா இல்ல அத்தான்’’ என்றாள் புன்னகையுடன்.

அந்த இளம் புன்னகை மனதை கொள்ளையடிக்க ‘‘என்னோட ஸ்வீட் லிட்டில் பப்பு. ஹ்ம்ம் இல்லை இல்லை என்னோட ஸ்வீட் பப்பு. நீ இவ்வளவு பக்குமவா பேசினப் பிறகு இந்த இடத்தில லிட்டில் சொல்லக் கூடாது’’ என்று நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

‘‘என்னடா இவன் தங்கையை அதட்டி அடக்காம இங்கே வந்து நம்மகிட்ட சாரி கேட்குறானேன்னு நினைக்கிறே தானேடா’’ என்று அவன் கேட்க

‘‘நான் என்ன நினைக்கிறன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியுமாம்? நான் ஒன்னும் அப்படியெல்லாம் நினைக்கல’’ என்று அவள் சிணுங்கினாள்.

அந்த சிணுங்கலைப் பார்த்ததும், ‘‘இப்படியெல்லாம் செய்யாதே நிலாமா... நானே கஷ்டப்பட்டு என்னை கண்ட்ரோல் பண்ணிட்டு இருக்கேன்... நீ வேற...’’ என்று அவன் சலித்துக் கொண்டான்

சத்தியமாக இது நிலாவுக்குப் புரியவில்லை என்பதை அவள் சொல்லாமலேயே ஆதவனுக்குப் புரிந்தது.

“இந்த விஷயத்தில உன் மூளையை ரொம்பப் பிழியாதே பப்பு... கண்டிப்பா உனக்குப் புரியாது” என்றான் ஆதவன் சிரிப்புடன்.

அவள் அதற்கும் பாவமாகப் பார்க்க, அவளுக்கு இப்போதைக்குப் புரிந்த விஷயத்தையே பேசலாம் என்றெண்ணி, “ஓகே ஏன் முகத்தை இப்படி வச்சிருக்கே? இது வேண்டாம்...வேற பேசலாம் என்ன? நாம இப்ப என்ன பேசிட்டு இருந்தோம்? ஹான் ஆர்த்தி பத்தி இல்லை...” என்று அவனது விளக்கத்தைத் தொடர்ந்தான்

நடுவில் அவள் முகம் தெளிந்து “சரி” என்று மண்டையை ஆட்ட, அந்த செயல் கூட அவனுக்கு இப்போது அழகாய்ப் பட்டது. முயன்று தன் உதட்டை அடக்கிப் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“நீயா வாயைத் திறந்து கேட்கப் போறதில்ல... நானே சொல்றேன்... ஆர்த்தியை அப்போவே ஏதாவது சொல்லி அதட்டி இருந்தால் அந்த கோபம் முழுசையும் உன் மேல தான் காட்டி இருப்பா...” என்றவனை இடையிட்டு

“என் மேல என்ன கோபம் அத்தான்? முன்னாடியும் பேசமாட்டா தான்... ஆனா இப்போ ” என்று வருத்தத்துடன் இழுக்கவும்

“ஹ்ம்ம்...ஏன் கோபம்? இத்தனை நாளும் அவ தான் எல்லாருக்கும் செல்லமா இருந்தா.. இப்போ என்னோட பப்பு வந்து எல்லார் மனசையும் கவுத்துட்டாங்க... அதுதான் கோபம். அதை இப்படி காட்டுறாடா... சின்னப் பொண்ணு தானே கொஞ்சம் நிதானமா எடுத்துச் சொன்னாப் புரிஞ்சுப்பா... அப்பா இன்னைக்கு அடிச்சதும் தான் அவளோட கோபமும் பிடிவாதமும் அதிகமாகிடுச்சு. அதனாலதான் நானும் ஒன்னும் சொல்லாம இருந்தேன்.. ஓகே?” என்றான் நிலாவின் தலையை வருடி

“ஹ்ம்ம்... பரவாயில்லை அத்தான். நான் ஒன்னும் உங்களைத் தப்பாவே நினைக்கலையே? நீங்க ஏன் இதெல்லாம் சொல்றீங்க?” என்று அவள் சமாதனம் சொன்னபோதும் ஆதவனால் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை.

திருமணம் முடிந்து, அதுவும் இருவரின் மனமும் படம் பிடித்தது போல அவனுக்கு விளங்கிய பின்னர் வந்த நிலாவின் பிறந்தநாளை இப்படி அரைகுறையாக ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டதை நினைத்து அவனால் வருந்தாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

“இல்லைடா நாளைக்குப் போய் உனக்கு வேற ஒரு டிரஸ் எடுத்துட்டு வந்துடலாம்” என்ற வாக்கியத்தை ஆதவன் முடிப்பதற்குள்

“எனக்கு இப்போ டிரஸ் வேண்டாம் அத்தான். ஆர்த்திக்குத் தான் இப்போ காலேஜ் போகப் போறதால நிறைய டிரஸ் தேவைப்படும். அதனால அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுங்க. எனக்கு வேண்டாம்” என்று வெண்ணிலா மறுக்க

அவளது பதிலிலும் மறுப்பிலும் சட்டென்று கோபம் வர “நீ என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கே? ஒனனு சொன்னா சரின்னு சொல்லு. எல்லாத்துக்கும் வேண்டாம் வேண்டாம்ன்னு” என்றான் முகத்தில் இறுக்கத்துடன்.

அதில் பயந்து அதுவரை இருந்த தைரியம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்தது. பயத்தில் வெளிறியே முகத்துடன் அவன் கை பிடியில் இருந்து மெதுவாக விலகப் பார்த்தாள் வெண்ணிலா.

“எங்கே போறே? நேத்திக்கு ஒருத்தன் இங்கே உனக்காகக் காத்திருக்கும்போது கீழே படுத்திருந்தியே அப்படி படுக்கப் போறியா? ஹ்ம்ம்?” என்று அவன் மேலும் அதட்டவும், வெளிறியே முகம் அழுகையில் துடித்தது.

“ஷ், அழுகையை நிறுத்து” என்று அவன் ஒரு அழுத்தத்துடன் அடக்கியதும், சற்று நேரம் முன்னர் அவன் உதட்டால் கண்களை ஒற்றி எடுத்தது நினைவு வந்து மனதை வாட்டினாலும் பயத்தில் கண்ணீர் பட்டென்று நின்று போனது. அத்தோடு இதுவரை அவன் முகத்தை நோக்கியிருந்த பார்வை தாழ்ந்தது.

“நிமிர்ந்து என்னைப் பாரு நிலாமா” என்று அதே அழுத்தத்துடன் கூறவும் மெதுவாகத் தலையை உயர்த்தினாள் வெண்ணிலா.

“தியாகத்திற்கும் ஒரு அளவு இருக்கு நிலா. உனக்கு நான் வாங்கித் தருவதை முதலில் யாருக்கும் எதுக்காகவும் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. அப்புறம் என் மனைவிக்கு நான் வாங்கித் தரேன் என்று சொல்றதை நீ வேண்டாம் என்று சொல்லக் கூடாது. புரியுதா?” என்று அவன் கண்ணை நோக்கிக் கேட்க அதற்கு ஒரு தலை ஆட்டலே பதிலாக வந்தது.

“அப்புறம் இன்னும் ஒன்னு. எதுனாலும் என்கிட்டே மனசுவிட்டு கேளு. உள்ளுக்குள்ளேயே வச்சுக்கிட்டு மருகாதே. ப்ளீஸ் மனசில என்ன இருந்தாலும் கொட்டிடு” என்று அவன் சொல்லவும் அதற்கும் ஒரு தலை ஆட்டலே பதிலாக வந்தது.

“என்னடா, நான் இவ்வளவு சொல்றேன். அதுக்கும் தலை ஆட்டுறியே? சரின்னு மட்டுமாவது சொல்லுடா” என்ற ஆதிக்கு ஆயாசமாக வந்தது.

முயன்று குரலை மேலெழுப்பி “ஹ்ம்ம். சரித்தான்” என்றாள் நிலா.

“பப்பு என்னடா? நடுல கொஞ்சம் நல்லா வந்தது குரல். நான் அதட்டி அதைத் திருப்பி உள்ளே போகவச்சுட்டேன் போலிருக்கே. ஆனா அந்த டைம்ல கோபத்தை அடக்க முடியலமா. இப்படி எல்லாருக்காகவும் பார்த்துக்கிட்டு உன்னைப் பார்க்கமாட்டேன்றியேன்னு கொஞ்சம் கோபம் அவ்வளவு தான். சீயர் அப் பப்பு” என்று அவளைத் தனது கைகளுக்குள் இன்னும் நெருக்கமாக இழுத்துவந்தான்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் அவன் இழுப்பிற்கு அவள் வரவும் “பிடிக்கலையா நிலா?” என்று ஆதி கேட்டதும் நொடிப் பொழுது கூட தயங்காமல் மறுப்பாகத் தலை அசைத்தவள் அவன் தோளில் முகம் புதைத்தாள்

வேறெதையும் பேசி இப்போதுதான் கொஞ்சம் சரியாகி இருப்பவளை மீண்டும் அழ வைக்கவேண்டாம் என்று எண்ணியவன் “”சரிடா பப்பு. உனக்கு செல் ஃபோன் வாங்கப் போகும் போது நாம அந்த பொட்டிக் போய் டிரஸ் எடுத்துட்டு வந்துடலாம் ஓகே?” என்று அவன் கேட்டதற்கு தோளில் பதிந்திருந்த முகம் இன்னும் அழுத்தமாக அவன் மார்பிற்கு வந்தது.

“ஹே மறந்தே போய்ட்டேன் பாரு... நான் சொன்ன பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கு, அப்புறம் நீங்க தானம் பண்ண டிரஸ்க்கு எதுக்குமே மேடம் தேங்க்ஸ் சொல்லவே இல்லையே... இது தான் உங்க ஸ்கூல், காலேஜ் எல்லாத்திலையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறாங்களா?” என்று அவன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்த முயன்றான்.

“அப்போவே தேங்க்ஸ் சொன்னேனே அத்தான்.” என்றாள் அவன் பிடிக்கு ஏற்றார் போல நிமிராமல்,

“அது நார்மல் தேங்க்ஸ், எல்லார்கிட்டயும் சொல்ற தேங்க்ஸ். நான் ஸ்பெஷல் இல்லையா... என்கிட்டே ஸ்பெஷல்லா தான் சொல்லணும்... ஹ்ம்ம் நான் ஸ்பெஷல் தானே உனக்கு?” என்றவன் அவளை நிமிர்த்தும் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை

முடிவில் அவனே வெல்ல நிமிர்ந்தவளிடம் “ம்ம்ம் ஸ்பெஷல்லா இல்லையா? இல்லடா அர்டினரின்னு சொல்லிடாதே பப்புமா” என அவன் போலியாக வருத்தப்படவும்

லேசாகச் சிரித்தவள், “ஸ்பெஷல் தான்” என்று சொல்லிவிட்டு அதற்கே முகம் சிவந்துவிட மீண்டும் அதை அவனது மார்பில் புதைத்து அந்த முடி படர்ந்த மார்பை சூடாக்கி அதனுள் இருக்கும் இதயத்தைக் குளிர்வித்தாள்.

“ஹ்ம்ம்... அப்போ என்னை ஸ்பெஷல்லா கவனிப் பார்க்கலாம்... ம்ம் சீக்கிரம்” என்று அவளது பின்கழுத்தில் ஒரு கை விரல்களால் விளையாடிக் கொண்டே மற்றொரு கையால் அவளது மென் இடையை அழுத்தினான்.

அவள் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் முழித்துக் கொண்டிருக்க, அது அவனுக்குத் தெரியாத வகையில் முகத்தை இன்னுமின்னும் அவன் மார்பில் புதைத்து புதையல் தேடினாள்.

அப்போது தேடிய புதையலில் அவளது அத்தான் மனதில் தான் மட்டும் தான் இருக்கிறோம் என்று கண்ணை விரித்து ஒழுங்காகப் பார்த்திருக்கலாம்... ஹ்ம்ம்....

அவன் கேட்டதை எடுத்த எடுப்பிலேயே சரியாகப் புரிந்துக் கொண்டு மனைவி சொன்னதை செய்துவிடுவாள் என்ற முற்போக்கான எண்ணமெல்லாம் நமது ஆதிக்கு இல்லை என்பதால் “பப்பு, நான் இப்போ செஞ்சு காணபிக்கிறேன். அதே மாதிரி செய்யணும் என்னடா?” என்றழைத்து அவள் முகத்தை தனது மார்பிலிருந்து விலக்கி செம்மையேறி இயல்பான பிங்க் நிறத்திலிருந்து ரத்தச் சிவப்பிற்கு மாறியிருந்த பட்டுக் கன்னத்தில் அழுத்தமாய் இதழ் பதித்தான்.

கண்களை இறுக மூடி அதை அனுபவித்தவளுக்குள் பெரும் உணர்ச்சிப் பெருக்கே நிகழ்ந்தது. உடல் சிலிர்க்க, மெய் மறக்க, மனம் மயங்க, இதழ் துடிக்க, இமைகள் தாழ்த்தி அந்தப் பாடத்தை உன்னிப்பாக கவனித்தாள் வெண்ணிலா!

“புரிஞ்சுதா பப்பு” என்று அவன் கிறக்கக் குரலில் கேட்டதற்கு

“ஹ்ம்ம்” என்று வந்த பதில் உடனே “ம்ஹூம்ம்” என்று மறுப்பாக மாறியது.

சொல்லிக் கொடுத்த பாடத்தை ஒழுங்காகக் கற்றதற்கான அறிகுறியாய் அது கணவனுக்குப் பட, இன்னும் ஒரு படி மேலே போய் தன் நிலவை சேர்த்தணைத்து இதழில் தன் அடுத்தப் பாடத்தை நடத்தினான்.

அதற்கும் மௌனமே பதிலாக வர “நிலா, யு ஆர் டிரைவிங் மீ கிரேஸி” என்று கேட்ட அவளுக்கு மட்டுமல்லாமல் கூறிய அவனுக்கே ஆச்சிரியமாக இருந்தது.

வெண்ணிலவோ சில நாட்களாக கணவன் காட்டும் அன்பை நினைத்து ஆச்சிரியப்பட ஆதவனோ இப்படி என்னை வசமிழக்கச் செய்கிறாளே? என்ன மாயம் இது என்று வியந்துக் கொண்டிருந்தான்.

மனதின் உறுதிமொழியை மீறி ஆதவன் எல்லை மீறும் சமயம் உள்ளுணர்வுத் தலை உயர்த்தி "இது தப்பு ஆதி" என்று மண்டையில் அடித்ததும் சட்டென சுதாரித்து அவளிடமிருந்து விலகினான்.

மயக்கத்திலிருந்த நிலாவிற்கு அந்த நேரத்து விலகல் திகைப்பை அளித்தது.

அவளது திகைப்பைப் பார்த்தவன் "தூங்கு நிலாமா" என்று தலையை வருடினான்.

வருடிய கைகளில் நடுக்கத்தை உணர்ந்த நிலாவிற்கோ மனதின் ஓரத்தில் எதற்காக இந்த விலகல், ஏன் இந்த நடுக்கம் என்ற கேள்விகளுக்கு சரியாகத் தவறான பதில்களே உதித்தது.

அவள் முகத்தைப் பார்த்திருந்தவனுக்கு மனம் கனத்தாலும் அந்த நேரத்தில் அந்த விலகல் மிகவும் அவசியமாகப் பட்டது.

கண்களை இறுக மூடித் திறந்தவன் "இல்லை நிலாமா. உன் படிப்பு முடியட்டும். அப்புறமா.." என்று தெளிவான குரலில் அவன் கூறியதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் விழிகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள் வெண்ணிலா.

என்ன சமாதானம் சொல்வது என்று தெரியாமல் அவளை லேசாய் அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டவன், அவளை அணைத்தவாறே உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

அலைபாய்ந்த மனதை அந்த அணைப்பு அவளை அறியாமலே அடக்கியதோ என்னவோ நிலாவும் கண்யர்ந்தாள்.

அடுத்த நாள் காலை, முன்தினம் வெண்ணிலாவிற்கு வாங்கிய உடையை அணிந்து வெளியே வந்த ஆர்த்தியைப் பார்த்ததும் "இந்த டிரஸ் உனக்கு நல்லா இருக்கு ஆர்த்தி" என்று மெல்லிய முறுவலுடன் வெண்ணிலா சொன்னதும்,

ஆர்த்தி "ஹ்ம்ம். எனக்குத் தெரியும்" என்று அலட்சியமாய் சொல்லிவிட்டு சாப்பிட்டு மேஜையில் அமர்ந்தாள்.

அங்கே அமர்ந்திருந்த சுந்தரேசனுக்கு மகள் மேல் கோபமாய் வந்தது. காலேஜ் வாழ்க்கையில் அடி எடுத்துவைக்கப் போகும் நாள் என்பதால் இன்றைக்கு அவளை ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம் என்று கல்யாணி கேட்டுக் கொண்டிருந்ததால் பேசாமல் பல்லைக் கடித்து கோபத்தை அடக்கினார்.

அன்று ஆதவன் அலுவலகத்திற்குச் செல்லவில்லை என்பதால், நிலாவை காலேஜில் தானே ட்ராப் செய்தவன் தங்கையின் கலந்தாய்விற்குச் சென்றுவிட்டு வீடு வந்து சேர ஆறு மணி ஆகிவிட்டிருந்தது.

வந்ததும் நிலா அவள் தேர்ந்தெடுத்த கோர்ஸ், காலேஜ் பற்றியெல்லாம் விசாரிக்க வேண்டா வெறுப்பாய் பதில் சொன்னாள் ஆர்த்தி. ஆதவனுக்கு நிலா அந்த நிலையில் தன் தங்கையிடமே என்றாலும் கெஞ்சுவது பிடிக்கவில்லை.

"அவ தான், உங்கிட்டே பேசினா அவ உடம்பில இருந்து அரைக் கிலோ சதையை வெட்டி எடுக்கிற மாதிரி ரியாக்ட் பண்றா இல்லை. அப்புறம் இதுக்கு அவகிட்டே கொஞ்சிக்கிட்டு இருக்கே? உனக்கு வேற வேலை இல்லை? வெட்டியாப் பொழுதைப் போக்காம உருப்படியா வேற ஏதாவது வேலை இருந்தா பாரு. போ. உள்ளே போன்னு சொல்றேன் இல்லை" என்று ஆர்த்தியையே பார்க்காமல் நிலாவிடம் அவன் சொன்ன போது அங்கே கனத்த மௌனம் நிலவியது.

கணவன் தனக்காகச் சொல்கிறான் என்று புரியாமல், கடைசியாய் அவன் அதட்டியதே மனதில் பதிய, வாடிய முகத்துடன் தன் காலேஜ் பாக்கை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

ஆர்த்தி திகைத்தப் பார்வையாய் தமயனை ஏறிட "உனக்கு எதுக்குமா அவளோட பேசுற கஷ்டம். அதனால தான் அவளைப் போகச் சொல்லிட்டேன்" என்று சாதாரணமக்கப் பட்டக் குரலில் சொல்லியவன் தந்தையிடம் திரும்பி அவளது கல்லூரி கட்டணம், வெளியூர் என்பதால் ஹாஸ்டல் வசதி, கல்லூரி ஆரம்பிக்கும் நாள், மற்ற தேவைகள் என பேச்சை மாற்றினான்

அவை அனைத்தையும் நால்வரும் (நடுநடுவே ஆர்த்தியும்) பேசி முடித்தபோது இரவு உணவு நேரம் நெருங்கி இருந்தது. அதை கவனிக்க கல்யாணி உள்ளே எழுந்து செல்ல, பேச்சை முடித்துவிட்டு ஆதவன் அறைக்குள் எழுந்து சென்றான்.

அங்கே கன்னத்தில் கண்ணீர் கோடாய் வழிந்திருக்க, எழுதிக் கொண்டிருந்த நோட்டின் மேலேயே சாய்ந்து உறங்கியிருந்தாள் வெண்ணிலா.

அதைக் கண்டதும் மனம் தவித்தது. தான் சொன்னதை கரெக்ட்டா தப்பாகப் புரிந்து கொள்கிறாளே என்று வருத்தமாய் இருந்தது ஆதவனுக்கு. தான் ஒன்றை நினைத்துச் சொன்னால் இவள் ஒன்றை புரிந்து கொண்டு ஹ்ம்ம் என்று எழுந்த பெரு மூச்சுடன் தரையில் அமர்ந்திருந்த நிலாவை அள்ளி கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டு, அவள் எழுதிக் கொண்டிருந்தவற்றை மூடி உரிய இடத்தில் வைத்தான்.

"தம்பி, நிலா, ரெண்டு பேரும் வாங்க சாப்பிட" என்று கல்யாணியின் அழைப்பில் வெளியே வந்து, உணவு மேசைக்குச் சென்றான்

"நிலா எங்கேடா?" என்ற சுந்தரேசனின் கேள்விக்கு "அவள் தூங்கிவிட்டாள் அப்பா" என்று பதில் கூறியவன் தங்கையை

ஒரு பார்வைப் பார்த்தவாறே உணவைத் தொடர்ந்தான்.

“வெறும் வயித்தோட படுத்துட்டாளா? எழுப்புகிறது தானே” என்று கூறிய கல்யாணி அவர்கள் அறை நோக்கிச் செல்லவும் “அசந்து தூங்குறா. தூங்கட்டும் விடுங்க” என்று தாயை வார்த்தையால் அடக்கினான் ஆதவன்.

“நாங்க நாளைக்கு மதியம் கிளம்புறோம் ஆதி” என்று சுந்தரேசன் அறிவிக்க

“ஏன்பா? ஆர்த்திக்கு வேண்டியதை எல்லாம் வாங்கின அப்புறம் போறதா தானே சொன்னீங்க. ஏன் திடீர்னு?” என்று புரியாமல் வினவினான் ஆதவன்.

“இல்லை ஆதி. ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கு. இங்கே இருந்தா முடிக்க முடியாது” என்று இருபொருள் பட கூறியவர் இதையாரும் மாற்றுவதை நான் துளியும் விரும்பவில்லை என்று தீர்க்கமானப் பார்வையால் புரியவைத்தார் சுந்தரேசன்.

அடுத்த நாள் சனிக்கிழமை என்றாலும் முக்கியமான வேலை நிமித்தம் சில மணி நேரங்கள் அலுவலகத்தில் கழித்துவிட்டு ஆதவன் வீடு வந்த போது, சுந்தரேசன் மனைவி மகளுடன் சிதம்பரம் கிளம்பியிருந்தார்.

அன்றே நிலாவுக்கு வாங்கித் தர நினைத்த செல்ஃபோன் மற்றும் உடையை வாங்கிவிட எண்ணி, சமையலறையை அக்குவேறு ஆணிவேறாய்ப் பிரித்துப் போட்டு சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தவளை அரும்பாடு பட்டுக் கிளப்பியவன் பெசன்ட் நகரில் இருக்கும் பொட்டிக்கின் உள் நுழையும் போது மணி ஆறரை ஆகிவிட்டிருந்தது.

ஆதவனை ப்ரீத்தியுடன் அந்த பொட்டிக்கிற்கு நிறைய தடவை வந்திருந்ததால் எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருப்பதாக எண்ணிய உரிமையாளர் பெண்மணி அதை மனதிலேயே வைத்திருக்கலாம்.

“ஹலோ வாங்க சார், எப்படி இருக்கீங்க? முன்னாடியெல்லாம் அடிக்கடி வருவீங்களே. இப்போ கொஞ்ச நாளா காணோமேன்னு நினைச்சேன். வியாழக் கிழமை அன்னைக்கு இரண்டு செட் டிசைனர் சல்வார் வாங்கிட்டுப் போனதா அஸ்ஸிஸ்டண்ட் சொன்னா, அப்புறம் தான் கொஞ்சம் நிம்மதியாச்சு. அப்புறம் உங்க மனைவி எப்படி இருக்காங்க? இவுங்க உங்க சிஸ்டரா? ரொம்ப அழகா இருக்காங்களே?” என்று அவர் நீளமாகப் பேசி முடித்தபோது கேட்டிருந்த இருவரின் நிலைமையும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பரிதாபமாக இருந்தது!

****

பாகம் 16

“அடக்கடவுளே, உங்க வாயை வச்சுக்கிட்டு சும்மா இருக்கக் கூடாதா? நானே அவளை இங்கே கூட்டிட்டு வரதுக்குள்ள பாடாப்பட்டுப் போனேன். இதைக் கேட்டதும் பழசு என்று ஒதுக்காமல் உடனே வார்த்தையை முழுங்க ஆரம்பிச்சிடுவாளே” என்று ஆதவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்க

நிலாவோ “ஹோ, இங்கேயெல்லாம் அவளோட வந்திருக்காரா? ஹ்ம்ம்... கணவனோட அன்பு எனக்கு மட்டும் தான் இருக்கணும்னு நினைச்சேனே... அதுக்குத் தான் கொடுத்து வைக்கலைனாலும்... இப்போ அவளோட பெயரைக் கேட்டதும் ஒன்னும் சொல்லாம இருந்தா என்ன அர்த்தம்? ப்ரீத்தி கிடைக்காததற்கு வருத்தப் படுகிறார் என்று தானே?” என்று அரை வினாடியில் பலவற்றையும் நினைத்து வருந்தினாள்.

பதிலுக்காக அந்த அம்மாள் காத்திருப்பது புரிய, ஆதவன் பேச ஆரம்பிப்பதற்குள் நிலாவே “நான் தான் அவரோட மனைவி. தங்கச்சி இல்லை” என்றாள் குரலில் அழுத்தத்துடன்.

கேட்டிருந்த இருவருமே வியந்த பார்வை ஒன்றை அவளிடம் வீச, தயங்காமல் அதைத் தாங்கி நின்றாள் வெண்ணிலா.

“ஹோ. காங்கிராட்ஸ்” என்று நிலாவிடம் கை குலுக்கி அவர் வாழ்த்துச் சொன்னவர் “வாங்க, புது டிசைன்ல நிறைய சல்வார் வந்திருக்கு. பாருங்க” என்று அழைத்துச் சென்றார்.

உடை தேர்வு செய்யும் போது, “உனக்கு இந்த கலர் நல்லா இருக்கும் நிலா”, “ஏன் இப்படி டல் கலரா செலக்ட் பண்றே” “இந்த டிசைன் புதுசா இருக்குப் பாரு” “அதுமாதிரி உங்கிட்டே ஏற்கனவே இருக்குமா” என உற்சாகத்தோடு பேசிய ஆதவன், கடைசியில் “உனக்கு டிரஸ் செலக்ட் பண்ணவே தெரியல நிலாமா” என்று கூறவும்

“எனக்கு அந்த ப்ரீத்தி மாதிரியெல்லாம் டிரஸ் செலக்ட் பண்ணத் தெரியாது” என்றாள் வெண்ணிலா குரலில் ஓர் இறுக்கத்துடன்.

ஒரு நிமிடம் திகைத்தவன் “ஹே இப்போ ப்ரீத்தி எங்கிருந்து வந்தா?” என்று அவன் முகம் கடினமுற வினவவும்

“நீங்க தானே நான் நல்லாவே டிரஸ் செலக்ட் பண்ணமாட்டேன். ப்ரீத்தி தான் ஒழுங்காப் பண்ணுவான்னு சொன்னீங்க”

என்று அவள் உடையை பார்த்துக்கொண்டே கூறினாள் நிலா.

“நான் எங்கேடீ சொன்னேன். நீயா ஏதாவது கற்பனை பண்ணிட்டு ஏன் இப்படி லூசுத் தனமா பேசுறே?” என்று கணவன் அதட்டவும்,

அவனது அதட்டலும், அவன் போட்ட ‘டீ’யும் குழம்பியிருந்த உள்ளத்தைக் கசக்க ஒன்றும் சொல்லாமல் ஸ்டாண்ட்டில் பார்வையைப் பதித்தாள்.

“ஏன் திடீர்னு இப்படிப் பேசுறே? அங்கே இருக்க டிரஸ் ஒண்ணுமே விளங்கலை. அதனால அதைப் பார்க்கிறதை விட்டுட்டு என்னை நிமிர்ந்து பாரு நிலா” என்று அவன் அழுத்தத்துடன் கூறியபோதும் நிமிராமல் அவள் நின்றிருக்கவே

“சரி உனக்குப் பிடிச்ச சுடிதார் ஒன்னை எடுத்துட்டு வா” என்று கூறியதும்

“இல்லை வேண்டாம். போகலாம்.” என்று நிலா வாசல் நோக்கி நகர்ந்தவளை

“ஹே நில்லு. கடையில வச்சு சீன் கிரியேட் பண்ணாதே” என்று கைப்பிடித்து நிறுத்தியவன் பல்லைக் கடிப்பது நிலாவிற்கு நன்றாகவே கேட்டது.

பேசாமல் உள்ளே சென்றவளை தொடர்ந்து சென்றவன் அவள் உடைகளைப் பார்க்காமல் வேறெங்கோ பார்வையை வைத்திருக்க அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு ஆதவனே அவனுக்குப் பிடித்த மாந்தளிர் வண்ணத்தில் அடர் சிவப்பு பூக்கள் வேலைப்பாடு அமைந்த ஒரு உடையை தேர்ந்தெடுத்தவன் அவள் கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று பணத்தைக் கட்டிவிட்டு, பிடித்த கையை விடாமல் அப்படியே வெளியே கூட்டிச் சென்றான்

செல்ஃபோன் கடையில் “உனக்குப் பிடித்ததாக எடுத்துக் கொள் நிலாமா” என்றவன் வாயை மூடிக்கொண்டு அருகில் அமர்ந்தான்.

வரும் வழியிலே “அவன் எங்கே ப்ரீத்தியை இழுத்தான்? நீ தான் வனி... அவன் பேசதாதையும் சேர்த்து நீயே கற்பனை செய்து கொண்டு... ச்சே... கொஞ்சம் கூட அறிவில்லை. இனிமேல் உன் திருவாயை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இரு” என்று மனதில் குறித்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

இப்போது அவளை தேர்ந்தெடுக்கச் சொல்லிவிட்டு கணவன் சும்மா அமர்ந்திருந்ததும் மனம் மேலும் குத்தியது.

வருத்தத்தை மறைத்து முகத்தில் புன்னகையையும் கெஞ்சுதலையும் வரவழைத்து, “அத்தான், இந்த ஃபோன் நல்லா இருக்கா?” என்று ஒரு அர்த பழைய மாடல் நோக்கியா மொபைல்லை அவள் காண்பிக்கவும் ஆதவனுக்கு என்ன சொல்வது என்றே ஒரு நிமிடம் புரியவில்லை.

பொட்டிக்கில் வாய்த்த அனுபவத்தால் இப்போது “இது பழைய மாடல். வேறு நல்லதாக எடுத்துக்கோ” என்று கூறவும் பயமாக இருந்தது.

ஆனால் அப்படியே அவள் இந்த வாஜ்பாய் காலத்து மொபைலை வாங்குவதையும் ஒத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை

“உனக்குப் பிடித்திருந்தால் எடுத்துக்கோ” என்று கூறியவன் அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கவும்

“சாரி அத்தான். அப்படி பேசினதுக்கு மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். ப்ளீஸ் சொல்லுங்க அத்தான்” என்று அவளாக அவன் கையை பிடித்துக் கொண்டு கேட்கவும், கேட்டிருந்த கணவனுக்கு உருகிவிட்டது.

“ஷ், நிலா. இப்போ எதுக்கு இவ்வளவு கெஞ்சல்? நான் ஹெல்ப் பண்றேன் வா” என்று உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியை அவளிடமும் மேசையிடமும் ஒட்டிப்போட்டவன், அவள் பற்றியிருந்த கையாலேயே திரும்பவும் அவளது கையை அழுத்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு மொபைல் ஃபோன்களை ஆராயத் தொடங்கினான்.

“தேங்க்ஸ் அத்தான்” என்று கலக்கம் விலக, மென் முறுவலுடன் கூறியவள் சில நிமிடங்கள் அவன் கைபிடியை உணரவே இல்லை. ஆனால் உணர்ந்த பின்னரோ பொது இடத்தில் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் கூச்சத்தைக் கொடுக்க, அவனது பிடியிலிருந்து கையை உருவ முயன்றாள்.

முடியாமல் போகவே “விடுங்க அத்தான்” என்று மெல்லிய முனகலாக அவள் கூறியது காதில் விழுந்தாலும் ஆதவன் அதை மதிக்கவில்லை.

அவனிடம் பேசி ஒரு புண்ணியமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து அவனது அழுத்தமான பிடியை உள்வாங்கிக் கொண்டு அவனுடன் இணைந்து மொபைல் ஃபோன்களை ஆராயத் தொடங்கினாள்.

அவன் லேட்டஸ்ட் மாடல் மொபைல் ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்கவும், அதன் விலையைப் பார்த்தவள் “ஹா. இவ்வளவு காஸ்ட்லியா வேண்டாம் அத்தான். கொஞ்சம் கவனக் குறைவா இருந்த போன் தொலைந்து போச்சுன்னா என்ன செய்றது?” என்று வேகமாக மறுத்தாள் வெண்ணிலா.

ஆதவன் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் அவள் மறுக்கவே, இருவருக்கும் பொதுவாக மத்திய விலையில் ஒன்றை வாங்கியவர்கள் மனநிறைவுடன் வெளியே வந்தனர்.

வாங்கிய உடனேயே ஆதவன் தன் சட்டைப்பையிலிருந்து ஒரு புது சிம் கார்டை எடுத்து அந்த மொபைலில் பொருத்தியவன் "இன்னைக்கு நைட்குள்ளே ஆக்டிவேட் ஆகிடும் பப்பு. சாரிடா பிறந்தநாள் அன்னைக்கே கொடுக்க முடியாம போய்விட்டது. கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோ என்னமா?" என்றவாறே அவளிடம் நீட்டினான்.

"எதுக்கு அத்தான் சாரி? நான் ஒன்னும் வருத்தப்படல. செல்ஃபோன் வாங்கிக் கொடுத்ததற்கும் சுடிதாருக்கும் ரொம்ப தேங்க்ஸ் அத்தான்" என்று கண்கள் மின்ன அவள் கூறியதும்

"இப்படியா நிலா தேங்க்ஸ் சொல்வாங்க? உனக்கு எவ்வளவு நேரம் பாடம் எடுத்தேன், எல்லாம் வேஸ்ட்டா போச்சே?" என்று வருத்தப்பட்டான் கணவனாக.

அழகாய் சிவந்த வெண்ணிலா "இங்கே இப்படி தான் தேங்க்ஸ் சொல்லமுடியும்" என்றாள் அவளுக்கே கேட்காத குரலில்.

கன்னம் சிவந்து அவள் ரோஜாவாய் நிற்பதைக் கண்டதுமே அவள் வாக்கியங்களை உன்னிப்பாய் கேட்டிருந்தவனுக்கு அவள் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மிகத் தெளிவாய் காதில் ஒலித்தது.

சந்தோஷத்தில் திளைத்தவன் "அப்போ வீட்டுல போய் தரேன்னு சொல்றியா பப்பு? அப்போ வா இப்பவே வீட்டுக்குப் போகலாம். ஹ்ம்ம் சீக்கிரம்" என்று அவளை இழுக்காத குறையாக அழைத்துச் செல்லவும்

"ஷ் அத்தான். விடுங்க எல்லாரும் பார்கிறாங்க" என்று வெட்கத்திலும் இப்படி இழுத்துப் போகிறானே என்ற கூச்சத்திலும் அவள் கூறியதை அவன் கேட்டதாகவே அவளுக்குத் தெரியவில்லை

"ஹ்ம்ம் ஏறு நிலாமா போகலாம்" என்று அவன் பைக்கை கிளப்பியவாறே கூறவும்

"எங்கே போறோம் அத்தான்?" என்று கேள்வி எழுப்பியவாறே வண்டியில் ஏறினாள் வெண்ணிலா.

"ஹ்ம்ம். வீட்டுக்குத் தான் போகலாம்னு நினைச்சேன். ஆனா முதன்முதலா உன்னை ஒரு ரெஸ்டாரண்ட் கூட்டிட்டுப் போறேன்னு சொல்லிட்டு போகமா இருக்க மனசு வரல. சோ நைட் போய் ஸ்பெஷல் தேங்க்ஸ் சொல்லிடு ஓகே?" என்று ஆதவன் கூறிய போது

விதி தூரத்தில் "உனக்கு இன்னைக்கு ஸ்பெஷல் தேங்க்ஸ் இல்ல மகனே. ஸ்பெஷல் திட்டுத் தான் காத்திருக்கு. அது ஸ்பெஷல் மொத்து ஆகாமல் இருக்கவேண்டுமே என்று நானே வேண்டிட்டு இருக்கேன்" என்று கவலைப் பட்டது.

கிழக்கு கடற்கரை சாலையிலிருக்கும் ஒரு உணவகத்துக்குள் அவர்கள் நுழைந்த போது மணி ஒன்பதாகி இருந்தது.

கூட்டத்திலிருந்து சற்று ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த மேஜை ஒன்றை தேர்வு செய்த ஆதவன், வெண்ணிலாவை அழைத்துக் கொண்டு அங்கே சென்றான்.

அவளிடம் மெனு கார்டை கொடுத்தவன் "இன்னைக்கு பர்த்டே பேபி'ஸ் சாய்ஸ். ஆல் யூர்ஸ்" என்றான் புன்னகையுடன்.

இதுவரை இதுமாதிரி உணவகங்களுக்கு வந்திராததால் வெண்ணிலாவிற்கு ஒரே திகைப்பாகவும் வேடிக்கைப் பார்க்க நிறைய விஷயங்களும் இருந்தன. அத்தோடு கணவன் அவளிடம் மெனு கார்டை கொடுத்து உணவு வகைகளை தேர்வு செய்ய சொன்னதும் ஒரு சின்னத் தயக்கம் எழுந்தது.

"அது... அது வந்து அத்தான்" என்று அவள் இழுக்கையிலேயே ஆதவன் குறும்பாக சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

"வா வா பக்கம் வா, பக்கம் வர வெட்கமா" என்று அவன் சிரிப்பினுடே பாடவும்

"சும்மா இருங்க அத்தான்" என்று சிணுங்கினாள்.

"உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்றது இப்படி சிணுங்காதேன்னு" என அவன் புலம்பியதை ஒதுக்கிவிட்டு

"எனக்கு எந்த டிஷ் நல்லா இருக்கும்னு தெரியாது. நான் இந்த மாதிரி பெரிய ஹோட்டலுக்கு எல்லாம் வந்ததே இல்லை. அதனால நீங்களே இது நல்லா இருக்குமோ அதை ஆர்டர் பண்ணுங்க" என்றாள் நிலா.

"ஓகே. உனக்கு சொல்லிக் கொடுக்கிறதுல எனக்கு கஷ்டமே இல்லை. ஒரே சந்தோசம் தான்" என்று கண் சிமிட்டிக்கூறியவன் அவளை நெருங்கி அமர்ந்தான்.

"முதல சூப் சாப்பிடலாம். நான்-வெஜ் சாப்பிடுவே தானே பப்பு?" என்றுவிட்டு அவள் தலையாட்டியதும் மெனுகார்டை ஆராய்ந்து அசைவ சூப் ஒன்றை ஆர்டர் செய்தான்.

அவன் சூப் மட்டும் சொன்னதும் ‘‘ஆஹா, என்ன இது சூப் மட்டும் சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். அவ்வளவு தானா?’’ என்று மனதில் வெண்ணிலா நினைத்தது அப்படியே அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

அதைக் கண்டதும் அவளாக கேட்கட்டும் என்று பேசாமல் மெனுகார்டை மூடி வைத்துவிட்டு, அவளை நிமிர்ந்தும் பாராமல் அவளுடைய போனை எடுத்து முக்கியமான எண்களை எல்லாம் அவனது மொபைலிலிருந்து அவளதற்கு மாற்ற ஆரம்பித்தான்.

கொஞ்ச நேரம் அவன் ஏதாவது சொல்வான் என்று அவன் முகத்தைப் பார்த்திருந்தவள் அவன் ஒன்றும் சொல்லாமலே இருக்கவும் ‘‘அத்தான்’’ என்று மெல்ல அழைத்தாள்.

‘‘என்ன பப்பு?’’ என்று மொபைலிலிருந்து கண்ணை எடுக்காமலே கேட்கவும் ‘‘அது.. அது வந்து’’ என்று சொல்லவந்தவள் சட்டென சுதாரித்து அதை விழுங்கிவிட்டு

‘‘உங்களுக்குப் பசிக்கலையா அத்தான்? வெறும் சூப் மட்டும் தான் ஆர்டர் பண்ணி இருக்கீங்க?’’ என்று அவனை முன்னிறுத்தி அவள் கேட்கவும்

‘‘ச்சு. பசியே இல்லை பப்பு. சாயங்காலம் நீ செஞ்ச கட்லெட்டை நல்லா இருக்குன்னு நிறைய சாப்பிட்டேன்டா. அதனால இப்போ பசியே இல்லை.’’ என்று அலுத்துக் கொண்டவன் அப்போதும் அவளைப் பார்க்கவில்லை.

‘‘ஹோ’’ என்று அதை ஒத்துக்கொண்டு அமைதியானவள், சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் தயங்கித் தயங்கி ‘‘எனக்கு வேற ஏதாவது சொல்றீங்களா அத்தான். எனக்குப் பசிக்குது’’ என்றாள்

‘‘இதை சொல்றதுக்கு எவ்வளவு நேரம்? அவ்வளவு தயக்கம்? நான் உன்னோட ஹஸ்பண்ட் நிலாமா. என்கிட்டே எதுனாலும் கேட்கலாம் பேசலாம் என்ன?’’ என்று மொபைலிலிருந்து கண்ணை விலக்கி அவளிடம் பதித்துக் கேட்டான்.

மனம் குளிர ‘‘ஹ்ம்ம் சரி அத்தான்’’ என்று வேகமாகத் தலையை உருட்டினாள் வெண்ணிலா.

‘‘சூப் வரதுக்குள்ள மெயின் டிஷ்ஸ் ஆர்டர் பண்ணிடலாம்’’ என்று கூறியவன் அவளுக்குப் பிடித்தவை கேட்டு, மேலும் அவன் ருசித்திருந்த சில உணவுகளையும் ஆர்டர் பண்ணி முடித்தான்.

இவர்கள் இருவரும் இப்படி நெருங்கி அமர்ந்து, ஆதவன் சொன்ன சில ஜோக்குகளைக் கேட்டு மென்குரலில் நிலாவும், கம்பீரக் குரலில் ஆதவனும் சிரித்ததையும், ஆதவனின் முகத்திலிருந்த சந்தோசத்தையும், நிலாவின் முகத்திலிருந்த வெட்கப் பூரிப்பையும் கண்டு ஒரு வயிறு BBQ அடுப்புப் போல எரிந்தது.

அவனது கல்லூரி காலம், ஆபீஸ், நண்பர்கள் என்று அனைத்தைப் பற்றியும் நிலாவிடம் பகிர்ந்து கொண்டவன் அவ்வபோது அவளிடமும் அவளது தோழிகள், படிப்பு ஆகியவைப் பற்றி பேசினான்.

உணவு முடியும் சமயம் இரு டேபிள்கள் தள்ளி ஒரு பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் ஆரம்பித்தது. பலத்த சத்தமாக இருக்கவே வேடிக்கைப் பார்ப்பதற்கு எதுவாக திரும்பி அமர்ந்து அதை கவனிக்கத் தொடங்கினாள் நிலா.

அப்போது அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு அழைப்பு வர அந்த சத்தத்தில் ஒன்றும் கேட்காமல் போகவே நிலாவை வேடிக்கையிலிருந்து சிறு முயற்சிக்குப் பின் அவன் புறம் திருப்பி, வெளியே போய் ஃபோன் பேசிவிட்டு வருவதாகக் கூறி வெளியே சென்றான் ஆதவன்.

அவன் நகர்வதற்காகவே காத்திருந்தார் போல் அவன் வெளியே சென்று கதவை அடைத்ததும் அந்த BBQ அடுப்பாய் இருக்கும் வயிற்றின் சொந்தக்காரி நிலாவை நோக்கி வந்தாள்.

பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்களை ஒரு ஆர்வத்துடனும், அவர்கள் கேக்கை ஒருவர் முகத்தில் ஒருவர் பூசிக் கொள்வதையும் ஒரு விரிந்த சிரிப்புடனும் பார்த்திருந்த நிலாவை ஏளனமாக ஏறிட்டவள்

‘‘ஹே என்ன அங்கே வேடிக்கைப் பாக்கிற? இந்த பட்டிக்காட்டு லூசை வச்சுக்கிட்டு அந்த ஆதி என்ன செய்றானோ?’’ என்று வந்தவள் ஏகத்தாளமாகப் பேசவும் வியந்தவாறே திரும்பினாள் வெண்ணிலா.

அங்கே ப்ரீத்தியை காணவும் நிலா அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

‘‘என்ன திருதிருன்னு முழிக்கிற? நீ தான் ஆதியை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டவளா?’ என்று அவளை மேலிருந்து கீழ் வர ஆராய்ந்தவள் இயற்கையிலேயே தன்னைவிட அழகாய் இருந்தவளைக் கண்டதும் நாக்கில் இருந்த விஷம் டபுள் ஸ்ட்ராங் ஆனது.

‘‘ஹோ, அவனோட மாமாப் பொண்ணையே கட்டிவச்சுட்டாங்கன்னு சொன்னாங்களே? அவளா நீ? வாயில என்ன கொழக்கட்டையா வச்சிருக்கே? வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லேன். ’’ என்று அவள் அதட்டவும்

தனிச்சையாய் தலையை ஆட்டிவிட்டு, தன் செயல் தனக்கே அவமனாய் இருக்க உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

"ஹோ உங்க அம்மா தான் ஓடிப்போனதா? உன்னையும் உன் அப்பாவையும் விட்டுட்டு அவளோட பழைய காதலன் வந்ததும் ஓடிப் போனவ தானே உன் அம்மா?" என்று ப்ரீத்தி நிலாவை ஒரு புழுவைப் பார்ப்பது போல பார்க்கவும்

வெண்ணிலாவிற்கு முதலில் அவமானமாய் இருந்தாலும், இவள் என்ன என்னுடைய அம்மாவைப் பேசுவது என்ற கோபம் எழ "நீ என்னவோ ஒழுங்கு மாதிரி என் அம்மாவைப் பத்திப் பேசுறே" என்று அவள் முடிப்பதற்குள்

"ஹே நிறுத்து. நான் ஒன்னும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு ஓடிப் போகலை. என்னோட வாழ்க்கையை எனக்குப் பிடிச்ச மாதிரி அமைச்சுகிட்டேன். ஆனா உன்னோட அம்மா உங்க அப்பாவோட ஒன்னா படுத்து, ஒரு பிள்ளையும் பெத்துக்கிட்டு இல்ல ஓடிப் போயிருக்கா" என்றாள் விஷத்தை டின் டின்னாக உமிழ்ந்தாள் ப்ரீத்தி.

அதற்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் "உனக்கு எப்படி எங்க அம்மா பத்தி தெரியும்?" என்றாள் வெளியே வராத குரலில்.

"உன் அருமை புருஷன் தான் சொன்னான்" என்று அவள் குரூரத்துடன் சொல்லவும் நிலாவிற்கு ஏற்கனவே கணவன் தனக்கு முற்று முழுதாய் இல்லயோ என்ற பயம் இப்போது மேல்மேலும் வலுப்பெற்றது.

"உன்னைப் பத்திக் கூட சொல்லி இருக்கானே, அவளும் அவ அம்மா மாதிரி ஆகிடுவாளோன்னு பயமா இருக்குன்னு சொன்னான், இப்போ உன்னை ஓடிப் போகமா எப்படி கட்டிக் காப்பாத்தப் போறான்னு தெரியல அவனைக் கண்டிப்பா கேட்கணும்" என்று ஆதவன் பேசியே இராத விஷயத்தை நிலாவின் மனம் நோகவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காகவே ஒரு வன்மத்துடன் கூறினாள்.

அவளுக்கு ஆதவன் தான் கிடைக்காமல் போனதால் நொந்து போகாமல், உடனே கல்யாணமும் செய்து கொண்டு, அழகிய புத்தம்புது மனைவியுடன் கொஞ்சிப் பேசுவதை துளியும் சகிக்க முடியவில்லை.

அவள் உமிழ்ந்த விஷத்தை சுவைத்த நிலாவிற்கோ பூமிக்குள் போகாமல் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறோமே என்றிருந்தது.

"எல்லாரும் புருஷனைத் தான் கைக்குள்ள போட்டு வச்சுப்பாங்க. உங்க விஷயத்தில அப்படியே உல்டா. நீ வேற தேடாம இருக்கிறதுக்காக உன் புருஷன் வேண்டாவெறுப்பா இருந்தா கூட உன்கிட்ட குழையணும் போலிருக்கே" என்று இன்னுமின்னும் அவள் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

மேலும் ஏதும் பேசுவதற்குள் உள்ளே நுழைந்த ஆதவன் அவர்கள் அமர்ந்திருந்த மேஜை அருகில் ப்ரீத்தி நிற்கவும் அதிர்ந்து வேகமாக அங்கே ஓடினான்.

நிலாவின் அருகில் வந்தவன் அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் பதறிப் போய் "ஒண்ணுமில்லைடா பப்பு" என்று அவளைத் தோளைச் சேர்த்து அணைத்தவாறே ப்ரீத்தியை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தான்

"என்ன சொன்னே அவகிட்டே? முதல நீ ஏன் இங்கே வந்தே? போ இங்கிருந்து" என்று கோபத்தின் உச்சிக்குப் போய் இரைந்தான்.

"உண்மையை சொன்னேன். அப்புறம் அவள் வேற யாரோடையும் ஓடிப் போய்டாம பார்த்துக்கோ என்ன?" என்றாள் நக்கலாக.

"நீ முதல இப்போ ஓடிப் போனியே ஒருத்தன் கூட அவனைவிட்டும் ஓடிப் போய்டாம இரு. என்னோட பிரச்சனையைப் பற்றி நீ ஒன்றும் பேசத் தேவையில்லை. இப்போ கூட அவன் கூடத் தான் வந்தியா? இல்லை அவனை விட்டுட்டும் ஓடி வந்துட்டியா" என்றான் ஏகத்தாளமாக.

"ஹே" என்று அலறியவள் அவளின் பெயரை அங்கே யாரோ உரக்க அழைக்கவும் தீ பார்வை ஒன்றை இருவர் மீதும் வீசிவிட்டு நகர்ந்தாள்

****

பாகம் 17

ப்ரீத்தி நகன்று சென்றபின்னர் தோளோடு அணைத்திருந்த வெண்ணிலாவின் முகத்தைப் பார்த்த ஆதவனின் நெஞ்சம் ஒரு நிமிடம் உறைந்தது. அந்த கண்களில் எதிலோ தோற்று போன உணர்வு அப்பட்டமாய் தெரிந்தது. இது நாள் வரை, கல்யாணத்திற்கு முன்னரும் சரி பின்னரும் சரி அவளது கண்களில் இப்படி ஒரு வலியை பார்த்திராத ஆதவனுக்கு இப்போது நெஞ்சம் உருகியது.

ப்ரீத்தி என்ன பேசினாள் என்று நிலாவிடம் கேட்கும் தருணம் இதுவல்ல என்று உணர்ந்தவன் பேரரை அழைத்து சாப்பிட்டதற்கான பில்லை கிரெடிட் கார்டு மூலம் செலுத்தினான்.

பேரர் அதை எடுத்துப் போய் கையெழுத்துக்காக அவனிடம் வரும் முன்னர், நிலாவை தோளிலிருந்து நிமிர்த்தி, "பப்பு, ஒண்ணுமில்லைடா. அவ என்ன சொல்லியிருந்தாலும் அதை நினைச்சு உன்னையே வதைச்சுகாதே ப்ளீஸ்" என்றான் மென்மையாக.

அவனது 'பப்பு' என்ற அழைப்பில், வெண்ணிலாவிற்குப் ப்ரீத்தி கடைசியாக சொல்லிச் சென்ற விஷயம் நினைவு வந்து அவமானத்தில் துடிக்க வைத்தது.

அவனை இன்னும் ஒட்டியே அமர்ந்திருக்கிறோம் என்ற உணர்வும் அந்த அவமானத்தைக் கூட்டச் சட்டென்று அவனது பிடியை உதறிவிட்டு எழுந்து நின்றாள்.

நிலாவின் அந்த செய்கை திகைப்பை அளிக்க, "என்னமா? கிரெடிட் கார்டு வந்ததும் சைன் பண்ணிட்டு வீட்டுக்குப் போய்டலாம். அதுவரைக்கும் கொஞ்சம் உட்காரு" என்றான் ஆதவன்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் அமராமல் நின்றிருக்க ஆதவன் மேலும் குழம்பி ஏதோ சொல்வதற்கு வாயெடுக்கும் முன்னர் பேரர் வந்துவிட வேலை முடித்துக் கொண்டு, அவள் எடுக்காமல் விட்ட சுடிதார் மற்றும் மொபைல் கவர்களை எடுத்துக் கொண்டு, அவளது முகத்தை ஒரு புறம் ஆழ்ந்து நோக்கிவிட்டு முன்னே நடந்து சென்றான்.

வண்டியில் செல்லும்போது, ஹோட்டல் வரும்போது எவ்வளவு தூரம் அவனது முதுகை ஒட்டி அமர்ந்திருந்தளோ இப்போது அவ்வளவு தூரம் அவன் மேல் தன் மேனி படாமல் அமர்ந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

அந்த விலகலே பெரும் விபரீதம் இருப்பதை உணர்த்த, ப்ரீத்தி என்ன பேசினாள் என்று தெரியாமல் தானாக அவளிடம் ஏதாவது கேட்டு வம்பாகிவிடுமோ, இப்போது இருக்கும் கோபத்தை மேலும் தூண்டிவிட்டுவிடக் கூடாதே என்று ஆதவன் பேசாமல் வந்தான் என்றால்

வெண்ணிலாவோ ப்ரீத்தி பேசிய வார்த்தைகள் ஒவ்வோவன்றையும் தன் கணவனின் ஒரு வார செய்கைகளுடன் இணைத்து மருகினாள். அவனது அருகாமையில் கழித்த நான்கு நாட்களின், முக்கியமாக இரவுகளின் நினைவுகள் அவளுளிருந்த அவமான உணர்வை பெரிதாக்கி மனதை ரணமாக்கின. இவை எல்லாவற்றையும் விட மிக முக்கியமாக நிலாவை வருத்தியது தன் தாயைப் பற்றி ப்ரீத்தி பேசியது தான்

கணவனோடு ஒட்டி அமர்ந்து சென்ற அந்த அரை மணி நேர பயணமே முடிவில்லா பயணம் போல நிலாவிற்குத் தோன்றியது.

வீட்டை அடைந்து முதலில் உள்ளே நுழைந்த வெண்ணிலா, ஆதவன் நுழைந்து செருப்பை கழட்டும்போதே "எங்க அம்மாவைப் பத்தி அவகிட்ட சொன்னீங்களா?" என்று வினவினாள்.

அந்த திடீர் கேள்வியில் திகைத்து "என்னாச்சு பப்பு? ஏன் திடீர்னு கேட்கிற? ப்ரீத்தி என்ன சொன்னா?" என்று பதில் கூறாமல் மேலும் கேள்விகளைக் கேட்டான் ஆதவன்.

அவனது அந்த அணுகுமுறை இன்னுமின்னும் கோபத்தை! வரவழைக்க, முயன்று அதை அடக்கி "சொன்னீங்களா? இல்லையா?" என்றாள் சற்று நிதானத்துடன்.

அவள் முதலில் கேட்டதுமே ப்ரீத்தியிடம் தன் குடும்பத்தைப் பற்றி பேசிய சந்தர்ப்பங்களை நினைவு கூர்ந்தவன் "ஹ்ம்ம். ஒரு தடவை சொல்லி இருக்கேன்டா. ஆனா " என்று அவன் வாக்கியத்தை முடிப்பதற்குள்

"நீங்க எங்க அம்மாவைப் பத்தி எப்படி அவகிட்டே சொல்லலாம்?"

"இத்தனை நாள் எத்தனையோ பேர் எங்க அம்மாவைப் பத்திப் பேசி இருக்காங்க. ஆனா இந்த ப்ரீத்தி பேசுற அளவுக்கு எங்க அம்மா ஒன்னும் தப்பு பண்ணல தெரிஞ்சுக்கோங்க. எல்லாம் உங்களால தான்"

"என்ன வார்த்தை சொல்லிட்டா?"

"எங்க அப்பாவோடவே வாழ்க்கை முழுமைக்கும் இருந்து இரண்டு பேர் வாழ்க்கையும் பாழாக்காமல் அவங்க மனசுக்குப் பிடிச்ச ஒருத்தரோடு போய்ட்டாங்க"

"இந்த முடிவை அவுங்க கல்யாணத்திற்கு முன்னாடியே எடுத்திருக்கலாம். இப்படி ஒரு பாவப்பட்ட ஜென்மமா நான் பிறக்காமலே போய் இருப்பேன்."

"இப்ப அப்பாவும், அம்மாவும் அவங்க அவங்க வாழ்க்கையை நல்லாத் தான் வாழறாங்க. நான் தான் எல்லார் வாயிலையும் விழுந்து எழுந்திருக்கிறேன்"

"ஆனா நீங்க ஏன் அம்மா இப்படி செஞ்சுட்டீங்க? கல்யாணமாகி மூணு வருஷம் கழிச்சு உங்க பழைய காதலன் வந்த

போது தைரியமா முடிவெடுத்த நீங்க இதே தைரியத்தையும் துணிச்சலையும் பாட்டியும் தாத்தாவும் உங்களை கட்டாயப் படுத்தி, மிரட்டி கல்யாணம் செஞ்சு வச்சப்பவே எடுத்திருக்கலாம் இல்லை? நான் இல்லாமலே போயிருப்பேன்.''

''சரி போனது தான் போனீங்க. என்னையும் கூட்டிட்டுப் போயிருக்கலாம் இல்லை? உங்களோட வச்சிட்டு இருந்திருக்க வேண்டாம். ஒரு அனாதை ஆசிரமத்தில் சேர்த்திருக்கலாம் இல்லை கொன்று போட்டிருக்கலாம்?''

''இப்படி என்னை இங்கே அன்பில்லாத இடத்தில விட்டுட்டுப் போய்டீங்களே?''

''அப்பா பார்த்துப்பாங்கன்னு நினைச்சீங்களா? ஹ்ம்ம் அவருக்கு என்னைப் பார்த்தாலே உங்க நியாபகம் வருதாம் அதனால என்கிட்டே பேசினது கூட கிடையாது''

''இல்லை பாட்டி பார்த்துப்பாங்கன்னு நினைச்சீங்களா? உங்களை மூணு வருஷம் குத்திக் குத்திப் பேசிட்டு இருந்தவுங்க எப்படிமா
என்னை நல்லாப் பார்த்துப்பாங்க?''

''இல்லை சரோஜா பாட்டி பார்த்துப்பாங்கன்னு நினைச்சீங்களா? அவங்க தான் நீங்க போனதைக் கேட்டதுமே ஒரு மாசத்தில செத்துப் போயட்டாங்கலாமே?''

''இல்லை, எல்லாரும் சொல்றமாதிரி உங்களுக்கு என்மேல பாசமே இல்லையா? நான் எக்கேடு கேட்டுப் போனா என்னன்னு போய்ட்டீங்களா?. அப்படி இல்லை தானே? அப்படி இருக்காது. கண்டிப்பா அப்படி இல்லை தானே?''

''யாருமே என்கிட்டே பாசமா இல்லைமா. எல்லாரும் என்னை ஒதுக்கி வச்சுட்டாங்க.''

''நான் செஞ்சது செய்யாதது எல்லாத்துக்கும் என்னையே குற்றம் சொல்றாங்க''

''எத்தனை பேர் தெரியுமா அம்மா? எல்லாரும் என்னை எப்படி எல்லாம் கேள்வி கேட்பாங்க தெரியுமா?''

''இன்னைக்குக் கூட அந்த ப்ரீத்தி, அவ என்னவோ ரொம்ப ஒழுங்கு மாதிரி உங்களைப் பேசுறா?''

''ஏன் மா? ஏன்? ஏன்? ஏன் எப்படி செஞ்சீங்க? ஏன் என்னை இந்த குடும்பத்தில விட்டுட்டுப் போனீங்க?''

என்று ஆதவனிடம் கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தவள், மன அழுத்தம் தாளாமல் இத்தனை நாள் மனதில் அடைத்து வைத்திருந்த அனைத்து குமுறல்களையும் கண் முன் இல்லாத தாயிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நடுவில் அவள் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்த ஆதவன் அவனது பதிலை எதிர்பார்க்காதவள் போல் அவள் பேசிக் கொண்டே போகவும் மிரண்டான்.

பின்னர் அவள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அன்பிற்காக அவள் ஏங்கிய தருணங்களைப் படம் பிடித்துக் காட்ட மனம் தவித்தது மட்டுமல்லாமல் இத்தனை நாட்கள் அதை உணராமல் தானும் அவளை ஒதுக்கி வைத்ததை எண்ணி குற்ற உணர்வு மேலோங்கியது.

''கடைசியா கட்டின புருஷன் கூட என்னை நம்பாத நிலைக்கு என்னைத் தள்ளிட்டீங்களே''

''ஹய்யோ என்னால முடியலையே? உடம்பெல்லாம் எரியுதே?''

''நானும் உங்களை மாதிரி போய்ட கூடாது கூடாதுன்னு பாட்டியும் சித்தியும் சொல்லும்போதெல்லாம் உங்களைத் திட்டமுடியாம என்னைத் திட்டுறாங்கன்னு நானே என்னை சமாதனம் செஞ்சுகிட்டு உங்களுக்காக அதை சகிச்சுக்கிட்டேன்.''

''ஆனா இப்போ என்னால தாங்க முடியலையே''

என்று வெண்ணிலா, தன் உடலின் கனத்தையே தாங்க முடியாதது போல சோபாவில் அமர்ந்து அரற்றவும் கலங்கிப் போனான் ஆதவன்

அதற்கு மேலும் சொல்ல ஒன்றுமில்லை என்பதுபோல கைகளில் முகத்தைப் புதைத்து அவள் குலுங்கி அழவும் தன் உயிரையே யாரோ கத்தியால் குத்திக் கிழிப்பது போலிருந்தது ஆதிக்கு.

அவள் அழுவதைக் காண சகிக்காமல் வேகமாக மனைவியை நெருங்கி அவளை அணைத்த ஆதவன் ஆதவனின் கைகளை வேகமாகத் தட்டிவிட்டவள், ''நான் எங்கேயும், யாரோடையும் ஓடிப் போகமாட்டேன். என்னைத் தொடாதீங்க'' என்றாள் கண்ணீர் வழிந்த கண்களில் கோபமும் வழிய.

"என்ன பப்பு? நான் அப்படி.." என அவன் தொடங்கும்போதே

"என்னை அப்படி கூப்பிடாதீங்க" என்றாள் கண்ணீரை வேகமாகத் தட்டிவிட்டு வெறும் கோபத்தை மட்டும் கண்ணில் தேக்கி.

"என்னமா? என்னைக் கொஞ்சம் பேசவிடுமா" என்று இறைஞ்சியவன் எழுந்து நின்றிருந்தவளை இழுத்து தன் அருகில் அமர வைக்க முயன்றான்.

"தொடாதீங்கன்னு சொல்றேன் இல்ல" என வாழ்க்கையில் முதன்முறையாக பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தியவள் வேகமாக அவள் முன்னர் உபயோகித்த அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் விழுந்தாள்.

அவளது கத்தலை விட அந்த விலகலும் அதற்கும் மேலாக அவளது கண்ணில் தெரிந்த விவரிக்கமுடியாத வேதனையும் ஆதவனை உடைந்து போகச் செய்தன.

ப்ரீத்தி நிலாவின் தாயாரை பற்றி ஏதோ தப்பாகப் பேசி இருக்கிறாள் என்பதுவரை ஊகித்தவனால், கடைசியாக நிலா அரற்றிய வார்த்தைகளின் காரணத்தை ஊகிக்க முடியவில்லை.

தனது தொடுகை அவளை மேலும் கோபம் கொள்ள செய்கிறது என்பதை உணர்ந்தவனால் உள்ளே சென்று அவளை சமாதனம் செய்யவும் முடியவில்லை, செய்யாமல் சும்மா உட்கார்ந்து அவளது கண்ணீரை காணவும் முடியவில்லை.

"ச்சே இந்த ப்ரீத்தி? பாவி பாவி."
"நான் உனக்கு என்னடி செய்தேன்? அழகாய் முன்னேறிக் கொண்டிருந்த எங்கள் வாழ்க்கைப் பாதையை இப்படி அடைத்துவிட்டாயே?"
"போய் தொலைந்தவள் அப்படியே இருக்க வேண்டியது தானே? எதுக்கு எதுக்கு?"
"அவள் முகம் இறுகி, வாய் பேசாமலிருந்து வெளியிடும் மௌனக் கோபத்தையே தாங்க முடியாதே?"
"இப்போது என் மேல் கோபப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. கொஞ்ச நாள் முன்னாடி நான் நடந்துகிட்டதுக்கு தண்டனைன்னு எடுத்துப்பேன்"
"ஆனா அவ கண்ணீர் விடுவதையும், குமுறுவதையும் கண் கொண்டு பார்க்கமுடியவில்லையே" என்ற எண்ணங்களுடன் ஓய்ந்து போய் சோபாவில் அமர்ந்தான் ஆதவன்

நிலா கண்ணீரிலும், ஆதவன் குழப்பத்திலும், இருவருக்கும் பொதுவாக துக்கத்திலும் அந்த இரவின் அடுத்த நான்கு மணி நேரத்தைக் கழித்தனர்.

அந்த நிலையிலிருந்து முதலில் சுதாரித்து எழுந்த ஆதவன் நிலாவின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தப்போது அவள் உடல் குலுங்குவது இன்னும் தெரிந்தது.

மணியைப் பார்த்தவன் எவ்வளவு நேரமாக அழுகிறாள் என்று பதறி ஓடிச் சென்று அவளது கோபத்தையும் மீறி அவளைத் திருப்பியபோது நிலாவின் உடம்பிலிருந்து அனல் அடிப்பதை உணர்ந்து மேலும் பயந்து போனான்.

அழுதழுது தன்னை அறியாமல் உறங்கியிருந்தவளின் உடல் விசும்பலில் குலுங்க, ஆதவனுக்கு அந்த நேரத்தில் எந்த டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்வது என்று புரியவில்லை.

காய்ச்சல் மாத்திரை ஒன்றை கொடுத்து, இப்போதைக்கு சூடு ஏறாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். காலையில் எழுந்ததும் ஆட்டோவில் டாக்டரிடம் கூட்டிச் செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்தவன் அவளை ஒழுங்காகப் படுக்கவைத்துவிட்டு மாத்திரை எடுக்கச் சென்றான்.

மாத்திரையை எடுத்துக் கொண்டு வந்தவனுக்கு வெறும் தண்ணீரில் அதைக் கொடுப்பதை விட, சூடாக கொஞ்சம் பாலை அருந்த வைத்துவிட்டுக் கொடுத்தால் கொஞ்சம் தெம்பாக உணர்வாளோ என்றெண்ணி சமையலறைக்குச் சென்று பால் கலந்தான்.

பால் மற்றும் மாத்திரையுடன் அவளை நெருங்கியவன் அவளை மெதுவாக நிமிர்த்தி தன் தோள் மேல் சாய்த்துக் கொண்டு பாலை அவள் வாய் அருகில் கொண்டு சென்றான்.

அவனது தொடுகையில் லேசாக விழிப்புத் தட்டி இருந்தாலும் அழுகையில் விளைந்த காய்ச்சல் உடம்பை அசத்தியது. மூளை "அவனை விட்டு நகரு வனி, நகரு வனி" என்று குரல் கொடுத்தப் போதும் நிலாவுக்கு அதை செயல்படுத்தத்தான் தெம்பில்லாமல் போனது.

இவை அனைத்தையும் உணராமல் ஆதவன் பாலை ஒரு வாய் புகட்ட, இதுநாள் வரை பால் வாடையே பிடிக்காமல் இருந்த வெண்ணிலாவிற்கோ அந்த ஒரு வாய் பால் தொண்டையைத் தொட்டதும் குமட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

அந்த குமட்டல் ஆதவன் வைத்திருந்த பால் டம்ளரை தட்டிவிடவைத்து, அன்று அவனது அக்கறையில் மனம் நிறைந்து கொஞ்சம் நிறையவே சாப்பிட்டிருந்த இரவு உணவையும் தன்னை தோள் மேல் சாய்த்திருந்த ஆதவன் மேலேயே வாந்தி

எடுக்கவைத்தது.

அவள் வாந்தி எடுத்ததும் அன்றைய நாளில் இன்னும் ஒருமுறை அதிர்ந்தும் பதறியும் போனான் ஆதவன்.

அவள் வாந்தி செய்ததற்கான காரணம் காய்ச்சலா? இல்லை பாலா? இல்லை அவனது தொடுகையா? என்று குழம்பியவன் விடைத் தெரியாமல் தவித்தான்.

கடைசியில், தனது தொடுகை தான் காரணம் என்று உள்ளம் வலிக்க முடிவு செய்தவனால் அதை நம்பத் தான் முடியவில்லை. ''ப்ரீத்தி எதைச் சொல்லி இவள் அதை எப்படி எடுத்துக் கொண்டாளோ?'' என்று மனம் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டாலும் முடிவில் நிலா தனது அருகாமையை விரும்பவில்லை என்று தானே ஆகிறது என்று நொந்து போனான்.

இப்போது வாந்தியின் காரணத்தை நினைத்து வருந்துவதை விட வேறு வேலைகள் இருக்கிறது என்று மூளை அறிவுறுத்த எழுந்து நிலாவை கொஞ்சம் தள்ளிப் படுக்கவைத்துவிட்டு முதலில் தன்னை சுத்தம் செய்துக் கொண்டு வந்தான்.

பின்னர் கட்டிலையும், தரையும் சுத்தம் செய்தவன் வெந்நீரில் பிழிந்த துணியால் வெண்ணிலாவின் உடல் மீதும் உடை மீதும் சுத்தம் செய்தான்.

மாத்திரையையாவது கொடுத்து விடவேண்டுமே என்று எண்ணியவன் முன் போல் அவளைத் தொடாமல் கைகளை அடக்கி, ''பப்பு, பப்பு குட்டி, நிலா, நிலாமா, நிலா குட்டி'' என்று விதவிதமாக அவளது மூளையை எட்ட முயன்றான்.

அவள் லேசாக புருவம் சுருக்கியதும் ''இந்த மாத்திரையை மட்டும் சாப்பிட்டுட்டு படுத்துக்கோ நிலாமா. ப்ளீஸ்'' என்று வேகமாக கெஞ்சினான்.

கெஞ்சலை அவன் மேலும் இரு முறை செய்ததும் தான் நிலா கண் விழித்தாள். விழித்தவளிடம் மாத்திரையை கொடுத்து, அவள் அதை விழுங்கியபின்னர் படுத்ததும் போர்த்திவிட்டு அந்த அறையைவிட்டு நகர்ந்தான் ஆதவன்.

மனம் மேலும் மேலும் அவளது விலகலிலும் அதற்கு மேலாக அவளது உடல் நிலையிலும் துன்புற ஆதவனால் ஒரு நிமிடம் கூட உறங்கமுடியவில்லை.

உறங்குவதற்கு அவன் அவனது அறைக்குச் செல்லவுமில்லை என்பது வேறு விஷயம். ஹாலிலேயே அவளது அறையை நோக்கி சோபாவைத் திருப்பிப் போட்டவன், அதில் அமர்ந்து மனைவியின் வரிவடிவத்தையும், தூக்கத்தில் அவளது விசும்பலையும் பார்த்துக் கொண்டே அமர்ந்திருந்தான்.

அன்று வெண்ணிலா பேசிய ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் நினைவு கூர்ந்தவன் அவள் பட்ட வேதனையை எண்ணி எண்ணி நொந்து போனான்.

''ச்சே அவள் அம்மா செய்த தப்பிற்கு இவள் என்ன செய்வாள்? எல்லாரும் ஏன் இப்படி அவளைத் தனிமைப்படுத்தி இருக்காங்க? அந்த சின்ன வயசில பாசத்திற்காக எப்படி எல்லாம் ஏங்கினாளோ? அப்பாவும் அம்மாவும் செய்த தப்பிற்கு குழந்தை என்ன செய்யும் என்ற எண்ணமே யாருக்கும் இல்லை போலிருக்கே?'' என எண்ணியவனை அவனது மனமே சற்று நேரத்தில்

''நீ என்ன அவங்களை சொல்றே? நீ மட்டும் அவளோட அம்மாவை மனசில வச்சுக்கிட்டுத் தானே முதல் இரவன்னைக்குப் பேசினே?'' என்று ஒரே போடாய் போட்டு வாய் அடைக்கவைத்தது.

ஆனால் சற்று நேரத்தில் சுதாரித்து ''ப்ரீத்தி பண்ணின துரோகத்தை நினைச்சு அவகிட்டே அப்படி பேசிட்டேன். பேசி இருக்கக் கூடாது தான். அதுக்குப் பிராயசித்தமா அவளை இனிமேல் எதற்கும் ஏங்காமல் வைத்துக் கொள்கிறேன். அன்பு, காதல், அரவணைப்பு, அக்கறை, வழிக்காட்டுதல் என்று அவள் இதுநாள் வரை இழந்த அத்தனையையும் கொடுக்க நான் தயாராய் தான் இருக்கிறேன். அவள் அதை மனசு வந்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமே'' என்று உருகியதைக் கேட்டு, கேள்வி கேட்ட அவன் மனம் சமாதனம் அடைந்தாலும் முக்கியமான ஆளாய் நிலா அல்லவா உணர வேண்டும்... ஆனால் அவளோ...

உறங்கியிருந்த சூர்யன் விழித்ததும் உறக்கமே தழுவியிராத ஆதவன், உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலாவிடம் போய் நெற்றியில் கைவைத்து சூட்டை உணர முயன்றான்.

லேசாக என்றாலும் இன்னமும் சூடு இருந்ததால் பக்கத்திலிருந்த கிளினிக்கிற்கு ஃபோன் செய்து டாக்டர் இருக்கும் நேரத்தை அறிந்தான்.

அந்த நேரத்தைக் கணக்கிட்டு, வாட்ச்மேன்னை அழைத்து ஒரு ஆட்டோ கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு அவன் உள்ளே

நுழைந்த போது நிலா விழித்திருந்தது மட்டுமில்லாமல் எழுந்து ஜன்னல் வழியாக அபார்ட்மென்ட் வளாகத்திலிருந்த தோட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளை நெருங்கிய ஆதவன், கட்டுப்பாட்டை மீறி அவள் தோள்களைத் தொட்டு "எப்படி இருக்கே பப்பு?" என்றான் கவலையுடன் இதமாக.

அந்த இதம் பொய் என்பதை நிலாவால் நம்பவே முடியவில்லை. "ஏன்? ஏன் இப்படி ஆகிவிட்டது?" என்று மனம் மீண்டும் மீண்டும் அரற்றியது. அந்த அரற்றல் வாயை கட்டிப்போட, கனிவு காட்டிய கணவனைத் திரும்பியும் பாராமல் நின்றாள் வெண்ணிலா.

போன வாரம் வரைத் தன்னிடம் எரிந்து விழுந்தவன், செய்யாதத் தப்பிற்கெல்லாம் அவளைத் திட்டியவன், உடம்பு சரியில்லாமலிருந்த பாட்டியைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததிலிருந்து தான் தன்னிடம் பிரியமாக இருக்கிறான் என்று தோன்றி, அதற்குக் காரணம் ப்ரீத்தி சொன்ன "நீ வேற தேடாம இருக்கிறதுக்காக உன் புருஷன் வேண்டாவெறுப்பா இருந்தா கூட உன்கிட்ட குழையணும் போலிருக்கே" என்ற வார்த்தைகளே என்றும் தோன்றியது.

அந்த எண்ணத்தின் தொடர்ச்சியாக கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்ததும் ஆதவன் உருகித் தான் போனான்.

"ப்ளீஸ் பப்பு. அழாதேடா. காய்ச்சல் ஜாஸ்தி ஆகிடும்." என்று அவளை இழுத்து தோளில் சாய்த்து, கண்ணீரைத் துடைத்த கையால் தலையை வருடிவிட்டான்.

முதல் நாள் கோபத்தில் கத்தியவளால் இன்று அது போல செய்ய முடியவில்லை. கோபம் தணிந்துவிட்டதால் இல்லை. கோபத்தை வார்த்தைகளாலும், கத்துவதாலும் வெளியிடுவது அவள் இயல்பில்லை என்பதால்.

மௌனமாக அவனை விட்டு விலகியவள் ஹாலில் சென்று அமர்ந்தாள்.

அவளைப் பின் தொடர்ந்த ஆதவனும் அவள் எதிரில் அமர்ந்து, "பக்கத்துக்கு கிளினிக்ல டாக்டர் வந்ததும் போய் பார்த்துட்டு வந்துடலாம். அது வரைக்கும் படுத்துக்கோ நிலாமா" என்றான்.

"சாதரண காய்ச்சல் தான். நான் வரவில்லை" என்று முகத்தைப் பாராமல் அவள் கூறியதும்

"எதுவாக இருந்தாலும் அதை டாக்டர் சொல்லட்டும். ஆட்டோ வரச் சொல்லி இருக்கேன். அதுல போய்டலாம்" என்றான் ஆதவன் சிறு அழுத்தத்துடன்.

அதன் பின்னர் இருவரிடத்திலும் நிலவிய மௌனம் டாக்டரைப் பார்த்துவிட்டு வந்த பின்னர் பிரவேசித்து.

சற்று நேரத்தில் மாத்திரையின் வீரியத்தில் அவளையும் மீறி தூக்கம் கண்களை சுழட்ட வெண்ணிலா படுக்கையில் விழுந்தாள்.

மதிய உணவு நேரம் நெருங்க நெருங்க அந்த நேரத்து உணவிற்கு என்ன செய்வது என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தான் ஆதவன். காலையில் பிரட் கொடுக்கச் சொன்ன டாக்டர், மதியத்திற்கு ரசம் சாதம் சூடாகக் கொடுக்கச் சொன்னார்.

சாதமே வைக்கத் தெரியாத ஆதவன் ரசத்திற்கு எங்கே போவான்? கடையில் போய் வாங்கி வந்தாலும் அவர்கள் கொடுக்கும் விதை விதையான சத்தத்தை எப்படி குழைய வைப்பது என்று மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டவன் கடைசியில் நவீனுக்கு ஃபோன் செய்து ஷாலினியிடம் கேட்டு, கையைச் சுட்டு ஒரு வழியாக சாதத்தையும் ரசத்தையும் செய்து முடித்தான்.

வெறும் சாதம், ரசத்திற்கே இந்தப் பாடாக இருக்கும் போது, நிலா எத்தனை நாளாக சமைத்துக் கொடுத்தவைகளை எண்ணியவனுக்கு அவளது கற்கும் திறனையும், சமைக்கும் திறனையும் மெச்சாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

அவளை எழுப்பி உணவு அருந்தவருமாறு அவன் அழைத்த போது தூக்கத்தில் ஒன்றும் புரியாமலிருந்த நிலாவிற்கு, அவன் செய்து வைத்திருந்த உணவைப் பார்த்ததும் வியப்பில் ஒன்றும் புரியாமல் போனது.

****

பாகம் 18

வியப்பு எழுந்தாலும் அதை வார்த்தையில் வெளியிடாமல் மௌனமாக ஆதவன் பிசைந்து வைத்திருந்த உணவை உடம்பில்

வலுவில்லாமல் நடுங்கிய கைகளால் எடுத்து உண்ண ஆரம்பித்தாள் வெண்ணிலா.

நிலாவின் கைகள் நடுங்கவதையும், எடுத்த உணவை உண்ண அவள் படும் பாட்டையும் பார்த்தவன் ‘‘கை எடு பப்பு. நான் ஊட்டி விடுகிறேன்’’ என்று தட்டை இழுத்தான்.

‘‘இல்லை நானே’’ என்று அவள் செய்த முயற்சிகள் எதுவும் செல்லுபடியாகவில்லை.

நான்கு வாய் உணவு உள்ளே போனதும் ‘‘போதும்’’ என்று அவன் முகத்தைப் பாராமல் தட்டைப் பார்த்தவாறே அவள் கூறவும்,

‘‘இன்னும் கொஞ்சம்டா. ப்ளீஸ்’’ என்று அவன் எடுத்துக் கொடுத்த உணவை வாங்குவதற்கு அவள் அமர்ந்திருக்கவில்லை.

கட்டிலில் நகன்று போய் படுத்துக் கொண்டு கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

ஆதவனுக்குத் திரும்பவும் அவள் கூட்டிற்குள் அடைந்துவிட்டது நன்றாகவே புரிந்தது.

நேற்று மன அழுத்தம் தாளாமல் அவள் கத்திய வார்த்தைகள் அனைத்தும் அவளது உச்சக்கட்ட உணர்ச்சி நிலையில் வந்தவை என்றும் புரிந்தது.

நேற்று போல மனதில் உள்ளதை வார்த்தையால் வெளியிட்டால் கூட பரவாயில்லை என்று தோன்றியது. இப்படி பேசாமல் இருந்து கொல்வது அதை விட வருத்தியது.

ஆனால் எதுவானாலும் அவளிடம் பேசும் சமயம் இதுவல்ல என்று மனம் வலியுடன் அறிவுறுத்த, அவள் உடம்பு குணமாகும் வரைப் பொறுத்திருக்க முடிவு செய்தான் ஆதவன்.

அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையின் மீதிப் பொழுது முழுவதையும் அவள் தூக்கத்திலேயே கழிக்க, ஆதவன் அவளது அறையிலேயே அவள் மேல் ஒரு கண்ணையும் லேப்டாப்பில் ஒரு கண்ணையும் வைத்தவாறே அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்தான்.

இரவு உணவு நேரம் தாண்டிய பின்னரே அவள் விழித்தப்போது ‘‘முகம் கழுவிட்டு வாடா பப்பு. அப்போதான் கொஞ்சமாவது பிரெஷ்ஷா இருக்கும்’’ என்று அவன் சொல்லியதை ஒரு தலையாட்டல் கூட இல்லாமல் செய்துவிட்டு வந்தாள் வெண்ணிலா.

வந்ததும் ’’ மதியம் சாப்பிட்டது. சூடா ஏதாவது கலந்து தரட்டா நிலாமா? குடிக்கிறியா?’’ என்று அவன் கனிவாக வினவியபோது மறுப்பாக ஒரு தலையாட்டலே பதிலாக வந்தது.

‘‘சூடா கொஞ்சம் பால் மட்டும். ப்ளீஸ்டா’’ என்று அவன் சமையலறைப் பக்கம் அவன் செல்லவும்

‘‘எனக்கு வேண்டாம்’’ என்ற வெண்ணிலாவின் சொற்களை மதிக்காமல் அவன் போய்க் கொண்டே இருக்கவும்

‘‘எனக்குப் பால் பிடிக்காது’’ என வெண்ணிலா கூறி முடித்தபோது ஆதவனின் கண்கள் பளிச்சிட்டது. அந்த பளிச்சிடலைத் தொடர்ந்து அவன் முகம் நிம்மதியிலும், சிறிதளவு சந்தோசத்திலும் மலர்ந்ததை வெண்ணிலா பார்க்கவில்லை.

அவளது அறிவிப்பைக் கேட்டப்பின்னரும் சமையலறைக்குள் சென்றவனை கண்டு எரிச்சலாக வந்தது வெண்ணிலாவுக்கு.

‘‘நான் தான் பிடிக்காதுன்னு சொல்றேன் இல்ல. இவர் கொண்டு வந்து கொடுத்தா நான் குடிக்கணுமா? அதெல்லாம் முடியாது. நேத்து மாதிரி வாந்தி எடுக்கிறேன்’’ என்று மனம் முரண்டு பிடிக்க அமர்ந்திருந்தவளுக்கு ஆதவன் வெந்நீரில் ஹோர்லிக்க்ஸ் கலக்கிக் கொண்டுவரவும் என்ன செய்வது என ஒரு நிமிடம் திகைத்துவிட்டு அதை அருந்தி முடித்தாள்.

அதன் பின்னர் அவன் ஏதாவது பேசினால் என்ன பதில் சொல்வது என்று குழப்பமாக இருந்ததால் கண்களை இறுக மூடி படுக்கையில் அவள் சாய்ந்த போது.

‘‘பப்பு, அத்தான்கிட்டே நீ ஒன்னும் பேசவேண்டாம். அத்தானும் பேசல. சோ கொஞ்ச நேரம் சும்மா உட்கார்ந்திரு’’ என்றுவிட்டு அவன் லேசாக சிரிக்கவும் ஒன்றும் சொல்லாமல் உதட்டைக் கடித்தவள் படுக்கையிலிருந்து லேசாக நிமிர்ந்து சாய்ந்த வாக்கில் அமர்ந்தாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் கண்களை மூடிய வெண்ணிலா திரும்பவும் மயக்கம் கலந்த உறக்கத்திற்குச் சென்ற போது அவள் அருகில் அமர்ந்தான் ஆதவன்.

தூக்கம் சரியாகப் புரியாமல் அவள் அரற்றவும் தலையை வருடிக் கொடுத்தவாறே அந்த நாளின் முக்கிய வேலையான, மனைவி பற்றிய எண்ணங்களில் சஞ்சரிப்பதில் மூழ்கினான்.

அவளது சில செயல்கள் சிறு குழந்தையை அவனுக்கு நினைவூட்டினாலும், அவளது மனப் பக்குவமும், தன்னை விட்டுவிட்டுப் போன தாயைக் கூட அவள் வெறுக்கவில்லை என்பதும், இதுநாள் வரை அவள் அனுபவித்த புறக்கணிப்பை வார்த்தைகளால் ஏன் முகத்தில் லேசாக கூட காட்டிக்கொண்டதில்லை என்பதும் அவனுக்குப் பிரமிப்பூட்டின,

அவள் இழந்த அனைத்தையும், இந்த பதினாறு ஆண்டுகளாக அவள் அனுபவிக்கும் புறக்கணிப்பையும் சேர்த்து போக்கிவிட வேண்டும் என்ற வேகம் எழுந்தது.

தாய்க்குத் தாயாய் அன்பும் அறிவுரையும் புகட்டி, தந்தை ஸ்தானத்திலிருந்து பாசமும் வழிகாட்டுதலும் அளித்து, ஒரு நண்பனாய் அவள் விருப்பு வெறுப்புகளை கேட்டறிந்து சரிக்குச் சமமாய் சண்டை போட்டு, யாதுமாகிய கணவனாய் இருக்கவேண்டும் என்று மனதில் குறித்தான்.

இரவு உணவிற்கு மேலும் அவளை மட்டுமல்ல தன்னையுமே சோதிக்க விரும்பாமல் ஒரு மெஸ்ஸில் இட்லி வாங்கிவந்தவன் மதிய உணவைப் போல அவளிடம் தட்டில் வைத்து நீட்டாமல் தானே உணவை ஊட்டினான். மறுக்காமல் அவள் அதை வாங்கியதே ஒரு நல்ல அறிகுறியாகப் பட்டது ஆதவனுக்கு.

உணவு முடிந்து படுக்காமல் கல்லூரி பாடங்களை எடுத்துவைத்துக் கொண்டு அவள் அந்த அறையிலிருந்த மேஜையில் அமர்ந்துவிட, ஆதவனும் அந்த அறையிலேயே கட்டிலின் மேல் கால் நீட்டி அமர்ந்து ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். பகல் பொழுது முழுதும் படுத்தே இருந்ததால் வெண்ணிலாவிற்குத் தூக்கம் வெகு சீக்கிரத்தில் வரவில்லை.

புகுந்த வீட்டினர் வந்திருந்ததால் நான்கு நாட்களாக தேங்கிப் போயிருந்த பாடங்களை வெண்ணிலா முடிப்பதற்குள், முந்தைய இரவில் வான் நிலவிற்குத் துணையாகவும் இன்றைய பகலில் சூரியனுக்குத் துணையாகவும் விழித்திருந்த ஆதவனுக்குத் தன்னை மீறி பத்து கொட்டாவிகள் வந்துவிட்டன.

பத்தாவது கொட்டாவியை வெளியேற்றியவன் அதற்கு மேல் தாங்காமல் ''பப்பு, வாடா தூங்கலாம், ரொம்ப லேட் ஆகிடுச்சு'' என்று இயல்பாய் கூறிக் கொண்டே எழுந்தவன், அவள் அருகில் வந்தான்.

அவன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நேற்று தான் பேசியதை அவன் மதிக்கவில்லையோ, இவள் என்ன கத்தினாள் என்ன என்று இருக்கிறானோ என்ற எண்ணம் தோன்றி, நோட்டில் வைத்திருந்த பேனாவை சிறிதும் நகர்த்தவிடாமல் செய்தது.

வெண்ணிலா ஒன்றும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருக்கவும் ''என்னமா? எழுந்திரு'' என்றுவிட்டு அவள் கையைப் பற்றினான்.

அமர்ந்திருந்த இருக்கையை விட்டு எழாமலேயே கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்ற நிலா, ''நான் இங்கேயே படுத்துகிறேன்'' என்றாள்.

அவனும் கைப்பிடியை மட்டுமல்ல வார்த்தைப் பிடியையும் சேர்த்து விடாமல் ''ஏன்?'' என்றான் ஒற்றைச் சொல்லாய்.

பதில் தெரியாதவனுக்குச் சொல்லலாம் ஆனால் பதிலைத் தெரிந்து கொண்டே கேள்வி கேட்பவனை என்ன செய்வது என்று கோபத்தில் முகம் இறுக அமர்ந்திருந்தாள் வெண்ணிலா.

''ஏன் என்று கேட்டேன்?'' என்ற அவனின் குரல் இரு தினங்களில் கொஞ்சம் உயர்ந்திருந்தது.

அந்த சிறு குரல் மாறுபாடு கோபத்தை இன்னும் அதிகமாக்க ''என்ன ஏன்? நான் தான் சொல்லிட்டேன் இல்ல. நான் யாரோடவும் ஓடிப் போகமாட்டேன்'' என்றாள் கண்களில் அடிப்பட்ட வலி அப்பட்டமாய் தெறிக்க.

''பைத்தியம் மாதிரி பேசாதே நிலா'' என்று அவன் முடிப்பதற்குள்

''ஆமா நான் பைத்தியம் தான், அந்த ப்ரீத்தி தான் நல்லா தெளிவா அழகா இருக்கா, நான் பைத்தியம் தான்'' என்ற அவளது புலம்பல் முடிந்த போது

''நாம இப்போ படுக்கப் போறதைப் பத்திப் பேசுறோம் நிலாமா.'' என்று அவன் சொன்னதில் தேவையில்லாமல் ப்ரீத்தி இங்கே ஏன் வருகிறாள் என்ற தொனி இருந்தது.

''நான் வரல'' என்று கூறியவள் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து கட்டிலை அடைந்து, போர்வைக்குள் முடங்கும்வரை ஆதவன் அங்கிருந்து நகராமல் அவளையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான், பார்வையால்!

''இவள் எங்கிருந்து இந்த ''நான் யாரோடவும் ஓடிப் போகமாட்டேன்''-னைப் பிடித்தாள். நேற்றும் இதையே சொன்னாள். அந்த ப்ரீத்தி பேய் தான் ஏதோ சொல்லி இருக்கிறது. அதை இவளும் நம்பி அவளையும் வதைத்து, என்னையும் சேர்த்து கொல்கிறாள்'' என்று யோசனையின் முடிவில்

''என்ன பப்புமா... இன்னும் இப்படி அப்பாவியாவே இருக்கியே? நீ அங்கே வரவில்லை என்றால் நான் இங்கே படுக்கப்

போறேன். அதுவும் இந்தச் சின்ன பெட்ல என் மேல உரசாம மேடம் எப்படி படுக்கிறீங்கன்னு பார்க்கிறேன்'' என்று சிரிப்புடன் அவளின் செயலை அலசினாலும், அவள் மனதில் இருக்கும் கலக்கத்தை எப்படி போக்குவது என்று ஆராய தொடங்கினான்.

இங்கேயே அவள் அருகில் படுத்தால் அவள் மனதிலுள்ள கலக்கம் இன்னும் அதிகமானாலும் ஆகலாம். கலக்கம் அதிகமாகி அவள் இன்னுமின்னும் கூட்டிற்குள் செல்வதைத் தன்னால் சகிக்க முடியாது என்று எண்ணியவனால் தனி அறையில் போய் படுக்கவும் முடியவில்லை.

ஒரு வழியாக அவள் அருகிலும் படுக்காமல், தனி அறையிலும் சென்று படுக்காமல் ஹால் சோபா ஒன்றை இழுத்து வந்தவன் அதிலேயே தன் உயரத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டு படுத்தான்

அடுத்த நாள் காலையில் ஆதவனுக்கு முன்னரே கண் விழித்த வெண்ணிலா அந்த சின்ன சோபாவில் உடம்பை குறுக்கிக் கொண்டு படுத்திருந்த கணவனைக் கண்டதும் மனம் உருகியது.

அந்த உருகல் சில மணித் துளிகளே நீடித்திருக்க ''ஹான், நான் எத்தனை நாள் கீழே தரையில் படுத்திருந்தேன். துரை தரையில் படுக்கமாட்டாரோ? சோபா கேட்குதா?'' என்று எண்ணத் தொடங்கியவள்

''ச்சே ச்சே பாவம், இந்த குட்டியூண்டு சோபாவில் காலை மடக்கிப் படுத்திருப்பது தரையில் படுப்பதை விட கொடுமை... பாவம்'' என்று சோபா அருகில் சென்று அவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தபோது ஆதவன் கண் விழித்தான்.

அருகில் அவள் நிற்பதைக் கண்டதும் ''உன் அத்தான் செம ஸ்மார்ட் இல்ல பப்பு? அப்படியே இந்த ஸ்மார்ட் அத்தானுக்கு ஒரு ஸ்வீட் கிஸ் கொடு பார்க்கலாம்'' என்று குறும்புடன் கூறவும்

''ஹான்'' என்று முதலில் வாயைப் பிளந்தவள், உடனே வெட்கம் சூழ அந்த இடத்தை விட்டு ஓட்டம் எடுத்தாள்

அவள் விழித்த போதே துயில் களைந்துவிட கண் மூடி அவளது நடமாட்டங்களை உணர்ந்து கொண்டிருந்தவன் இப்போது அவள் முகத்தில் வெட்கத்தைக் காணவும் அவள் மனக் கலக்கத்தைப் போக்கிவிட்டால் ஒரு குறையும் இனி வராது என்று கணக்கிட்டான். மனிதன் என்ன தான் கணக்குப் போட்டாலும் இறைவன் அல்லவா அந்த கணக்கை எந்த நேரத்தில் போட்டால் சரியான விடை கிடைக்கும் என்று முடிவு செய்கிறான்.

எழுந்தவன் வெண்ணிலா சமையலறையில் காய் வெட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் ''காலங்கார்த்தால என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? காலேஜ் போகப் போறியா என்ன?'' என்றான்

''காய்ச்சல் இல்லை'' என்று கூறியவள் காயை விட்டு ஒரு நொடி கூட கண்ணை நிமிர்த்தவில்லை.

''இன்னைக்கு ஒரு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோயேன் நிலாமா, கண்ணெல்லாம் இன்னும் சோர்வாத்தான் தெரியுது'' என்றான் உண்மையான அக்கறையுடன்.

''இல்லை சரியாகிடுச்சு. நான் போறேன்'' என்று மொட்டையாக கூறியவள் தன் வேலையை தொடரவும் ஆதவனுக்கு ''என்ன தான் இவளது பிரச்னை'' என்று ஆயாசமாக வந்தது.

அதற்குமேல் ஒன்றும் கூறாமல் அவனும் அலுவலகம் கிளம்பினான். காலை உணவு ஆதவனின் சிறு சிறு உரையாடல்களுடனும் வெண்ணிலாவின் மௌனத்துடனும் சென்றது வரை எந்த பிரச்னையும் இருக்கவில்லை.

உணவு முடிந்து அவள் கல்லூரிக்கு கிளம்பியபோது, ஒரு வாரப் பழக்கத்தை மறக்காமல் ஆதவனும் உடன் கிளம்பி வெளியே வந்தான். அவள் உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்ததால் இன்று பஸ் ஸ்டாண்ட்டில் இறக்கிவிடாமல் கல்லூரியிலேயே கொண்டு விடலாம் என்று திட்டமிட்டவன் ஆபீஸ்க்கு ஃபோன் செய்து இன்று கொஞ்சம் தாமதமாக வருவதாக கூறியிருந்தான்.

அவனோடு கீழே வந்தவள், பைக் ஸ்டாண்ட்டிற்கு வராமல் வாசல் நோக்கி நடக்கவும் ஆதவனுக்கு முகம் வாடி களையிழந்து கூம்பியது.

''நிலா வா'' என்று அவன் அழைத்ததை காதில் வாங்காமல் சென்றவளைப் பார்த்ததும் சற்று அதிகமாகவே கோபம் வந்தது

அங்கே ஸ்கூல், அலுவலகம் என்று அந்த ஃபிளாட் வாசிகள் அனைவரும் நின்றிருக்க அவர்கள் கண்ணுக்கும், வாய்க்கும் அவலாக ஒரு சண்டையை அரங்கேற்றவேண்டாம் என்று எண்ணியவன் பைக்கைக் கிளப்பிக் கொண்டு வாசல் தாண்டி நடந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலாவை அடைந்தான்.

அவள் முன்னால் வண்டியை கொண்டு போய் நிறுத்தியவன் ''ஏறு நிலா'' என்றான் அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கியவாறே

''என்னை பஸ் ஸ்டாப்ல ட்ராப் பண்றதுக்கு உங்களுக்கு ஆபீஸ்ல சம்பளம் தரலையே. அப்புறம் எதுக்கு நான் ஏறணும்? நான் நடந்தே போய்ப்பேன்'' என்று சாலையை வெறித்தவாறே அவள் கூறவும்

“எப்போதோ நான் சொன்னதை எனக்கே திருப்பிப் படிக்கிறாளே? கெட்டிக்காரி தான்” என முதலில் வியந்தாலும் “என் மனம் மாறிவிட்டதை உணர்ந்துவிட்டாள் என்று நினைத்ததெல்லாம் பொய்யா? யாரோ ஒருத்தி சொன்னதற்கு என்னை ஒன்று மௌனத்தால் இல்லை இப்படி வார்த்தையால் தண்டிக்கிறாள்” என்று வருத்தமே மேலோங்கியது.

“நான் போன வாரமும் இந்த வாரமும் ஒரே ஆபீஸ்ல தான் வேலைப் பார்க்கிறேன். உங்கிட்டே சொல்லாம வேலையெல்லாம் மாறமாட்டேன் பப்பு. கவலைப் படாதே” என்று புருவத்தை உயர்த்தி சிறு நக்கல் கலந்த குரலில் சொன்னபோது நிலாவிற்கு அவன் ஏன் இப்படி சம்பந்தமில்லாமல் பேசுகிறான் என்று சுத்தமாகப் புரியவில்லை.

அந்த உணர்வை அவள் முகத்தில் சிறு எரிச்சலாகவும், புருவத்தில் ஒரு முடிச்சுடனும் வெளியிட “அச்சோ, இதுவும் புரியலையா. ஹய்யோ ஹய்யோ” என்று சற்று நேரம் வெறுப்பேற்றிவிட்டு, அவளது புருவத்தின் முடிச்சு இன்னும் இறுக்கமாக விழவும் “ஓகே ஓகே. கூல் மை ஸ்வீட் ஹார்ட். போன வாரம் உன்னை ட்ராப் பண்ணப்ப எந்த ஆபீஸ்ல சம்பளம் கொடுத்தாங்களோ அவுங்க தான் இப்போவும் கொடுக்கிறாங்கன்னு சொல்லவந்தேன். இப்போ ஏறுகிறாயா பப்புச் செல்லம்” என்று கொஞ்சினான் கணவன்.

மனைவியோ அவன் சொன்னதை சிறிதும் மதிக்காமல் பைக்கை சுற்றிக் கொண்டு செல்லவும் “பப்பு, நோ மா. நீ இப்போ ஏறலைன்னா நீ நடக்கிற வேகத்திற்கு ஏற்ற மாதிரி நானும் வண்டியை தள்ளிக்கிட்டு தான் வருவேன். புரியுதா உனக்கு?” என அவன் கூறியபோது நான் சொன்னதை கண்டிப்பாக செய்வேன் என்ற பாவனை முகத்தை ஆக்கிரமித்திருந்தது.

அதற்கு மேல் ஒன்றும் வழக்காடாமல் நிலா வண்டியில் ஏறி அமர்ந்ததும், ஆதவனின் மனம் சிறகடித்து பறக்காமல் இருக்க நிலாவின் மனம் இன்னும் அவனது பழைய நடவடிக்கைகளை மறக்கவில்லை என்ற நிஜம் காரணமாய் இருந்தது.

மறக்கவில்லை என்பதோடு அந்த சம்பவங்கள் நடந்தபோது அவள் அனுபவித்த வேதனையும் ஒதுக்கப்பட்ட உணர்வும் நன்றாக நடு மண்டையில் ஆணி அடித்தாற்போல் பதிந்தது.

அதிலிருந்து வேகமாக வெளிவந்தவன் “ஏறிட்டியா நிலாமா? அத்தானை இறுக்கப்பிடிச்சுக்கோ பார்க்கலாம். அச்சோ அச்சோ கம்பியை பிடிக்கக் கூடாது பப்பு. அத்தான் தோளைப் பிடிச்சுக்கோ. ஹ்ம்ம் கம் ஆன் பப்பு” என்று மனைவியை சீண்டி விளையாடி, அவள் வண்டியிலிருந்து இறங்க முற்பட்டதும் தான் வண்டியை எடுத்தான் ஆதவன்.

அவளது வேதனையைப் போக்கித் தன் மேல் எப்படி நம்பிக்கையை வரவைப்பது என்ற யோசனையிலேயே ஆதவன் வண்டியை செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்தபின்னரும் அவன் வண்டியின் வேகத்தைக் குறைக்காமல் செல்லவே “பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்துடுச்சு” என்று பஸ்ஸில் ஒரு ஸ்டாப் வரும்போது கண்டக்டர் அறிவிப்பது போல அறிவிக்கவும் இப்போது காதில் வாங்காமலிருப்பது ஆதவனின் முறையாயிற்று.

“பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்துடுச்சு. நான் இறங்கணும்” என்று சற்று குரலை உயர்த்தி அவன் காதருகில் சொன்னபோதும் அதே பாவனையை அவன் தொடரவும் வெண்ணிலாவிற்கு உலக மகா எரிச்சலாக வந்தது.

“நான் காலேஜ் போகணும். என்னை இறக்கி விடுங்க” என்று அவள் காதில் இரையவும் காதை ஒரு முறை தேய்த்துவிட்டுக் கொண்ட ஆதவன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை.

“ச்சே” என்று ஒரு சொல்லோடு மனைவி அமைதியானதும் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் அவளது கல்லூரி வளாகத்தை அடைந்தான் ஆதவன்.

வண்டியிலிருந்து இறங்கியவள் காலேஜ் நோக்கி நடக்கவும் அவளது கையைப் பிடித்து நிறுத்தியவன் “இவ்வளவு தூரம் கூட்டிட்டு வந்து விட்டிருக்கேன். ஒரு தேங்க்ஸ் கிடையாதா பப்பு? இதெல்லாம் கூட நான் சொல்லிக் கொடுக்கணுமா?” என்றான் குறும்பாக.

கல்லூரி வளாகத்தில் வைத்து இப்படி செய்கிறானே என்று கூச்சமாக இருந்தாலும் “தேங்க்ஸ்” என்று வேகமாக சொல்லிவிட்டு கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் வெண்ணிலா.

“தேங்க்ஸ் இப்படியா சொல்லுவாங்க பப்பு?” என்று அவன் செல் ஃபோன் கடையில் படித்த அதே வார்த்தையை இங்கும் படிக்க அந்த நாள் நினைவு வந்து, தொடர்ச்சியாக ப்ரீத்தியின் நினைவும் வந்து, அவள் பேசிய வார்த்தைகளும் நினைவில் வந்து, ஒரு வந்து வந்து படலமாக அவள் முகத்தை இருள வைத்தது.

அதற்கு மேல் அவள் பொறுமையை சோதிக்காமல் அவள் கையை விட்டுவிட்டு அலுவலகம் பறந்தவனுக்கு அங்கே ஒரு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது

****

பாகம் 19

அலுவலகம் நுழைந்தவுடன் அவன் வேலை செய்யும் பிரிவின் தலைவர் அவனைத் தேடியதாக நவீன் கூறவும் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் சென்று லேப்டாப்பை திறந்து அன்றைய தினத்திற்கான மெயில்களை செக் பண்ணிவிட்டு தனது மேலாளரின் நேரத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு அவரது அறைக்குள் நுழைந்த ஆதவன் வெளியே வரும் போது முகத்தில் வருத்தமும் குழப்பமுமே மிஞ்சி இருந்தது.

அவனது முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு நவீன் அவனை அழைத்துக் கொண்டு கான்டீன் சென்று விசாரித்தபோது ஆதவனின் வருத்தத்திற்கு காரணம் இருப்பதாகவே அவனுக்குப் படாததால் வாய் விட்டு சிரித்தவன் ‘‘லூசா டா நீ, எவ்வளவு பெரிய வாய்ப்பு. அவனவன் தனக்கு கிடைக்காதா கிடைக்காதான்னு தவம் இருக்கிறான், இவன் என்னடாவென்றால் முகத்தை முழ நீளத்திற்குத் தூக்கி வச்சிருக்கான். நான் கூட என்னவோ இதோன்னு பயந்துட்டேன்’’ என்றான் அதட்டலாக.

‘‘என் கஷ்டம் எனக்கு. நிலாவை விட்டுட்டு எப்படி போறதுன்னு நானே டென்ஷன்ல இருக்கேன். சும்மா என்னை வெறுப்பேத்தாத சொல்லிட்டேன்’’ என்று ஆதவன் பல்லைக் கடிக்கவும்,

‘‘ஆஹா அது தானே பார்த்தேன், சாருக்கு ஏன் இவ்வளவு வருத்தம்னு இப்போ புரியுது’’ என்று நவீன் கண் சிமிட்டி சிரிக்க ஆதிக்கு மேலும் எரிச்சல் வந்தது.

‘‘நீ வேற ஏன்டா என் வயித்தெரிச்சலை கொட்டிக்கிற? அவ என்கிட்டே இப்போ சரியாய் கூட பேசுறதில்ல. இப்போ பார்த்து நான் ஆறு மாசம் ப்ராஜெக்ட்காக லண்டன் போய்ட்டேன்னா இப்ப இருக்கிற விரிசல் ஜாஸ்தி ஆகிடும்’’ என்று தன் ஆற்றாமையை இறக்கி வைத்தான் ஆதவன்.

‘‘ஏன் ஆதி என்னாச்சு? நீ ஏதாவது சொன்னியா நிலாவை? சிஸ்டர் ரொம்ப பொறுமையாச்சே?’’ என்றான் உண்மையான கவலை மற்றும் அக்கறையுடன்.

‘‘நான் ஒன்னும் சொல்லலடா, அந்த ப்ரீத்தி ’’ என்று ஆதி வாக்கியத்தை முடிப்பதற்குள்

‘‘அறிவிருக்காடா உனக்கு? ப்ரீத்தியை பத்தி உன்னை யாரு நிலாகிட்டே பேச சொன்னது? அந்த சனியனை மறந்து தொலை என்று உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்றது ஆதி? நடுல சார் கொஞ்சம் சரியா இருந்தேன்னு நினைச்சேன். ஏன்டா திரும்பத் திரும்ப இப்படி அவளைப் போட்டு வாட்டி எடுக்கிற? பாவம் சிஸ்டர். உன்னோட கோபத்தைக்கெல்லாம் அவ என்ன வடிகாலா? அவளுக்கு ஒன்னுனா கேட்க ஆள் இல்லைன்னு நினைச்சு இப்படி எல்லாம் பண்றியாடா நீ? தொலைச்சிருவேன் ஜாக்கிரதை!’’ என்று சுற்று புறம் மறந்து படபடவென்று பொரிந்து தள்ளிவிட்டான் ஆதவனின் உயிர் தோழன் .

நவீன் பொரிய ஆரம்பித்ததும் விளக்கம் கொடுக்கத் தொடங்கிய ஆதவன், நவீன் ஒன்றையும் காதில் வாங்காமல் பேசிக் கொண்டே போகவும் அவன் முடிக்கும் வரை பேசாமல் அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தன்னைத் திட்டினாலும் நிலாவின் நலனை முன்னிறுத்தியே பேசியதால் தனது அன்பு மனைவி சிறிது காலத்திலேயே தனது உயிர் தோழனைக் கூட அவள் பக்கம் இழுத்துவிட்டதை நினைத்து பெருமைப்பட்டவன் ஒரு சிரிப்புடனே நவீனைப் பார்த்திருந்தான்.

அவனது சிரிப்பைக் கண்டதும் ‘‘என்ன இளிப்பு வேண்டியிருக்கு?’’ என்று நவீன் எரிச்சல்படவும்

‘‘நான் கொஞ்சம் பேசலாமா? அடிச்சிட மாட்டீங்களே?’’ என்று ஆதவன் தயவாக அனுமதி கேட்க,
‘‘ரொம்ப நடிக்காத, பேசு’’ என்று அனுமதித்தான் நவீன்.

‘‘உங்களோட அருமை தங்கச்சியை நான் ஒண்ணுமே சொல்லல சார். அவுங்க தான் ஒரே கோபமா இருக்காங்க. மேடம் சரியா பேசுறது எங்கே? அத்தான்னு கூட கூப்பிடிறதில்ல.’’ என்றான் வருத்தத்துடன்.

அவனது வருத்தமான குரல் இருந்த கோபத்தைக் கொஞ்சம் தணிக்க ‘‘என்னாச்சு ஆதி? என்கிட்டே சொல்லக் கூடாதா?’’ என்று நவீன் தயவாக கேட்கவும்

‘‘உங்கிட்டே சொல்றதுக்கு என்னடா, சனிக்கிழமை அன்னைக்கு அந்த ப்ரீத்தி பேயை ஹோட்டல்ல பார்த்தோம்’’ என்று ஆரம்பித்து அன்று நடந்த, நவீனுக்குத் தெரிய வேண்டியவற்றை மட்டும் கூறி முடித்தான்.

‘‘ஹோ’’ என்ற ஒற்றைச் சொல்லோடு உள்வாங்கிக் கொண்ட நவீனுக்கு நண்பனின் மனமும், இன்றைய வருத்தமும், குழப்பமும் நன்றாகவே புரிந்தது. ஆனால் விடை தான் தெரியவில்லை.

“கொஞ்ச நாள் கழிச்சுப்போறேன்னு முரளிகிட்ட பேசிப்பாரேன் ஆதி” என்று அவர்களது மேலாளரிடம் பேச சொன்ன நவீனுக்கே அதில் நம்பிக்கையில்லை என்றபோது அவரிடம் பேசி அதில் தோற்றுப் போய் வந்த ஆதிக்கோ சுத்தமாக நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

“இல்லைடா பேசிட்டேன். நிலா படிக்கிற விஷயம் சொல்லி அவளைக் கூட்டிட்டுப் போகமுடியாது. அதனால இந்த டைம் வேற யாரையாவது அனுப்புங்கன்னு சொன்னேன்” என்று கூறியவன்

அதற்கு அவர் கூறிய பதிலான “சிங்கப்பூர் ப்ராஜெக்ட்ல நீ செஞ்ச வொர்க் பேஸ் பண்ணித்தான் இந்த ப்ராஜெக்ட் கிடைச்சிருக்கு, இது அந்த சிங்கப்பூர் கம்பெனியோட ஹெட் ஆபீஸ் என்பதால் உன்னைத்தான் கஸ்டமர் அங்கே எதிர்பார்க்கிறாங்க. இந்த மாதிரி ஒரு வரவேற்பு யாருக்குமே லேசில் கிடைக்காது ஆதவ். உன்னோட கடின உழைப்புக்கான மிகப் பெரிய பரிசு இது. இந்த வாய்ப்பு இன்னும் உன்னை வளர்ச்சிப் பாதையில் கூட்டிட்டுப் போகும். உன்னை மட்டுமில்லை கம்பெனியையும்” என்பதையும் சொல்லி முடித்தான்.

“ஹ்ம்ம், எப்படா கிளம்பணும்?” என்று கேட்ட நவீன், கண்டிப்பாக இன்னும் ஒரு பத்து நாட்களாவது டைம் இருக்கும் அதற்குள் நண்பன் நிலைமையை சீராக்கிவிடுவான் என எண்ணினான்

ஆனால் “புதன்கிழமை கிளம்பனுமாம்” என்று ஆதவன் கூறவும்

“அது எப்படிடா முடியும்? விசா எல்லாம் அதற்குள் எப்படி வரும்?” என்று புரியாமல் கேட்டான்.

“உனக்கு மறந்து போச்சா? நான் சிங்கப்பூர் போறதுக்கு ஒரு மாசம் முன்னாடி எனக்கும் உனக்கும் சேர்த்துத் தானே விசா ப்ரோசெச்ஸ் பண்ணாங்க. விசா இருக்கு. அது தான் பிரச்சனையே” என்ற ஆதவனின் முகத்தில் சிறு தயக்கத்தைக் கண்ட நவீன், “என்னடா சொல்லு” என்றான்.

“இல்லை நீ போகமுடியுமா நவீன்? முரளிகிட்டே பேசலாம். நீ போறதா இருந்தா ஒன்னும் சொல்லமாட்டார்ன்னு தான் நினைக்கிறன்” என்றான் ஆதவன் சிறு எதிர்ப்பார்ப்புடன்.

“ரொம்ப சாரி ஆதி. உங்கிட்டே சொல்லல இல்லை. திட்டாதேடா. இன்னைக்கு காலையிலேயே சொல்லனும்னு நினைச்சேன். பட் முடியல” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே போனவனை தோளில் தட்டி

“ஹே நிறுத்து. முதல விஷயத்தை சொல்லு” என ஆதவன் அவனது புலம்பலை நிறுத்தினான்.

முகம் பூவாய் மலர “ஷாலினி ப்ரெக்னன்ட்டா இருக்காடா. நேத்திக்குத் தான் டாக்டர்கிட்டே போயிட்டு வந்தோம்” என்று நவீன் விஷயத்தைக் கூறியவுடன் அவனை அணைத்து தன் மகிழ்ச்சியை நண்பனாய் வெளியிட்டான் ஆதவன்.

“காங்கிராட்ஸ் டா. அது தான் ஷாலினி இன்னைக்கு ஆபீஸ் வரலையா? நீ மட்டும் ஏன் வந்தே? வீட்ல இருக்க வேண்டியது தானே? அவளைக் கவனிக்கிறதை விட என்னடா வேலை உனக்கு?” என்று ஆதவன் இப்போது தன் பங்கிற்கு அதட்டினான், சந்தோஷமாக.

“இல்லைடா, போன வாரம் வேற நிறைய லீவ் எடுத்துட்டேன். இன்னைக்கு ஒரு முக்கியமான வேலை. அப்புறம் ஷாலினி லீவ் விஷயமாவேற பேசவேண்டி இருந்தது. அதனால தான்” என்று அன்றைய கலக்கத்தை மறந்து இருவரும் சற்று நேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“இப்போ என்னடா செய்யப் போறே?” என்று நவீன் திரும்பவும் அன்றைய ஆதவனின் பிரச்சனைக்கு வந்தான்.

“தெரியலடா, எப்படி அவளைத் தனியா விட்டுட்டுப் போறதுன்னு தான் தெரியல? ஒரே குழப்பமா இருக்கு. ஆறு மாசமெல்லாம் தனியா இருப்பான்னு எனக்கு கண்டிப்பாத் தோணல. திரும்பவும் ஹாஸ்டல்ல கொண்டு போய் விடவும் மனசு வரல. சரி நான் அப்பா அம்மாகிட்டே பேசுறேன்” என்றவன், முதலில் நிலாவிடம் பேசவேண்டும் நினைத்தான்.

“சரிடா, நான் இப்போ கிளம்புறேன்டா. நிலாகிட்டே பேசிட்டு இன்னைக்கு மதியத்துக்குள்ள பதில் சொல்றேன்னு சொல்லி இருக்கேன். பார்க்கலாம்” என்றவன் அலுவலகத்தை விட்டு அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கிளம்பினான்.

இன்று காலேஜ்க்கு லீவ் போட சொல்லி, அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அவளது மொபைல் நம்பருக்கு அடித்தான்.

பத்தாவது முறையாக ஃபுல் ரிங் போய் போன் எடுக்கப்படாமல் இருக்க வே “ஒரு வேலை முக்கியமான கிளாஸ் நடுவில் இருக்கிறாளா?” என முதலில் நினைத்தவனுக்கு அவள் மொபைல்லை எடுத்துப் போனாளா என்ற சந்தேகம் உதித்து அடுத்த இரண்டு ரிங்களில் உறுதி பெற்றது.

எழுந்த எரிச்சலையும், கோபத்தையும் அடக்கி கிரோம்பேட்டை நோக்கிச் சென்ற ஆதவன், அவளது உணவு இடைவேளை நேரம் வரை கல்லூரியின் வெளியே வெயிலில் காத்திருந் து, சரியாக அந்த நேரம் வந்ததும் பவித்ராவின் செல்ஃபோனிற்கு அழைத்தான்.

ஃபோனை அவள் எடுத்ததும் முறையாக அவளிடம் நலம் பேசிவிட்டு அன்று ஏதாவது முக்கியமான கிளாஸ் இருக்கிறதா என்று விசாரித்தான். அதன் பின்னர் நிலாவிடம் கொடுக்க முடியுமா என்று தயவாக அவன் வினவியபோது, போன வாரம் நிலாவின் முகத்திலிருந்த சந்தோஷமும், இரு தினங்களாக ஆதவன் நிலாவை கல்லூரியில் இறக்கிவிடுவதையும் கண்டவளுக்கு ஆதவனின் மேலிருந்த கோபம் குறைந்து மறையும் தருவாயில் இருந்ததால் மகிழ்ச்சியாகவே நிலாவிடம் ஃபோனை நீட்டினாள்.

ஃபோன் நிலாவிடம் கை மாறியதை உணர்ந்ததும் ''நிலா, இன்னைக்கு மதியம் காலேஜ்க்கு லீவ் போடறியாடா? ப்ளீஸ்மா, ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்'' என்றான் எடுத்தவுடனேயே.

திடீரென்று அவன் இப்படி கேட்கவும் முடியாது என்றும் சொல்லமுடியாமல் பேசாமல் இருந்தாள் வெண்ணிலா.

''ப்ளீஸ். இன்னைக்கு ஒரு நாள் மட்டும். நான் காலேஜ் வெளியில தான் வெயிட் பண்றேன். லீவ் சொல்லிட்டு கிளம்பி வர்றியா?'' என்று தொடர்ந்த அவனது குரல் ஏதோ செய்ய ''ம்ம் சரி'' என்றாள் வெண்ணிலா.

''தேங்க்ஸ் பப்பு. சீக்கிரம் வா'' என்று சந்தோஷமாக ஃபோனை வைத்தவனுக்கு அவன் லண்டன் போகவேண்டிய விவரத்தை நிலா எப்படி எடுத்துக்கொள்வாளோ என்று யோசனையாக இருந்தது.

லீவ் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தவளுக்கு ''அப்படி என்ன அவசரம்? ஏன் இப்படி வெயிலில் நிற்கிறான்?'' என்று பல கேள்விகள் எழுந்தன.

அருகில் வந்தவள் ஏதும் கேட்பாள் என்று அவன் காத்திருக்க, அவன் ஏன் அழைத்தான் என்று சொல்லுவான் என்று நிலா காத்திருந்தாள்.

ஏமாற்றத்தை மறைத்துக் கொண்டு ''ஏறுமா, வீட்ல போய் பேசலாம்'' என்ற ஆதவன் அதற்குமேல் வீடு வந்து சேரும்வரை பேசவே இல்லை. வீட்டை அடைந்து ''முதல சாப்பிடு. அப்புறம் பேசலாம்'' என்றவன் அவனும் உணவை முடித்தான்.

அவளாக ஏதும் பேசுவாள் என்று சற்று நேரம் காத்திருந்த ஆதவன், அவள் மௌனத்தையே பதிலாக உதிர்க்கவே ''ஒரு முக்கியமான விஷயம் நிலா. நீ சொல்ற பதிலை வச்சு தான் நான் முடிவெடுக்கணும்'' என்று பேச்சைத் தொடங்கி இன்று காலை தன் மேலாளர் சொல்லிய அனைத்தையும் அவளிடம் பகிர்ந்தான்.

அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தது முதல் ''ஐயோ, ஆறு மாசமா? ஆறு மாசம் இவனைப் பாராமல் எப்படி இருப்பது?'' என்று மனம் அடித்துக்கொள்ள முகம் வாடினாள் அவனது அருமை மனைவி.

''நான் போகட்டா நிலாமா? நீ என்ன சொல்றே?'' என்று ஆதவன் அவளது கையை தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வினவியபோது அவனது மனம் இருந்த நிலையை அவனாலேயே உணர முடியவில்லை.

அவள் ''வேண்டாம், போகாதீங்க அத்தான்'' என்று சொல்வதற்காக மனம் ஏங்கிய அதே சமயம் அவள் அப்படி சொல்லிவிட்டால் அலுவலகத்தில் என்ன சொல்வது? மறுக்கமுடியாத நிலையில் அல்லவா இருக்கிறேன், அவள் சொன்னதையும் மீறி சென்றால் இருக்கும் கோபம் இன்னும் அதிகமாகிவிடுமோ என்றும் பயந்தது.

இரண்டு நாட்களாக அவனிடம் சரியாகப் பேசாமல், கோபத்தையும் ஒதுக்கத்தையும் முகத்திலும் வார்த்தையிலும் மட்டுமல்லாமல் செயலிலும் காட்டிவிட்டு இப்போது அவனை எப்படி போகாதீங்கன்னு சொல்வது என்ற தயக்கம் எழுந்தாலும் அவனை விட்டுவிட்டு எப்படி இருப்பது, கண்டிப்பாக சாத்தியமே இல்லையே என்றும் மனம் தவியாய்த் தவித்தது.

''என்னடா? ஏதாவது சொல்லேன்'' என்று தவித்த மனதை வார்த்தையில் வெளியிட்டான் ஆதவன்.

முயன்று அடைத்துப் போயிருந்த தொண்டையை செருமி ''நீங்க போகலைன்னா என்ன ஆகும்?'' என்றாள் கண்களில் என்னவென்று புரியாத ஒரு உணர்வைத் தேக்கி.

ஆனால் அந்த உணர்வு கூட நல்லதாகவே மனதிற்குப் பட ''ஹ்ம்ம் தெரியலமா. சொல்லிப் பார்க்கணும்'' என்றான் ஆதவன்,

இப்போதெல்லாம் மென்பொருள் துறையில் நடக்கும் வேலைக் குறைப்புகளையும், வேலையில்லா நிலையையும் பேப்பர், மற்றும் நியூஸ்ஸில் பார்த்தும் / கேட்டும் இருந்ததாலும், அவர்களது கல்லூரியிலேயே நடக்கும் நேர்முகத் தேர்வுகள் குறைந்துவருவதை அறிந்ததாலும் வெண்ணிலாவிற்கு அவனைப் போகாதே என்று சொல்ல முடியவில்லை.

இந்த இக்கட்டான சூழலிலும் அவனுக்கு இந்த வாய்ப்பு வந்திருக்கிறதே என்று சந்தோஷப்பட்டவள் தன்னால் அவன் ஒரு

நல்ல வாய்ப்பை எழுந்துவிடக் கூடாதே என்ற பயமும் எட்டிப் பார்த்தது.

வார்த்தையால் வர்ணிக்கமுடியாத மௌனத்தில் சில பல நிமடங்கள் உருண்டோட “எனக்கு மனசே இல்லைடா போறதுக்கு. ஆனா…” என்று இழுத்தான் ஆதவன்.

“பரவாயில்லை அத்தான், நீங்க போயிட்டுவாங்க” என்ற நான்கு வார்த்தைகளை முடிப்பதற்குள் தொண்டை அடைத்து கண்களில் நீர் கோர்த்துவிட்டது வெண்ணிலாவிற்கு.

அவளது கலங்கிய கண்களைக் கண்ட ஆதவன் பற்றியிருந்த கையை இழுத்து அவளைத் தன் மேல் சாய்த்துக்கொண்டு கூந்தலை வருடினான்.

இரு நாட்களாய் கணவன் மேல் கொண்டிருந்த ஏனென்று தெரியாத கோபம் மறைய அவளும் அவன் தோளில் முகம் புதைத்தாள்.

“உனக்குப் பிடிக்கலைன்னா ஆபீஸ்ல இன்னொரு டைம் பேசிப் பார்க்கிறேன்டா” என்ற கணவனுக்குப் பதில் தேடி ஒன்றும் கிடைக்காமல் வெறுமனே மறுப்பாக தலை அசைத்தாள்.

“என்னமா, ஏதாவது பேசேன்” என்று ஆதவன் பத்து நிமிட இடைவெளி விட்டு இரண்டு தடவை கேட்டப்பின்னர்,

“இந்த மாதிரி வாய்ப்பு யாருக்கும் கிடைக்காதுன்னு சொல்றீங்க. அப்போ போயிட்டு வாங்க” என்றாள் வெண்ணிலா.

அடுத்த அரை மணிநேர மௌனப் பரிபாஷையில் ஆதவன் லண்டன் போகப்போகும் விஷயத்தை ஒருவாறு ஏற்றுக்கொண்டனர்.

அவள் திரும்பவும் போய் ஹாஸ்டலில் தங்குவதை ஆதவன் விரும்பாததால் என்ன செய்வது என்று பெரும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

“அத்தை, மாமாகிட்டே சொல்லிட்டீங்களா?” என்று நிலா கேட்டதும் தான் இன்னும் பெற்றோருக்கு ஃபோன் செய்தான் ஆதவன்.

விஷயத்தை அறிந்து சந்தோஷமும் கூடவே நிறைய வருத்தமும் அடைந்தவர்கள், அவன் நிலாவை வேறுவழியில்லை என்பதால் ஹாஸ்டலில் விட்டுவிட்டுப் போகிறேன் என்று கூறியது பெரும் கோபம் கொண்டனர்.

“என்னடா நினைச்சிட்டு இருக்கே நீ? நாங்கெல்லாம் இல்ல? அவ ஏன் ஹாஸ்டல்ல போய் இருக்கணும்?” என்று கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் மாறி மாறி வாட்டி எடுத்தவுடன்

“அப்புறம் என்னமா பண்றது?” என்றான் மகன் அவர்கள் என்ன சொல்லவருகிறார்கள் என்று புரிந்து கொள்ளமுடியாமல்.

“நீ திரும்பி வரவரைக்கும் நான் வந்து அவளோட இருக்கேன்” என்றார் கல்யாணி.

“நீங்க இங்க வந்துட்டா அப்பா என்னமா செய்வாங்க?” என்ற ஆதவனின் கேள்விக்கு

“நானே ஹப்பாடா எப்படா உங்கம்மா இப்படி சொல்லுவான்னு எதிர்ப் பார்த்துட்டு இருக்கேன், நீ வேற ஏன்டா” என்றார் சுந்தரேசன் சிரிப்புடன்.

“கொழுப்புத் தான். இந்த ஆறு மாசம் நான் போய் என் மருமகளோட இருக்கேன். இங்க சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டபட்டாத் தான் என்னோட அருமை உங்களுக்குத் தெரியும்” என்ற கல்யாணியின் திருப்பிக் கொடுத்தலோடு கல்யாணி நிலாவுடன் சென்னையில் வந்து தங்குவது உறுதியாயிற்று.

ஆதவனின் பெற்றோரிடம் பேசிமுடித்து அவன் ஃபோனை அனைத்தப் போது அலுவலகத்திலிருந்து அவனது மேலாளர் அவனது முடிவைக் கேட்டு அழைப்பு விடுத்துவிட்டார்.

அவரிடம் போவதாக ஒத்துக் கொண்டதன் தொடர்ச்சியாக பயணதிற்கான ஏற்பாடுகளை கவனிக்கத் தொடங்கினான் ஆதவன்.

அவன் இல்லாத நேரத்தில் நிலாவிற்குத் தேவையான பணம், அவனது பேங்க் அக்கௌன்ட் விவரங்கள், பணம் எடுக்கும் விவரங்கள், மாதாமாதம் செலுத்தவேண்டிய பில்கள், செலுத்தும் முறை என்று செயல்முறையாகவும், நேரே கூட்டிச் சென்றும் மனைவிக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

அந்த வேலைகள் முடிந்தவுடன் அவனுக்குத் தேவையான உடைகளை வாங்கிக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்த போது நேரம் நள்ளிரவைத் தொட்டிருந்தது.

அடுத்த நாளும் சிலபல வேலைகளிலும், பாக்கிங்கிலும் சென்றுவிட பேச்சுவார்த்தை இல்லாமலே இருவரிடையே இருந்த கோபமும் ஒதுக்கமும் மறைந்துவிட்டதாகப்பட்டது இருவருக்கும்... அது இல்லை என்று நிரூபணம் ஆகும் வரை.

மனமின்றி புதன்கிழமை அதிகாலையில் லண்டன் பறந்தான் ஆதவன்!

****

பாகம் 20

விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்த ஆதவனுக்கு மனைவியின் கலங்கிய முகமும், கண்களில் அவள் தேக்கி வைத்திருந்த வருத்தமுமே மனம் முழுதும் நிறைந்திருந்தது.

இரு தினங்கள் முன்னர் தான் தன்னுடன் அவள் சண்டையிட்டு பேசாமல் இருந்தால் என்பதை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

கல்யாணியும் சுந்தரேசனும் கிளம்பி வரும்வரை முடிந்த அளவு வெண்ணிலாவை தனது கைவளைவிலேயே வைத்திருந்தான் ஆதவன். அவளது ஸ்பரிசத்தை அந்த இரு நாட்களில் முழுதுமாக மனதில் நிறத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது போலிருந்த அவனது அணைப்பை விட்டு அவளும் விலக நினைக்கவில்லை.

துணி அடுக்கும் போது, தேவையான சமையல் பொருட்களை அவளோடு பட்டியலிட்டு எடுத்து வைத்தப் போது என்று வீட்டிலிருந்து செய்த அணைத்த வேலைகளில் மட்டுமல்லாமல் வெளி இடங்களான பேங்க், ஷாப்பிங் மால் என எல்லா இடங்களிலுமே அவள் கையோடு கோர்த்திருந்த கையை எடுத்து ஒரு முறை நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டான்.

இன்னமும் ஆதவனால், தன் மேல் அவள் கொண்ட கோபம் முற்றிலுமாக வடிந்துவிட்டது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை.

இந்த இரு நாட்களில் ஒரு முறை அவளது அம்மாவைப் பற்றி தொடங்கி, ப்ரீத்தியிடம் தான் ஒரு குடும்ப உறுப்பினர் என்ற முறையில் மட்டுமே வெண்ணிலா – சகுந்தலா உறவுமுறையைக் கூறினேன் என்றவன், ப்ரீத்தி மேலும் நிலாவின் தாயார் பற்றி குடைந்த போது நிலாவின் சின்ன வயதில் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டதாகக் கூறி விஷயத்தை முடித்ததாக எடுத்துரைத்தான்.

மௌனமாக அவன் சொன்ன விளக்கத்தைக் கேட்டவள் மேலும் அதைப் பற்றி குறிப்பாகக் கூட ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

மனைவி இதைத் தவிர வேறு எதையோ மனதில் வைத்து வருந்துகிறாள் என்று உள்ளுணர்வு கூறியபோதும் அவனால் அதை இன்னதென்று வரையறுக்க முடியவில்லை. அவள் வாயாலேயே என்னவென்று கேட்டறியலாம் என "வேறேதாவது தெரியனும்னாலும் தயங்காமல் கேளுமா" என்று அவன் தூண்டியபோது ஒரு மறுப்பான தலைசைப்பே பதிலாக வந்தது.

அவை அனைத்தையும் இப்போது மனதில் அசைப்போட்டபடி இருந்தவன், கடைசியாக "ஹ்ம்ம்... நீ இன்னும் கொஞ்சம் முன்னால் பிறந்திருக்கக் கூடாதா நிலாமா? ரொம்ப வேண்டாம்... அப்புறம் நமக்குக் கல்யாணமே ஆகியிருக்காது... ஒரு இரண்டு அல்லது மூணு வருஷம். இந்நேரம் காலேஜ் முடித்திருப்பாய்... உன்னையும் என்கூடவே கூட்டிட்டுப் போயிருப்பேனே பப்பு" என பெருமூச்சுடன் சீட்டில் சாய்ந்தான் ஆதவன்.

இங்கே வெண்ணிலாவின் நிலையோ அந்தோ பரிதாபமாக இருந்தது.

வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பும் முன்னர் கணவன் அவசரமாகப் பதித்த முத்தங்களைத் தாங்கியிருந்த கன்னத்தை கைகளால் தாங்கியபடி கார் ஜன்னல் மேல் தலை சாய்த்துப் பயணித்தாள் வெண்ணிலா.

நினைவுகள் மூன்று மணி நேரம் முன்னர் வீட்டில் நடந்ததையே சுற்றி சுற்றி வந்தது.

அவனது பேட்டிகள் இரண்டையும் வெயிட் செக் பண்ணி, சற்று கூட இருந்தால் பொருட்களை மாற்றி மாற்றி அடுக்கி முடித்தப்போது நால்வருக்குமே பசி வந்துவிட்டது.

தோசை ஊற்றி உண்டுவிட்டு ஏர்போர்ட் செல்லலாம் என்ற முடிவின் பின்னர் கல்யாணி உள்ளே செல்ல, "நானும் வருகிறேன் அத்தை" என்று தொடர்ந்த வெண்ணிலாவை "நிலா ஒரு நிமிஷம் ரூம்க்கு வா" என அழைத்தவன் அவர்கள் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

சமையலறை வாயிலில் நின்று "எங்கே செல்வது" என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்த வெண்ணிலாவை

''நான் உன் அத்தைக்கு ஹெல்ப் பண்றேன். நீ ஆதியைப் போய் பாரு'' எனக் கூறி அனுப்பி வைத்த சுந்தரேசன், மருமகள் அறையை நோக்கி ஓடியதை கல்யாணியிடம் கண்ணால் காண்பித்து குறும்பாய் சிரித்தார்.

உள்ளே நுழைந்தவளை கதவின் பின்னால் நின்றிருந்த ஆதவன் ஒரு கையால் அணைத்து, மற்றொரு கையால் கதவை சாற்றிய பின்னர் ''வான்னு சொல்றேன்... அங்கே நின்னுக்கிட்டு என்ன லுக்கு'' என்றான்.

அவளைத் திருப்பி முகம் நோக்கிக் குனிந்தவன் வெட்கத்தில் செர்ரி பழம் போலிருந்த இரு கன்னங்களையும் தன் உதடுகளால் ஒற்றி எடுத்தான்.

அவன் நிமிருமுன்னரே அந்த செர்ரி பழங்களின் மேல் விழுந்த பனித் துளி போல் இரு பெரிய நீர்மணிகள் வடிந்திருந்ததைக் கண்டதும் ''என்னடா'' என நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்தும் கொண்டான்.

''உனக்கு அங்கிருந்து என்னடா வேணும்?'' என்று அவன் கொஞ்சியதற்குப் பதிலாக ''நீங்கள் தான்'' என்று வார்த்தையால் சொல்லாமல், செய்கையில் வெளிப்படுத்தும் எண்ணத்தில் கணவனின் நெஞ்சில் இன்னும் அழுத்தமாய் புதைந்தாள் வெண்ணிலா.

''சொல்லுமா என்ன வேணும்'' என்று அவன் காதில் கிசுகிசுக்க, இரு விரல்களால் அவனது மார்புப்பகுதியிலிருந்த டீ-ஷர்ட்டை இழுத்தாள் வெண்ணிலா.

அந்த செயலுக்கு அவனாய் ஒரு அர்த்தம் கண்டுபிடித்து ''நான் எப்போதும் பப்புக்கு மட்டும் தான். அதுல உனக்கு சந்தேகமே வேண்டாம்'' என்று அவளது கன்னத்தை நிமிண்டினான்.

அவன் புரிந்து கொண்டதை தான் நினைக்கவில்லை என்பதை ''அது... அது வந்து'' என்று சொல்லத் தொடங்கியவள்,

''எனக்கு இந்த டீ-ஷர்ட் கழட்டித் தரீங்களா அத்தான்'' என்று ஒருவாறு மென்று முழுங்கி கேட்டு முடித்தாள்.

''உனக்கு நிறைய டீ-ஷர்ட் எடுத்து வைச்சிருக்கேன் பப்பு. இது வேண்டாமே... இந்த டீ-ஷர்ட் விமானத்தில் போகும்போது அணிந்து கொள்ள வசதியாய் இருக்கும்ன்னு நினைச்சேன் '' என்று அவன் மறுக்க வெண்ணிலாவின் முகம் உடனே வாடிவிட்டது.

அந்த நொடிப் பொழுது வாட்டம் கூட பொறுக்காமல் ''இப்போ உனக்கு இந்த டீ-ஷர்ட் தானே வேணும். இந்தா'' என்று அடுத்த விநாடி அதைக் கழட்டி மனைவியிடம் நீட்டினான் ஆதவன்.

''தேங்க்ஸ் அத்தான்'' என்று முகம் மலர வாங்கிக் கொண்டவளை மீண்டும் தன் வெற்று மார்புக்கு இடமாற்றியவன் ''இந்த மாதிரி எது வேணுமானாலும் கேளு பப்பு'' என்றான்.

மௌன அணைப்பில் பிரிவு துயரத்தை அவர்கள் ஆற்றிக் கொண்டிருக்க சுந்தரேசனின் குரல் நிசப்தத்தைக் கலைத்தது.

அதன் பின்னர் உணவு உண்டு, பயண நேரமும் வெளிநாட்டு வாசமும் பிரச்சனையின்றி அமைய இறைவனை வேண்டி, பெற்றோரின் காலில் விழுந்து ஆசி பெற்றவன் வீட்டை விட்டு வெளியே செல்வதற்கு முன்னர் வெண்ணிலாவை சற்று உள்ளே இழுத்து அழுத்தமாய் இதழோடு இதழ் சேர்த்து ஒரு பயண முத்தத்தைப் பதித்தான்!

அவனை வேகமாகத் தள்ளிவிட்டவள் ''என்ன அத்தான்? அத்தை மாமா என்ன நினைப்பாங்க?'' என்று பயந்த குரலில் சொல்லியவாறே அவர்கள் கண்டுவிட்டனரோ என கண்ணால் அலசினாள்.

''ரெண்டு பெரும் இந்நேரம் கீழே போயிருப்பாங்க'' என்று அவளுக்குப் பதில் கூறியவன் இன்னுமொரு முறை அவளை அணைத்து விடை கொடுத்தான்.

இவை எல்லாம் இப்போது தான் நடந்தது போலிருந்தது வெண்ணிலாவிற்கு!

ஏர்போர்ட் வரும்போது தன் அருகில் கணவன் அமர்ந்திருந்த இடத்தை ஒரு கையால் தடவிக் கொடுத்தவளைப் பார்க்க அவள் கணவனைப் பெற்றவருக்கே பரிதாபமாக இருந்தது.

பெற்ற மனமாய் மகனை, தற்காலிகமாக என்றாலும் பிரிந்த வருத்தம் இருந்தாலும் சின்னப் பெண்ணான மருமகளைப் பார்க்க சுந்தரேசன்-கல்யாணி இருவருக்குமே கஷ்டமாக இருந்தது.

கொஞ்ச காலமாய் தான் இருவரும் இயல்பாய் இருப்பது போலிருந்தது என்று நினைத்தால் இந்த பையன் இந்த நேரத்தில் போய் வெளிநாடு சென்றுவிட்டானே என்ற தங்களது வருத்தத்தை வெளியிடாமல் மருமகளைப் போற்றி பார்த்துக் கொண்டனர் இருவரும்.

அன்று கல்லூரி சென்ற வெண்ணிலாவிற்கோ பாடத்தில் ''A''-யும் புரியவில்லை ''Z''-உம் புரியவில்லை. பவித்ராவின் பேச்சே இரு முறை அவள் ''ஹே நிலா'' என்று கத்தியப் பிறகு தான் புரிந்தது என்றால் வந்த பேராசியர்கள் எல்லாம் வெற்று கிரகத்து ஆட்களாய் கண்ணுக்குத் தெரிந்தனர்.

இரு தினங்கள் முன்னர் அவன் மேலிருந்த கோபத்தில் எடுத்துவராமல் வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டுவந்த செல்ஃபோனை இப்போது நிமிடத்திற்கு நூறு முறை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

சார்ஜ் இருக்கிறதா? சிக்னல் சரியாக வருகிறதா? என்று பவித்ராவின் மொபைலிலிருந்து ஒரு பத்து தடவை டயல் செய்து உறுதி செய்து கொண்டாள்.

கிளாஸில் இருந்ததால் சிலேன்ட் மோடில் போட்டிருந்த போனை மேஜையின் அடியிலிருந்து எடுத்தெடுத்து அவள் பார்த்ததைப் பார்க்க பவித்ராவிற்கு சிரிப்பாக வந்தது. இப்போது ஃபோன் வந்தாலும் அதை அடுத்து தோழியால் பேசமுடியாதே என்று நினைத்து லேசான வருத்தமும் பரிதாபமும் உண்டாயிற்று.

லண்டன் போய் சேர்ந்த ஆதவனோ தந்தைக்கு அழைத்து பத்திரமாக வந்து சேர்ந்துவிட்டதாக தெரிவித்தான். திங்கட்கிழமை நிலாவின் பாட நேரத்தில் அழைத்ததே அவனுக்குத் தப்பாகப் பட்டதால் அவளது காலேஜ் முடியும் நேரத்தைக் கணக்கிட்டு அந்த நேரத்திற்கு அழைத்துப் பேசிவிடலாம் என்று முடிவு செய்து அவனுக்கென்று கம்பெனியில் பதிவு செய்திருந்த ஹோட்டல் அறைக்குச் சென்றான்.

பகலுணவு நேரம் முடிந்து இரண்டு மணி நேரம் கழிந்ததும் வெண்ணிலாவிற்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. ''ஹய்யோ ஏன் ஃபோன் செய்யவில்லை? அவனுக்கு ஒன்னும் ஆகி இருக்கக்கூடாதே'' என்று மனம் பதைத்துப்போனது.

அடுத்த ஒரு மணிநேரத்தில் கல்லூரியைவிட்டு அவள் காலடி எடுத்துவைத்த நொடி ஃபோன் அடித்தது. மனம் பதற, கைகள் நடுங்க ஃபோனை காதுக்குக் கொடுத்தவளுக்கு, ''பப்பு'' என்று அவனது குரல் காதில் பாய்ந்து மூளைக்குப் போனதும் பெரிய கேவல் ஒன்று வெளிவந்தது.

''என்னமா? என்னாச்சு ஏன் அழுகிறாய்?'' அங்கே அவன் பதற

''ஏன் நீங்க ஃபோன் பண்ணல? நான் ரொம்ப பயந்துட்டேன்'' என்று திக்கித் திக்கி அவள் பேசவும்

''இல்லடா உனக்கு கிளாஸ் இருக்கும்ன்னு தான் கூப்பிடல. சாரிமா அழாதேடா, ப்ளீஸ் பப்பு'' என கணவன் கெஞ்சிய பின்னர் அவளது தேம்பல் மெதுமெதுவாக நின்றது.
அவன் கெஞ்சல் ஒருபுறம், மறுபுறம் காலேஜ் விட்டுப் போகும் மாணவமாணவிகள் அவளைப் பார்த்த வேடிக்கையும் அவளது தேம்பலை ஐந்து நிமிடத்தில் முழுதாய் நிறுத்தியது.

ஒருவாராக அவளை சமாதானப்படுத்திய பிறகு இனி வரும் நாட்களில் அவன் அழைக்கும் நேரத்தையும் முடிவு செய்தபின்னர் ஆதவன் ஃபோனை வைக்கவும் வெண்ணிலா நிம்மதியுடன் வீட்டிற்கு வந்தாள்.

அன்று இரவு சுந்தரேசன் சிதம்பரம் கிளம்பிவிட மாமியாரும் மருமகளும் வீட்டை அன்பால் நிரப்பி, அழுத்தம் மட்டுமல்லாது கொஞ்சம் இடக்குமுடக்காய் கருதப்படும் மாமியார்-மருமகள் உறவை அன்பும் அக்கறையும் பொங்கி வழியும் ஒரு பூஞ்சலையாய் வைத்திருந்தனர்..

ஆதவன் தினமும் இரவு அவர்கள் உறங்கும் முன்னர் அழைத்தான். கல்யாணியும் மகனிடம் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை நலம் விசாரித்தது போக மற்ற நேரங்களில் மருமகளையே பேசச் சொல்லிவிட்டு இங்கிதமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

மருமகளோ மாமியார் இருக்கிறாரே என்று ஆதவன் கேட்பதற்கு ''ஆம் இல்லை'' தவிர பதில் சொல்லவே திணறினாள்.

இப்படி பேசும்போது ஒரு முறை இரண்டு நாட்களில் இன்டெர்னல் எக்ஸாம் இருப்பதாக அவள் கூறியபோது ''ஒழுங்காக படி, எக்ஸாம் முடியும்வரை நான் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை போன் செய்கிறேன்'' என்று கூறியவன் அதன்படி நடந்தும் கொண்டான்.

ஆனால் பல விஷயங்களில் சஞ்சலப் பட்டிருந்த வெண்ணிலாவின் மனம் படிப்பில் அவளது கவனத்தை சிதறச் செய்து, அந்த இன்டெர்னல் தேர்வில் மிகக் குறைந்த மதிப்பெண்களைப் பெறவைத்தது.

தேர்வு முடிவுகளைக் கேட்ட ஆதவனுக்கோ வெண்ணிலாவை விட வருத்தமாக இருந்தது. படித்துக் கொண்டிருந்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல் அவள் கவனத்தை இப்படி கலைத்து அவளது எதிர்காலத்தையே கேள்விக் குறி ஆக்குகிறோமோ மனம் குன்றியவனுக்கு இதற்கு ஒரே தீர்வு நிலாவின் உணர்ச்சிகளோடு விளையாடாமல்

இருப்பது தான் என்றும் தோன்றியது.

அவனது கெஞ்சல்களும், கொஞ்சல்களும், தீண்டல்களும், முத்தங்களும் நல்ல விதமாகத் தான் என்றாலும் அவளை கணவன்-மனைவி உறவில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்து கவனத்தை சிதறடிக்கிறது என்று சுய அலசலுக்குப் பின்னர் ஆதவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

அவளைவிட வயதில் பெரியவனான தனக்கே அவளைத் தீண்டிய பின்னர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வது பெரும் பாடாய் இருக்கும் போது, கல்லூரி பருவத்திலிருக்கும் அவனது மனைவிக்கு இன்னும் கஷ்டமாய் இருக்கும் என்று உணர்ந்தான் ஆதவன்.

இந்த சுய அலசலின் முடிவாக அவன் ஃபோனில் கொஞ்சுவதை முயன்று குறைத்துக் கொண்டான்.

அவளுடைய நலனுக்காக நேர்ந்த அந்த வேறுபாடு நிலாவை மேலும் வாட்டியது.
ஆனால் வெட்கத்தைவிட்டு "ஏன் என்னைக் கொஞ்ச மாட்டேன்றீங்க" என்றா கேட்க முடியும் என எண்ணியவள் மனதில் வைத்தே புழுங்கினாள்.

சில நாட்களாய் மனதின் மூலையிலிருந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் வெளிவந்தது மேலும் அவளை வாட்டிவதைத்தன.

அந்த புழுங்கல் மனதை ரணமாக்க, அந்த ரணத்தின் வலியை பொறுக்கமுடியாமல் ஒருநாள் இரவு கணவன் ஃபோன் செய்தபோது "அத்தான், நான் உங்ககிட்ட ஒன்னு கேட்கணும்" என்று தைரியமாக கேட்டுவிட்டாள். ஆனால் அதைக் கேட்பதற்குள் எட்டிப் பார்த்த அழுகையை மறைக்கப் பெரும் பாடு வேண்டியதாய் போயிற்று.

"என்னமா கேளு?" என்று அவன் தூண்டவும்

"நான் ஏதாவது தப்பு செஞ்சுட்டேனா?" என்று அவள் கேட்டது இந்த முறை ஆதவனுகுச் சுத்தமாய் புரியவில்லை.

ஏன் இப்படி சம்பந்தமில்லாமல் பேசுகிறாள் என்று யோசித்தவன் "ஏன் திடீர்னு? என்னாச்சு?" என்றான்.

"அது... அது வந்து... நீங்க ஏன்... முன்னாடி.... இப்படி... பேசின மாதிரி... பேச" என்று அவள் சொன்னது அவளுக்கே லூசுத்தனமாய் பட்டபோது ஆதவனுக்குத் தலை சுற்றிவிட்டது.

சில நிமிடம் அவள் கூறிய வார்த்தைகளை ஒவ்வொரு விதமாக கொர்த்தவனுக்கு விஷயம் விளங்கியது.

"ஐயோ பப்பு, இப்படி என் மூளையை கசக்கிப் பிழிய வைக்கிறியே" என்று சிரித்தவன்

"நான் ஏன் உன்னை இப்பவெல்லாம் ஓவரா கொஞ்சுறதில்லை, தேங்க்ஸ் விதவிதமா கேட்கிறதில்லை, பாட்டுப் பாடி உன்னை சீண்டுறதில்லை, அப்புறம் ஃபோன் வைக்கிறதுக்கு முன்னாடி கிஸ் பண்றதில்லைன்னு உனக்குத் தெரியணும் அப்படித் தானேடா?" என்று அவன் பட்டென்று கேட்கவும்

"ஆஹா, அதே தான்" என்று வெண்ணிலாவின் மனம் சொன்னாலும் மௌனமாக இருந்தாள்.

"ஹ்ம்ம். அப்போ அது தான்" என்று உறுதி செய்தவன் அவன் அப்படி பேசாதற்கான காரணங்களை அவளுக்கு எடுத்துரைத்தான்.

எல்லாவற்றையும் கூறியவன் கடைசியில் "என்னைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டதால உன் படிப்பு வீணாவதை நான் விரும்பவில்லை. உன்னோட படிப்பு முடியும்வரை கொஞ்சம் அடக்கி வாசிக்கலாம் என்று தான்" என்று கூறவும் வெண்ணிலாவின் மனம் லேசானது.

இந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் முதல் ஒரு மாதத்தில் நடந்து முடிந்தது. வெண்ணிலாவும் கணவன் தன் மேல் கொண்ட அக்கறையையும், அன்பையும் முன்னிறுத்தி அன்று ப்ரீத்தி சொன்ன விஷயங்களை மீண்டும் மனதின் ஓரத்திற்கே தள்ளினாள். ஓரத்திற்குத் தான்... வெளியில் அல்ல!

இப்போதாவது அந்த விஷயங்கள் எட்டிப் பார்த்து கணவன் தன் மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை எப்படி அறிவது என்று யோசிக்க வைத்தாலும் அதை எப்படி செயல் படுத்துவது என்று தான் புரியவில்லை. ப்ரீத்தி சொன்னது போல் கணவன் தன்னிடம் நடந்து கொள்ளவில்லை என்று ஒரு மனம் சொன்னாலும், எல்லாராலும் குத்திக் கிழிக்கப்பட்ட இன்னொரு பாதியோ அதை எப்படி உறுதியாய் நம்புவது என்று வாதிட்டது.

அடுத்த மாதமும் எந்த விதமான இடையூறும் இல்லாமல் கழிய, அந்த மாதத்தின் கடைசியில் சிதம்பரத்திலிருந்து வந்த ஃபோன் நிம்மதியை கலைத்தது.

ஏற்கனவே சக்கரை நோயாளியான சுந்தரேசனுக்கு, இப்போது மனைவியின் கட்டுக்கோப்பான சாப்பாட்டு முறையும் கவனிப்பும் இல்லாததால் சக்கரை விலைவாசியை விட வேகமாய் வளர்ந்துவிட்டிருந்தது.

அது போக இப்போது சக்கரை அளவு அதிகரித்ததால் கையில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு கீறல் புண் ஆறாமல் மேலுமேலும் வளர்ந்து விட்டிருந்தது.

அதை மனைவியிடம் சொல்லாமல் அவர் மறைக்க, அவரது சுகர் ஒரு நிலைக்கு மேல் அவரை மறைக்க விடாமல் மயக்கம் போடவைத்து, உடன் வேலை பார்க்கும் ஒருவர் மூலம் அதன் காவலாளியான கல்யாணிக்கு மனமின்றி தெரிவித்தது.

கல்யாணி அங்கே இருக்கவேண்டிய கட்டாயம் உண்டானதால் வெண்ணிலாவை பார்த்துக் கொள்ள கற்பகம் பாட்டி வருவதாகக்கூறினார்.

இதை கல்யாணி முதற்கொண்டு ஆதவன், ஆறுமுகம், சந்தோஷ் என்று மறுப்பவர்கள் பட்டியல் நீண்டாலும், பற்பல விவாதங்களைத் தொடர்ந்து வெண்ணிலாவிற்குச் சில (அவர் என்ன சொன்னாலும் மனதில் வைத்து கலங்கக் கூடாது வாய் விட்டுச் சொல்லிவிடவேண்டும்) அறிவுரைகளை வழங்கிய பின்னர், வேறு வழியின்றி கற்பகம் பாட்டியை மகள் வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுப் போனார் ஆறுமுகம்!

****

பாகம் 21

பாட்டி வருவது முடிவானதுமே ஆதவன் வெண்ணிலாவிடம் “நிலா, நல்லா கவனி. பாட்டி என்ன சொன்னாலும் திருப்பிப் பேசாமா இருக்கணும்னு அவசியமில்லை. உனக்கு அவங்க பேசுறது பிடிக்கலைன்னா பட்டுன்னு ஏதாவது சொல்லிடணும் சரியா? அப்படி உன்னால சொல்லமுடியலன்னா என்கிட்டேயாவது மனசு விட்டு சொல்லிடுடா. மனசுக்குள்ளேயே வச்சிக்கிட்டு குமையாதே. ப்ளீஸ்டா உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுகிறேன்” என்று பலவிதமாய் அவளிடம் உறுதி வாங்கியபோது “ம்ம்.. சரி அத்தான்” மட்டுமே பதிலாக வந்தது.

பாட்டியைப் பற்றி தெரியாமல் பேசுகிறானே என்றிருந்தது வெண்ணிலாவிற்கு.

ஒரு வார்த்தை வெண்ணிலா எதிர்த்துப் பேசிவிட்டால் கற்பகம் அதை பத்தாக அல்லவா திருப்பிக் கொடுப்பார். அதுவும் தாங்கமுடியாத வலியை ஏற்படுத்தும் கூற்சொற்களாய் அவை இருக்கும் என்று எண்ணிய வெண்ணிலா அவர் என்ன சொன்னாலும் பதில் சொல்லாமல் போய் விடவேண்டும் என்று மனதில் குறித்தாள்.

என்ன மிஞ்சிமிஞ்சிப் போனால் மூன்று மாதம் தானே... பொறுத்துக் கொள்ளலாம் என்று அவள் நினைக்க ஒன்றரை மாதத்திலேயே அதற்கு ஒரு முடிவு வந்தது. ஆனால் முடிவு வந்த விதம் நிலாவின் நிலாவைக் குற்றுயிராய் ஆக்கியது!

கற்பகம் அம்மையார் பேரனின் வீட்டிற்கு வந்ததும் செய்த முதல் நல்ல காரியம் வெண்ணிலாவிடமிருந்து அவளது செல்ஃபோனை பறித்தது தான்.

“படிக்கும் பெண்ணிற்கு எதற்கு செல்ஃபோன்? இது இருந்தா கண்டவுங்களோட பேசச் சொல்லும். அப்புறம் வேண்டாத நட்பு உருவாகி என்னோட பேரனை விட்டுட்டு நீ போயட்டினா என்ன செய்றது?” என்று அவர் கொடுத்த விளக்கத்தில் முகம் இருள, ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் செல்ஃபோனை வீட்டில் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள் வெண்ணிலா.

ஆதவன் ஃபோன் செய்யும் நேரம் இரவு என்பதால் அவனால் இந்த மாற்றத்தை அறிய முடியவில்லை.

அவன் ஃபோன் செய்யும்போது கற்பகமே எடுத்துப் பேசி பல நேரங்களில் காத்திருக்கும் வெண்ணிலாவிடம் கொடுக்காமலே அதை அணைத்தார். ஆதவன் அவளிடம் கொடுக்கச் சொல்லிக் கேட்கும் போது, அருகில் நிற்கும் வெண்ணிலாவை தூங்கி விட்டதாகவோ இல்லை படிப்பதாகவோ இல்லை சமைப்பதாகவோ கூறினார்.

வெகு சில சமயங்களில் வெண்ணிலாவிடம் ஃபோன் போனாலும் அவள் அருகிலேயே நின்று அவள் என்ன பேசுகிறாள் என்று கவனித்தார்.

கணவனிடம் இங்கு நடப்பவற்றை எப்படி சொல்வது என்று தடுமாறி, அதன் தாக்கங்களில் துவண்டு போனாள் வெண்ணிலா.

இது மனதிற்கு வேதனையை அளித்தப் போது, வெண்ணிலாவின் உடலையும் வேதனையின்றி இருக்கவிடவில்லை

கற்பகம்.

காலையில் அவள் கல்லூரி செல்வதற்கு முன்னர் அவர் பட்டியலிடும் உணவு வகைகளைச் செய்து முடிப்பதற்குள் முதுகு ஒடிந்தது.

அதிகமான வேலைப் பளு காரணமாக வெண்ணிலா காலை உணவை சமைக்கும் நேரம் தவிர உண்ணுவதற்கென்று பார்த்தே பல நாட்கள் ஆகின. பவித்ராவுடன் அமர்ந்து உண்ணுவதால் மதிய உணவு மட்டும் ஒழுங்காக உள்ளே சென்றது.

மாலை வீடு திரும்ப பத்து நிமிடங்கள் தாமதமானாலும் மிகவும் அசிங்கமான வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்து அவளை வாட்டினார்.

ஆதவன் இருக்கும் போது மாலையில் வந்து வாஷிங் மிஷனில் துணிகளைத் துவைத்து எடுப்பாள் வெண்ணிலா. கல்யாணி இருந்த போதோ மருமகள் கல்லூரியில் இருக்கும் நேரத்தில் தானே அந்த வேலைகளை செய்துமுடித்துவிடுவார். ஆனால் இப்போதோ ''மகாராணிக்கு கையால் துவைக்க முடியாதா? மிஷன் கேட்குதா? ஒழுங்கா கையில துவைச்சுப் போடு'' என்று ஏவினார் கற்பகம்.

அவர் என்னதான் அதட்டினாலும், வார்த்தையால் சுட்டாலும் ஒரு வார்த்தை கூட பதில் கூறாமல் வெண்ணிலா இருந்தது அவரது ஏவலுக்கு ஏதுவாக இருந்தது.

அவள் செய்த சமையலை ஆயிரம் குறை சொன்னார். பல முறை செய்து வைத்த உணவை எடுத்து வீசினார். அதையும் நிலாவின் தாயாருடன் சம்பந்தப்படுத்தி வார்த்தையால் தண்டித்தார்.

''எல்லாவிதத்திலும் அம்மா மாதிரியே இருக்கியே? ஐயோ என் பேரனை விட்டு எப்போ ஓடிப் போவேன்னு பார்த்துப் பார்த்து உன்னைப் பாதுக்காக வேண்டியிருக்கே'' என்று அர்ச்சித்தார்.

பவித்ராவின் ஃபோனிலோ, பொது தொலைப்பேசியின் மூலமாகவோ யாரிடமாவது இதை தெரிவிக்க வேண்டும் என்று வெண்ணிலாவின் மனம் சிலமுறை எண்ணினாலும், அப்படியே தெரிவித்தாலும் என்ன பெரிதாக நடந்துவிடப் போகிறது? தேவையில்லாமல் அவர்களது நிம்மதியை ஏன் கெடுக்கவேண்டும் என்று மனதிலேயே வைத்துப் பூட்டினாள்.

நடுவில் ஒரு நாள் ஆதவன் வெண்ணிலாவின் மொபைலுக்கு மதிய உணவு நேரத்தில் ஃபோன் செய்தபோது கற்பகம் எடுக்கவும் குழம்பிப் போனான். அவனிடம் செல்ஃபோனை வெண்ணிலா வீட்டில் வைத்துவிட்டுச் சென்றதாக கற்பகம் கூறவும் அதை அப்போதைக்கு நம்பினான் ஆதவன்.

இப்படியாக நாட்கள் சென்று கொண்டிருக்க, கற்பகம் பாட்டி ஆதவனின் வீட்டிற்கு வந்த முப்பதாவது நாள் சென்னையில் விடிந்தபோது லண்டனில் ஆழ்ந்த துயிலில் இருந்த ஆதவன் திடிக்கிட்டு எழுந்து அமர்ந்தான். அவன் அப்படி விடிகாலைக்கு வெகுநேரம் முன்னரே விழித்ததற்கு அவன் கண்ட ஒரு கெட்ட கனவே காரணம்.

அந்த கெட்ட கனவின் பின்னர் இதோ அசம்பாவிதம் நடக்கப் போகிறது என்று உள்ளுணர்வு உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. அப்போது விழித்தவன் திரும்ப நிம்மதியாக கண்ணயரவே இல்லை.

ஒரு மணி நேரம் கூட அந்த நிம்மதியின்மையை பொறுக்கமுடியாமல் முதலில் சிதம்பரத்திற்கு அழைத்துப் பெற்றோரின் உடல்நலம் கேட்டறிந்தான். அந்த நேரத்தில் அவனது அழைப்பு வந்ததும் பதறியவர்களிடம் வேலை மிகுதியாக உள்ளதாகவும், அதை முடிப்பதற்காக சீக்கிரம் எழுந்துவிட்டதாகவும் கூறி மழுப்பினான்.

பெற்றோரின் உடல் நிலையில் அந்த பிரச்சனையும் இல்லை என்று தெரிந்த போது மனம் சற்று லேசானது. ஆனால் முழுதாய் மனம் நிம்மதி கொள்ள மறுத்ததால், மாமா வீட்டுக்கு அழைத்தால் அவர்களும் பதறக்கூடுமே என்று எண்ணியவன் சந்தோஷ் செல்லிற்கு அழைத்து அங்கே உள்ள நலனையும் அறிந்தான்.

இரண்டு இடங்களிலும் திருப்தியான பதில் வரவே அவனது வீட்டிற்கு அழைத்தான். அவன் அழைப்பு வந்த சமயம் கற்பகம் பாட்டி குளியலறையில் இருந்ததால் அவர் சொல்படி காலை உணவிற்கு வடை செய்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலா ஓடி வந்து தொலைப்பேசியை எடுத்தாள்.

காலையில் செய்த அதிகப்படி வேலையாலும்,. ஓடி வந்ததாலும் மூச்சு வாங்க அவள் ''ஹலோ'' சொல்லியபோது

''ஏன்டா இப்படி மூச்சு வாங்குது? என்ன செய்துட்டு இருக்கே?'' என்று அக்கறையாய் விசாரித்தான் கணவன் அந்த பக்கத்திலிருந்து.

''அத்தான்!'' என்று வியந்தவள் ''என்ன அத்தான் இந்த நேரத்தில? உங்களுக்கும் ஒன்னும் பிரச்சனையில்லையே'' என பதறினாள்.

“ஷ். பதறாதே. எனக்கு ஒண்ணுமில்லை. சும்மா தான் கூப்பிட்டேன். நீ என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே?” என்று சமாதனம் சொன்னவன் அவளை மறுபடியும் விசாரித்தான்.

“நானா? சமைக்கிறேன் அத்தான்” என்று அவள் பதிலளித்ததும்

அவள் சமையலுக்கு மனம் ஏங்க “என்ன சமையல்?” என்று வினவினான்.

“இட்லி, வடை, சாம்பார் அப்புறம் உங்களுக்குப் பிடிச்ச தேங்காய் சட்னி” என்று அவள் பட்டியல் வாசிக்கவும் மனம் அவள் கையால் சாப்பிட ஒரு விநாடி தான் ஏங்கியது.

மறு நொடியே “ஹே இதென்ன இத்தனை? இவ்வளவும் காலையில டிபனுக்கா? இவ்வளவையும் செஞ்சுட்டு நீ எப்போ காலேஜ் போவே?” என்று அடுக்கடுக்காய் கேள்விகளைத் தொடுத்தான். அந்த கேள்விகளில் கோபம் அப்பட்டமாய் தெறித்தது.

“அது... அது வந்து” என்று அவள் இழுத்துக்கொண்டிருக்கும் போதே அருகில் கற்பகம் வந்துவிட்டார். வந்தவர் “இங்க நின்னு யார்கூட கதை அளந்துட்டு இருக்கே. சீக்கிரம் போய் டிபன் ரெடி பண்ணு. எனக்குப் பசி எடுக்குது” என்று அவளை ஏவி விரட்டிவிட்டுப் பேரனோடு பேச ஆரம்பித்தார்.

அவரது குரல் கேட்டதுமே ஆதவனுக்கு எரிச்சல் வந்துவிட்டது. அவரிடம் தொலைப்பேசி கை மாறியதும் “என்ன இது அவளோட பேசவே விடமாட்டேன் என்கிறாரே” என்று அந்த எரிச்சல் இன்னமும் அதிகமானது.

“என்ன கண்ணா இந்த நேரத்தில் அழைத்திருக்கிறாய்?” என்று அவர் தேன்தடவி பேசினாலும் அதற்கு உரிய சுருக்கமான பதில்களைக் கூறிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான் ஆதவன்.

காலையில் மனைவியுடன் பேசியதில் அவளுக்குத் தான் ஏதோ பிரச்னை இருக்கிறதோ? அதை தன்னிடம் மறைக்கிறாளோ என்று எண்ணிய ஆதவன் அவளது பகலுணவு இடைவேளையில் அவளது கைப்பேசிக்கு அழைத்தான்.

அதை கற்பகமே இன்றைக்கும் எடுக்கவே அன்று காலை முதல் மனதில் மண்டியிருந்த எரிச்சல் கோபமாக மாறியது.

“ஏன் நிலா செல்ஃபோன் கொண்டு போகல?” என்ற அவனது கேள்விக்கு அவர் பழைய பதிலையே கூறவும்

“பாட்டி ப்ளீஸ். அவகிட்டே ஏதாவது சொல்லி அதை வாங்கிவச்சுகிட்டீங்க அப்படி தானே?” என்றவனின் குரல் எனக்கு உண்மையான பதில் வேண்டும் என்பது போல மிக உறுதியாய் ஒலித்தது.

“இல்ல கண்ணப்பா, அவளைக் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடிச்சாத்தான் சரி வருவா. சும்மா இப்படியே விட்டோம்னு வையி அவ அம்மா மாதிரியே ” என்ற வார்த்தையை அவர் முடிக்கவே இல்லை அதற்குள்

“போதும். இத்தனை வருஷமா அவளை வறுத்தெடுத்தது பத்தாதா உங்களுக்கு? இனி ஒரு தடவை அவளை இந்த வார்த்தை சொன்னீங்கன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சுச்சு அப்புறம் அவ்வளவு தான்” என்று புலியாய் உறுமிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

பாட்டி மேல் கட்டுக்கடங்கா கோபம் கொப்பளித்த போதும் இவ்வளவு நாட்களும் அவர் இப்படித் தானே பேசியிருக்க வேண்டும் இந்த நிலா தன்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே, சொல்லியிருந்தால் முன்னேரே ஏதாவது செய்திருக்கலாமே என்று வருத்தம் கலந்த கோபம் வெண்ணிலாவின் மேல் திரும்பியது.

பவித்ராவின் கைப்பேசிக்கு அழைத்தவன் “உங்களை தொந்தரவு செய்வதற்கு ரொம்ப சாரி பவித்ரா. எனக்கு வெண்ணிலாவிடம் என்னோட பாட்டி இல்லாத நேரத்தில் பேசியாக வேண்டும், அதனால தான்” என்று வேண்டினான்.

“எனக்கு ஒண்ணுமே இதுல தொந்தரவு இல்லை அண்ணா. ஒரு மாசமாக அவள் முகமே சரியில்லை. நான் கேட்டா சரியா பதிலே சரியா சொல்லமாட்டேன்றா. உங்ககிட்டையாவது சொல்றாளா பாருங்க. இந்தாங்க அவகிட்ட கொடுக்கிறேன்” என்று அவள் பங்கிற்கு ஒரு குண்டை போட்டுவிட்டு எழுந்தவள் தோழியும் அவள் கணவரும் தனியே பேச இடம்கொடுத்து நகர்ந்து சென்றாள்.

“அத்தான்” – வெண்ணிலாவின் வாயிலிருந்து வந்த ஒரு வார்த்தையில் பயமே பிரதானமாய் இருந்தபோதும் லேசான நிம்மதியும் கலந்திருந்தது.

ஆனால் ஆதவனிடமிருந்து பதிலே இல்லாமல் போகவும் “சாரி அத்தான்” என்றாள் அவனது ஆருயிர் மனைவி குரல் கம்ம.

“எதுக்கு சாரி? வீட்ல நடக்கிறது ஒன்னையும் என்கிட்டே சொல்லாமா மறைத்ததற்கா? இல்லை இன்னும் என்னை வேற்றாளாய் ஒதுக்கி வைச்சிருக்கியே அதுக்காகவா?” என்று இறுகிய குரலில் அவன் வினவியபோது

“ஹய்யோ, இல்லை அத்தான், உங்ககிட்டே சொல்லக்கூடாதுன்னு இல்லை அத்தான்” என்று அவளது பதட்டத்தில் கூட ஆதவனின் கோபம் தணியவில்லை.

“அப்புறம்?” என்ற கணவனின் ஒற்றை கேள்வியிலேயே அவனது தணியாத கோபம் வெண்ணிலாவிற்கு விளங்கியது.

கண்களில் நீர் நிறைய “ப்ளீஸ் அத்தான், கோபப்படாதீங்க ப்ளீஸ். நீங்களும் இப்படி இருந்தா நான் எங்கே போவேன்?” என்று அவள் மன்றாடியபோது கணவனின் கோபம் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது.

“ஹே கண்ணா அழக்கூடாது. பாட்டி ஃபோன் வாங்கி வச்சுகிட்டது, அப்புறம் வீட்ல நடக்கும் எதையுமே வெளியே சொல்லாமல் மனசுக்குள்ளேயே வச்சு கஷ்டப்படுறியேன்னு தான் எனக்கு ஒரே கோபம். என்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லலையே நிலாமா? ஏன்டா?” என்று அவன் தன் ஆதங்கத்தை எடுத்துரைக்கவும்

“எப்படி சொல்றது? உங்ககூட பேசும்போதெல்லாம் பாட்டி கூடவே இருக்காங்க” என்றாள் கண்ணீருடன்.

“என்னோட மொபைல் நம்பர் உனக்குத் தெரியும் தானே? வெளியில இருந்து கூப்பிட்டுப் பேசவேண்டியது தானே?” என்று அவன் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டதும்

“அது... அது வந்து” என்று வெண்ணிலா இழுத்தாள்.

“நிலா மழுப்பமா ஒழுங்கா பதில் சொல்லு” என்ற அவனது இரும்பு குரலில் வெலவெலத்துப் போனவள்

“பணமில்லை” என்றாள் உள்ளுக்குள் சென்ற குரலில்.

“ஏன்? ஏன் பணமில்லை? அக்கௌன்ட்ல பணம் இருக்கே? இந்த மாசம் செலவுக்கு எடுக்கலையா?” என்று நம்பாமல் கேட்டான் ஆதவன்.

“அது... பாட்டி தினமும் கரெக்ட்டா பஸ்-கான பணம் மட்டும் தான் தருவாங்க” என்று தயங்கித் தயங்கி அவள் கூறி முடித்ததும் ஆதவன் சற்று நேரம் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

அவளைத் தனியே விட்டுவந்ததே தப்பென்று நினைத்தவனுக்கு, இப்போது நடந்து கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தான் செய்த பெரும் கொடுமையாகப் பட்டது.

எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் வெண்ணிலாவை இதுலிருந்து மீட்டுவிடவேண்டும் என்று முடிவு செய்தவன் மனைவியை அடுத்த அரைமணிநேரம் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்து ஒரு மாதமாய் நடக்கும் விஷயங்களைக் கேட்டறிந்தான்.

அறிந்த விஷயங்களில் ரொம்பவும் அவனை வாட்டியது அவள் காலை வேளைகளில் உணவு உண்பதில்லை என்பது தான். கெஞ்சி, கொஞ்சி, மிஞ்சி, மிரட்டி, விரட்டி அவளிடம் ஒழுங்காக சாப்பிடுகிறேன் என்ற உறுதிமொழியை வாங்கினான் ஆதவன். ஆனால் உறுதிமொழியை காலம் கடந்து எடுப்பதில் என்ன புண்ணியம்?

ஃபோனை வைக்கும் முன்னர் “இப்பவே அம்மா அப்பாகிட்ட பேசுறேன். அவங்களால வரமுடியலனா உன்னை ஹாஸ்டல்ல சேர்க்கிறதுக்கு ஏற்பாடு செய்ய சொல்றேன்” என்று அவன் கூறிய போது

“ஹய்யோ வேண்டாம் அத்தான், ப்ளீஸ் ப்ளீஸ், பாட்டி ரொம்ப திட்டுவாங்க அத்தான்” என்று அவள் கெஞ்சியதை காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளாமல் அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டான்.

வீட்டில் என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்ற பதைப்புடன் கல்லூரியிலிருந்து வெளியே வந்த வெண்ணிலாவிற்கு கிரோம்பேட்டையில் ட்ரைன் ஏறி, கிண்டி ரயில்வே ஸ்டேஷனில் இறங்கி, கிண்டி சப்வேக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தது வரைதான் நினைவில் இருந்தது.

கிண்டி சப்வேயின் படிகளில் காலடி எடுத்து வைத்தவளுக்கு வயிற்றில் பெரும் வலி எடுக்க உள்ளே ஏதோ உடைந்து ரத்தம் கொட்டுவது போல் உணர்ந்தவள் அப்படியே மயங்கிச் சரிந்தாள்!

அவள் சரிந்த விதத்தில் படியில் அவள் ஒருபுறம் உருண்டோட, அவள் கையில் வைத்திருந்த பை ஒருபுறம் உருண்டோடியது.

பொது இடத்தில் நடந்த இந்த விபத்தைக் காண கூட்டம் கூடியதே தவிர அதில் ஒருவர் கூட அவளை மருத்துவமனைக்கு

அழைத்துச் செல்ல முன்வரவில்லை என்பது ஒரு புறம் இருந்தாலும் அவள் மயங்கிச் சரிந்த போது அந்த பக்கம் விழுந்திருந்த பையையும் யாரோ எடுத்துக்கொண்டனர்.

யார் செய்த புண்ணியமோ ஒரு பத்து நிமிடத்திற்குப் பின்னர் நல்ல உள்ளம் கொண்ட சில பேர் பக்கத்திலிருந்த பாரத் மருத்துவமனைக்கு அழைத்து ஆம்புலன்ஸ் வரச் சொன்னனர்.

ஆம்புலன்ஸ் வந்து அவளை ஏற்றிய பின்னர் "அவுங்களோட வீட்டுக்குத் தெரிவிக்கணும், இந்தப் பொண்ணு ஏதாவது பை வைச்சிருந்தாங்களா? இருந்தா அதைக் கொடுங்க" என்று யாரோ கேட்டபோது அங்கே

"இல்லையே" "நான் பார்க்கவில்லையே" என்பது போன்ற பதில்கள் வந்தாலும், அங்கே சுண்டல் விற்றுக் கொண்டிருந்த வயதான மூதாட்டி "இல்லை அந்த பொண்ணு ஒரு பை வைச்சிருந்துச்சே" என்று நினைவு கூர்ந்து கூறியதும் சிலர் சுற்றும் முற்றும் அந்த இடத்தை அலசினர்.

அதில் பொன்னான சில மணித் துளிகள் வீணாக, அந்த தாமதத்தை ஈடுக்கட்ட ஆம்புலன்ஸ் மருத்துவமனைக்குப் பறந்தது.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப் பட்ட வெண்ணிலாவைப் பரிசோதித்த மருத்துவர்கள் சிறு கூடல் புண்ணாகி வெடித்து வயிற்றிலேயே internal bleeding நடந்திருப்பதைக் கண்டறிந்தனர்.

இவை நடந்த இந்த ஒரு மணி நேரத்திற்குள் வீட்டில் கற்பகம் அம்மையார் நிலாவை ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக காணவில்லை என்றதும் மகன், மருமகன், மகள் என அனைவருக்கும் ஃபோன் செய்து வெண்ணிலா யாரோடோ ஓடிப் போய்விட்டதாகக் கூறி ஒப்பாரி வைத்தார்.

ஆனால் தாய் அப்படி கூறியதும் ஆறுமுகம் சீறிவிட்டார் "அம்மா வாயைக் கழுவுங்க. அவ தங்கம். அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இருக்காது. காலேஜில் ஏதாவது ஸ்பெஷல் கிளாஸ் இருக்குமா இருக்கும். வந்துடுவா. நீங்க அவ வந்ததும் தயவு செஞ்சு எதுவும் பேசாதீங்க" என்று குரல் நடுங்க, கைகள் நடுங்க கத்திவிட்டு ஃபோனை வைத்தார்.

கல்யாணியும் இதையே திருப்பிப் படிக்க, கற்பகமும் சற்று நேரம் அமைதியாய் இருந்தார்.

ஆனால் ஒரு மணி நேரம் மூன்று மணி நேரமாகவும் திரும்பவும் எல்லாருக்கும் ஃபோன் செய்து இதையே அவர் சொல்லவும் முதலில் ஆத்திரம் கொண்டவர்கள் "ஏன் வெண்ணிலா இன்னும் வீட்டிற்கு வரவில்லை?" என்று யோசனையில் ஆழ்ந்து தாயாருக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தவித்தனர்.

அவளது செல்ஃபோனிற்கு முயன்றவர்கள் அதை கற்பகமே எடுக்கவும் வீட்டிற்கு அவள் வந்துவிட்டாள் என்று நிம்மதி பெருமூச்சு விடுமுன்னர் கற்பகம் அவள் இன்னும் வரவல்லை என்ற விவரத்தைக் கூறினார்.

"அப்புறம் அவளோட போன் மட்டும் எப்படி வந்துச்சு" என்று கல்யாணி கேட்ட கேள்விக்கு "அவளுக்கு எதுக்கு ஃபோன்னு அதை நான் தான் வச்சிருக்கேன். உன் அருமை மருமக இன்னும் வரல. இன்னும் அவளை எப்படித் தான் எல்லாரும் நம்புறீங்களோ" என்று பதிலளித்தும் மனம் வெகுவாக கலங்கிப் போனது.

ஆதவன் வீட்டுத் தொலைப்பேசிக்கு அழைத்தப்போது கற்பகம் எதையே கூறவும், அவன் பேசிய முதல் வார்த்தை "என்னோட நிலாவைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். அவ வந்துடுவா". வார்த்தைகளைக் கடித்துத் துப்பியவன் பட்டென்று அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

****

பாகம் 22

நிலாவிற்கு கல்லூரியில் ஏதாவது முக்கியமான வகுப்பாக இருந்திருக்கும் என்று நினைத்த ஆதவன் எப்படியும் வீட்டிற்கு இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் வந்துவிடுவாள், அதற்குள் இந்த பாட்டி வேறு என்று எரிச்சல் அடைந்தான். அவள் வந்ததும் என்ன சொல்லி வதைக்கப் போகிறாரோ என்று கவலையாக இருந்தது.

இதே யோசனையுடனே வேலையை தொடர்ந்த ஆதவனுக்கு அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்தில் தந்தையிடமிருந்து வந்த ஃபோன் கால் கவலையை இன்னமும் அதிகமாக்கிப் பயத்தில் கொண்டுவிட்டது.

காலையில் கண்ட கனவு பயத்தை பலமடங்காகப் பெருக்கியது. அவளுக்கே ஏதோ பெரும் ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது என்று மனம் அடித்துக்கொண்டது.

பயத்தைக் கட்டுப்படுத்தி நவீன், பவித்ரா இருவரது எண்களையும் தந்தையிடம் கொடுத்து அவர்களுக்கு அழைத்துப்

பேசுமாறு கூறினான்.

அத்தோடு தாயையும், தந்தையையும் சென்னை செல்லுமாறு வேண்டிக்கொண்டான்.

அவன் அவர்களைச் சென்னை செல்லுமாறு கூறியதும்
"நாங்க சிதம்பரத்தில இருந்து அப்பவே கிளம்பிட்டோம் ஆதி. நிலா ரெண்டு மணி நேரமா வரலன்னதும் உன் பாட்டி பேசுற பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்கமுடியவில்லை. அவ வந்ததும் இன்னமும் மோசமாக ஏதாவது சொல்லி அவள் துவண்டுவிடக் கூடாதே என்று தான் நான் அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்னை செல்கிறேன்" என்று சுந்தரேசன் சொன்னதும் "நானும் அதே தான் நினைத்தேன் அப்பா" என்று சோர்வுடன் கூறியவன் ஃபோனை வைத்தான்.

தந்தையிடம் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் தானும் பவித்ராவிற்கு அழைத்துப் பேசினான். அவள் ஸ்பெஷல் கிளாஸ் ஏதும் இல்லையே, நிலா அப்போதே காலேஜ் விட்டுக் கிளம்பிவிட்டாளே? ஏன் இன்னும் வரவில்லையா? ஹய்யோ என்று அவள் பங்கிற்கு பதறவும் ஆதவன் முழுதாய் உடைந்து போனான்.

அவளுக்குக் கண்டிப்பாக ஏதோ கெட்டது நடந்துவிட்டது என்று மனம் அடித்துச் சொன்னது. அடைத்துப் போன தொண்டையை செறுமி "பவித்ரா, நிலாவுடன் ட்ரைன்ல போறவுங்க வேற யாரும் இருந்தா, அவங்க ஃபோன் நம்பர் தரமுடியுமா?" என்றான்.

"நானே ஃபோன் செய்து கேட்கிறேன் அண்ணா. கேட்டுட்டு நானே உங்களுக்கு இதே நம்பருக்கு அழைத்துச் சொல்கிறேன்" என்று பவித்ரா கூறியதும்

"தேங்க்ஸ் பவித்ரா, நீங்க கேட்டு மட்டும் வைங்க. நானே ஒரு அரை மணி நேரத்தில கால் பண்றேன். அரை மணி நேரத்தில முடியும் தானே பவித்ரா" என்று அவன் கூறியபோது அதில் ஆயிரம் ப்ளீஸ் சொன்ன உணர்வு இருந்தது.

"கண்டிப்பா, அவளுக்கு ஒன்னும் ஆகி இருக்காது" என்று அவனுக்குத் தைரியம் சொல்வது போல தனக்குமே சொல்லிக்கொண்ட பவித்ரா அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு அவளது வகுப்புத் தோழிகளுக்கு முயன்றாள்.

அதே நேரம் ஆதவன் நவீனிடம் "நவீன், ஒரு உதவி செய்யமுடியுமா?" என்று வேண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

"ஹே ஆதி, குரல் ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கு, என்னடா செய்யணும் சொல்லு" என்று நண்பன் அக்கறையுடன் வினவவும்

"நிலா இன்னும் வீட்டுக்கு வரலையாம், நீ கொஞ்சம் பார்க்கமுடியுமா?" என்று சொல்லிமுடிப்பதற்குள் ஆதவனுக்கு த் தொண்டை அடைத்து அழுகை எட்டிப் பார்த்தது.

"ஹே ஆதி, ரிலாக்ஸ் மேன். நிலாக்கு ஒண்ணுமே ஆகி இருக்காது. நீ டென்ஷன் ஆகாதே. நான் போய் பார்க்கிறேன்" என்று தைரியம் சொன்னவன் ஷாலினியிடம் விஷயத்தைக் கூறி, அவளைப் பதட்டப்படாமல் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு நிலாவின் கல்லூரி நோக்கி வண்டியில் பறந்தான்.

நவீனிடம் பேசியவன் பவித்ராவிற்கு மீண்டும் அழைத்தான். அவளோ அவனுக்கு மேல் கலங்கிப் போயிருந்தாள். "பீச் போற ட்ரைன்ல போற பாதி பேர் நிலா எப்போதும் போற லேடீஸ் ஸ்பெஷல் ட்ரைன்ல போகலையாம். அதே ட்ரைன்ல போற சில பேரும் அவளை கிரோம்பேட் ஸ்டேஷன்ல ட்ரைன் ஏறும் போது பார்த்தோம் ன்னு சொல்றாங்களே தவிர அவங்களுக்கு வேற எதுவுமே தெரியல அண்ணா. ஹய்யோ எனக்குப் பயமா இருக்கே" என்றாள் உடைந்து போய்.

இவையெல்லாம் நடந்து முடிய இரவு பத்து, பத்தரையாகிவிட்டது.

அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டே அலுவலகத்திற்கும், கஸ்டமருக்கும் அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையை எடுத்துக் கூறித் தான் உடனே இந்தியா கிளம்ப வேண்டும் என்று மின்னஞ்சல் மூலமாக எடுத்துரைத்தான்.

அந்த மின்னஞ்சலுக்கு உடனே கிளம்புமாறும் மனைவியை கவனித்துக்கொள்ளுமாறும் உடனே பதில்வரவே நேரில் சென்று நன்றியுரைத்துவிட்டு இந்தியா செல்லும் அடுத்த விமானத்தில் முயன்று ஒரு பயணச் சீட்டு வாங்கினான்.

இந்த முயற்சிகளெல்லாம் ஒரு புறம் நடந்து கொண்டிருக்க, வீட்டினருடன் தொடர்பிலேயே இருந்தான் ஆதவன்

ஆறுமுகமும் ஆதவனைக் கைப்பேசியில் அழைத்து "பாட்டி சொல்ற மாதிரி இருக்காது ஆதி, நீ நீ" என்று திணறினார்.

"போதும் மாமா. அவளைப் பத்தி உங்களைவிட எனக்கு நல்லாத்தெரியும். அவளை சந்தேகப்பட்டா என்னை அந்த கடவுள் மன்னிக்கவே மாட்டார்" என்று இறுகிய குரலில் கூறிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

உடம்பு சரியில்லாமல் வீட்டிற்கு வந்திருந்த ஆர்த்தியை அழைத்துக்கொண்டு சுந்தரேசன் குடும்பம் பதட்டமாக மகனின் வீட்டிற்குள் நுழைந்த அரைமணிநேரத்தில் ஆறுமுகமும் மனைவி மகனுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

உள்ளே நுழைந்த மகன், மகள் குடும்பத்திடம் பேத்தியை வாய்க்கு வந்தபடி பேசினார்.

“அவ அம்மாவும் இப்படித் தான் வேலைக்குப் போனவ வரவே இல்லை. இவளும் அதே மாதிரி போய்ட்டா. என் பேரன் நிலைமை என்னவாகுமோ. நான் இந்த அவமானத்தை எங்கே கொண்டு போய் தொலைப்பேன். இந்த பொட்டசிங்க ரெண்டு பேரும் நம்ம குடும்பத்துக்கே வந்த சாபக்கேடா போய்ட்டாங்களே ” என்று அவர் ஒப்பாரி வைத்தவரை “அம்ம்ம்ம்ம்மா” என்று ஆறுமுகம் கத்தியது சிறிது கூட பாதிக்கவில்லை.

தொடர்ந்து அவர் பேசிக்கொண்டே போகவும் “பாட்டி, இதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தை பேசுனீங்க நான் என்ன செய்வேன்னே எனக்குத் தெரியாது” என்று சந்தோஷ் இடைப்புகுந்து எச்சரிக்கவும் சகுந்தலா கோபத்தோடும் சுந்தரேசன் சமாதானப்படுத்தும் நோக்கத்துடனும் அவன் தோள்களைப் பற்றினர்.

“அந்த ஓடுகாலியைப் பற்றி பேசினா உனக்கு என்னடா?” என்று சகுந்தலா மகனைக் கண்டிக்கவும்

கல்யாணி “போதும் சகுந்தலா. இனி ஒருத்தரும் என் மருமகளைப் பற்றி பேசவேண்டாம். அவளுக்கு என்ன நடந்ததோன்னு நாங்களே கலங்கிப் போய் இருக்கோம்” என்று இறுகிய குரலில் கூறிவிட்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“உன் மருமகளுக்கு அப்படி என்ன ஆகி இருக்கும்ன்னு நீ அவளை அடக்குற? அவ கண்டிப்பா எவனோடவோ ஓடித் தான் போய்ட்டா” என்று அவர் அடித்துப் பேசியதும்

சுந்தரேசனின் பிடியிலிருந்து திமிறிய சந்தோஷ், “அப்படிப் பட்டவளை ஏன் உங்கப் பேரனுக்கு வரிந்துக் கட்டிக்கிட்டு கல்யாணம் பண்ணி வச்சீங்க?” என்று கோபத்துடன் இரைந்தான்.

“வெளி இடத்தில கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்தா நம்ம கண் பார்வையில இருக்கமாட்டளே, ஆதிக்கே கட்டிவச்சுட்டா அவ மேல ஒரு கண் இருந்துட்டே இருக்குமேன்னு செஞ்சு வைச்சேன். இவ இப்படி என் பேரன் வாழ்க்கையைச் சீரழிப்பான்னு நான் எங்கே கண்டேன்” என்று அதற்கும் குதர்க்கமாய் பதில் கூறினார் கற்பகம்.

“சந்தோஷ் போதும். நடந்து முடிந்ததைப் பற்றி பேசவேண்டிய நேரம் இதில்லை.” என்று அந்த பாசமிகுந்த சகோதரனை அடக்கிய சுந்தரேசன்

கற்பகத்திடம் திரும்பி, “உங்களை முறை வச்சுக்கூப்பிடக் கூட எனக்குப் பிடிக்கல. கொஞ்ச நேரம், கொஞ்சமே கொஞ்ச நேரம் உங்க பேரன் இல்லை இல்லை என் மகன் வரவரைக்கும் வாயை மூடிக்கிட்டு இருந்தீங்கன்னா உங்களுக்குப் புண்ணியமா போகும்” என்று மிகுந்த நிதானத்துடன் கூறியவர் அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

இந்த விவாதங்கள் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே கல்லூரியிலும் கிரோம்பேட்டை ரயில்வே நிலையத்திலும் விசாரித்துவிட்டு நவீன் ஆதவன் வீடு வந்துசேர்ந்துவிட்டான். அவன் விசாரித்த விவரங்களைக் கூறிவிட்டு ஆதி வந்து இறங்கும் நேரத்தைக் கேட்டறிந்தான். கிண்டி ரயில் நிலையம் சென்று விசாரிக்கப் போவதாக அவன் கூறவும் சந்தோஷும் அவனோடு கிளம்பினான்.

விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்த ஆதவனுக்கு அவனது கட்டுப்பாட்டையும் மீறி கண்களில் கண்ணீர் கோடாய் வழிந்தது.

அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்ட நாள் முதல் அவளுக்குத் தான் எந்த நல்லதும் செய்யவில்லை என்ற உறுத்தல் மட்டுமின்றி பெரும் கொடுமை இழைத்துவிட்டோம் என்று அவனது மனமே அவனைக் கொன்றது.

பவித்ராவிடம் அவள் பேசியதைக் கேட்ட நாள் முதல் தான் அவளிடம் சிரித்தே பேசி இருக்கிறோம், அதன் பின்னரும் அவளை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ள என்ன செய்தோம்? முறைப்பு இல்லாமல் சாதரணமாய் பேசியதற்கே அளவு கடந்து மகிழ்ந்தவளை, மனதையும் சரியாகப் புரியவைக்காமல் பாட்டியிடம் விட்டுவிட்டு வந்த பைத்தியக்காரத் தனத்தை அவனாலேயே மன்னிக்கமுடியவில்லை.

அவளுக்குப் பெரிதாக ஏதோ ஆபத்து என்று உள்ளுணர்வு கூறக் கூற மனம் உடைந்து அழுதது.

“ஹய்யோ அவளுக்கு ஒன்னும் ஆகி இருக்கக் கூடாது கடவுளே. எனக்கு அவள் இருக்கும் இடத்தையும் நிலையையும் எப்படியாவது சொல்லிவிடு” என்று இறைவனிடம் தொடர் பிரார்த்தனையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவன் மானசீகமாய் மனைவியிடம் பேசினான்.

“பப்புமா என்கிட்டே வந்துவிடுடா, ப்ளீஸ். ”
“எங்கேடா இருக்க? நல்லாத் தானே இருக்கே? நல்லாத்தான் இருப்பே இல்லடா? இருப்பே தானே. ”
“உன்னை உயிரா நேசிக்கிறேன் கண்ணமா வந்துவிடுடா”
“ப்ளீஸ் என்னால உன்னை விட்டுட்டு இருக்க முடியாதுடா. நீ எனக்கு வேணும், அத்தான் கிட்டே வந்துவிடு”

“வந்துவிடு, வந்துவிடு” என்று அவன் கெஞ்சக்கெஞ்ச அந்த கெஞ்சல் காற்று வழியே சென்று மருத்துவமனையிலிருந்த வெண்ணிலாவை எட்டியதோ என்னவோ அவள் லேசாக கண்ணைத் திறக்கமுயன்றாள்.

இன்டெர்னல் ப்ளீடிங் நிற்க அவசர சிகச்சை அளித்த மருத்துவர்கள் அவளுக்குக் குடலில் multiple ulcer என டெஸ்ட்களின் மூலம் கண்டறிந்தனர்.

என்னதான் மனிதநேயம் கொண்டவர்கள் என்றாலும் அடையாளம் தெரியாத ஒருவருக்கு எவ்வளவு தூரம் தான் ஒரு தனியார் மருத்துவமனை செய்யமுடியும்? பணத்திற்கும் மேலாக அடுத்தக்கட்ட சிகிச்சையை செய்ய நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரிடமிருந்து கையெழுத்தும் தேவைப்பட்டது மருத்துவர்களுக்கு.
இருக்கும் ஒரே வழியான நோயாளியே நினைவு பெற்று அவர்களது முகவரியை சொல்வதற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்தனர்.

அவர்களது முயற்சி பலித்ததோ இல்லை ஆதவனின் கெஞ்சல் எட்டியதோ வெண்ணிலாவின் அசைவைக் கண்டதும் அவளருகே இருந்த நர்ஸ் வேகமாக அவளை நெருங்கி

“உன் பேர் என்னமா?” என்றார் இதமாகத் தலையை வருடி. ஆனால் அவரது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலேயே வெண்ணிலாவின் கண்கள் மீண்டும் மூடிக்கொண்டன.

ஆதவன் சென்னை விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கி வெளியே காலடி எடுத்துவைத்ததும், “பப்புமா அத்தான் வந்துட்டேன். இப்போ நீ எங்கே இருக்கே? எனக்கு எப்படியாவது சொல்லிடுடா, ப்ளீஸ் எப்படியாவது. கடவுளே அவளை எனக்குத் தொடர்பு கொள்ளும் நிலையில் இருக்கவை” என்று மனதார வேண்டினான்,

அந்த வேண்டுதல் ஏற்கப்பட்டதன் விளைவாக வெண்ணிலாவின் மீன் விழிகள் மீண்டும் திறந்து தான் இருக்கும் இடத்தை அறிய முயன்றது.

நர்ஸ் அவளிடம் பெயரை மீண்டும் கேட்டதும், வெகுவாக முயன்று “வெண்ணிலா” என்றாள். ஆனால் அதையே அவரால் உதட்டசைவில் தான் புரிந்து கொள்ளமுடிந்தது.

“உனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. நீ நல்லா இருக்கே. சரியா” என்று அவள் கலங்கிய முகத்திற்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு,

அவளது கழுத்தில் திருமாங்கல்யத்தைப் பார்த்தவர் என்பதால் “உன் வீட்டுக்காரர் உன்னைத் தேடுவார் இல்லையா? அவர் ஃபோன் நம்பர் தர்றியா” என்றார் மிருதுவாக.

வீட்டுக்காரர் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் “அத்தான்” என்று உதடு அசைந்தது.

ஆனால் இதை அந்த பெண்மணியால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டு “ஹ்ம்ம். அவர் நம்பர் தர்றியா” என்றார் லேசான வற்புறுத்தலுடன்.

அவள் மிக மெல்லியக் குரலில் சொன்ன எண்களை ஒரு தாளில் குறித்தவர் அவளிடம் ஒரு முறைக் காண்பித்து சரிப்பார்த்துக் கொண்டார். எண்ணி இரண்டு வார்த்தைகளையும், எட்டு எண்களையும் அவளிடமிருந்து வாங்க அவருக்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலானது.

விமானநிலையத்தில் ஆதவனுக்காகக் காத்திருந்த நவீன் “கிண்டி ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல போய் விசாரிச்சேன் ஆதி. ஒன்னும் பெரிய விபத்தோ, இல்லை சம்பவமோ நடக்கவில்லை என்றுதான் சொல்கிறார்கள். பட் பார்க்கலாம் ஆதி. இல்லேன்னா போலீஸ் கம்ப்ளைன்ட் கொடுத்துத் தேடலாம்.” என்று தைரியம் சொல்லிவிட்டு அவனை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தான்.

வண்டியில் வரும்போதே வெண்ணிலவைத் தேடிச் சென்றிருந்த சுந்தரேசன், ஆறுமுகம் இருவருக்கும் அழைத்து வீடு வருமாரும் எப்படித் தேடுவது என்று வரையறுத்துவிட்டு அதன் பின்னர் அனைவரும் தேடலாம் என்றும் சொன்னான் ஆதவன்.

வீட்டில் “இப்போ எதுக்கு இந்த அண்ணா வராங்கன்னு தெரியல அத்தை. அவ ஓடிப்போனதை தெரிஞ்சுக்க இவ்வளவு காசு செலவு பண்ணிக்கிட்டு வரணுமா என்ன?” என்று தனது அத்தையிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்த ஆர்த்தி அந்த வாக்கியத்தை முடிப்பதற்குள் அவள் கன்னத்தில் பளார் என்று அறை வைத்தான் அவளது அண்ணன்!

“இந்த வீட்ல என்னோட மனைவியைப் பத்தி தப்பா ஒரு வார்த்தை, ஏன் ஒரு பார்வையை கூட நான் அனுமதிக்கப் போவதில்லை” எனத் தங்கை, மாமன் மனைவி, பாட்டி ஆகிய மூவரின் முகத்தை உறுத்துநோக்கிக் கூறியவனைத் தொலைப்பேசி அழைத்தது

ஓடிச் சென்று எடுத்தவனுக்கு அங்கே காத்திருந்த செய்தி அமுதமா? விஷமா? என்று புரியவில்லை. வெண்ணிலா இருக்கும் இடம் தெரிந்த விதத்தில் அது அமுதம் தான் என்றாலும், அவள் மருத்துவனையில் சீரியசான நிலையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பது விஷம் தானே!

"எந்த ஹாஸ்பிடல்?" என்ற அவனது கேள்வியிலேயே வெண்ணிலாவைப் பற்றி தான் எல்லாருக்கும் விளங்கிவிட்டது.

அவன் தொலைப்பேசியை வைக்கக் காத்திருந்த கல்யாணி "நிலா தானே ஆதி? எங்கேடா இருக்கிறாள்? என்ன ஆச்சுடா" என்று பதறினார்.

வீட்டினரிடம் சுருக்கமாக விஷயத்தைக் கூறிவிட்டு, பாட்டியின் பக்கம் திரும்பினான் "அவளுக்கு மட்டும் ஏதாவது ஆகட்டும்? பாட்டின்னு கூடப் பார்க்காம கொலை பண்ணிட்டு ஜெயிலுக்குப் போய்டுவேன்" என்று
ஒரு விரல் நீட்டி எச்சரித்தவனை

"முதல அவளைப் போய் பார்க்கலாம் வா ஆதி" என்று கைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றான் நவீன்.

விடிகாலை நேரம் என்பதால் வண்டியை மின்னல் வேகத்தில் செலுத்திய ஆதவன் மருத்துவமனையை அடைந்த போது மற்ற அனைவரும் பாதி தூரம் கூட வந்திருக்கவில்லை.

உள்ளே நுழைந்து "வெண்ணிலா" என்ற சொல்லை அவன் முடிப்பதற்குள் "ஹோ அந்த அல்சர் பேஷண்ட்டா? emergency wardல போய் பாருங்க" என்று அங்கே விரட்டினார் ஒருவர்.

வேகமாகக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த ஆதவன் வாடிய இளம் கொடியாய் மனைவியைக் கண்டதும் மனம் வாட, "பப்பு" என்ற கதறலோடு அவளை நெருங்கியபோது அவள் எடுத்த ரத்த வாந்தி உயிரை உறையவைத்தது!!!

****

பாகம் 23

நிலா ரத்தமாய் வாந்தி எடுத்ததும் மருத்துவர்கள் அனைவர் முகத்திலும் ஒரு நிம்மதி பரவி! வேகமாய் செயல்பட்டனர்.

அதற்குள் உயிர் உறைந்து, கண்களில் ஜீவனைத் தேக்கி நின்றவனை ஏறிட்ட தலைமை மருத்துவரின் பார்வையில் யார் என்ற கேள்வியைக் கண்டதும், வெண்ணிலாவை சுட்டிக்காட்டி "நான் அவளின் கணவன்" என்றான் ஆதவன்.

"ஹோ, அவங்க ப்ளூட் ஸ்ப்ளிட் பண்ணினதை வைத்து பயந்துடாதீங்க. குடலுக்குள் நடந்த ப்ளீடிங்ல நிறைய ரத்தம் வெளியாகி குடுக்குள்ளேயே இருந்தது. அது வெளியே வந்துவிட்டது என்பதே ஒரு நல்ல அறிகுறி. அதனால கவலைப்படாதீங்க. நான் ட்ரீட்மென்ட் முடிச்சிட்டு வரேன், உங்ககிட்டே கொஞ்சம் பேசவேண்டியிருக்கு. அதுவரை வெளியே வெயிட் பண்ணுங்க ப்ளீஸ்" என்று நிதானமாகவும் அழுத்தத்துடனும் தலைமை மருத்துவர் கூறியதைக் கேட்ட ஆதவன் நிலாவைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே வெளியே வந்தான்.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்குள் அனுமதிக்கப்படாமல் வெளியே நின்றிருந்த நவீன் "என்ன ஆதி? ஏன் இப்படி பேய் அறைந்த மாதிரி இருக்கே? நிலா எப்படி இருக்கா? ஏதாவது பேசேன்டா" என்று அவன் பதறியதும்

"ரொம்பத் தப்பு பண்ணிட்டேன்டா நவீன். அவளோட இந்த நிலைக்கு நான் தான்டா முற்றுமுதலான காரணம்" என்றான் ஆதவன் பார்வை மனைவி இருந்த அறையிலேயே நிலைத்திருக்க.

"இதோ பார் ஆதி, நடந்து முடிந்ததை நினைச்சு வருத்தப்படுறதில எந்த ஒரு புண்ணியமும் இல்லை. இனிமேல் அது மாதிரி நடக்காம பார்த்துக்கோ. அதை விட்டுட்டு இப்படி இடிஞ்சி போய் உட்கார்ந்தா நிலாவை யாரு பார்க்கிறது? சீப் டாக்டர் என்ன சொன்னார்?" என்று துவண்டுபோயிருந்த நண்பனை அதட்டி தைரியம் ஊட்ட முயன்றான் நவீன்.

அவன் பார்த்ததையும் தலைமை மருத்துவர் கூறியதையும் நண்பனிடம் சோர்வுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே வீட்டினர் அனைவரும் மருத்துவமனை வந்துவிட்டனர்.

அதே நேரம் வெளியே வந்த தலைமை மருத்துவர் அவர்களை நெருங்கி "ட்ரீட்மென்ட் கொடுத்திருக்கோம். இப்போதைக்குப் பயப்படும்படி ஒண்ணுமில்லை. " என்று மருத்துவர்களின் இயல்புடன் முதலில் தேற்றினார்.

பின்னர் ஒரு ஆராய்ச்சி பார்வையை சுழலவிட்டவர் "ஆனா வீட்டில் இத்தனைப் பெரியவங்க இருக்கீங்க? ஆனா இவ்வளவு சின்னப் பெண்ணிற்கு, என்ன ஒரு இருபது வயது இருக்குமா? அவளுக்குப் போய் அல்சர் வருமளவுக்கு விட்டிருகீங்களே?

எனக்கு அது தான் இப்போ ஒரே ஆச்சிரியமா பிளஸ் வருத்தமா இருக்கு'' என்றார்.

அனைவரும் அந்தப் பார்வைக்குப் பதில் சொல்லமுடியாமல் தலை குனிந்தனர், கற்பகம் பாட்டி உட்பட.

''நிலா எப்படி இருக்கா டாக்டர்? எதனால இப்படி ஆச்சு? ப்ளீஸ் சொல்லுங்க'' என்று ஆதவன் வற்புறுத்தவும்

''நானே உங்ககிட்டே பேசணும், என்னோட ரூம்க்கு வாங்க'' என்று முன்னே நடந்தவரை தந்தையும், மாமனாரும் உடன்வர பின்தொடர்ந்தான் ஆதவன்.

உள்ளே நுழைந்ததும் அவரது பார்வையின் கேள்விக்கு ''நிலாவோட அப்பா'', ''என்னோட அப்பா'' என்று இருவரையும் அறிமுகப் படுத்தியவன் ''சொல்லுங்க டாக்டர், அவளுக்கு என்ன? நாங்க எப்போ அவளைப் பார்க்கலாம்?'' என்றான் வேண்டுதலுடன்

''இன்னும் அரைமணி நேரம் கழித்து யாரவது ஒருத்தர் ரெண்டு பேர் போய் பாருங்க. ரொம்ப கூட்டம் வேண்டாம்'' என்று கூறியவர்,

''அவங்களுக்கு வயிற்றில multiple ulcer. ரொம்ப நாளா கவனிக்காமா விட்டிருக்கணும். அது சமீப காலமா குடலுக்கு ஆகாரம் போனதாவே தெரியல. ஆகாரம் இல்லாம போனதால நிறைய அமிலம் சுரந்து சுரந்து ஒரு நிலைக்கு மேல் அது புண்ணாகி, இன்றைக்கு வெடித்தே விட்டது'' என்று சொல்லி முடித்ததும் மூவரின் முகத்தில் விவரிக்க முடியாத வலி தெரிந்தது.

''அந்த ரத்தம் இப்போது வெளியாக வில்லை என்றால் ஒரு ஆபரேஷன் செய்யணும்ன்னு ஏற்பாடு பண்ணிட்டு இருந்தோம். அந்த அறுவை சிகிச்சைக்கு உங்களோட கையெழுத்துத் தேவைப் பட்டது. அதுக்கு வெயிட் பண்ண டைம்ல அந்த ரத்தம் வெளியே வந்துவிட்டது. Thats a good sign for a speedy recovery.'' என்று அவர் நல்லவிதமாகக் கூறிக்கொண்டே போகவும் பெரியவர்கள் இருவரும் லேசாக நிம்மதி அடைந்தனர். ஆனால் ஆதவனின் முகமோ பூகம்பத்தில் இடிந்து போன ஒரு கட்டிடத்தின் நிலையிலேயே இருந்தது.

''ப்ளீடிங் நிற்கவும், குடல் புண் குணமாகவும் ட்ரிப்சோட சேர்ந்து இரண்டு மருந்து ஏற்றி இருக்கோம். அடுத்து ஒரு எட்டு மணி நேரத்திற்கு ஏறும் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு முக்கியமான விஷயம், வீட்டிற்கு அழைத்துப் போனதும் வேளாவேளைக்கு நல்ல சத்தான ஆகாரமா அதே சமயம் வயிற்றுக்கு மிருதுவா காரம் குறைந்தா கொடுங்க. வேளாவேளைக்கு என்பதோடு ஆகாரத்தைப் பிரிச்சு கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஆறு வேளை கொடுத்தாக் கூட நல்லது'' என்று நீண்ட அறிவுரைப் பட்டியல் வாசித்தார்.

அது பத்தாது என்று ''மருத்துவமனையை விட்டு அழைத்துச் செல்லும் போது சிஸ்டர் ஒரு டயெட் லிஸ்ட் தருவாங்க. அதை பின்பற்றினா ரொம்ப நல்லது'' என்றும் கூறி அதை நிறைவு செய்தார்.

டாக்டர் அறையிலிருந்து வெளியே வந்த சுந்தரேசனும் ஆறுமுகமும் காத்திருந்த பெண்மணிகளிடம் விஷயத்தைக் கூறினர்.

ஆளாளுக்கு நிலாவின் இன்றைய நிலைக்குத் தான் காரணம் என்று வருந்தி வெளி நோயாளிகள் அமரும் ஹாலில் ஒவ்வொரு மூலையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

அவசர சிகிச்சை அரைக் கதவின் கண்ணாடி வழியே தமக்கையையே பார்த்தப்படி நின்றிருந்த சந்தோஷின் தோளில் கைப்போட்டு அவனை இந்தப்புறம் ஆதவன் இழுக்கவும் அந்த பதினாறு வயது இளம் குருத்து அதற்குமேல் உள்ளே வைத்திருந்த வேதனையை அத்தானின் தோளில் முகம் புதைத்து அழுகையாய் வெளியிட்டது.

''என்னால அக்காவை இப்படிப் பார்க்கவே முடியல அத்தான். என்ன தான் திட்டினாலும், வார்த்தையால் குத்திக்கிழித்தாலும் அவள் முகத்திலிருந்து அந்த புன்னகை வாடவே வாடாது அத்தான். அவளை இப்படி வத்தி வறண்டு போய் நான் பார்த்ததே இல்லை அத்தான். எல்லாருமா சேர்ந்து அவளை இந்த நிலைமைக்குத் தள்ளிட்டீங்களே'' என்று அவன் குமுறிய போது அவனை எப்படித் தேற்றுவது என்று யாருக்குமே தெரியவில்லை.

சந்தோஷ் வயதில் சிறியவன் வாய்விட்டு அழுதுவிட்டான். ஆதவனால் அதுவும் முடியவில்லை. உள்ளே இருக்கும் வேதனையும், குற்றக்குறுகுறுப்பும் அவனைக் கொல்லாமல் கொன்றது. அந்த நரக வேதனையை அதிகமாக்கவோ இல்லை குறைக்கும் எண்ணத்திலோ வெண்ணிலா இருந்த அறையிலிருந்து வந்த நர்ஸ் யாரவது ஒருத்தர் இல்லை ரெண்டு பேரை உள்ளே அனுமதித்தார்.

''நீ போய் பார்த்துட்டு வா ஆதி'' என்று ஆதவனுக்கு யாருமே சொல்லத் தேவை இருக்கவில்லை.

ஆனால் கண்களில் ஆவலோடும் ஏக்கத்தோடும் தயங்கி நின்ற சந்தோஷை ''போடா கண்ணா. உங்க அக்காவைப் போய்

பார்த்துட்டுவா'' என்று சுந்தரேசன் உள்ளே அனுப்பிவைத்தார்.

உள்ளே செல்ல காலடி எடுத்து வைத்தவன் ''இல்லை மாமா, அத்தான் பார்த்துட்டு வரட்டும். அப்புறமா நான் பார்த்துக்கிறேன்'' என்று பெரிய மனிதனாய் வெளியே நின்றுவிட்டான்.

உள்ளே சென்ற ஆதவன் மின்னல் வேகத்தில் மனைவியை நெருங்கி, அவளது நெற்றியில் கைவைத்து ''பப்பு'' என்றான் தனது மொத்த காதலையும் அந்த ஒரு வார்த்தையில் கொண்டுவந்து.

அருகிலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து அவள் நெற்றி, புருவம், கண்கள், கன்னம், கழுத்து, கைகள் என்று வருடிக்கொடுத்தவன் ''பப்பு'' ''நிலாமா'' ''நிலாகுட்டி'' என்று தனது உருகலையும் மருகலையும் வார்த்தையில் வெளியிட ஒரு கணம் கூட மறக்கவில்லை.

இத்தனை நாள் மற்றவர்கள் அவளைத் தவிக்கவிட்டனர் என்றால் இன்று கணவனை எண்ணி எண்ணித் தவிக்க வைத்த வெண்ணிலா அரை மணிநேரக் காத்திருப்பிற்குப் பின் லேசாக அசைந்தாள்.

ட்ரிப்ஸ் ஏற்றும் கையை அவள் அசைக்கவும் ''பப்பு, ப்ளீஸ் டா, கை அசைக்காதேமா'' என்று அவள் கையை அசைக்கவிடாமல் பற்றினான் ஆதவன். அதில் முகத்தை லேசாக சுளித்தவள் கண் மலர்ந்தாள்.

கண் விழித்தப் போது கண்ட கணவனின் முகம் அந்த அன்பு மனைவியின் முகத்தை சூரியனைக்கண்ட தாமரையாய் மலரவைத்து தாமரையின் விரிந்த இதழ்களைப் போன்ற ஒரு பெரிய புன்னகையை முகத்தில் பூசிக்கொள்ளவைத்தது.

''அத்தான்'' என்று உயிரின் மொத்த ஜீவனையும் குரலில் தேக்கி அவள் அழைத்தப்போது ஆதவனின் கண்களில் கண்ணீரின் பளபளப்பும் உதட்டில் புன்னகையும் ஒருங்கே குடி புகுந்தன.

கணவன் வந்துவிட்டான் என்ற எல்லையில்லா நிம்மதி மனதில் பரவி முகத்தில் நிலைக்க, நிலாவின் கண்கள் மீண்டும் மூடிக்கொண்டன.

ஆனால் ஆதவனோ பதறி வெளியே ஓடி வந்து நர்ஸை அழைத்தான். அவர் வந்து பரிசோதித்துவிட்டு ''ஒன்னும் பயப்பட வேண்டாம் சார். தூக்கம் தான். இன்னும் குறைந்தது மூணு நேரம் தூங்குவாங்க. பயப்படவேண்டாம்'' என்று புன்னகைத்துவிட்டுப் போனார்.

வெளியே தவிப்போடு காத்திருந்த சந்தோஷ் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்தபின்னர் அவள் தூங்கி முழிக்கும் வரை மாற்றி மாற்றி இருவர் அல்லது மூவர் சென்று அவளைப் பார்த்துவிட்டு வந்தனர்.

விடிந்ததும் பவித்ராவிற்கு அழைத்து விவரம் கூறிய ஆதவன் அவளுக்கு மனதார நன்றி தெரிவித்தான். ஆனால் பவித்ராவோ நிலாவின் இந்த நிலைமைக்குத் தானும் ஒரு காரணம். அவள் முகம் வாடி இருக்கும்போதே காரணத்தைக் கேட்டு அதை ஆதவனுக்குத் தெரிவித்திருக்கவேண்டும் என்று அவள் பங்கிற்கு வருந்தியவள் இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் தந்தையுடன் மருத்துவமனைக்கு வருவதாகக் கூறினாள். அவளிடம் நிலா இன்னும் விழிக்கவில்லை என்றும் கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்தாலோ இல்லை மாலை வந்தாலோ அவளிடம் பேசலாம் என்றும் கூறி அவள் மாலையில் வருவதாகக் கூறவும் ஃபோனை வைத்தான். நவீனும் ஷாலினியை அழைத்துக் கொண்டு மாலை வருவதாகக் கூறிச் செல்லவும் குடும்பத்தினர் மட்டும் மிஞ்சி இருந்தனர்.

ஒரு தனியார் மருத்துவமனையில் இத்தனை பேரை நாள் முழுதும் அனுமதிக்கமாட்டார்கள் என்பதால் சுந்தரேசன் இரண்டு பேர் தவிர மற்ற அனைவரையும் வீட்டிற்குக் கிளம்பச் சொன்னார்.

ஆதவனும் சந்தோஷும் மருத்துவமனையில் இருப்பதாகக் கூறவும், கல்யாணி ''நான் இருக்கேன் ஆதி. விமானத்தில வந்ததோடு அப்படியே இருக்கிறாய். நீ வீட்டுக்குப் போய் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துட்டு, குளிச்சிட்டு வா'' என்று வற்புறுத்தினார்.

''இல்லமா, நான் இருக்கேன். அவ முழித்ததும் பார்த்துட்டு அப்புறம் போறேன்மா'' என்று அவன் பிடிவாத்திலேயே அவன் நிற்கவும்

''ஏன்டா அவளை நான் பார்த்துக்கமாட்டேன்னு நினைக்கிறியா? அவ என்னோட மருமக மட்டுமில்லை என்னோட மூத்த மக தெரிஞ்சுக்கோ. உங்க அப்பாவுக்கு முடியலைன்னு போனேன்டா. இப்படி ஆகும்னு நான் என்ன கண்டேன்'' என்று உயர்ந்த குரலில் ஆரம்பித்தவர் உடைந்து போனார்.

''ஐயோ அம்மா, என்னமா நீங்க? நான் அப்படி நினைக்கவே இல்லமா. என்னைத் தெரியாதா உங்களுக்கு? இப்போ நான் வீட்டுக்குப் போயிட்டுவரணும் அவ்வளவு தானே? இதோ கிளம்பிட்டேன்'' என்றவன் நிலாவை ஒரு முறை எட்டிப்பார்த்துவிட்டு மருத்துவமனையை விட்டுக் கிளம்பினான்.

வீட்டிற்கு வரும்வரை யாருமே ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசவில்லை. வரும் வழியாவும் அடுத்து செய்ய வேண்டிய வேலைகளைப் பட்டியிலிட்டவாறே வந்தான் ஆதவன்.

இதற்கிடையே, பேரன் தன்னையே கொலை செய்துவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போவேன் என்று சொன்னதில் உறைந்து போயிருந்த கற்பகம் பாட்டி வெண்ணிலாவின் நிலையைக் கண்டதும் ஒரு வார்த்தைக்கூட பேசவில்லை.

இந்த நிலைமையில் இருப்பவளை என்ன மாதிரி கொடுமையான வார்த்தைகளைக் கூறி ஏசிவிட்டோம் என்று மனம் குத்தியது என்றால் அவள் காலையில் சாப்பிடாமல் செல்லும்போது தான் மட்டும் அவள் செய்துவைத்த உணவை ஆயிரம் குறை சொல்லி சாப்பிட்டிருக்கிறோம் என்ற உறுத்தல் அந்த குன்றலை அதிகமாக்கியது.

வீட்டினுள் நுழைந்த அனைவரையும் பின்தொடர்ந்த ஆதவன் அவர்கள் வேறு வேறு திசை நோக்கிச் செல்லவும் ''ஒரு நிமிஷம்'' என்று நிறுத்தினான்.

''ஒரு பத்து மணி நேரமா நீங்க என் மனைவியைப் பற்றி பேசின வார்த்தைகள் எல்லாத்தையும் திரும்ப பொறுக்கி எடுத்துட்டுப் போங்க'' என்றான் இறுகிய குரலில்.

பாட்டியும் பேத்தியும் தலை குனிந்தனர் என்றால் சகுந்தலா அப்போதும் ஒரு அலட்சியத்துடனே நின்றார்.

''நீங்க எல்லாம் பெண்கள் தானே? ஒருத்தியை பேசக்கூடாத வார்த்தையெல்லாம் பேசிவிட்டு எப்படி உங்களால இப்படி இருக்கமுடியுது? அவ கண் அசைவில கூடத் தப்பு இருந்ததில்லை. அவளைப் போய்? அவ செஞ்ச ஒரே தப்புன்னு பார்த்தா இந்த குடும்பத்தில ஒரு முதகெலும்பு இல்லாத அப்பாவிற்குப் பிறந்ததுதான். வேற என்ன சொல்லுங்க?'' என்றான் வெறுப்புடன்.

கணவனைக் கூறியதும் சகுந்தலா ''என்ன தம்பி? சும்மா பேசிகிட்டேப் போறீங்க? அவ சாப்பிடாம இருந்து இப்படி நோயை இழுத்துக்கிட்டதற்கு என் புருஷன் என்ன பண்ணுவார்? அவ அம்மா புத்தி வந்துடக் கூடாதேன்னு நாங்க கண்டிச்சு வளர்த்தா அதை இப்படி சொல்றீங்க?'' என்ற அவரின் வாக்கியம் முடிய காத்திருந்த ஆறுமுகம் கைகளை ஓங்கிக்கொண்டு மனைவியை நெருங்கினார்

''அம்மா புத்தி, அம்மா புத்தி. அறைஞ்சு பல்லைப் பேர்த்துடுவேன் ஜாக்கிரதை. என் பொண்ணை இப்படி கொல்லாம கொன்னுடீங்களேடீ ராட்சசிங்களா? உங்க வாய்க்குப் பயந்துதானே, இப்படி அவளைக் குத்திக் குத்தி ரத்தத்தை உருஞ்சிவிடுவீங்கன்னு தானே அவளை ஹாஸ்டல்ல தங்கவச்சேன்? அப்படி செஞ்சதால அவ மேல எனக்குப் பாசமே இல்லைன்னு நினைச்சுடீங்களா? என் கண்முன்னாடியே அவளை என்னவெல்லாம் பேசுறீங்க? பாவி பாவி உனக்கு என்னடி குறை வைச்சேன்? அவளும் தான் உன்னை ஒரு நாள் ஒரு வார்த்தை மரியாதைக் குறைவா பேசி இருப்பாளா? உன்னால அம்மாவாத் தான் நடந்துக்க முடியல. ஒரு மனுஷப் பிறவியாக் கூட நடந்துக்கமுடியலையா?'' என்று நீளமாகப் பேசி தனது மனக் குமுறலையும் நீண்ட நாள் கோபத்தையும் அடுத்தடுத்த அடிகளால் வெளியிட ஆரம்பித்தார்.

அமைதியே உருவான கணவன் இப்படி நடந்து கொள்ளவும் சகுந்தலா மிரண்டு போனார். சுந்தரேசன் தான் ஆறுமுகம் ''என்ன இது? ச்சு விடுப்பா'' என்று மச்சினனைத் தடுத்தார்.

ஓய்ந்து போய் சோபாவில் அமர்ந்து கைகளில் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அவர் அழவும் ஆதவனால் அவர் மேலிருந்த கோபத்தைக் காட்டமுடியாமல் போனது.

அவனும் ஒரு சோபாவில் அமர்ந்து தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்துவிட்டான். அவன் அருகில் வந்து ''என்னை மன்னித்துவிடு கண்ணப்பா. நான்... நான்'' என்று அவரது செயலுக்கு விளக்கம் தேடி அது கிடைக்காமல் கெஞ்சினார் கற்பகம்

''ஹாஸ்பிடல்ல இருக்காளே ஒரு தியாகச் செம்மல் அவ வேணும்னா உங்களை மன்னிப்பா. வாடி வதங்கிப் போய் அவள் ரத்தமா வாந்தி எடுத்ததைப் பார்த்த என்னால முடியாது. கண்டிப்பா இந்த ஜென்மத்தில முடியாது'' என்று வெறுப்பை முகத்திலும் குரலிலும் மட்டுமில்லாமல் உடல் அசைவிலும் மொத்தமாய் காட்டிக் கூறிய ஆதவன் எழுந்து அறைக்குச் சென்றான்.

உள்ளே நுழையும் முன்னர் ''அவ வேணும்னா உங்களை மன்னிப்பா, வேணும்னா என்ன? கண்டிப்பா மன்னிப்பா. மன்னிச்சு உங்களோட நல்லாவே இருப்பா. அவ அப்படி இருக்கிறதில எனக்கு இஷ்டமில்லை என்றாலும் அவளோட செயல்களை நான் தடுக்கப்போவதில்லை. ஆனா இந்த நாளோட உங்களுக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு முடிகிறது. நானும் அங்கே வரமாட்டேன். நீங்களும் இங்கே வரத் தேவையில்லை'' என்றவன் அனைவரின் அதிர்ந்த பார்வையை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டான்.

சுந்தரேசன் உள்ளே வந்து எவ்வளவு தூரம் எடுத்துக்கூறிய போதும் அவன் அந்த நிலையிலிருந்து மாறவில்லை என்றபோது கற்பகத்தின் கண்ணீர் அவனைக் கொஞ்சமும் அசைக்கவில்லை.

கணவரிடம் இத்தனை வருடத்தில் இந்த மாதிரியான வெடிப்பையும் குமுறலையும் பார்த்திராத சகுந்தலா வாழ்க்கையில் முதன்முறையாகப் பயந்து நடுங்கினார்.

அவர் அடி வாங்கிய அதே இடத்திலேயே நிற்கவும் ''என்ன நின்னுகிட்டே இருக்கே? போய் அங்கே ஹாஸ்பிடல்ல இருக்கவுங்களுக்குக் கொண்டுபோக ஏதாவது சமை'' என்று ஆறுமுகத்தின் அதட்டலில் அவர் செய்த உணவை மின்னல் வேகத்தில் தயாராகி வந்த ஆதவன் ஒரு விரலால் கூடத் தொடவில்லை.

ஆனால் தாயிற்கும் மைத்துனனிற்கும் எடுத்துக் கொண்டு சுந்தரேசன் அவனை ஓய்வெடுக்குமாறு கூறியதை ஒரு கெஞ்சல் பார்வையிலும் பிடிவாதத்திலும் வென்றுவிட்டு மனைவியைக் காண விரைந்தான் ஆதவன்.

அவன் அவ்வளவு சீக்கிரம் வந்ததை ஆச்சிரியமாய் பார்த்தாலும் மகனின் மனது தெள்ளத் தெளிவாய் புரிந்த தாயால் மனம் குளுரவே முடிந்தது.

ஆதவனின் வற்புறுத்தலின் பெயரில் அடுத்த மூன்று மணி நேரத்தில் கல்யாணியை வீட்டில் கொண்டுவிடச் சென்றான் சந்தோஷ். இருவரும் சென்றதும் கவலைப் படர்ந்த முகத்துடன் நிலாவின் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஆதவனைக் கண்ட நர்ஸ் ''உங்க மனைவிக்கு ஒண்ணுமில்லை சார். சீக்கிரம் முழித்துடுவாங்க'' என்றார் ஒரு புன்னகையுடன்.

அவர் கூறியதற்கு ஏற்றாற்போல வெண்ணிலாவும் அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் விழித்துவிட்டாள். விழித்ததும் தாய் முகம் கண்ட குழந்தையாய் அவள் முகம் மாறவும் கணவனுக்கு உருகிவிட்டது.

''என்னடா?'' என்று அவன் கெஞ்சியதற்கு ''என் பக்கத்தில வாங்க அத்தான்'' என்றாள் மனைவி மிக மெல்லிய குரலில்.

ஏற்கனவே கட்டிலை ஒட்டிப் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியை இன்னும் அருகில் இழுத்துப்போட முயன்றான் ஆதவன்.

ட்ரிப்ஸ் ஏற்றாத கையால் கட்டிலைத் தட்டி ''ம்ஹூம்ம். இங்கே'' என்றாள்.

கட்டிலில் அமர்ந்தவன் அவளை இன்னமும் நெருங்கித் தனது வயிற்றுப் பகுதி அவள் முகத்தின் அருகே வருமாறு அமர்ந்தான்.

தலையை வருடி ''எப்படி இருக்கே கண்ணம்மா? நான் எவ்வளவு பயந்து போய்ட்டேன் தெரியுமா? என் உயிரே என்கிட்ட இல்லை'' என்றான்.

''நீங்க எப்போ வந்தீங்க அத்தான்?'' என்று அவளின் எதிர் கேள்விக்கு ''நேத்திக்கு நைட் வந்தேன் பப்பு'' என்றான் கணவன்.

''ஆபீஸ்ல திட்டமாட்டாங்களா?'' என்று கண்களை விரித்து அவள் சிறு குழந்தை போல் கேட்கவும் அவளை அள்ளி அணைக்கத் துடித்த கைகளை அடக்கி அவளை மென்மையாக வருடிக்கொண்டே ''சொல்லிட்டுத்தான் பப்புமா வந்திருக்கேன். நீ கவலைப் படாதே. முதல சீக்கிரமா உடம்பைத் தேத்திட்டு வீட்டுக்கு வர வழியப்பாரு என்ன?'' என்றான் கைகளின் மென்மையை குரலில் கொண்டுவந்து.

முகத்தை அவன் வயிற்றில் பதிக்க எண்ணி அவள் நகரவும் ''பப்பு ட்ரிப்ஸ் ஏத்தியிருக்குடா, ப்ளீஸ் நகராதே. என்ன வேணும் சொல்லு நான் செய்றேன்'' என்றான் அவளை நகரவிடாமல் பற்றி

''அது... அது வந்து... நான் உங்ககிட்டே வரணும். இன்னமும் கிட்ட'' என்று கூறியவள் ஏக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

''ச்சி லூசு, முகம் எதுக்கு இப்படிப் போகுது? ஹ்ம்ம்? வான்னு சொன்னா வரப்போறேன்'' என்ற ஆதவன் அவளை நெருங்கி அவள் முகத்தை வயிற்றில் பதித்துக் கொண்டாள்.

கணவன் வந்துவிட்டான், அதுவும் தனக்கு ஒன்று என்றதும் அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வந்துவிட்டான் என்றதே அந்த இளம் மனதிற்கு மருந்திட்டது.

''ஏன்டா இப்படி ஒழுங்கா சாப்பிடாமா? இவ்வளவு தூரம் மயங்கி விழற அளவுக்கு? யாருன்னே தெரியாம ச்சே '' என்று அவன் வருந்தவும்

''திடீர்னு வலி ரொம்ப ஜாஸ்தி ஆகிடுச்சு அத்தான். நீங்க ரொம்ப பயந்துடீங்களா? உங்களை அங்கே இருந்து பதறி ஓடி வரவச்சுட்டேன்னா'' என்று அவள் அதற்குப் பதிலாக வருந்தினாள்.

''அப்புறம் பயப்படாம எப்படி இருக்குச் சொல்றே? முதல எல்லார்க்காகவும் பார்த்துக்கிட்டு உன்னைப் பார்க்காம இருக்கிறதை நிறுத்து'' என்றான் கணவன் கோபத்துடன்.

“பாட்டி செய்றதை முன்னாடியே என்கிட்டே சொல்லி இருக்கலாம் இல்ல? சந்தோஷ்கிட்டயாவது சொல்லக்கூடாதா நிலாமா?” என்று அவன் மீண்டும் வருந்தவும்

“பாட்டி என்ன சொன்னாங்க அத்தான்? ரொம்பத் திட்டிடாங்காளா? ஐயோ” என்று அவள் பதறவும் “சை” என்று வந்தது ஆதவனுக்கு.

“நிலா என்னைப் பாரு. இனி ஒரு தடவை நீ யார்கிட்டயாவது கெஞ்சுரதை நான் பார்த்தாலோ கேள்விப் பட்டாலோ எனக்குக் கெட்டக் கோபம் வரும் சொல்லிட்டேன்” என்று அவன் அழுத்தத்துடன் கூறவும்

ஒரு கணம் மிரண்டவள் “ம்ம்ம் சரி அத்தான்” என்று தலையை ஆட்டினாள்.

அந்த பார்வை தாளாமல் “என்னடா கண்ணா? உன் நல்லதுக்குத் தானே சொல்றேன்” என்று கொஞ்சினான் கணவன்.

மீண்டும் ஒரு தலையாட்டலுடன் அந்த விவாதம் முடியவும் நேற்று மாலை முதல் இப்போது நடந்தது வரை ஒன்று விடாமல் அவன் தவிப்பு, பாட்டியை அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் உட்பட மனைவியிடம் ஒப்பித்தான் ஆதவன்.

அவனது கைப்பிடியின் இறுக்கமும், குரலின் வேதனையும் தன் மேல் அவன் கொண்ட காதலையும் அன்பையும் தெள்ளத் தெளிவாய் புரியவைக்க, “எனக்காக என்னமாய் அல்லாடியிருக்கிறான்? சை பாவம்” என்று வியப்புடனே கேட்டிருந்தாள் வெண்ணிலா.

அவனது பிடியிலிருந்த கரத்தை அவள் உருவ முயலவும் “என்னமா? வலிக்குதா? இல்லை தூக்கம் வருதாடா? நான் பாட்டுக்குப் பேசிக்கிட்டே இருக்கேன் பாரு. நீ தூங்குடா” என்று அவசரமாய் எழமுயன்றான் ஆதவன்.

உடலின் வலியை மனதின் சந்தோஷமும் காதலும் வென்றுவிட “ம்ஹ்ம்ம் இல்லை. நீங்க உட்காருங்க. இன்னும் கிட்டத்தில உட்காருங்க” என்றாள் மனைவி கண்களில் ஒரு ஒளியுடன்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் மீண்டும் அவளை ஒட்டி அமர்ந்தவன் “ஹ்ம்ம்” என்றான். வார்த்தையற்ற மௌனத்தில் சில பல நிமிடங்களைக் கழித்தப்பின்னர் முதலில் கையை ஏன் விலக்கினோம் என்று எண்ணிய வெண்ணிலா ஏதோ நியாபகம் வந்தவளாய் முகம் நிமிர்த்தி கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“என்னடா” என்று கண்ணால் கேட்டவனைக் கண்ணாலேயே கீழே குனியச் சொன்னாள் நிலா.

அவன் குனிந்ததும் அவன் கன்னத்தில் தன் உலர்ந்த உதட்டைப் பதித்து “ஐ லவ் யு ஆதவ்” என்றாள் ஆதவனின் தன்னொளியில் மிளிர்ந்த வெண்ணிலா!!

****

பாகம் 24

மனைவி தன் மேல் வைத்திருக்கும் காதலை இத்தனை நாள் மனதால் உணர்ந்திருந்தாலும் வாய் வார்த்தையாய் கேட்க எந்த கணவனுக்குத் தான் கசக்கும்?

ஆதவனைப் பற்றி கேட்கவா வேண்டும்? உலகத்தின் மொத்த சந்தோசத்தையும் தன் வசம் கொண்டுவந்தது போல வானத்தில் பறந்தவன் நிலாவின் வெளுத்த முகம் சிகப்பானதில் அவள் முகம் நோக்கிக் கீழே குனிந்து “தேங்க்ஸ்டா பப்பு” என்று நெற்றியில் இதழ் பதித்தான்.

“நீங்க சொல்லல” என சிணுங்கியவளின் முகத்தை ஆசையுடன் வருடிய கணவன் “சொல்லணுமா” என்று கிறங்கினான்.

“நான் மட்டும் சொன்னேன். நீங்களும் சொல்லுங்க” என்று அதிசயமாய் அடம்பிடித்தவளை ஆச்சிரியமாய் பார்த்தவன் “நீ வீட்டுக்கு வா, செம ஸ்பெஷலா சொல்றேன்” என்று கண்ணைச் சிமிட்டி அவளது கன்னத்தை ஒரு விரலால் அழுத்தமாக வருடினான்.

“ஹ்ம்ம்.என்ன இது நிலா மேடம் ஆளே மாறிப் போய்ட்டாங்க? ” என்று தன்னக்குள்ளே கேட்டுக்கொள்வது போல கணவன் பாவனை செய்யவும்

“போங்க அத்தான்” என்று அவனை லேசாக அடித்தாள் வெண்ணிலா.

“ஆஹா பப்பு, மயங்கி விழுந்ததுல தலையில ஏதாவது அடி பட்டிருச்சா கண்ணம்மா?” என்று நிலாவின் தலையை ஆரயாந்தான் ஆதவன்.

அவன் எதை மனதில் வைத்துக் கேட்கிறான் என்று புரியாமல் ‘‘படில உருண்டேன் போல அத்தான். லேசா நியாபகம் இருக்கு. ஆனா கை தான் வலிக்குது, தலையில ஒண்ணுமில்லையே?’’ என்று அவன் முகம் நோக்கி வினவியவள் அவனது கண்களில் சிரிப்பைக் கண்டதும்

‘‘ஏன் அத்தான் சிரிக்கிறீங்க?’’ என்றாள் பாவமாக

‘‘இப்போதான் என்னோட பப்பு கொஞ்சமே கொஞ்சம் வளர்ந்துட்டாங்கன்னு நினைச்சேன். அதுக்குள்ள நீ எப்படிடா அப்படியெல்லாம் நினைக்கலாம்ன்னு மண்டையில தட்டிடீங்க மேடம்’’ என்று அவன் விளக்கியதும் வெண்ணிலாவிற்குப் புரியவில்லை என்பதை அவளது முகமே அப்பட்டமாக காட்டியது.

‘‘ஓகே விடுமா, ரொம்ப கஷ்டப்படாதே. அப்புறம் இது என்ன ஆதவ் அத்தானா மாறிப்போச்சு? ஹ்ம்ம்?’’ என்று அவள் மூக்கைப் பிடித்து அவன் ஆட்டவும்

‘‘அது.. அது வந்து’’ என்றுரைத்து தனது இயற்கை குணத்தை அந்த நிமிடம் முதல் அமலுக்குக் கொண்டுவந்தாள் வெண்ணிலா.

‘‘நான் ஒன்னு சொல்லட்டா பப்பு?’’ என்று அவள் முகத்தை வருடியவாறே முகத்தில் யோசனையுடன் அவன் கூறவும்

‘‘ஏன் இப்படி தயங்குகிறான்? என்ன விஷயம்? பாட்டியைப் பற்றியா? இல்லை ப்ரீத்தியை பற்றியா?’’ என ஆயிரமாயிரம் கேள்விகளுடன் தலையை ஆட்டினாள் வெண்ணிலா

‘‘இல்லை, நீ வீட்டுக்கு வா அப்புறம் பேசிக்கலாம்’’ என்று கூற வந்த விஷயத்தை அப்போதைக்கு ஒத்திப்போட்டான் ஆதவன்.

‘‘என்னத்தான் சொல்லுங்க’’ என்ற அவளது கெஞ்சலை அவன் சரி செய்யுமுன் கதவு திறக்கும் ஒலி கேட்டது.

ஆதவன் வேகமாக கட்டிலைவிட்டு இறங்குவதற்குள் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் சந்தோஷ்.

‘‘சாரி அத்தான். நான் அப்புறம் வரேன்’’ என்று வெளியே போகப் போனவனை

‘‘டேய் வாடா பெரிய மனுஷா’’ என்று சிறு சிரிப்புடன் ஆதவனும் ‘‘ஹே வா சந்தோஷ்’’ என்று வெண்ணிலாவும் அழைக்கவே அவனும் ஒரு முறுவலுடன் உள்ளே வந்தான்.

வெண்ணிலாவின் அருகே வந்தவன் அவளது மெலிந்த கைகளைப் பற்றி ‘‘எப்படிக்கா இருக்கே?’’ என இரு வார்த்தைகளைப் பேசுவதற்குள் தொண்டை அடைத்து கண்ணில் நீர் கோர்த்தது.

ஆதவனை ஒரு தரம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு வெண்ணிலா பேசுவதற்குள் ‘‘உங்க அக்காவுக்கு என்னை அடிக்கிற அளவு உடம்பில தெம்பு வந்தாச்சு. அப்போ அவ நல்லா இருக்காளா இல்லையா?’’ என்றான் அவளது கணவன் விளையாட்டாக.

‘‘நான் லேசாத் தான் சந்தோஷ்’’ என்று கூறத் தொடங்கியவள் ‘‘போங்கத்தான்’’ என்று முடித்தாள்.

அதை ஒரு நிம்மதியுடனும் ரசனையுடனும் கேட்டிருந்தவன் ‘‘வனிக்காவா உங்களை அடிச்சா? நான் நம்பமாட்டேன்பா. அவங்க தான் இன்னா செய்தாரை ஒருத்தல் அவர் நாண நன்னையம் செய்துவிடல் என்ற குரல் படி வாழ்றவங்களாச்சே’’ என்றான் நக்கல் குரலில், மறைமுகமாய் ஒரு குத்து வைத்து.

‘‘ஆமா, ஆமா அவங்கள மாதிரியெல்லாம் நீதி நெறிப்படி வாழமுடியாதுப்பா’’ என்று அவனை ஒத்து ஊதிய ஆதவன் ‘‘ஆனா அந்த நீதி நெறியெல்லாம் என்கிட்ட மட்டும் காணாம போய்டும். அத்தானை மட்டும் நல்லா லேபிட் அண்ட் ரைட் வாங்குவா உன் அக்கா’’ என்றான் சிரிப்புடன்.

ப்ரீத்தியைப் பார்த்த தினத்தன்று தான் பேசியதைக் கூறுகிறான் என்றளவு வெண்ணிலாவிற்குப் புரிந்தது. ஒன்றும் சொல்லாமல் கணவனையும் தம்பியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டு என்ன சொல்வதென்று அவள் முழித்துக்கொண்டிருக்கும் போது ‘‘பாவம் சந்தோஷ். அவளுக்கு நாம பேசினது கண்டிப்பா புரிஞ்சு இருக்காது. அதனால இப்போதைக்கு விட்டுடலாம்’’ என்றான் ஆதவன் பெருந்தன்மையாக.

சந்தோஷும் சிரிப்புடன் ஆதவனிடம் திரும்பி ‘‘நீங்க காலையில சாப்பிடலையாமே அத்தான். அதனால அத்தை டிபன் கொடுத்து அனுப்புச்சாங்க. மதியத்திற்கு சாப்பாடு எடுத்துக்கிட்டு அத்தையும் மாமாவும் வராங்களாம்’’ என்று கொண்டு வந்த உணவை நீட்டினான்.

‘‘இல்லைடா நான் வெளியே சாப்பிட்டுட்டு வரேன்’’ என்று அவன் நீட்டியதை வாங்காமல் ஆதவன் நிற்கவும் வெண்ணிலா திகைத்துப் போனாள்.

“இது அம்மா செஞ்சதில்ல அத்தான். மாமா ஏதோ சொன்னதும் அத்தை தான் செஞ்சாங்க” என்று சந்தோஷ் ஆதவனை வற்புறுத்தியது வெண்ணிலாவின் திகைப்பை மேலும் கூட்டியது.

“ஹ்ம்ம். சரி” என்று உணவைக் கையில் வாங்கியவன் “இங்கே சாப்பிட அனுமதிக்க மாட்டார்கள் போல. நான் கான்டீன்ல போய் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுட்டு வரேன்.” என்ற வாக்கியத்தோடு சந்தோஷிடம் விடைப்பெற்றவன் மனைவியிடம் கண்ணால் பேசிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

“வீட்ல என்னாச்சு சந்தோஷ்? சித்தி, பாட்டி எல்லாம் என்ன சொன்னாங்க?” என்று தம்பியைக் குடைந்தாள் வெண்ணிலா.

“அத்தான் விட்ட டோஸ்ல எல்லா பார்ட்டிஸூம் சும்மா கப்சிப்ன்னு இருக்காங்க நீ வேற” என்று குதூகலமாகத் தொடங்கி வீட்டில் நடந்தவற்றை ஒரு பரவசத்தோடு கூறி முடித்தான்

“ச்சி என்னடா நீ? அப்பா ஏன்டா அடிச்சாங்க? பாவம் சித்தி” என்று சித்திக்காக வருந்தியவளை “ஐயோ அக்கா, உன்னை என்னதான் செய்றது?. நீ இவ்வளவு நல்லவளா இருந்தா உனக்கு ஏதாவது நோபெல் ப்ரைஸ் தரேன்னு சொல்லி இருக்காங்களா என்ன? சும்மா ஏதாவது உருகிட்டு அவங்ககிட்டே முன்னாடி மாதிரி மண்டைய மண்டைய ஆட்டிட்டு இருந்தேன்னு வை அப்புறம் நீ வேற சந்தோஷை பார்க்கவேண்டி வரும் சொல்லிட்டேன்” என்று ஒரு விரல் நீட்டி செல்லமாய் அதே சமயம் ஒரு சின்னக் குரல் உயர்த்தலோடு கண்டித்தான் அவளது அருமை சகோதரன்.

அதன் பின்னர் தமக்கை வலியிலோ, மருந்தின் தாக்கத்திலோ துவளுவது கண்டு அவளை உறங்கவிட்டு வெளியே வந்தான் சந்தோஷ்.

ஆதவனும் அதே நேரம் உணவு முடிந்து வரவும் அத்தானும் மாப்பிள்ளையும் அவர்களது மனதின் குமுறல்களையும் நிலாவின் நிலையையும் அடுத்து ஆதவன் ஊருக்குக் கிளம்பும் விஷயத்தைப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரத்தில் மதிய உணவை எடுத்துக் கொண்டு ஆறுமுகம் வரவும் “என்ன மாமா? அப்பாவும் அம்மாவுமில்லை வரதா சொன்னாங்க? நீங்க வந்திருக்கீங்க?” என்று ஆதவன் வினவியதற்கு

“நிலாவைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது ஆதி. அதனால தான்” என்று மகளின் அறையை பார்த்துக் கொண்டே அவர் பதிலளிக்கவும்

“ஆமா... இத்தனை நாள் இல்லாம இப்ப மட்டும் என்ன பெரிய பாசம்?” என்று சந்தோஷ் முணுமுணுத்தது நன்றாகவே மற்ற இருவரின் செவிகளிலும் விழுந்தது.

தன் மனதில் அந்த வார்த்தைகளே ஓடிக் கொண்டிருந்த போதும் “ஷ் சந்தோஷ்” என்று பெரியவனாய் அடக்கினான் ஆதவன்.

கலங்கிய கண்களுடன் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் தவித்திருந்த தந்தையை, “நீங்க போய் பாருங்க மாமா. ஆனா அவ தூங்குறா” என்று அறைக்குள் அனுப்பிவைத்தான் ஆதவன்.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த மகளின் கரங்களை நடுங்கிய விரல்களுடன் தடவிக் கொடுத்தவாறே இருந்த ஆறுமுகம் நான்கு மணிவாக்கில் அவளை தனி அறைக்கு மாற்றும் வரை அந்த இடத்திலிருந்து அகலவே இல்லை.

பார்வையாளர் நேரம் தொடங்கிய சில மணித் துளிகளில் உள்ளே வந்த மற்ற அனைவரின் கண்களிலும் இந்த காட்சி படும்வரை கூட அவர் எழவில்லை.

உள்ளே வந்தவர்களில் சகுந்தலாவும் கற்பகமும் இருக்கவே ஆதவன் அடுத்த நிமிடம் தன் தாயிடம் ஒரு கண்ணசைவுடன் அந்த அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

பேரனின் நிராகரிப்பும், மகனின் கண்ணீர் கரை படிந்த கன்னங்களும், பேத்தியின் உடல்நிலையும், சிறிய பேரனின் முறைப்பும் கற்பகத்தை நிலைகுலைய வைத்தது.

ஆனால் கண் கேட்டப் பின்னர் சூர்யநமஸ்காரம் செய்து என்ன புண்ணியம்?

ஆறுமுகத்திற்கும் ஆதவனின் கோபம் முழுமையாகப் புரிந்ததால், தாயையும் மனைவியையும் இனியும் மகளின் முகத்தில் முழிக்கவைத்து அவளை வாட்ட வேண்டாம் என்று ஒரு முடிவிற்கு வந்தவராய் அவர்களை விரட்டி அழைத்துக் கொண்டு போய் தஞ்சாவூரில் விட்டுவிட்டுவந்தார். சந்தோஷ் அவள் வீட்டிற்கு வந்ததும் தான் வருவேன் என்று பிடிவாதமாய் இருந்துவிட்டதால் ஆறுமுகம் மட்டும் அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

கல்யாணியின் கவனிப்பிலும், கணவனின் அக்கறை மற்றும் கண்டிப்பு கலந்த காதலிலும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தனக்கு இத்தனை சொந்தம் இருக்கிறது அதைவிட தன்னை உயிராய் நேசிக்கும் கணவன் இருக்கிறான் என்ற பரவசத்திலும் டாக்டர் கூறிய மூன்று நாட்களை விட ஒரு நாள் முன்னதாகவே வீடு வந்து சேர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

மருத்துவமனையிலிருந்து வரும்போது நர்ஸ் கொடுத்த பெரிய உணவு பட்டியலை அக்குவேறு ஆணி வேராக ஆராய்ந்து

அவளுக்கு என்ன மாதிரியான உணவு கொடுக்கவேண்டும் என்று தாயும் மகனும் அறிந்து கொண்டனர்.

நிலா மருத்துவமனையில் இருந்த இரண்டு நாட்களும் தாய் தந்தையருடன் வரும் ஆர்த்தி ஒன்றும் பேசாமல் பின்னணியில் ஒதுங்கினாள். அவள் பேசிய பேச்சிற்கு கல்யாணியிடம் திட்டு வாங்கியிருந்தாலும் தந்தையும் அண்ணனும் பேசாமலேயே அவர்களது கோபத்தைக் காட்டியதில் உடைந்து போனாள் ஆர்த்தி.

வெண்ணிலா வீட்டிற்கு வந்ததும் ஆர்த்தி தன்னுடன் பேசவே இல்லையே என்றெண்ணி அவளே வலிய சென்று "எப்படி இருக்கே ஆர்த்தி? காலேஜ் எல்லாம் பிடிச்சிருக்கா? ஹாஸ்டல்ல சாப்பாடு உனக்கு ஒத்துவருதா? ஃப்ரிண்ட்ஸ் எல்லாம் கிடைச்சுடாங்களா? " என்று கனிவுடன் விசாரித்ததும் முகத்தில் பலமாக அடிவாங்கியது போலிருந்தது ஆர்த்திக்கு.

இவளை என்ன மாதிரி வார்த்தையெல்லாம் பேசினோம்? கண்டிப்பாக சந்தோஷோ இல்லை அண்ணாவோ தான் பேசியதைக் கூறியிருப்பார்கள் அப்படி இருந்தும் இவளால் எப்படி இவ்வளவு கனிவாகப் பேசமுடிகிறது? ஒரு நாள் கூட இவளை அண்ணி என்று மரியாதையுடன் நடத்தியிருப்போமா? எவ்வளவு தூரம் உதாசீனப்படுத்தியிருக்கிறோம்? என்று குன்றிப்போனாள்.

"சாரி அண்ணி. நான்... நான்" என்று அவள் தடுமாறவும் நிலாவிற்கு மட்டுமில்லை அனைவருக்கும் பெரும் ஆச்சிரியமாக இருந்தது.

"ஹே என்ன ஆர்த்தி? அழாதே" என்று தோளோடு சேர்த்து நிலா சமாதானப்படுத்தியதில் ஒருவாறு சுதாரித்தவள் விடுமுறையிலிருந்த இரண்டு நாட்களில் நிலாவின் நெருங்கிய தோழியாகிப் போனாள்.

வீட்டிற்கு வந்த இரண்டு நாட்களில் ஆர்த்தி, சந்தோஷ் மற்றும் ஆறுமுகம் கிளம்பிவிட மற்ற நால்வர் மட்டுமே இருந்தனர்.

ஆதவன் அடுத்த வாரத்தில் லண்டன் கிளம்ப வேண்டும் என்ற காரணத்தால் நிலாவின் இருப்பிடத்தை தீர்மானிக்கும் பொருட்டு ஹாலில் நால்வரும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆதவன் திரும்பவும் ஊருக்குச் செல்கிறான் என்றதும் முகம் வாடிய வெண்ணிலா அவனது உத்தியோகத்தையும் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் உதவிய அலுவலகத்தினரையும் முன்வைத்து மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

"அத்தான் வரவரைக்கும் நான் ஹாஸ்டல்ல இருக்கேன் அத்தை" என்ற வாக்கியம் நிலாவின் வாயிலிருந்து முழுதாக வெளிவருவதற்குள் தொடர்ச்சியாக மூன்று "அதெல்லாம் வேண்டாம்"-கள் வந்துவிட்டன.

"இல்ல அத்தை. நான் ஒழுங்கா சாப்பிட்டு..." என்று அவள் தொடங்கிய வாக்கியத்தை "நீ இருந்த ஒழுங்கு எல்லாம் போதும். வீட்ல இருந்தப்பவே இந்த நிலைமை. இதுல மேடம் ஹாஸ்டல்ல போய் ஒழுங்கா இருக்காங்களாம்" என்று நக்கலாக ஆதவன் கூறியதும் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவன் முகத்தை ஏறிட்டவள் அமைதியாக அவர்கள் முடிவெடுப்பதற்கு வழிவிட்டாள்.

தான் ஒழுங்காக உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளாமல் இருந்ததால் தான் கல்யாணி கிளம்பிவரும்படியாயிற்று என்று ஏற்கனவே குற்ற உணர்ச்சியில் தவித்திருந்த சுந்தரேசன் கல்யாணி சென்னையில் இருக்கட்டும் என்றும் வாராவாரம் அவர் சென்னை வந்து செல்வதாகவும், உடம்பை ஒழுங்காகக் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் கூறி அனைவரையும் அரை மனதுடன் சம்மதிக்க வைத்தார்.

கல்யாணிக்கு கணவரின் உடல்நலம் எவ்வளவு முக்கியமோ மருமகளின் உடல்நலமும் அவ்வளவு முக்கியமாகப் பட்டது. இரு தலைக்கொள்ளி எறும்பாக அவர் தவித்திருந்ததை அறிந்து கணவர் எடுத்த இந்த முடிவு அவரை மகிழ்வித்தது.

ஒரு முடிவிற்கு வந்தபின்னர் உணவு முடிந்து படுக்கச் செல்லும் நேரத்தில் "நிலாமா நீ போய் படுடா. அத்தான் வரேன்" என்று மனைவியை அறைக்கு அனுப்பி வைத்தான் ஆதவன்.

"ஹ்ம்ம். சரி அத்தான்" என்று யோசனையோடே உள்ளே சென்று படுக்கையில் அமர்ந்தாள் வெண்ணிலா.

பத்து நிமிடத்தில் கையில் இரு டம்பளர்களுடன் வந்தவனை ஆச்சிரியமாய் ஏறிட்டவள் "என்னத்தான்? இரண்டு டம்பளர்ல?" என்று வினவினாள்.

"பால்டா பப்பு"

"ஹோ பாலா? ஆனா ஏன் இரண்டு கிளாஸ்ல. உங்களுக்கு ரொம்ப பசிக்குதா? ஒழுங்கா சாப்பிடலையா?" என்று காரணம் புரியாமல் அவள் கேள்விகளைத் தொடுக்கவும்

"ஒரு டம்பளர் பால் உனக்கு" என்று ஒரு அழுத்தத்துடன் கூறியவன் அதை அருகிலிருந்த மேஜையில் வைத்துவிட்டு "ஐந்து நிமிஷத்தில வந்துடுறேன்" என்று குளியலறைக்குள் புகுந்துகொண்டான்.

"அய்யய்யோ எனக்கா? எனக்குப் பால் பிடிக்காதே அத்தான். வேண்டாம் அத்தான் ப்ளீஸ்" என்று அவள் புலம்பியது அவன் காதுகளில் விழுந்ததாகவே தெரியவில்லை.

குளியலறை வாயிலில் நின்று கொண்டு
"அத்தான் ப்ளீஸ், பால் மட்டும் வேண்டாம்."
"அந்த லிஸ்ட்ல இருக்க மித்த எல்லாத்தையும் சாப்பிடுறேன்."
"நீங்க சொல்றமாதிரியே டைம்க்கு சாப்பிடுறேன் அத்தான். ப்ளீஸ் பால் மட்டும் வேண்டாமே."
"எனக்குப் பால் வாடையே பிடிக்காது. பயங்கரமா குமட்டும் தெரியுமா?"
"ஒரே வாந்தி வாந்தியா வரும்"
"ஹான் அன்னைக்கு மாதிரி தண்ணில கலந்த ஹோர்லிக்க்ஸ் குடிக்கட்டா?"

என்று அவன் முகம் கழுவி வெளிவர ஆனா ஐந்து நிமிடங்களும் விதவிதமாகக் கெஞ்சிப் பார்த்தாள்.

வாய் வார்த்தையாய் வந்த கெஞ்சல்களெல்லாம் அவன் வெளியே வந்ததும் அவனது கையைப் பிடித்து மன்றாடும் செயல்முறை கெஞ்சல்களாகின.

எதிரிலிருந்த மனைவியின் சிறு பிள்ளைத் தனமான கெஞ்சல்கள் சிரிப்பை வரவழைத்தாலும் துவட்டிக் கொண்டிருந்த துண்டிற்கு அதை உதிர்த்தவன் மனைவியிடம் ஒன்றுமே சொல்லாமல் தன் வேலைகளைத் தொடர்ந்தான்.

அவன் போகுமிடமெல்லாம் வால் பிடித்துக் கொண்டு முதுகோடு ஒண்டியவாறே அவளும் தன் கெஞ்சல்களையும் சமாதானங்களையும் விடவில்லை.

கடைசியாக கட்டிலில் அமரப் போனவன் பின்னாடி இருந்தவளை கைப் பிடித்து முன்னே இழுத்து "ஹ்ம்ம். குட்டிப் பாப்பா பால் குடிக்க ரெடியா?" என்று மூக்கோடு மூக்கு வைத்து உரசினான்.

"ஹான்... நான் பால் வேண்டாம்னு சொன்னேனே" என்று அவள் தலை சாய்த்து "ப்ளீஸ்" போடவும்

"அப்படியெல்லாம் விடமுடியாதுமா. ம்ம்ம் வா. சீக்கிரம்" என்று அவளை இழுத்து மடியில் அமர்த்திக்கொண்டான் ஆதவன்.

"ப்ளீஸ் அத்தான்" என்று முகத்தைச் சுளித்தாலும் அவனை மீறவும் முடியவில்லை வெண்ணிலாவால்.

"ஓகே ஒரு டீல் என்னடா?. பாலைக் குடிக்கிறதுக்கு முன்னாடி ஒரு முக்கியமான கடனை அடைச்சிடுறேன். நான் கடனை அடைச்சதும் நீ ஒழுங்கா பாலைக் குடிச்சிரு ஓகே?" என்றவன் பாலை எடுக்குமுன்னர் அவளது இடுப்பை இறுக்கித் தன் முகத்தருகே அவளது மதிமுகத்தைக் கொண்டுவந்தான்.

"என்ன கடன்?" என்று கூறிய வெண்ணிலாவின் உள்ளே சென்றிருந்த குரல் ஆதவனின் காதலை வெளிக்கொணர்ந்தது.

"ஹ்ம்ம் என்னோட பப்பு ஹாஸ்பிடல்ல வச்சு ஒன்னு சொன்னாங்க. அதுக்கு நான் பதில் சொல்லலன்னு அடம் பிடிச்சாங்க. அந்த கடன் தான்" என்று காதோர முடிச் சுருள்களை ஒதுக்கிவிட்டான் ஆதவன்.

ஒரு சிலிர்ப்பு ஓடி மறைய கணவனின் கழுத்தை கைகளால் சுற்றிவளைத்து அவனுக்கு மாலையிட்டவள் அவனை இன்னும் நெருங்கி உடலோடு ஒட்டி அமர்ந்துகொண்டாள்.

மனைவி கழுத்திலிட்ட மாலையை கணவன் இடுப்பிலிட்டு அவளை இன்னமும் இறுக்கி "ஐ லவ் யு" என்ற சொல்லோடு அவளின் நெற்றியில் இதழ் பதிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஒவ்வொரு இதழொற்றலுக்கும் "ஐ லவ் யு" என்று கூறிக்கொண்டே வந்தவன் ஆரஞ்சு சுளைகள் போலிருந்த அவளது அதரங்களை அடைந்ததும் இதழால் ஒற்றுமுன் விரலால் ஒரு முறை வருடி, அதன்பின்னர் அழுத்தமாய் ஒரு நீண்ட முத்தத்தைப் பதித்தான்.

ஒரு வினாடியோ இல்லை பல நிமிடங்களோ கழித்து மனமின்றி இதழ்களைப் பிரித்தவன் "ஐ லவ் மை ஸ்வீட் லிட்டில் பப்பு குட்டி" என்று மீண்டும் குனிந்தான்.

ஒரு மந்தகாசநிலையில் இருவரும் உலகை மறந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தபோது மெதுவாக அவளது கழுத்தை வருடி தனது தோளில் பதிந்திருந்த முகத்தை நிமிர்த்தியவன் "என்னோட பப்பு சமத்தாம். நான் சொன்னா கேட்பாளாம்" என்று கூறிக்கொண்டே பக்கத்திலிருந்த பால் டம்ப்ளரை எடுத்து அவள் வாயருகே கொண்டு சென்றான் ஆதவன்.

அனிச்சை செயலாய் "ம்ஹ்ம்ம் வேண்டாம்" என்று அதை விலக்கியவள் அவன் தோளில் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள்.

"ஷ் பப்பு. ப்ளீஸ் டா" என்று அவளை மடியிலிருந்து இறக்கித் தன் அருகில் கட்டிலில் அமரவைத்தான் ஆதவன்.

"கொஞ்சம் கொஞ்சமா குடிக்கலாம் என்னடா? நீ கண்ணை மூடிக்கோ. நான் நாக்கில் படாதமாதிரி கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஊத்துகிறேன்" என்று பல வாறாகக் கெஞ்சிக்கொஞ்சி அந்த ஒரு டம்பளர் பாலைக் குடிக்க வைப்பதற்குள் இரவு உணவு

செரித்துவிட்டது ஆதவனுக்கு.

''என்ன ஒரு பிடிவாதம்?'' என்று வெண்ணிலாவும்

''ஆஹா இதுக்கே இந்த பாடா இருக்கே ஆதி? ஹ்ம்ம்...'' என்று ஆதவனும் ஒரே நேரத்தில் பெருமூச்சு விட்டதில் இருவரும் முகமலர்ந்து சிரித்துவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தனர்.

அவன் மார்பில் முகத்தைப் பதித்து ''அத்தான்'' என்று அவள் பேசத் தொடங்கவும் ''ஹ்ம்ம் ஏதோ கேட்கணும்போலிருக்கே பப்புக்கு. ம்ம் கேளுங்க'' என்று அனுமதி கொடுத்தான் ஆதவன்.

தான் நினைத்ததை கணவன் சரியாக ஊகித்தத்தில் மகிழ்ந்தவள் ''ஹாஸ்பிடல்ல ஏதோ சொல்லவந்தீங்களே? அப்புறம் சொல்லவே இல்லை'' என்று எடுத்துக்கொடுத்தாள்.

''ஹோ அதுவா? ஹ்ம்ம் அதை சொன்னா நீ ஒன்னும் கஷ்டப்பட மாட்டியே. அப்படி கஷ்டமா இருந்தா சொல்லிடு என்னமா?'' என்று உறுதி செய்து கொண்டு அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தப்போது இருந்த கலக்கம் அவன் முடித்ததும் ''ச்சே இதற்கா இந்த தயக்கம்?'' என்ற வியப்பில் முடிந்தது.

அப்படி அவன் சொன்னது ''பப்பு, நீ என்னை அத்தான் அப்படின்னே கூப்பிடுறியா? எனக்கு அதுதான் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. ஆனா உனக்கு வேற மாதிரி கூப்பிடறது தான் பிடிச்சிருக்குன்னா நான் ஒன்னும் சொல்லல'' என்று தயக்கத்துடன் அவள் முகத்தை ஆராய்ந்தவாறே கூறியதும் வெண்ணிலாவிற்கு பெருத்த நிம்மதியும் மனதில் குடிகொண்டது.

''சரி அத்தான்'' என்று கூறியவள் தனக்கு அதில் ஒரு குறையுமில்லை என்பதை அவனது வெற்று மார்பில் இதழ் ஒற்றி தெரியப்படுத்தினாள்.

அடுத்த ஒரு வாரத்தில் அவன் கிளம்புவதற்குள் அவளாகப் பாலை பருகுவதற்குத் தன்னால் முடிந்தளவு உருட்டிமிரட்டி அந்தப் பழக்கத்தை உண்டு பண்ணினான் வெண்ணிலாவின் அருமைக் கணவன்.

கிளம்பும் தினத்தில் காலையில் தொடங்கி அவன் விமானத்திற்காக உள்ளே செல்லும் வரையில் நீண்ட அறிவுரைப் பட்டியல் வாசித்தவன் மனைவியின் கையை விட எண்ணவேயில்லை.

ஒன்றுக்குமே மறுத்துப் பேசாமல் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தவளைப் பார்க்கப் பார்க்க ''ஐயோ இவளை விட்டுவிட்டு எப்படி இருக்கப் போகிறோம்?'' என்ற வருத்தம் பலமடங்காய் பெருகியது.

விமானத்திற்கான கடைசி அறிவுப்பு வந்தபோது ''பப்பு, என்ன நடந்தாலும் என்கிட்ட மறைக்கக்கூடாதுஎன்னடா? யார் என்ன சொன்னாலும் அது உனக்குக் கஷ்டம் தருவதா இருந்தா மழுப்பாம என்கிட்ட சொல்லிடணும் ஓகே கண்ணமா?'' என்று தீவிர முகபாவத்துடன் கூறியவன்

அவளது கன்னத்தை லேசாகத் தட்டி ''இந்த அத்தானுக்காக உடம்பை ஒழுங்காப் பார்த்துக்கோடா பப்பு ப்ளீஸ். செய்வே தானே'' என்று கேட்டு அவளது தலையாட்டலையும் ''நீங்களும் இந்த பப்புக்காக உடம்பை ஒழுங்காப் பார்த்துக்கோங்க'' என்று திக்கித் திணறி கண்ணீரின் இடையே அவள் உருகியதையும் பெற்றுக்கொண்டே லண்டன் சென்றான் ஆதவன்.

ஃபோன் வழி வந்த ஆதவனின் கனிவு கலந்த கண்டிப்பிலும், உடனிருந்து தாய்க்கும் ஒரு படி மேலே போய் கவனித்துக் கொண்ட கல்யாணியின் பாசத்திலும் வெண்ணிலா முழு நிலவாய் ஜொலித்தாள்.

ஆதவனின் வேலைத் திறன் அவனது ஆறு மாதவேலையை ஒரு வருடமாக மாற்றியதும் மகிழ்வதா இல்லை வருந்துவதா என்று தெரியாமல் குழப்பத்திலிருந்தவனை மனம் வாடாமல் இருக்கச் சொல்லித் தேற்றினாள் அவனது அன்புத் துணைவி.

செமஸ்டர் விடுமுறைக்காகச் சிதம்பரம் சென்றிருந்த வெண்ணிலாவை தொடர்பு கொண்ட ஆதவனிடம் ''அத்தான், நான் ஒன்னு சொல்லட்டா? திட்டக் கூடாது சரியா?'' என்று தயவாக வேண்டினாள்.

''ஹ்ம்ம்.. திட்டுற மாதிரி ஏதோ சொல்லப்போறே. சரி சொல்லு'' என்ற அவனது அனுமதியின் பெயரில்

''அது... அது வந்து'' எனத் தொடங்கிய வெண்ணிலா ''வா வா... பக்கம் வா'' என்று அவன் பாடியதும் ''எங்கே பக்கம் வரதாம்?'' என்று அலுத்துக்கொண்டதில் ஆதவன் மனம்விட்டுச் சிரித்தான்.

''ஆஹா பப்பு. ஒரு வார்த்தை ம்ம்னு சொல்லுடா நான் அப்படியே பறந்து வந்துடுறேன்'' என்று கிறக்கக்குரலில் கொஞ்சியவன் ''பக்கம் வந்தா என்னடா தருவே? ஹ்ம்ம் ஒரு கிஸ்? ஒரு ஹக்? அப்புறம்'' என்று இழைந்தான்.

''சும்மா இருங்க அத்தான். நான் சொல்ல வந்ததே மறந்துட்டேன்'' என்று அவள் சிணுங்கவும் ''சரி சரி சொல்லு'' என்று வாய் மூடினான் ஆதவன்.

''நான்... நான்... இல்ல அத்தை... அது மாமா'' என்று அவள் உளறவும் ''பப்பு, கம் ஆன். என்ன சொல்லணும்? உளராம பேசு'' என்று அதட்டினான்.

“மாமாக்கு சுகர் ஜாஸ்தியாடுச்சு. அதனால அத்தை இங்கே இருக்கட்டும். நான் ஹாஸ்டல்ல இருந்துக்கிறேன்” என்று மென்று முழுங்கி அவள் ஒருவாராக சொல்லிமுடித்ததும்

“வேண்டாம் கண்ணமா. இப்போ தான் உடம்பு கொஞ்சம் தேறியிருக்கு. ஹாஸ்டல்ல இருந்தா நீ ஒழுங்காவே இருக்கமாட்ட. சொன்னாக்கேளு குட்டிமா” என்று கண்டித்தான் கணவன்.

“இல்லத்தான். ஒழுங்கா சாப்பிட்டு உடம்பைப் பார்த்துக்கிறேன். ப்ராமிஸ்” என்று கெஞ்சியவள் ஒரு மாதிரியாக வீட்டில் தனியாக இருப்பதற்கு அனுமதி வாங்கினாள்.

அனுமதி பெற்றதும் “நீங்க அத்தைகிட்டே சொல்றீங்களா?” என்று தாஜா செய்தாள்.

“ஹே என்னதிது நான் என்ன உன்னோட பிரதிநிதியா? ஹ்ம்ம்? என்கிட்டே மட்டும் வாய் பேசுற? நீயே அவங்ககிட்ட சொல்லிக்கோ. நான் மாட்டேன்பா” என்று நழுவினான் ஆதவன்.

“ப்ளீஸ் அத்தான். உங்க செல்லப் பப்பு கேட்கிறேன் இல்ல. எனக்காக செய்யக்கூடாதா? ப்ளீஸ் ப்ளீஸ். நான் வேணும்னா ஒரு கிஸ் தரேன் ஓகே?” என்று ஒரேடியாக அவனை கவிழ்த்து கவிபாடினாள் வெண்ணிலா.

“சரியான ஆளுடி நீ. கரெக்ட்டா வீக் பாயிண்ட்ட பிடிச்சிடுவியே. சரி போகுது. ஒரு பத்து கிஸ் கொடுத்தா அந்த வேலையை நான் செய்றேன். இல்லன்னா என்னோட வேலையை பார்த்துட்டுப் போய்ட்டே இருப்பேன்” என்று கறாராகப் பேசி வேண்டியதை வாங்கிக் கொண்ட ஆதவன் தாய் தந்தையரிடம் பேசவேண்டிய விதத்தில் பேசி நிலா சென்னையில் தனியாக அவர்கள் வீட்டில் இருப்பதற்கு அனுமதி வாங்கித் தந்தான்.

கணவரின் உடல்நிலை பற்றி வருந்திக்கொண்டிருந்த கல்யாணி, வாரயிறுதியில் சிதம்பரம் வந்துவிட வேண்டும் என்று அவள் தனியே இருப்பதற்கு ஒத்துக்கொண்டதோடு நிற்காமல் மருமகளையும் தனியே விட மனமின்றி இருவாரத்திற்கு ஒரு முறை அங்கே சென்று ஒரு வாரம் மருமகளுடன் கழித்துவிட்டு வந்தார்.

தேர்வு முடிவு அறிந்தபோது போனமுறை எவ்வளவு தூரம் வருந்தினானோ அவ்வளவு தூரம் இந்த முறை அவளது மதிப்பெண்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்த ஆதவன் அவள் வாங்கிய அதிக மதிப்பெண்களுக்குப் பரிசாக அவளுக்கு விசா ஏற்பாடு செய்து அடுத்த செமஸ்டர் விடுமுறைக்கு லண்டன் வர ஏற்பாடும் செய்தான்.

அடுத்த ஆறு மாதம் முடிந்து அவள் விமானம் ஏறி லண்டன் ஏர்போர்ட்டில் இறங்கும் வரை ஆதவனின் மனம் அவளது வருகையை எண்ணி ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஏங்கியது.

immigration formalities எல்லாம் முடிந்து வெளியே வந்த வெண்ணிலா ஒருமுறை கண்ணை சுழற்றி தேடிமுடிப்பதற்குள் “பப்பு” என்ற சொல் காற்றில் பாய்ந்து அவளது காதுக்குள் புகுந்து, மனதை சிலிர்க்க வைத்து, கால்களை நகற்றி அவனிடம் ஓட வைத்தது.

சுற்றியுள்ள உலகம் மறந்து அவனது நெஞ்சில் தஞ்சம் புகுந்தவளை இறுக அனைத்துக் கொண்டான் அந்த அன்பு கணவன்!!!

****

பாகம் 25

*****இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு*****

“டேய் நவீன், நான் கிளம்புறேன்டா. நான் பத்து நாள் ஊர்ல இருக்கமாட்டேன்னு டீம்க்கு ஈமெயில் பண்ணிட்டேன். அப்புறம் என்னோட ப்ளாக்பெர்ரி வச்சிருப்பேன். சோ முக்கியமான ஈமெயில்ஸ்க்கு ரிப்ளை பண்ணிடுறேன். மித்தப்படி பெருசா ஒன்னும் பிரச்னை வராதுன்னு தான் நினைக்கிறன். எனக்கு நிறைய ஃபோன் வராம பார்த்துக்கோடா ப்ளீஸ்” படபடவென்று பட்டியல் வாசித்த ஆதவனை ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் பார்த்திருந்தான் நவீன்.

“எவ்வளவு சீரியசா பேசிட்டு இருக்கேன்? இப்ப என்ன சிரிப்பு?” என்று ஆதவன் கடிந்து கொண்டதும் வாய் விட்டுச் சிரித்தான் மற்றவன்.

“டேய் அடி வாங்குவே சொல்லிட்டேன்” என்ற வாக்கியத்தை அவன் முடிப்பதற்குள்

“ரிலாக்ஸ் மை மேன்.நாளைக்குப் போகப் போற ஹனிமூனுக்கு எதுக்கு இப்பவே கிளம்புற? அதுவும் எதுக்கு இத்தனை டென்ஷன்?” என்ற நவீனின் கேள்விக்கு

“கல்யாணமான உடனே ஹனிமூன் போய் இப்போ ரெண்டு வயசில ஒரு பொண்ணையும் பெத்து வச்சுக்கிட்டு... நீ ஏன் பேசமாட்டே? கல்யாணம் முடிஞ்சு மூணு வருஷம் கழிச்சு ஹனிமூன் போற என்னைப் பார்த்தா உனக்கு சிரிப்பு வேற

வருதாக்கும்'' என்று அலுத்துக்கொண்டாலும் ஆதவனின் முகத்தில் சிரிப்பே பிரதானமாய் இருந்தது.

''சரி சரி விடு. ஆமா நாளைக்குத் தானே நிலாவுக்கு எக்ஸாம் முடியுது. ஏன் இன்னைக்கு இந்த பற பறக்கிற?'' என்று கேட்டவனுக்குப் பதில் சொல்லியவாறே லேப்டாப், லஞ்ச் பாக்ஸ் என்று எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக எடுத்துக்கொண்டு தனது அறையைப் பூட்டினான் ஆதவன்.

''உன் அருமை தங்கச்சியை வீட்ல விட்டுட்டு வந்தா வீட்டையே குடைஞ்சுகிட்டு இருக்காடா. படிக்கிறதே இல்லை. கொஞ்சம் சீக்கிரம் போய் விரட்டிப் படிக்கவைக்கணும்'' என்ற ஆதவனது பதிலில் மீண்டும் சிரித்தான் நவீன்.

''ஹ்ம்ம் பிள்ளைங்கள படிக்க வைக்கவேண்டிய காலத்தில பெண்டாட்டியை படிக்கவைக்கப் போறேன்னு சொல்றியேன்னு தானே நினைக்கிறே?'' என்று நண்பனின் சிரிப்பிற்கான காரணத்தைச் சரியாக யூகித்த ஆதவனின் முகமலர்ந்த விரிந்த சிரிப்பில் எனக்கு இதில் சந்தோசம் தான் துளியும் வருத்தமில்லை என்ற செய்தி அழகாய் தொக்கி நின்றது!

''நல்லா என்ஜாய் பண்ணிட்டு வா'' என்று வாழ்த்திய நண்பனிடம் விடைப் பெற்றுக் கொண்டு வீடு நோக்கி விரைந்தான் ஆதவன்.

போகும் வழியாவும் நாளை மறுநாள் கனியப் போகும் இரவிற்காக மனம் ஒரு புறம் ஏங்க, இன்னொரு புறம் கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடமாய் கட்டிக் காப்பாற்றிய உறுதிமொழியை நினைத்து அவன் மீதே லேசாக வியப்புத் தோன்றியது.

அதுவும் அவள் லண்டன் வந்த நாட்களில் அதை கட்டிக்காப்பாற்றுவதற்குள் பிரம்மப்பிரயத்தனப் படவேண்டியதாய் இருந்தது.

''இப்போதென்ன? அவள் எனது மனைவி. எனக்கு அவளிடம் சகலவிதமான உரிமையும் இருக்கிறது. அவளோடு மனதால் இணைந்ததை உடலால் இணைந்தாலும் யாரும் ஒன்றும் கேள்வி கேட்கப் போவதில்லை'' என்று சில சமயங்களில் தோன்றினாலும் அவளது படிப்பையும் வயதையும் முன்னிறுத்தி மனதைத் தேற்றிக்கொண்டான் ஆதவன்.

இரண்டு மாதம் முன்புவரை அவனை லண்டனில் பிடித்துவைத்திருந்த ப்ராஜெக்ட்டும் ஒரு வகையில் அதற்கு உதவியே புரிந்தது.

நான்காவது முறையாக ப்ராஜெக்ட் நீட்டிக்கப் பட்டபோது வெண்ணிலா அழுது அடம்பிடித்தது இன்றும் பசுமையாய் நினைவில் நின்றது ஆதிக்கு.

''என்னத்தான்? இன்னும் ஆறு மாசமா?''
''ம்ஹ்ம்ம்ம் நான் தனியா இருக்கமாட்டேன்.''
''என்னால முடியாது. நீங்க உடனே கிளம்பி வாங்க''
''நீங்களும் நானும் வீட்டுல ஒன்னா இருந்து இரண்டு வருஷாமாச்சு அத்தான்?''
''இன்னும்ம்னா எப்படி? நீங்க வந்துடுங்க''
என்று மூன்று நாட்கள் முகாரி பாடியவள்

கடைசியில் ஆதவன் ''படுத்தாத நிலா. நான் என்னவோ வேணும்னே இங்கே இருக்க மாதிரி பேசுற? இங்கதான் வேலை வேலைன்னு என்னைப் படுத்துறாங்கன்னா... நீ வேற ஏன்டீ?'' என்று மகா அழுத்தத்துடன் ஒரு அதட்டல் போடவும் தான் ஒருவாறு அடங்கினாள்.

ஹ்ம்ம்... அந்த அதட்டலில் உள்ளே போன அவள் குரலை வெளியே கொண்டுவர பெரும்பாடு பட்டவன் முழு வெற்றியடைய ஒரு முறை சென்னை வந்து செல்லவேண்டியதாக இருந்தது.

எண்ணங்களின் ஓட்டத்திற்கேற்ப காரையும் செலுத்தியவன் எப்போதையும் விட இன்று வெகு சீக்கிரமாகவே வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

முன்மாலை மூன்று மணிக்கு வீட்டின் அழைப்பு மணியை அடித்த கணவனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்த வெண்ணிலா ஒரே வினாடியில் வாசலை நெருங்கினாள்.

ஓடி வந்தவளை ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டவன் ''என்ன பண்ணிட்டிருந்தேடா?'' என்று வினவினான்.

''உங்க கப்போர்டை சுத்தம் பண்ணிட்டிருந்தேன்'' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தவள்

அவனது முறைப்பைக் கண்டதும் ''இல்லத்தான் அது... அது வந்து'' இழுத்து ''ஹய்யயோ நல்லா திட்டு விழப் போகுது. காலையிலேயே வீட்டை உருட்டாதே படின்னு சொல்லிட்டுப் போனானே. இப்போ லூசு மாதிரி நல்லா உளறிட்டேனே என்ன செய்றது?'' என்று தன் எண்ணத்தில் மூழ்கினாள்.

உடனே சுதாரித்தவள் ''நான் ஏற்கனவே படிச்சுட்டேன் அத்தான், சும்மா ஒரு டைம் திருப்பிப் பார்த்தா போதும்'' என்று சமாதானமும் செய்தாள்.

நடந்து முடிந்ததற்காக அவளைத் திட்டி ஒன்றும் ஆகப்போவதில்லை என்று உணர்ந்த ஆதவன் ''ஹ்ம்ம். இப்பவாவது படிக்க உட்காரு'' என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு உடை மாற்ற உள்ளே சென்றான்.

ஒரு வார்த்தையில் விஷயத்தை முடித்ததிலேயே அவனுக்கு கோபம் இன்னுமிருக்கிறது, மேலும் அதை வாய் வார்த்தையிலோ கொஞ்சலிலோ சரி செய்யமுடியாது என்பதையும் இந்த மூன்று வருடத் திருமண வாழ்க்கையில் அறிந்திருந்ததால் ஒழுங்கு மரியாதையாக பாடப்புத்தகம் சகிதம் சோபாவில் முடங்கினாள்.

அடுத்த நாள் இறுதி தேர்விற்கு அவளைக் கல்லூரியில் இறக்கிவிட்டவன் அவள் பரீட்சை நடந்த மூன்று மணி நேரமும் வீட்டிற்குச் சென்று பத்து நாட்களுக்குத் தேவையான இருவரது உடைகளையும் எடுத்து வைத்தான்.

உடைகளைத் தேர்வு செய்யும்போது மிகமுக்கியமாக அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த டீ-ஷர்ட் இரண்டை எடுத்துவைத்துக் கொண்டான்.

ஒவ்வொரு முறை அவன் சென்னையிலிருந்து கிளம்பும்போதும் இல்லை அவள் லண்டனிலிருந்து கிளம்பும்போதும் அவன் அன்று போட்டிருக்கும் டீ-ஷர்ட்டில் தான் கண் போகும் வெண்ணிலாவிற்கு. போனமுறை எடுத்துப் போன டீ-ஷர்ட்களை அவன் இரண்டு நாளாவது அணிந்துவிட்டுத் திருப்பித் தரவேண்டும் என்பது அவளது எழுதப்படாத சட்டமாகி இருந்தது.

அவன் என்னதான் ''நான் போடறதுக்குன்னு வாங்கினதுடீ அந்த டீ-ஷர்ட் எல்லாம். அதையெல்லாம் என் கண்ணால் பார்த்தே பல காலமாகிடுச்சு பப்பு'' என்று கிண்டல் செய்தபோதும் அவள் அந்த பழக்கத்தை விட்டப்பாடில்லை. அவளது ''ப்ளீஸ் அத்தான்''-ஐ கேட்டப்பின் அவனாலும் மறுக்கமுடிந்ததில்லை.

எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக எடுத்துவைத்துவிட்டு, பத்து நாட்களில் செய்யவேண்டிய வெளிவேலைகள் ஏதும் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு மனைவியின் கல்லூரிக்குச் சென்றவனை தேர்வு முடிந்து சுதந்திரப் பறவையாய் வெளியே வந்தவளைத் தூக்கிச் சுற்றவேண்டும் போல் தோன்றிய உணர்வை தாய்நாடு என்பதால் அடக்கியாண்டான் ஆதவன்.

மனம் கொள்ளா உல்லாசமும் இனி தடையொன்றுமில்லை என்ற நிலையும் சிறகில்லா உல்லாசப் பறவைகளாய் ஊட்டிக்குப் பயணமாகினர் ஆதவனும் வெண்ணிலாவும்.

முதலில் கொடைக்கானல் செல்லலாம் என்ற ஆதவனின் முடிவு கல்லூரி சுற்றுல்லாவிற்கென்று வெண்ணிலா அங்கே சென்றதால் ஊட்டி என்று மாறியது. ஊட்டி என்று மாற்றியதும் வெண்ணிலாவின் முகம் சற்றே இருண்டது போலிருந்ததை கவனித்து அவன் கேட்பதற்குள் தலையை பலமாக ஆட்டித் தன் சம்மதத்தை தெரிவித்துவிட்டாள் அவனது மனைவி.

தனது கதிர்களின் ஆட்சியை முழு வீச்சில் அமலுக்குக் கொண்டுவரமுடியாமல் சூரியன் தவித்துக் கொண்டிருந்த காலைவேளையில் கணவனின் அன்பெனும் கதிர் வீச்சில் பிரகாசமாய் ஜொலித்த வெண்ணிலாவுடன் ஊட்டியில் இறங்கினான் ஆதவன்.

முன்னேற்பாட்டின் படி பதிவு செய்திருந்த ஹோட்டல் அறைக்குச் சென்றவர்கள் குளித்து உடைமாற்றி கிளம்புவதற்கு மணி பத்தாயிற்று.

புதுமலராய் குளித்து வெளியே வந்த வெண்ணிலாவை ஒரு வேகத்துடன் இழுத்தணைத்தவன் அதே வேகத்துடன் முகமெங்கும் முத்தப் படையெடுப்பு நடத்தினான்.

எதிர் தாக்குதல் செய்யமுடியாமல் அந்த படையெடுப்பை கண்மூடி முகத்தில் வாங்கி மனதில் நிறைத்தாள் வெண்ணிலா.

அவனது வேகம் கொஞ்சமும் குறையாமல் கூடிக்கொண்டே செல்லவும் முயன்று ஆழ்கடலில் முத்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த குரலை உயர்த்தி ''அத்தான் மெதுவா... நைட் வச்சுக்கலாமே... வெளியே போகணும்னு சொன்னீங்களே?'' என்று இந்த மூன்று வாக்கியத்தைப் பேசி முடிப்பதற்குள் பத்துமுறைக்கும் மேல் அவன் முகத்தை விலக்க வேண்டியதாய் இருந்தது.

''ம்ம்ம்.. போகணுமாடா? இங்கேயே இருக்கலாமா?'' என்று காதில் அவனது குரல் ரீங்காரமிட்டப்போது ''ம்ஹ்ம்ம் போகலாம்'' என்று வாய் சொன்னபோதும் தலை அவனது வேண்டுகோளை ஆமோதித்தது.

இப்படியே ஒரு மணிநேரத்தைக் கடத்தியவர்கள் முடிவில் ''பசிக்குது அத்தான். சாப்பாடாவது சொல்லுங்க'' என்று அவளது கெஞ்சலில் மனமின்றி விலகியவன் மணியைப் பார்த்ததும் உள்ளூர சிரித்தவாறே அவளது கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு ''ரெண்டே நிமிஷம் குளிச்சிட்டு ஓடி வந்தறேன்.வந்ததும் சாப்பிடப் போகலாம். ஓகே? சாரிடா கண்ணுமா'' என குளியலறைக்குள் புகுந்தான்.

நைட்டியிலிருந்து ஆதவனுக்குப் பிடித்த வயலட் நிற சிக்கன் வொர்க் சுடிதாருக்கு மாறியவள் தனக்குப் பிடித்த அடர் பச்சை நிறத்தில் வெள்ளைக் கோடுகள் ஊடேவந்த டீ-ஷர்ட்டையும் ஸ்டோன் வாஷ் ஜீன்ஸ் ஒன்றையும் கணவனுக்கென்று எடுத்து வைத்துவிட்டு அவன் வரவிற்காக காத்திருந்தாள்.

குளித்துவிட்டு தலையை துண்டால் துவட்டிக்கொண்டே வெளியே வந்தவன் ஒரு நிமிடம் மூச்சு விட மறந்துநின்றான்.

கல்யாணமான தினத்திலிருந்து எத்தனையோ முறை இந்த உடையில் அவளைப் பார்த்திருந்தாலும் முதல் முறை அவளை ரோஜாவாய் உருவகித்தது தான் நினைவிலாடும் என்றாலும் இன்று கணவனின் கண்ணிற்கு ஊட்டிக் குளிரில் பனித்துளி படர்ந்த ரோஜாவாய் இதழ் விரித்து அவனை அழைப்பது போலிருந்தது...

அவளது கைப்பற்றி மீண்டும் அணைப்பிற்குள் கொண்டுவர அவன் முயன்ற போது "அத்தான் ப்ளீஸ்... பசிக்குதுன்னு சொன்னேனே" என்று கண்ணை சுருக்கி அவள் கெஞ்சியதும் "சரி சரி... சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து இந்த ரோஜாவை ஒரு கை பார்க்கிறேன்" என்று கண்ணை சிமிட்டி கைகளை நம்பியாரைப் போல பிசைந்துகொண்டு பாவனையுடன் அவன் சொல்லவும் வாய் விட்டுச் சிரித்தவள் "ம்ம்ம் சீக்கிரம். சீக்கிரம்" என்று விரட்டி அவனைக் கிளம்பச் செய்தாள்.

கோர்த்த கைகளை விடாமல் உணவை முடித்தவர்கள் ஊட்டியின் ரோஸ் கார்டன்னுக்குச் சென்றனர்.

உள்ளே நுழைந்து ஒவ்வொரு மலரையும் அவளோடு ஒப்பிட்டு அவற்றை குறைத்து இடைப்போட்டுக் கொண்டே ஆதவன் வர, வெண்ணிலாவின் மனதின் ஓரத்திலிருந்த ப்ரீத்தியின் நினைவுகள் மெதுமெதுவாய் வெளி வந்தன. ஒவ்வொரு இடத்தைப் பார்க்கும்போதும் ப்ரீத்தியும் ஆதவனும் நின்றிருந்த புகைப் படங்களே அவளது கண்முன்னால் வந்துபோனது.

ஆழ்ந்த யோசனையில் வந்தவளைக் கவனித்த ஆதவன் "என்ன பப்பு? பயங்கர யோசனையில இருக்க போல? உனக்கு யோசிக்கவெல்லாம் தெரியுமாடா செல்லம்" என்றான் நமட்டுச் சிரிப்புடன்.

கனவிலிருந்து விழித்தவள் போல ஒரு நிமிடம் முழித்தவள் "ஹான்... என்னத்தான் கேட்டீங்க?" என்றாள்.

"ஹ்ம்ம்... சரியாப்போச்சுப் போ. நீ வெண்ணிலா தானேன்னு கேட்டேன்" என்று அவன் கிண்டல் செய்யவும்

"ஆமா நான் வெண்ணிலா தான். ப்ரீத்தின்னு நினைச்சீங்களோ?".

இதுவரை நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டிருந்த கேள்வியை சரியாகத் தப்பாய் கேட்ட வெண்ணிலாவை வெறித்து நோக்கினான் ஆதவன்.

அந்த பார்வையை பதிலாகப் பெற்றதும்தான் தான் கேட்டக் கேள்வியின் பொருள் உறைத்து,
எத்தனை முறை எவ்வளவு பொறுமையாக அவன் வாழ்வில் ப்ரீத்தியின் பங்கை எடுத்துக் கூறியிருப்பான்? பப்பு என்ற செல்லச் சுருக்கம் ப்ரீத்தியின் பெயருக்கா என்று சிறுபிள்ளைத் தனமாக அவள் கேட்டபோது கூட முகம் மாறாமல் அவனது ஆழ்மனதிலிருந்து வெண்ணிலாவை, வெண்ணிலாவை மட்டுமே அழைத்தப்பெயர் என்று எடுத்துக் கூறினானே? அவனைப் போய் எந்த நேரத்தில் என்னமாதிரி ஒரு கேள்வி கேட்டுவிட்டோம் என்றிருந்தது வெண்ணிலாவிற்கு .

என்ன சொல்லி / செய்து அவனை சமாதனம் செய்வது அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவளது தோளில் படிந்திருந்த கரங்களைப் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு கார்டனின் வாசல் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான் ஆதவன்.

செய்வதறியாமல் ஒரு நிமிடம் திகைத்துவிட்டு வேகமாக நடந்தவனை ஓட்டத்தில் அடைந்தாள் நிலா.

"சாரி அத்தான். ரொம்ப சாரி" என்ற அவளது எந்த வார்த்தையும் ஹோட்டல் அறைக்குச் சென்றடையும் வரை அவனது காதில் விழுந்ததாகவே தெரியவில்லை.

இதிலேயே மிரண்டு போனவள் அவன் ஃபோனை எடுத்து "இன்னைக்கு நைட் சென்னைக்கு ட்ரைன் டிக்கெட் கிடைக்குமா?" என்று கேட்டதும் மலங்க மலங்க விழித்தப்படி நின்றிருந்தாள்.

அந்த முனையில் என்ன சொன்னார்களோ "ஹோ.. அப்படியா? கொஞ்சம் பார்த்து சீக்கிரம் கிடைக்கிற மாதிரி ஏற்பாடு பண்ணமுடியுமா?" என்று தயவாக வேண்டிக் கொண்டு அழைப்பைத் துண்டித்த சில நொடிகளுக்குப் பிறகே வெண்ணிலாவிற்கு சுரனை வந்தது.

ஃபோனை வைத்துவிட்டு அங்கிருந்த திவானில் போய் கால் நீட்டி அமர்ந்த ஆதவன் கைகளைத் தலைக்குக் கொடுத்து அதில் சாய்ந்தான்.

அவனருகே ஓடிச் சென்றவள்
"ப்ளீஸ் அத்தான். நான் கேட்டது தப்பு தான். அதுக்காக இந்த ட்ரிப்பையே கான்செல் பண்ணிடுவீங்களா?"
"நான் ஏதோ லூசுத் தனமா கேட்டேன்னா நீங்களும்..."
"அந்த இடம் பார்த்ததும் நவீன் அண்ணா வீட்ல பார்த்த ஃபோடோஸ் நியாபகம் வந்துடுச்சு. வந்திருக்கக் கூடாது தான். ரொம்பவே தப்புத் தான்"
"ப்ளீஸ் அத்தான். ரொம்ப சாரி அத்தான்"
"இனிமேல் இப்படி பண்ணவே மாட்டேன்.ப்ராமிஸ்"
"இந்த ஒரு டைம் மன்னிக்கக்கூடாதா?"
என்று இடைவிடாமல் பேசிய எந்த ஒரு வார்த்தையும் அவனைத் துளியும் அசைக்கவில்லை.

சட்டென கெஞ்சலை நிறுத்தியவள் தன் தோளிலிருந்த துப்பட்டாவை எடுத்து வீசிவிட்டு அவன் மேல் ஏறி அமர்ந்தாள்!!!

வினோதமான ஒரு பார்வையை அவளிடம் செலுத்தியதோடு அவன் மீண்டும் தலையைத் திருப்பிக் கொள்ளவே "நீங்க தானே எதுனாலும் கேளு பப்பு அப்படின்னு சொன்னீங்க. அதான் கேட்டேன்" என்று அலட்சியமாக சொல்லிவிட்டு "இந்த ட்ரிப் கான்செல் பண்ணிடுவீங்க?" என்பது போல் ஒரு சவால் பார்வையை அவனிடம் வீசினாள்.

அவனது மடியில்அமர்ந்திருந்தவள் அப்படியே அவனது முகம் நோக்கிக் குனிந்து அவனது இதழில் அழுத்தமாய் ஒரு முத்தம் வைத்தாள்.

லேசாக நிமிர்ந்து "நீங்க தானே இரண்டாவது தடவை லண்டன் போகும் போது "பப்பு, என்ன நடந்தாலும் என்கிட்ட மறைக்கக்கூடாதுஎன்னடா? யார் என்ன சொன்னாலும் அது உனக்குக் கஷ்டம் தருவதா இருந்தா மழுப்பாம என்கிட்ட சொல்லிடணும் ஓகே கண்ணமா?""அப்படின்னு சொன்னீங்க" என்றவள் அவள் குரலில் மட்டுமல்லாது அவனது குரலையும் மிமிக் செய்து அவனது தாடையைப் பிடித்து அவன் கொஞ்சுவது போலவே சொல்லவும் ஆதவனின் இதழ்கடையில் ஒரு சின்னச் சிரிப்பு முளைத்தது.

ஆனால் வந்த சிரிப்பை அவளைப் போலவே வயிறெனும் கடலில் முத்தெடுக்கப் புதைத்தான்.

"எனக்கு ரோஸ் கார்டன் பார்த்ததும் அந்த ஃபோட்டோஸ் நியாபகம் வந்துடுச்சு. நீங்க எப்படி அவ கூட சிரிச்சிகிட்டு நிற்கலாம்? நம்ம கல்யாண ஃபோட்டோ ஒண்ணுலயாவது சிரிச்சீங்களா? என்னத்தையோ சாப்பிட்ட எதுவோ மாதிரி இருந்தீங்க... " அவள் பேசிக்கொண்டே போக

"அடி கழுதை! என்னை குரங்குன்னு சொல்ற அளவு உனக்கு வாய் ஜாஸ்தியாப் போச்சு. ஹ்ம்ம் எல்லாம் நான் கொடுத்தச் செல்லம் தான்" என்று சீரியசான குரலில் கடிந்து கொள்ளவும் ஒரு கணம், ஒரே கணம் மிரண்டவள் மீண்டும் அவனது இதழில் ஒரு முத்தத்தைப் பதித்து

"நான் உங்க செல்லப்பப்பு தானே? அதுவும் நீங்க கேட்கமாலே கடனுக்கு வட்டிக் கொடுத்திருக்கேன். எக்ஸ்ட்ராவா வேற போச்சு... அதனால இன்னும் கொஞ்சம் கடன் கொடுத்து அந்த வட்டியை சரி செஞ்சுடுங்க" என்று அந்த பொறியியல் மாணவி கணக்குப் புலியாய் மாறி விநோதக் கணக்கு ஒன்றைப் போட்டாள்

அப்போதும் அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க "ஹப்பாடா சோபால இருந்து ரோஜாக்குத் தாவிடுச்சு பார்வை" என்று அவனைப் போலவே கண் சிமிட்டிக் கூறியவளை என்ன செய்வதென்று ஆதவனுக்குத் தெரியவில்லை!

பத்து நிமிடங்களான பின்னரும் அவனது முகத்தில் கோப மற்றும் குழப்ப ரேகைகளைக் கண்டவள் "இன்னும் என் மேல கோபம் போகலையா அத்தான்?" என்றாள் பாவமாக. அத்தனை நேரம் அவனோடு வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தவளின் தொண்டை அடைத்து கண்களில் குளம் கட்டி அழுகையில் முகம் சிவந்துவிட்டது.

அவனை விட்டு இறங்க எத்தனித்தவளை "உன்னையும் அந்த கடன்காரியையும் ஒத்துப்பார்க்காதேன்னு உனக்கு ஆயிரம் தடவை சொல்லியிருக்கேன் நிலா. அதையும்விட நான் உன்னை அவளா நினைக்கல நினைக்கல நினைக்கலன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருப்பேன்? எல்லாத்தையும் மீறி உனக்கு இப்படி தோணுதுன்னா என்மேல உனக்கு நம்பிக்கையே இல்லையா நிலாமா??" என்ற ஆதவனின் கேள்வி பெரிய கேவல் ஒன்றை வெளியேற்ற வைத்து அவன் வாயை கைகளால் பொத்த வைத்தது.

"ஹய்யோ இல்லத்தான்... உங்களை நம்பாம இல்லத்தான்... எல்லாரும் என்னை நம்பாம இருந்தப்போ எனக்காக என்மேல் நம்பிக்கை வச்சு ஓடி வந்த உங்களை இப்படி சொன்னது ரொம்பப் பெரிய தப்புத் தான். சாரி அத்தான். ப்ளீஸ்" என்று கண்ணீர் மல்க அவள் கெஞ்சியதும்

"இல்லமா உனக்கு முழுசா என்மேல நம்பிக்கை வந்தபிறகு... நாம..." என்று இழுத்தவன் "இப்போ சென்னைப் போய்டலாம்" என முடித்தான்.

"என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கீங்க நீங்க? நான் எவ்வளவு தூரம் கெஞ்சுறேன். சும்மா சும்மா... போய்டலாம் போய்டலாம்ன்னு. அதெல்லாம் வரமுடியாது. போகக்கூடாது... ஆமா சொல்லிட்டேன்" என்றவள் மீண்டும் அவனது நெஞ்சில் தலை வைத்து ஒட்டிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

டி-ஷர்ட்டைத் தாண்டி கண்ணீரை உணர்ந்ததும் கணவனுக்கு உருகிவிட்டது.

உருகிய உள்ளம் பிறப்பித்த ஆணையின் பெயரில் அவளது தலையை வருடிக் கொடுத்தவன் "இதோ பாருடா... இன்னும் அவளை நீ மறக்கலனும் போது எப்படிமா?" என்றான்.

அப்போதைக்கு அவனது இந்த கனிந்த குரலே பாதி வெற்றியை நிலாவுக்குப் பறைசாற்ற "நீங்க மறந்துடீங்க தானே? நான் தானே என்னோட நினைப்பால அவளை மறக்கவைச்சேன். அப்போ நீங்க தான் உங்களோட கடனை அடைச்சு அவளோட நினைப்பை மறக்கவைக்கணும்" என்று உலகத்திலில்லாத ஒரு வழிமுறையை கண்டுபிடித்தாள்.

அவளது முகத்தை நிமிர்த்தி மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டியவன் "என்னோட பப்பு தானா இது? இப்படியெல்லாம் பேசறது என்னோட பப்பு தானா? என்னமா லாஜிக் பேசுறாங்க பப்பு மேடம்... கெஞ்சுறாங்க, கொஞ்சுறாங்க, மிஞ்சுறாங்க,

மிரட்டுறாங்க….ஹய்யோ அப்பா பயமா இருக்கே'' என்றான் பயந்த பாவனையுடன்.

தன் இயல்புக்கு மாறி அவன் நடந்து கொண்டபோது தானும் கொஞ்சம் மாறியவள், அவனது சிரிப்பு மீண்டதில் தனது நாணத்தை மீட்டெடுத்தாள்.

''போங்கத்தான்'' என்று எழப்போனவளை இறுகப் பற்றி ''எங்க போறே? இவ்வளவு நேரம் என்னமா வம்பு பண்ணிட்டிருந்தே? நான் பண்ணும்போது ஓட்டமா? ஹ்ம்ம்'' என்றவன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு கட்டில் நோக்கி நடந்தான்.

''வேண்டாம்'' என்று ஈன சுவரத்தில் முனங்கியவள் மூளை கைக்கும் வாய்க்கும் வேறுவேறு முரண்பட்ட ஆணைகளைப் பிறப்பித்ததால் கைகளை கணவனின் கழுத்தைச் சுற்றிப் போட்டு அவனது கழுத்தில் முகம் புதைத்தாள்.

படுக்கையில் விழுந்து தன் இருபத்தொன்பது ஆண்டு விரதத்தை அவன் முடிக்கும் எண்ணத்தில் அவன் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்களது அறையிலிருந்த தொலைப்பேசி தொல்லைப் பேசியாய் உருமாறி சீறியது.

முகத்தை மட்டும் மனைவியின் கழுத்திலிருந்து நிமிர்த்தியவன் கையை நீட்டி அதை எடுத்தான். ''இப்போ தான் அஜென்ட் ஃபோன் பண்ணினார் சார். நாளைக்குத் தான் சென்னை போறதுக்கு டிக்கெட் இருக்காம் சார். புக் பண்ணிடட்டுமா?'' என்றார்கள் ஹோட்டலின் வரவேற்பிலிருந்து.

அவர்கள் பேசியது மிகத்துல்லியமாய் காதில் விழுந்ததால் ஒரு வெற்றி புன்னகையை முகத்தில் நாணச் சிவப்பிற்கிடையே பூசிக்கொண்டாள் வெண்ணிலா.

அந்த சிரிப்பு சிவப்பு ரோஜாவாய் இருந்தவளை சிவப்பும் வெள்ளையும் சரிசமமாய் கலந்திருக்கும் புது வண்ண மலராய் உருமாற்றியது.

அந்த உருமாற்றைதை கண்களாலும் கைகளாலும் ரசித்துக் கொண்டே ''ஹ்ம்ம்'' என்று யோசிப்பது போல பாவனை செய்தவன்

கீழே விழுந்தாலும் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை என்பதற்குத் தக்க உதாரணமாய் ''இன்னைக்கு இருந்தாதான் வேணும் சார். நாளைக்குன்னா வேண்டாம். நாங்க பிளான் பண்ண மாதிரியே போய்க்கிறோம்'' என்றான் படு சீரியசாக.

வரவேற்பில் அவனது பதிலை ஒத்துக் கொண்டதன் அறிகுறியாக ஃபோன் வைக்கப்பட்டதும் ''எப்படி?'' என்று இல்லாத காலரைத் தூக்கிவிட்டுக்கொண்டான் ஆதவன்.

''அய்யே வழியுது. இன்னைக்கு டிக்கெட் இருக்குனு ஃபோன் பண்ணா என்ன செய்வீங்களாம்'' என்ற மனைவியின் கேள்விக்கு

''என்ன பண்றது? உன்கிட்ட சரண்டரானா மாதிரி அங்கேயும் டபக்குன்னு குப்புற விழுந்துட வேண்டியதுதான்'' வெண்பற்கள் மின்ன பதிலளித்தவன் ஆனா சரண்டரை ஒழுங்காய் செய்யத் தொடங்கினான்.

வெளியே ஊட்டியின் தட்பவேட்ப நிலையால் கதிரவன் தன் ஆட்சியை முழுமையாக செலுத்தமுடியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்க, உள்ளேயிருந்த ஆதவனோ முழு வீச்சில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டி மலர்ந்த அந்த நிலவை கனியாக்கிக் கொண்டிருந்தான்!!!

****